

ДЖОН КЕЙС СИНДРОМЪТ

Превод от английски: Петър Герасимов, 2002

chitanka.info

„Трябва да съществува някаква сила, някаква трета класа индивиди, извън водачите и учените, и тази трета класа трябва да умее да забелязва грешките и да отстранява кълновете на възможните безредици още в зародиша им. Трябва да има прослойка от хора, чиято задача ще бъде да изхвърлят гнилите ябълки незабавно, след като се появят първите петна на загниването.

Съществуването на подобна група трябва да е тайно. Тя трябва да бъде автономна сила и да разполага с широки, дискретни пълномощия, дадени ѝ от най-високото равнище на човешката власт...

Из «Невидимата империя», доклад на Карлтън Кун след извършване на акция до шефа на ОСС Уилям Донован, цитиран в книгата «Последният герой» на Антъни Кейв Браун.“

ВСТЪПЛЕНИЕ

Цюрих

16 юни, 1996 г.

Не беше заради рисувания от Съора Гран Жат. Поне не беше съвсем. Не беше и заради следобедния час. Лу Макбрайд изпитваше такова чувство — като пред картина — като че ли не можеше да се случи нищо лошо. Притихналият парк. Ясният и задрямал ден. Неоновосиньото езеро, къдрено от лекия вятър.

Тичаше през парка край брега на Цюрихзее — започваше от оживения „Белвюплац“ и продължаваше към предградията. Вече беше изминал около пет километра и сега се връщаше — тичаше, като избираше шарените сенки, напомнящи платно на Съора.

Но картината на поантилиста беше населена с благопристойно изглеждащи мъже с цилиндри, кротки дечица и жени в широки рокли с турнюри, носещи чадърчета — гледка, уловена в годините преди световните войни, преди комика Зейнфелд, Интернет и „етническото прочистване“. Сега хората бяха други, както и неделните следобеди (дори, или тъкмо тогава, когато бяха все същите).

Например момичетата, които срещаше — половината бяха с мобифони, с ролери или и с двете. Имаха халки и звездички на носовете, дяволити очи и хвърчаха с хихикане покрай момчета с футболни топки, дремещи гастарбайтери и безгрижни любовници, излежаващи се на тревата. От Алпите се спускаше свеж въздух. Слънчев, мек и прохладен. Нежният му полъх носеше понякога и мирис на марихуана.

Той обичаше Цюрих. Престоят тук му даваше възможност да упражнява немския. Това беше първият му чужд език — избра го още в гимназията, защото излизаше с една ученичка, дошла по обмен от Германия. По-късно научи испански, малко френски и дори известно време учи креолски, но немският му беше първи — заради Ингрид. Усмихна се при тази мисъл: Ингрид с поразителното тяло. Край него

премина флотилия платноходки с издути платна и подрънкващи фалове.

Едва ги чу. Беше усилил звука на уокмена си; слушаше Марго Тимънс — изпълняваше старата песен на Лу Рийд за някоя си „... Джейн... Сладка Джейн...“

Музиката, книгите и джогингът бяха тайният никотин на Макбрайд и без тях той се чувстваше нещастен и неспокоен. Това беше и причината да няма собствена яхта (не би могъл да си позволи), нещо, което той отдавна искаше. Апартаментът му в Сан Франциско беше доказателство за маниите му. Там, близо до прозорците, където се намираще стереоуредбата и огромният диван, подобно на долмени се издигаха купчини книги и опаковки на компактдискове: блусове, морнас^[1], Де Лило и опера. Хаитянска конпа, рок и спиричуъли. Чатуин върху Патагония, Огбърн над Шекспир. Имаше и десетина книги за шах, които Макбрайд по-скоро четеше, отколкото използваше като указания при игри (с изключение на Хаити, където двамата с Пиер Дребния понякога с часове седяха приведени над овехтялата шахматна дъска с чаши ром в ръка).

Сети се за това и почувства липсата им — мястото, шахът, приятелите...

Погледна часовника си, без да спира, и като видя колко е часът, ускори темпото. Имаше още час и дващест минути до срещата в Института, а той не обичаше да закъснява. (Всъщност закъсненията го влудяваха.)

Институтът за глобални изследвания беше разположен в района на Кюснахт, на дващестина минути от хотела на Макбрайд — малък, но почтен „мозъчен резервоар“, основан със стари пари, дошли от дарители от двете страни на Атлантика. Като и повечето подобни фондации, създадени след края на Втората световна война, Институтът беше посветен на идеята — неясната и изплъзваща се идея — за световен мир. Напоследък там се провеждаха конференции и всяка година се даваха стипендии на шепя блестящи младежи, чиито изследователски интереси съвпадаха с тези на Фондацията.

Те включваха понякога съвсем различни теми като „Образуване на парламентарни формации в Централна Африка“, „Ислямът и Интернет“, „Ликвидирането на горите в Непал“, както и изследването на самия Макбрайд — посветено на лечебните въздействия на

анимистките религии. След като студената война бе отминала, директорите на фондацията бяха стигнали до общото мнение, че бъдещите конфликти ще бъдат, в повечето случаи, „ниско интензивни“ схватки, подхранвани от етнически и религиозни различия.

Самият Макбрайд имаше докторат по клинична психология и съвременна история — след като защити, бе пътувал близо две години. През това време бе подготвял различни доклади, между които и един за техниките за колективно внушение на знахарите от Бразилия, за влиянието на хипнотичните състояния при вуду-церемониите в Хаити и ролята на „горските треви“ при ритуалите на Кандомбле.

Два от тях бяха публикувани в „Ню Йорк Таймс Магазин“ и след това му предложиха да сключи договор за издаване на книга. След три месеца стипендията му трябваше да бъде подновена и след като обмисли положението, той реши да си почине малко. Беше му омръзнало да живее вечно с куфар в ръка и бе готов да се съсредоточи върху книгата си. И тъй като Фондацията го бе поканила в Цюрих на годишен „разговор“, реши, че това е чудесна възможност да им съобщи решението си по-отрано.

Всичко това беше още един повод да прецени, че животът му е хубав — и че върви към все по-добро. Ако срещата в Института протечеше, както предвиждаше, би могъл да вземе самолета за Лондон в шест и да пристигне навреме за вечерята с Джейн — истинската Джейн, която не бе виждал от месеци. „Сладка Джейн, сладка Джейн...“

Това бе още една причина да ускори темпото и да се прибере в хотела — „Флорида“ — десет минути по-рано, отколкото бе планирал. Имаше достатъчно време да вземе душ, да се обръсне и да се облече, а също и да пригответи единствения си багаж — брезентова торба, която бе виждала и по-добри дни.

Трябваше да се срещне с директора на Института Гунар Опдал, богат и космополитен норвежки хирург, сменил медицината с филантропията. Когато говори по телефона с Опдал от Калифорния, Макбрайд разбра, че директорът е склонен да поднови стипендията му за трета поредна година. Радваше се, че ще се срещне лично с Опдал, защото това щеше да му даде възможност да обясни причините за решението си да откаже стипендията, а същевременно да изрази и благодарността си към Института.

И междуременно можеше да посети и Джейн. На път за дома.

Институтът се помещаваше в една градска къща от началото на двайсети век — мрачна камара от гранит, издигната от швейцарски индустриалец, който по-късно се бе обесил на полилея във фоайето (при което го бе повредил). Сградата бе триетажна, с прозорци с дебело старо стъкло, разделени от солидни каменни колони. Имаше медни улуци със страховити водоливници, над керемидения покрив стърчаха три комина, няколко сандъчета за цветя украсяваха первазите на прозорците.

Малка медна плочка край масивната входна врата известяваше името и адреса на Фондацията на немски, френски и английски, а над малко прозорче от оловно стъкло надничаше охранителна камера. Той натисна звънеца веднъж, два пъти и...

— Лу! — Високият Гунар Опдал отвори широко вратата. Беше облечен безупречно в скъп костюм, очевидно шит по поръчка, и с вратовръзка „Хермес“ — Макбрайд бе виждал такива в безмитните бутици на летище „Хийтроу“.

Опдал караше петдесетте, но се движеше леко и пъргаво като застаряващ спортист — какъвто и беше: преди десетилетия бе спечелил бронзов медал на ски спускане. Макбрайд го знаеше от един техен разговор и бе удивен от странното съвпадение: баща му също беше медалист от олимпийски игри (Сапоро, 1972 г.) и бе спечелил сребро в биатлона. Първият американец, спечелил титла в този спорт. Опдал му беше намигнал усмихнато и бе казал, че „биатлонът си е на Норвегия — или поне би трябвало да е така!“.

Сега Опдал разтърси ръката му и го потупа приятелски по рамото.

— Е, как мина пътуването? Имаше ли проблеми?

— Флорида е голяма работа!

— Големи сгради, да. Но чак голяма работа? — изсмя се Опдал.
— Не мисля така.

— Добре, но все пак е евтино — разсмя се Макбрайд.

— Следващия път отседнете в „Цум Щорхен“ — засмя се Опдал.

— И оставете Фондацията да се грижи за парите. Казвал съм ви: това е наше задължение!

Макбрайд направи жест — нещо средно между кимване и повдигане на рамене, и се огледа. Помещенията на Института си бяха същите, каквито си спомняше: персийски килими, проснати по мраморните подове, гипсови тавани и дъбови ламперии, картини — цветя и пейзажи — и купчина бледосиви персонални компютри върху старинни дъбови бюра.

Макар да бе идвал вече два пъти в Института, той се изненада, като видя колко е тихо. Опдал забеляза това, потупа го по рамото и посочи към стълбите.

— Сами сме! — възкликна той и тръгна нагоре.

— Наистина ли?

— Разбира се. Днес е неделя! Никой не работи в неделя — с изключение на шефа. И то, защото нямам избор!

— Защо? — попита Макбрайд. — Щом сте шеф...

— Защото живея тук — отвърна Опдал.

— Винаги съм мислил, че живеете някъде в града — отбеляза Макбрайд.

— Не. — Опдал поклати глава и намигна. — Това е... как да кажа. Моят дом далеч от вкъщи. — Той спря на една от площадките и обясни: — Съпругата ми живее в Осло, защото мрази Швейцария. Казва, че била много дребнобуржоазна.

— Да — съгласи се Макбрайд. — Точно в това е очарованието й.

— Разбира се, но какво лошо има в това?

— А децата ви?

— Пръснаха се. Едното от момчетата е в Харвард, другото — в Дубай. Дъщерята е в Роле.

— В училище?

— Да. А аз прекарвам живота си в самолети да гоня безкрая.

— А през останалото време?

Опдал се усмихна широко и тръгна нагоре.

— През останалото време събирам пари за Фондацията или бода карфици по картата, като се опитвам да проследявам хора като вас.

Беше ред на Макбрайд да се усмихне. После каза:

— Мислех си, че тук има асансьор.

— Има, но не обичам да го използвам през уикендите — отвърна Опдал. — Ако спре токът... е, можете да си представите.

При предишните си посещения Макбрайд се бе срещал с Опдал и сътрудниците му в конференнтната зала на втория етаж и сега бе любопитен да разгледа и жилищните помещения горе. На третия етаж застанаха пред врата, която съвсем не пасваше на характера на старинната сграда. Направена бе от стомана и беше очевидно дебела, със сложна метална брава.

Опдал натисна няколко цифри и вратата се отвори с метално изщракване. Директорът на фондацията въздъхна.

— Грозно, нали?

— Ами... доста е... дебела — отбеляза Макбрайд.

— Преди сградата е била наемана от частна банка — каза Опдал. — Това, което подочух за клиентелата й, ме кара да мисля, че наистина са имали нужда от такава здрава врата.

Самото помещение беше удобно, широко, добре осветено и обзаведено в модерен стил — съвсем различно от стаите долу. На едната стена имаше библиотека и кожен диван. На плексигласова масичка имаше сребърен поднос с димящ чайник, две чашки, мляко, захар и купчинка сухи сладки.

— Чай? — попита Опдал.

— Да, благодаря — отговори Макбрайд и пристъпи към прозорците до бюрото, за да се наслади на гледката. През дърветата се виждаше езерото — блестеше като счупено стъкло. — Впечатляващо — каза той.

Опдал прие комплимента с кимване, вече наливаше чая.

— Захар?

— Само малко мляко — отвърна Макбрайд. После погледна компютъра на бюрото на директора и се намръщи. — Къде ви е драйвърът за диск А?

— Какво е това драйвър?

— За флопитата.

— А, това ли? — отвърна Опдал. — Тук няма такова нещо.

— Как така? — Макбрайд беше наистина озадачен.

— Обичаме да пазим данните си поверителни — обясни Опдал. — Само така можем да сме сигурни, че си остават тук, в къщата. — Подаде на Макбрайд чаша чай, седна зад бюрото и покани младия американец да седне в едно от креслата.

После сръбна от чашата си и възкликна:

— Така! — Пауза. — Свършихте чудесна работа!

— Ами... благодаря — отвърна Макбрайд.

— Сериозно говоря, Луис. Знам колко трудно се работи в места като Хаити. Там е пълна смрад и ако не знаете как да се държите, може да се окажете в опасно положение.

— И това ми мина през главата.

— И все пак... — Опдал се облегна назад и се изкашля, — може би се питате защо е всичко това...

— Не. — Макбрайд се размърда в креслото и се усмихна. — Просто предположих. Стипендията свършва след няколко месеца...

— Да, прав сте, разбира се, но... не сте тук заради това.

— Така ли? — Макбрайд го погледна озадачено.

— Да.

Чу се приглушено бръмчене и двамата едновременно погледнаха към вратата.

— Това не е ли асансьорът? — попита Макбрайд.

Директорът кимна и се намръщи.

— Но...

— Сигурно е някой от персонала — предположи Опдал. — Вероятно си е забравил нещо.

Шумът спря. Миг по-късно се почука.

— Имате ли нещо против да отворите? — попита директорът и посочи към вратата.

Макбрайд сви вежди. Нали Опдал беше казал, че са сами? И също и за ползването на асансьора. Но все пак стана.

— Не, разбира се — рече той, отиде до вратата и я отвори.

Разполагаше само с част от секундата — видя всичко, но нямаше време да го осмисли. Видя мъж в хирургически костюм и с противогаз. После видя облак спрей и подът се изплъзна изпод краката му. Взрив от светлини. После мрак.

Намираще се в линейка. Беше сигурен, че е линейка, защото виждаше светлините на тавана и червените примигващи отражения. Един мъж в хирургически костюм го наблюдаваше с любопитство.

Макбрайд искаше да попита какво не е наред с него, но му беше трудно да говори. Устата му бе суха, езикът — вдървен. Започна да

говори, но гласът му бе глух и неясен, сякаш бе препил. След малко се отказа и се съсредоточи върху случилото се. Имаше един човек с маска. Някакъв санитар от спешно отделение. Което означаваше изтичане на газ или нещо подобно.

А аерозолът?

Понечи да повдигне глава и да седне — но и това бе невъзможно. Беше вързан на носилка, проснат по гръб и напълно отмалял. Очевидно транквилизатор, и то много силен. Може би торазин. Затвори очи и си помисли: „Би трябвало да съм уплашен... по-здравословно би било да съм уплашен“.

Пътуваха час и нещо и шофьорът нито веднъж не използва сирената, само светлините на покрива. Червено... жълто... червено...

Много странно. Накъдето и да отиваше линейката, откъдето и да минаваше, очевидно нямаше движение. Движеше се с постоянна скорост — като че ли пътуваха по магистрала или през провинцията. В това нямаше смисъл. В Цюрих имаше толкова болници — защо тогава напускаха града? Ако имаше спешен случай — а очевидно трябваше да е спешен, защото... а ако не беше...

Транквилизаторът започваше да изчерпва силата си и той усети първите признаци на тревога.

После пристигнаха — неизвестно къде. Линейката спря на път, покрит с чакъл, и лампата на покрива угасна. Вратата на колата се тресна и стените потрепериха. Чуха се гласове — на швейцарски немски — после задната врата се отвори със замах. Полъх на свеж въздух и носилката под него се размърда.

— Къде съм? — Забеляза странна, но съвременна сграда.

Нечие лице се наведе над него.

— Не говорете, моля.

Понесоха го по дълъг коридор и го вкараха в ярко осветена стая. Оставиха го там за около половин час; устата му все повече пресъхваше. Той наблюдаваше часовника на лъскавата, покрита с керамика стена.

— Вие сте много смел.

Гласът беше на Опдал; очите му го гледаха над ръба на хирургическа маска.

Действието на транквилизатора вече отминаваше и Макбрайд можеше да говори без особена трудност.

— Какво стана? — попита той. И след като не последва отговор, добави: — Какво правите?

— Да почваме — каза Опдал на немски, но не на него.

Появи се игла — Макбрайд успя да я мерне за секунда, после усети бодване точно под лакътя. И времето забави хода си. Сърцето му тръгваше и спираше, като че ли някой го бе блъснал в гърдите. И не можеше да си поеме дъх. Задушаваше се и мисълта за това го паникьоса — ужасът му нарастваше и той опита да скъса лентите, с които бе вързан. Искаше да се изправи: ако можеше да стане, щеше да може да диша. Но лентите не помръднаха или по-скоро проблемът не беше в това. Нямаше ленти. Всъщност самият той бе парализиран, неподвижен като пеперуда под стъкло.

Опдал се наведе над него, толкова близо, че Макбрайд можеше да усети дъха му върху лицето си. После върхът на скалпела докосна гърлото му, точно над гърдния кош, и той усети как ножът преминава през кожата.

— Шът, шът — прошепна Опдал, макар че Макбрайд не можеше да произнесе и звук. — Всичко е наред.

Но не беше така.

Той умираше. Със същия успех можеше и да е под водата, залят с бетон или погребан жив. Усети как нещо влиза в гърлото му. Каквото и да беше, то го разкъсваше. Опдал продължаваше да работи. После някаква машина започна да помпа и внезапно Макбрайд отново пое въздух — или по-скоро машината задиша вместо него. Не беше сигурен.

Хирургът провери зениците му с помощта на тънък лъч, който се заби до дъното на главата му. После Макбрайд усети, че го вдигат да седне. Миг по-късно докараха голяма машина, после дотъркаляха още една — голяма колкото хладилник. В първия уред Макбрайд разпозна оперативен микроскоп и предположи, че вторият е флуороскоп, способен да генерира рентгенови лъчи по време на операция.

Опдал отново се появи пред погледа му; някой приближи телевизионен монитор до операционната маса. Той стоеше на малка поставка и очите на Макбрайд се втренчиха в него. С болезнено чувство разбра, че човекът на екрана с тръба, мушната в трахеята, е самият той.

— След малко ще сте по-добре — обеща Опдал. — Не се безпокойте.

После посегна към един от хирургическите инструменти, които лежах в металния поднос до него.

— Инжектираха ви осем милиграма „Векурониум“ и затова не можете да мърдате. Това е парализиращ медикамент. — Той замълча за момент. — Но не упойва.

После кимна към малкия монитор до масата.

— Съжалявам, че трябва да се виждате — но това е част от процедурата.

С тези думи се обърна към една от сестрите и кимна. Тя застана зад Макбрайд и без да каже дума, се наведе, вдигна горната му устна ѝ с два пръста я издърпа силно, откривайки горния венец.

Опдал се наведе и прокара скалпела си по тъканта, която придържаше устната на Макбрайд към носа. И пред парализирания поглед на Макбрайд, който гледаше монитора с ужас, започна процедурата, позната като „събличане на ръкавицата“ — внимателно отдели кожата на младия човек от черепа и я нави назад, за да получи пряк достъп до мозъка му.

[1] Традиционна музика от остров Зелени нос. — Б.пр. ↑

1.

Флорида

7 октомври, 2000 г.

Тя беше като в унес. Носеше се на юг покрай брега. Очите ѝ бяха вперени в хоризонта. Едва дочуваше радиото — звучаха песни от детството ѝ. Колата беше вишневочервено „БМВ“ с гюрук, модел „Z-3“ с нови гуми „Мишлен“ и радио-трепач, предаващо в момента песни от миналото. Нико махна слънчевите си очила, премина на автоматична скорост и свали крака от педала на газта: не искаше да бърза — знаеше много по-хубави неща от бързото шофиране — и натисна бутона „търсене“. Безгрижно слушане. Кънтри мелодии. Стари песни. Салса. Гъста олеандрова зеленина разделяше магистралата, проснала се през опърления от слънцето пейзаж, плосък като игрална маса, опърпан и величествен едновременно. Разнебитени бунгала се мяркаха край пътя под балдахин от дъбови клони, покрити с пухкав бял мъх. Тук-там се мяркаха знамена на Конфедерацията и розови фламинги. Морги и старопиталища. Крайпътни колички, предлагащи варени кестени, креолски ястия и други вкуснотии.

„Флорида“ — помисли си тя, поклати глава и скри очите си зад черните си очила „Рей Бан“.

Ярката светлина и рекламно синьото небе излъчваха очарование. Както и пастелната перспектива на крайбрежието на Залива, на няколко километра на запад. Самата Нико също бе очарователна. Като колата, която караше, Нико беше шедьовър, бърз и скъп.

В Орландо бе слязла от вашингтонския влак и там, на паркинга на гарата, я чакаше скъпото „БМВ“. (Тя би предпочела да лети — обичаше да лети — но при тези обстоятелства — заради багажа и всичко останало, летенето не беше особено практично, а и не можеше да ставай дума за полет.) Но всичко се промени, когато напусна шосето и се насочи на запад, към павирания път, минаващ по насипа, свързващ остров Ана Мария с континента. Отначало видя старомодните звезди от рекламите на „Сони“, „Уол март“ и „Ексън“. Спря на един светофар,

погледна вдясно и с голяма изненада видя развлечена жена, излегнала се на паважа до количка за пазар, отрупана с пластмасови торбички, очевидно пълни с боклук. От едната страна на количката висеше картон, написан на ръка:

„Типове от тайните служби на мафията
Убиха Дайна — Джак — Адли Дал.
Курви на баровци и роби на елфи!
И вие сте такива!“

Нико задмина кръстовището, като остави лудостта зад себе си, или поне лудата жена — и заедно с това и унижения провинциален свят.

Посоката ѝ беше към един богаташки комплекс, остров с бариера, на няколко километра от Сарасота — пясъчна ивица, потънала в буйна зеленина, изпъстрена с тюркоазни плувни басейни и изумруденозелени игрища за голф. Това беше район, където бяха намерили място вили за милиони долари и елегантни скъпоструващи владения край блестящия светъл плаж, който, погледнат от въздуха, приличаше на жълт светец контур.

Или поне така си мислеше тя. Всъщност никога не бе ходила там. Но беше виждала снимки и брошури. И мястото беше красиво. Лонгбоут Кий — Флорида, за която мечтаеха старите богаташи.

Видя знака „Ла Ризорт“ и зави по булевард с палми, който я отведе до входа на елегантна вила с прасковен цвят. Загаси мотора, измъкна дългите си крака и се изправи пред втрещения поглед на портиера.

— Имате ли резервация?

— Надявам се — каза тя, подхвърли му ключовете и изкачи стълбите пред канцеларията.

— Здравейте, насам! — чу се отвътре.

Чиновникът зад рецепцията, за разлика от Нико, бе строго облечен за помещение с климатик: бяла риза и връзка, панталони и блейзър.

— Брр — намигна му тя и се усмихна.

Чиновникът се засмя и побутна по полираната повърхност карта за регистрация. Също като портиера, и той бе симпатичен млад мъж с късо подстригана руса коса и блестящи сини очи. Върху левия джоб на блейзъра му се виждаше логото на „Ла Ризорт“ — розови и кремави орхидеи, оградени от палмови клонки.

— Имате ли резервация?

— Аха — каза тя. — На името на Нико Съливан. Никол.

— Попълнете това — каза ѝ мъжът, — ще направя копие на кредитната ви карта и Травис ще ви помогне с багажа.

Той взе брошура от изложбения рафт, обърна я към себе си и прекара линия с химикалката от „Вие сте тук“ до една сграда, наречена „Бръшляновата кула“. После написа нещо на компютъра си, бръкна под бюрото и измъкна бяла пластмасова карта с името на Нико и логото на курортния комплекс.

— Това е същевременно и ключ, с който ще си отваряте стаята — каза той. — С тази карта може и да плащате всичко в курорта — на бара, за тоалети, за уроци по голф. Само я подавате и всичко е ваше.

— Благодаря! — отвърна Нико и посегна към картата с широка усмивка.

Но служителят я задържа още момент — явно флиртуваше с нея.

— Някакви други желания? — попита той.

Нико се засмя, леко музикално изхилване, после потупа леко картата и той я пусна.

— Ако се сетя за нещо — каза тя, — ще ви звънна.

— Бих се радвал — последва отговорът.

Тя прокара пръсти по релефа на името си и вдигна глава.

— Оттук се вижда плажът, нали?

— Абсолютно.

— И се намира на запад?

Служителят кимна.

— Е, добре, защото наистина съм в настроение за залези.

— Няма да бъдете разочарована — каза ѝ той.

Тя излезе и видя, че пиколото я чака с багажа ѝ, натоварен на една количка. Беемвето стоеше в сянката на един декоративен храст.

— Добре вози — отбеляза момчето.

— Благодаря.

Тръгнаха заедно по тротоара към „Бръшляновата кула“, като бърбеха за покупки на вилни места и времето. Пред асансьора трябваше да почакаат. Ръчният часовник на Нико започна да писка — натрапчива електронна мелодия, напомняща, че е време за лекарството.

Пиколото се усмихна и каза:

— Хвърлете го някъде.

— Бих искала, наистина!

— Тук е Флорида! Тук не си определяме делови срещи! Просто тръгвате... с всички.

Тя му се усмихна учтиво, но наистина имаше среща. Делова среща с лаптопа — всеки следобед в четири, и още една: с хапчетата — два пъти дневно. Лекарствата бяха литиеви таблетки. Дюран твърдеше, че служат за лечение на „биполярното нарушение“, или по-точно маниакално-депресивните състояния, което означаваше, че тя има проблем с настроенятията. Като всички останали, и тя имаше върхове и спадове, но при нея върховете бяха много високи, а спадовете водеха до черно угнетение. Литият ги задържеше в правия път — което беше добре, ако ти харесва правият път.

А тя не го обичаше. Беше момиче, което иска да лети. И сега се чувстваше много добре до добрия хоп Травис, да чакат асансьора.

Кое то я върна към въпроса: защо да не направи като местните и просто... да се хвърли в купона? Както я съветваше пиколото. Да утвърждаваш положителното — да отстраняваш отрицателното. И само отрицателното. Щеше да ѝ е за първи път...

Докосна бутончето на ръчния си часовник, за да спре алармата. Миг по-късно вратата щракна и се отвори и двамата се качиха. Асансьорът бавно се издигна нагоре, за да спре с внезапно разтърсване на осмия етаж. Два завоя по коридорите ги доведоха до врата, означена с номер 806-Е. Момчето вмъкна магнитната карта в бравата и изчака, докато диодът светне зелено. После бутна вратата и я задържа пред нея.

— Охоо! — възкликна тя, като обиколи всекидневната. — Великолепно е!

Истина беше. Апартаментът беше голям и светъл, ансамбъл от бледосини и меки розови оттенъци, с дълъг балкон, с много палми и птичи поглед над водите на залива към Мексико. Нико отключи

френските врати към балкона, отвори ги и пристъпи към слънчевата светлина.

— Искате ли да ви покажа апартамента? — попита пиколото, докато оставяше куфарите върху подставката за багаж зад вратата.

— Благодаря — тя се върна в стаята, — ще се оправя сама.

Момчето вдигна рамене и се усмихна по детски. Усмивка, показваща доста голям опит.

— Както желаете. — Фразата бе риторична, начин за поддържане на разговора. Познаваше онези гости, които правеха обиколка на вежливост, но тази превзета глезла в шербетенозелена лятна рокля определено не беше от този тип.

Нико се усмихна, пъкна му в ръката една петарка и го изпрати до вратата.

— Благодаря за помощта. — И затвори след него. После се обърна и отиде до чантата, където държеше лекарствата си.

Отвори я и започна да тършува, докато не извади това, което търсеше. Две малки пластмасови шишенца, оранжеви на цвят. В първото държеше месечната си доза литий — то беше почти празно, но у дома имаше още три такива, в шкафчето за лекарства.

Второто съдържаше лекарство, която тя наричаше „Плацебо №1“.

Това беше шега — беше го написала дори под печатното указание: „326 Никол Съливан: да се взима по предписание“. Медикаментът беше експериментален и не се произвеждаше в Щатите, затова и нямаше име, само номер. Не можеше да се открие в „Мерк индекс“ и да се купи от аптека. Човек трябваше да си го изписва от чужбина, или чрез пощата, както правеше тя — три или четири пъти годишно, в зависимост от...

Лекарството ѝ даваше възможност да се види отстрани, като че ли тялото ѝ беше актьор, а тя — публика. Предполагаше се, че имаше лечебен ефект — начин да види себе си през очите на другите. И не само това: „Плацебо № 1“ ѝ даваше възможност да прави забележителни неща. Без усилие управляваше тялото и чувствата си. Всяка реакция бе подходяща и премерена (или поне така изглеждаше) и ако искаше, можеше да пътува като интернет-лъч между апартамента, в който се намираще, и отсрещната сграда. И тя се наслаждаваше на това усещане, чувстваше се свободна по начин, по

който „нормалните хора“ никога не биха могли да се чувстват. Странна, интересна форма на съществуване.

И за разлика от лития (чиято употреба можеше да доведе до напълняване), страничните ефекти при това лекарство бяха минимални. Но то можеше да обърка паметта. Е, тя беше наред със спомените — минута по минута, час по час, само когато се замислеше за датите възникваха проблеми. Макар че не можеше да каже дали това е признак на леко полудяване, или просто особеност.

Взе от минибара бутилка минерална вода „Евиан“ и отвинти капачката. Изтърси по едно хапче от всяко шишенце в шепата си и ги изпи с няколко глътки вода. После огледа апартамента.

Наистина беше хубав: голям, чист, просторен и стилин. Всичко й харесваше: кошницата за „добре дошъл“ със свежи плодове; тежката бяла хавлия и прозрачният сапун; малкият комплект за шиене и бутилчицата шампанско, сложена във вратата на хладилника. Беше калифорнийско, но все пак бе добра марка. „Домейн Карнерос“. Добро вино.

Завърши огледа, разопакова дрехите си и ги прибра. Съблече се и изпробва всички бански, които беше купила, като се извиваше и въртеше пред големите — от пода до тавана — огледала в спалната ниша, точно пред банята. Спря се на един класически черен модел, който не разкриваше много плът, но после промени решението си и облече лимоненожълти бикини. Май не е от типа „Искам да скрия нещо“ — помисли си и нахлузи кожени сандали.

Прекося всекидневната и излезе на балкона. Точно под нея се намираще патио с басейн, джакузита и плувен бар, плажни чадъри и масички. Между басейна и залива се полюляваше стройна редица палми; в далечината водната повърхност потрепваше и хвърляше отблясъци.

Вече можеше да усети ефекта от хапчетата, които омекотяваха допира на въздуха до кожата ѝ. Наведе се над перилата, стисна ги и си припомни — съвсем бегло — че се страхува от височини. Но не и сега. Сега не чувстваше нищо. По същия начин можеше да си седи и във всекидневната.

Долу, на плажа, служители методично подреждаха светлосини шезлонги с емблемите на курорта. Нико зяпаше, омагьосана, как прибоят нахлува и се отдръпва, как копринено бялата пяна се къдри и

разбива с приглушен шум. От време на време детско гласче се провикваше някъде откъм басейна.

Тя влезе вътре и измъкна компютъра си — лаптоп с кожена калъфка. Постави го на масата до телефона, нагласи яркостта на монитора и натисна бутона за включване. Изчака близо минута да се зареди програмата. После набра AOL и отново зачака. Чуха се познатите шумове и бипкания, виртуалното ръкостискане на модема, разменящ протоколни любезности между компютъра и сървъра. След малко всичко бе готово.

Имате поща!

Нещо необичайно. Тя натисна иконката за пощенска кутия, за да види какво е получила.

„7 окт. Ейдриън. Къде си, Ники?“

Малката сестра.

Нико не обърна внимание на съобщението, включи се в Интернет и напечата в прозорчето за уебадреси: „<http://www.theprogram.org>“. Зачака.

Миг по-късно в долния ляв ъгъл се появи съобщение, че уебсайтът е намерен. И после:

„Прехвърляне на документ
1% 2% 12% 33%“

Защо всичко това отнемаше толкова много време?

Отваряне на страница.

И отново: почти празен екран и до болка познатият черно-бял надпис:

„Непознат адрес
Описание: непознат Интернет адрес
www.theprogram.org в URL

«<http://www.theprogram.org/>»
«Трафик Сървър» версия 1.1.7“

Тя бръкна в калъфката на лаптопа, измъкна прозрачен пластмасов шаблон и го нагласи върху екрана на монитора — той съвпаднаше идеално по размери. Беше нещо като календар, схемата имаше две оси — отвесна, разделена на дванайсет части, и хоризонтална — с трийсет и едно деления. Те образуваха мрежа от 372 квадратчета за всеки ден на годината и седем допълнителни. Нико взе мишката и премести курсора над квадратчето, съответстващо на днешната дата (седми октомври), кликна и се придвижи към друго квадратче, отговарящо на нейния рожден ден (11-и февруари). И кликна отново. Незабавно се появи часовников циферблат, плуващ зад мрежата, която вече не ѝ бе нужна.

Около минута наблюдава напредването на синята черта в продълговатото прозорче, докато сайтът се зареждаше, после се появи съобщението: „Здравейте, Нико!“ Курсорът трепкаше под приветствието, очакващ инструкции.

Тя пое дълбоко въздух и натисна Ctrl + F5 и... — картини и думи и... още нещо, звук, който не чуваше съвсем добре, но го чувстваше. Картини и думи, които се нижеха и се сменяха светкавично, толкова бързо — просто да не повярваш, че тя ги възприема. Но тя ги разчиташе; седеше неподвижна, а очите ѝ блестяха срещу хаоса на монитора.

Беше прекарала в курорта вече три дни и все още не бе излизала на слънце. Всяка вечер се разхождаше по плажа и го чакаше, само да го зърне... но той не идваше. И хапчетата започваха да ѝ влияят. Ако ги взимаше твърде дълго, започваше да...

Какво?

Губеше пътя към себе си.

Това беше единственият начин да държи нещата в ред. Имаше дълги периоди, когато... просто нямаше нищо. И после, съвсем внезапно, тя отново ставаше самата тя — с изключение на едно отдалечаване, винаги с известна дистанция, като че ли личността ѝ

беше някакво призрачно проявление. Не беше за вярване, че едно малко хапче може да те отнесе така, но...

Не трябваше да се тревожи — бяха й казали, че той ще е тук, и винаги бяха прави. Въпрос на време.

Погледна часовника си (7:15), после зарея поглед през прозореца; небето започваше да аленее. Четвъртият залез след пристигането й.

Грабна една хавлиена кърпа, слезе с асансьора на партера и тръгна през района на басейна към една малка пътечка, водеща към плажа.

В началото на октомври сезонът не бе започнал и нямаше много хора. Две деца в басейна се нападаха взаимно с нещо като големи пластмасови пуканки; майката лежеше в шезлонг с книга в ръка; до нея по корем бяха легнали две обилно намазани с плажно масло тийнейджърки. Бяха с разкопчани горница. Нико допусна, че сигурно са заспали, защото всъщност не бе останало много слънце. Районът около басейна вече бе покрит със сенки и подводните светлини се виждаха по-ясно. По краищата на терасата започнаха да проблясват електрическите лампиони, а служителят, който продаваше шапки, слънчеви очила, играчки за пясъка и плажно масло, вече прибираше нещата от малката си сергия. Една петдесетинагодишна жена с пурпурен бански внимателно се натопи в едно от джакузитата до басейна и изпъшка от удоволствие.

Плажът беше още по-безлюден. Повечето хора бяха на вечеря или се обличаха, за да отидат на ресторант.

И тогава го видя...

Старец. Седеше в инвалидна количка в края на алеята, точно където тя се разширяваше и с няколко стъпала излизаше на плажа. Беше се наметнал с шал; очите му бяха вперени в червенеещия хоризонт. Близо до него един противно изглеждащ ямайски болногледач се бе облегал на перилата, потънал в музиката, гърмяща в слушалките на уокмена му. „Реге“ — помисли си Нико, доловила ритъма — звук от далечно тънко виене.

Нямаше никой друг. Само ямаецът и възрастният мъж; единствените хора, които се виждаха, бяха самотен бегач, тичащ във влажния пясък покрай прибой, и млада двойка с наведени глави — сигурно търсеха миди.

Това беше. Всички други бяха... някъде другаде. Така Нико оставаше с Нико, сама със себе си, и гледаше как хавлиената кърпа пада на пясъка, докато пристъпваше в топлата вода на залива. Слънцето бе увиснало над тъмната черта на хоризонта и придаваше на небето цвета на милиони пощенски картички.

„Тя е в рая“ — помисли си Нико, докато се наблюдаваше как напредва през вълните. Тук морето беше до колене на около километър и половина навътре. Тя влизаше постепенно и можеше да забележи, че старецът я наблюдава. Забави крачка, после спря и приклепна. Опря се на ръце, наслаждавайки се на топлата вода, заслушана в крясъците на чайките. Остана дълго време със затворени очи, с лице, обърнато към небето. След това се опря на лявата си ръка и скочи на крака с едно-единствено движение, което би изненадало всеки внимателен наблюдател.

Зашляпа през водата към плажа, взе хавлията и изкачи стъпалата до малката пътека. Като мина край стареца, му се усмихна срамежливо и измърмори едно „здравейте“. Ямаецът дори не я забеляза. Той беше потънал в музиката на Боб Марли — очите му бяха затворени, раменете му потръпваха и той тихо си пееше: „Няма жена, няма сълзи...“

Тя изчисти пясъка от краката си в специалното корито до портала, обу чехлите си и прекоси терасата до асансьора.

В стаята извади малката бутилка шампанско от хладилника и я отвори с тих пукот; сипа си във висока чаша от кухненския шкаф и отпи една-единствена глътка. Беше хубаво — много хубаво.

Пристъпи към леглото, остави чашата на малката стъклена масичка и извади лаптопа. Свърза го с телефона, изчака операционната система да се зареди и измъкна пластмасовия шаблон. Влезе в скрития сайт, където бе и предния ден (и всеки по-предишен ден) и поведе курсора до квадрата с днешната дата, а после до другия — съответстващ на рождения ѝ ден: „Здравей, Нико!“ Курсорът потрепваше мълчаливо.

Постави пръсти върху клавиатурата и напечата: „Картина, моля“

В центъра на екрана се появи циферблат и увисна там, като мушица в края на невидима нишка. След малко излезе и снимката — линия по линия, докато се оформи портретът на старец, същия

възрастен мъж, който седеше в инвалидната количка осем етажа по-надолу.

Сигурна бе, че е същият мъж. Отиде до сгъваемата лавица, където лежеше смачкан кожен куфар, в който държеше няколко рокли и една водопроницаема кутия, направена от твърда зеленикава пластмаса. Отключи цифровата ключалка на куфара, вдигна капака и измъкна кутията, за да провери съдържанието ѝ.

В пластмасовия калъф бяха прибрани частите на най-компактния снайпер, който можеше да бъде купен с пари. Автоматичният пълнител М-24 с убедително изщракване се прикачваше към приклада, изработен от фибростъкло с матов отблясък. Върху дулото със стоманени пръстени бе монтиран оптически мерник „Леополд“, заедно с допълнителен лазерен мерник. Оръжието имаше метален двуножник, система „Харис“, и заглушител, изработен от белгийска спираловидно лята тръба, която се завинтваше на върха на четирийсетсантиметровото дуло.

Нико сглоби оръжието с професионална лекота за трийсет секунди и изпробва мекотата на спусъка. Вкара един-единствен тefлонов патрон и щракна затвора. Заедно със заглушителя, оптическия мерник и лазера пушката тежеше около пет килограма и половина — което правеше приклада много важен за точността на изстрела.

Излезе на балкона и видя, че слънцето едва се подава от морето; хоризонтът кървеше; небето потъмняваше в синьо-черни краски.

Старецът все още беше там, където трябваше да е — седнал в здрача, наслаждаващ се на последните ласки на деня.

Нико легна по корем, мушна цевта между розовите балюстради на ръба на балкона и опря дулото на двукраката стойка, за да уравни тежестта. После погледна през оптическия мерник и включи лазера, който очерта кървавочервено петънце между четвъртия и шестия прешлен на стареца. От края на дулото до повърхността на кожата му имаше не повече от двеста метра — лесен изстрел, въпреки настъпващия сумрак. Можеше да види как светлата точка потрепва върху гърба му; пръстът ѝ обгърна спусъка и го задърпа внимателно, като че ли цяла вечност. После пушката се разтресе и тя чу звук, сякаш отварят шампанско в съседната стая. Стариият човек се изви нагоре и после се сви — все едно че го бе ударил електрически ток. Тялото му

се свлече и се сви на две — тя разбра, че е прекъснала гръбначния му стълб.

Нямаше дим или проблясване, което би могло да се забележи. Патронът бе инфразвуков и единственият звук, който се чу, беше от удара на куршума в гърба на стареца.

Но това беше без значение. Никой не бе обърнал внимание — нито ямаецът, унесен в звуците на Боб Марли, нито децата в басейна, чийто смях ехтеше като музика през целия двор.

Нико седна и остави оръжието на пода. Ни хък, ни мък.

Изправи се бавно и прибра частите на пушката в непромокаемата кутия, после нагласи малките медни колелца на ключалката, взе отново шампанското и седна на балкона. С елегантната чаша в ръка зачака раздвижването след това, което бе направила.

Все още нямаше никаква реакция. Ямаецът клатеше глава с полузатворени очи, в такт със самотния концерт от „уокмена“. Търсачите на миди и бегачът отдавна си бяха отишли, тийнейджърките се обличаха. Тръгна си и жената от джакузито, останали бяха само децата и майка им. Те все още се плискаха в басейна, а майка им стоеше на ръба, подаваше им хавлиените кърпи и ги молеше вече да излизат.

Мина минута. После пет. Слънцето вече бе зад хоризонта; в небето бяха останали само няколко слаби червени отблясъка. Накрая, разбрал, че нощта почти ги е застигнала, ямаецът свали слушалките, хвана дръжките на инвалидната количка и бавно започна да я бутва по алеята, без въобще да забележи, че повереният му болен вече е мъртвец.

Но когато стигнаха до басейна, децата го забелязаха. И Нико го видя: възрастният човек бе по-неподвижен от заспал човек: беше се свлякъл в количката, виждаше се само бялото на очите му. И разцъфналото червено петно на гърдите, откъдето куршумът бе излязъл и паднал в скута му, пробивайки дупка в шала.

Едно от момичетата започна да пици; майка ѝ се скара — сигурно мислеше, че децата са се сбили.

— Стига вече, Джеси! Наистина стига вече...

Гласът замлъкна, дори вятърът стихна и във въздуха се чу сподавено възклицание. После още едно, сякаш някой събираше сила, за да закрепци. И накрая самият крясък раздра нощта.

Нико отпи от шампанското, влезе вътре и взе дистанционното. Седна на дивана, обърна се към телевизора и запрескача по каналите, докато не намери любимото си шоу. Канал 67. МТВ. Истинският свят.

След десет минути пристигна линейката и трите полицейски коли с включени сирени. След това се появи и телевизионен екип — минаха през фойето към терасата и направиха няколко кадъра на изпръсканата с кръв инвалидна количка. Старецът бе отнесен на носилка, а ямайският болногледач седеше на един твърд стол, стиснал глава с ръце.

Десетина гости на хотела стояха наблизо с тропически коктейли в ръце, мръщеха се и си шепнеха.

Мина повече от час преди един полицаи да почука на вратата на Нико, за да я попита дали не е чула нещо необичайно. Тя му каза, че не е, и попита за какво е цялото това вълнение.

— Прострелян е един човек — обясни полицаят. — На алеята към плажа.

— Шегувате се!

— Не.

— Не съм чула нищо — искам да кажа, докато не пристигна линейката.

— Никой не е чул — допълни полицаят. — А не е чак толкова далеч.

— Но той ще се оправи, нали? Искам да кажа мъжът, който е прострелян.

Ченгето поклати глава.

— Значи е мъртъв? — възкликна тя.

— Да — каза полицаят. — Убит. По-точно е да се каже — застрелян.

— Тук?! Това е ужасно!

Полицаят изсумтя, като че ли разказваше анекдот.

— „Ужасно“ е слабо да се каже.

— Моля?

— Бих казал — полицаят внезапно се смути, — че е някак... глупаво.

— В смисъл?

— Застрелването на този тип.

— Защо?

— Ами... казва се Крейн. На осемдесет и две години, болен от рак. Всички са го познавали. Наистина известен тип.

— Е, и?

— Ами неговата болногледачка казва, че му е оставала само половин година. Най-много година, ако е имал късмет. Искам да кажа... — Ченгето поклати глава с горчива усмивка. — Няма смисъл, нали?

2.

Вашингтон, окръг Колумбия

Имаше чувството, че лети — препълнена бе с толкова енергия! И не само днес. Така беше и вчера, и завчера. Всъщност откакто се бе върнала — нямаше значение откъде.

Флорида! Тя беше ходила във Флорида.

Тази сутрин бе станала в пет (не можеше да спи, когато се чувстваше така), подреди кухненските шкафове и размрази хладилника. След това изчисти фурната, изми и излъска пода. Отиде в банята и с два замаха изпразни шкафчето с лекарствата — изсипа съдържанието му в пластмасова торбичка. После изчисти огледалото и полиците — в главата ѝ се въртеше една нова мисъл: „Не ми трябва нищо повече. Нито витамини, нито литий, нито аспири.“ Тя беше една нова Нико, чиста, ясна и енергична като минералната вода от Евиан.

Беше денят, в който се срещаше с Дюран.

Кабинетът му се намирал в парк „Кливланд“. Да стигне дотам беше малко сложно, но срещите с Дюран ѝ бяха необходими като дишането. Бяха като лития. Наистина беше важно, толкова важно, че не бе пропускала нито един сеанс. Дюран беше нейната котва, убежището ѝ и екзорсист — всичко заедно. Той я изправяше лице в лице с демоните, които я обладаваха, и с негова помощ тя се измъкваше от тях. Мислеше ѝ доброто. Беше ѝ обещал да я пази от злото.

Влезе в метрото и я поразил смрадта, която се носеше по стълбите — смесица от миризмата на пещера и на прахосмукачка. Дъх на подземие, носещ се от мрака, вонята на потайните места. Метростанции, тунели, мазета. Подземието на къщата в Южна Каролина. Пещерите Шенандоа във Вирджиния — където цялото семейство отиваше на ваканция и Ейдриън ревеше, за да ѝ позволят да пипне сталагмита. Все още можеше да си спомни противния глас на пазача: „За да порасне с половин сантиметър, на сталагмита са му

нужни десетки хиляди години, а някои разглезени дечица не могат да се сдържат да не го пипнат. Моля уважавайте величието на природата! Благодаря ви“.

Подземната смрад беше обонятелният фон на метрото, като баса в музиката или геговете в комедиите. Но тук се долавяха и по-леки аромати. На кафе, пот, тютюн, прах. Полъх на урина, докосване на парфюм — или беше спрей за коса?

Пътуването! Пътуването беше масаж, който почти я приспиваше. Обичаше звука му, порива на вятъра, ритмичното подрънкване на вагоните, фучащи през тунелите. Обичаше да чувства как тялото ѝ прави неочаквани чупки, за да се нагласи, да компенсира всяка промяна в ускорението и посоката, за да реагира на Нютоновите сили, които бяха колкото реални, толкова и невидими.

Влакът стигна до Кливланд Парк и тя се изкачи с ескалатора до улицата, където я чакаше продавачът на сокове. Както винаги си купи сладникав сок от папая и го изсмука толкова бързо, че я заболя глава, като че ли бе излапала набързо цял сладолед. И въпреки това сокът ѝ дойде добре, защото в един момент — винаги имаше такъв миг — докато се освобождаваше от обзелия я студ, мозъкът ѝ се чувстваше толкова чист. И това усещане на сладкия прилив на облекчение си струваше болката.

Веднъж попита Ейдриън дали и тя реагира така — ако разбираше какво искаше да каже, но... не. Разбира се, че не беше така. Сестра ѝ я погледна със загрижения си, напрегнат поглед и реши, че се шегува.

Не като Дюран.

Който я разбираше...

Напълно.

Сградата бе жилищен блок северно от спирката на метрото, в източната страна на Кънектикът. Хубав квартал (ако се изключеше постоянното движение). Мамички бутеха колички покрай пожарната. Бегачи минаваха на зигзаг по тротоарите, като заобикаляха тръгналите да обядват чиновници. Пред витрините на „Старбъкс“ млада двойка правеше всичко възможно, за да не забележи шизофренен негър, който просеше дребни монети.

Имаше и възрастни хора.

Те седяха на пейките пред сградата на хиндуистко-тайландския храм и хранеха гълъбите. Един от тях беше тук всяка седмица. Тя го

познаваше по рибарската шапка, която носеше независимо дали валеше, или грееше слънце. И по ръцете му, големи като паници, изкривени от артрит — виждаха се, когато хранеше птиците с пуканки от кафява хартиена кесия.

Дюран живееше в стар блок, макар че всичко там работеше и се подчиняваше на някаква своя схема. Кое то между другото означаваше, че когато интеркомът бръмчеше, той наистина бръмчеше — като че ли известяваше, че обитателят на съответния апартамент така и не е отговорил на важен въпрос. Но тъй като не беше зададен никакъв въпрос, шумът винаги беше неочакван и някак си сепващ — особено както в момента, когато Дюран гледаше телевизия.

И ето защо, когато Нико звънна, той подскочи — и се постара да се стегне. Пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. После натисна бутона на дистанционното и видя как картината пред него се превръща във вихър от светлинки. (Светлинките бяха всичко, което бе останало от Опра, когато се бе навела, за да уточни един въпрос.)

Дюран затвори вратата към спалнята и отиде до интеркома — знаеше, че това е Нико, но си даваше сметка, че формалностите трябва да бъдат изпълнявани.

— Да? — рече той пред металната решетка.

Отговорът дойде миг по-късно — ясен и музикален.

— Нико е — Нико, Нико, Нико!

По гласа ѝ разбра, че не си е взимала лития. Толкова кипеше от енергия, че това се долавяше в гласа ѝ.

— Идвате точно навреме — каза Дюран. — Качете се.

Докато я чакаше, се запита какво искаше да попита Опра, когато бръмна интеркомът. Лицето ѝ се бе запечатilo в паметта му — свити устни, наклонена глава, леко намръщено чело. Присвити очи. Погледът. Този, който използваше, когато искаше да зададе наистина важен въпрос. Поглед, който съчетаваше недоверие и възхищение, подканващ човека срещу нея да участва в нещо като заговор. Въпросите — вашите отговори — нашият съюз. Ако аз се осмеля да попитам, ще се осмелите ли да отговорите? Бриляnten поглед, много по-добър от лицемерното кокорене на Барбара Уотърс, изразяващо

състрадателно разбиране, или от съзаклятническото намигане на Даяна Сойер.

Изчака Нико до вратата и чу вратите на асансьора да се отворят. После се чуха стъпките ѝ в коридора, тихото трак-трак-трак, което се усиливаше и усиливаше, докато внезапно не спря. После дрънна звънецът на входната врата, една-единствена нота, ясна и тежка, като от ксилофон. Това му напомняше звук на системата за обявления в универсалните магазини „Мейсис“ и „Сакс“.

Не че ходеше в универсални магазини — или поне не толкова често.

Дюран отвори вратата и Нико влезе, учудена от липсата на всякакво изчакване.

— Здравей, Нико!

— Оох! — възкликна тя. — Боже, докторе, чак подскочих! — После се усмихна. И пристъпи в антрето.

— Изглеждаш великолепно — каза ѝ Дюран, докато затваряше вратата. — Загоряла и здрава. Макар че ако питаш мен, новият девиз гласи „бледа и здрава“.

Той спря и я огледа от горе до долу, като се опитваше да не изглежда като женкар — непосилна задача при тези обстоятелства („обстоятелствата“ в случая бяха високи токчета и впитана розова пола с размер на носна кърпичка).

— Къде беше?

— На плаж.

— Без майтап? На кой?

— На един плаж. — Тя тръсна глава. — Забравих как се казва.

Минаха през всекидневната и влязоха в кабинета.

— Това ново ли е? — попита тя и посочи.

Дюран погледна кървавочервения персийски килим на пода пред камината и каза:

— Да. Току-що го купих.

— Вие пазарувате?

Дюран се усмихна и поклати глава.

— По каталог.

— Така си и помислих. Знаете ли, трябва да излизате повече, докторе. Блед сте като призрак.

— Нямам време — повдигна рамене Дюран. — И между другото, както казах — вече има нов девиз.

„Кабинетът“ приличаше повече на всекидневна, но с приглушена светлина и прозорци с дебели пердета. Преобладаваха неутралните цветове — стените бяха масленокремави, мебелировката бе в бежово. По стените висяха акварелни пейзажи.

Тук бяха и документите на Дюран, които, както и огромните мебели и покритите с възглавници дивани, трябваше да вдъхнат увереност на пациентите — университетска диплома от „Браун“ и докторската степен по клинична психология от университета в Уисконсин. До дипломите бяха окачени удостоверенията от Американския борд на психолозите хипнотизатори и Обществото на когнитивните лечители.

— Разположи се удобно — предложи ѝ Дюран, докато седнаше зад бюрото си. — Искам да си погледна бележките — и можем да пуснем лентата.

— Трябва ли наистина запис? — намуси се Нико, докато събуваше обувките си, седнала на дивана.

— Да — каза Дюран с усмивка. — Трябва.

Постави касета в магнетофона, натисна бутона „запис“ и като се обърна към компютъра си, започна да пише.

— Това не е моя идея, нали разбираш — това е заради застрахователната компания.

— Няма да ви давам под съд, докторе.

— То-очно така — отвърна Дюран. — Същото ще кажат и те.

Беше я докарал до състояние на лека хипноза — тя лежеше по гръб, с отпуснати крайници, със затворени очи и безизразно лице. Дюран я водеше през обичайната въображаема прогресия; дълбокият му, мек глас я направляваше през въображаемия пейзаж.

— Вървиш по мек пращен път покрай студен поток и се спираш за малко, за да послушаш как водата се плиска в скалите — говореше той. — Виждаш лист, подхванат от течението — като корабче — и наблюдаваш как плува по повърхността, за миг спира при една скала, а след това се върти свободно по вълните. Наблюдаваш го, докато не изчезва зад един завой. После се вглеждаш във водата — нейната

вълшебна тъкан, толкова нежна, копринена, се търкаля по камъчетата на речното корито.

Нико се намръщва за миг, докато той я води встрани от потока, и леко мигва, докато изпълнява инструкциите му да се приведе и да мине под някакви „бодливи“ клонки. Челото ѝ се мръщи от усилието, докато си пробива път сред „гъстата“ зеленина. После отнесената усмивка се завръща — докато пресича полянка, която е „мека и пружинираща“ под краката ѝ.

— По бузите ти полъхва лек ветрец. Повдига косата ти и люлее тревите...

Според инструкциите тя отваря малка бяла порта и слиза по няколко покрити с лишей стъпала, водещи през шарената сянка към самотен басейн. Там сяда върху наклонения ствол на покрит с мъх дъбов пън и наблюдава слънчевата светлина, която „прозира между дърветата и танцува върху водата“. Лявата ръка на Нико пада от дивана и се движи по пъстрия килим — потапя се в студената вода.

Тя е на своето „безопасно място“, където нищо и никой не може да я нарани. Дюран наблюдава как гърдите ѝ се издигат и спадат и задълбочава хипнотичното ѝ състояние.

— Да се върнем назад — казва той. — Ти си момиче.

— Аз съм момиче.

— Момиче. Дванайсет... единайсет... десет. Помниш ли?

Тя се размърдва, после кимва. Дюран е на два метра от нея, наведен от стола си, поразен от начина, по който се променя лицето ѝ: мъдрото и предпазливо безразличие отстъпва на сладката и енергична невинност. Тя отново е дете и дори гласът ѝ е детски.

— Къде сме? — пита той.

— В Южна Каролина.

— При твоите осиновители?

— Да. В нашата къща. Голяма бяла къща, встрани от оживения път.

— Разкажи пак.

— Вие знаете.

— Разкажи отново.

— Пред нея има колони — тя мръщи чело, — големи бели стари колони. Като на богаташките къщи. Само че боята се люци и се вижда, че не са от дърво, а от плоскости. И че скоро ще се разпаднат.

— Какво е това? — пита Дюран.

— Верандата.

— Добре... какво друго?

— Дървета.

— Какви дървета.

— Ами дървета. Вечнозелени дъбове. Къщата е в края на малък път...

— Дълга автомобилна алея — поправи я той.

— Дълга алея за автомобили, с вечно зеленикави дъбове от двете страни.

— Вечнозелени — поправи я той.

— Правилно. Така ги наричат — само че не изглеждат вечнозелени. Изглеждат стари и мъртви. Но всички си мислят, че са чудесни. С изключение на мен.

— Не ги ли харесваш?

— Не, те ме плашат!

— Защо?

— Защото...

— Защо?

— Защото са отвратителни.

— Отвратителни? Какво имаш предвид?

— Заради паяжините.

— Говориш за дървесния пух ли?

— Да.

— А нещо друго?

Челото на Нико се набръчка, докато мисли за отговора. Накрая тя поклаща глава.

— Дек не прави ли нещо с мъха? — пита Дюран.

Тя пак се размърдва. След малко кимва.

— Ами... ами...

— Какво прави?

Тя крие главата си във възглавниците.

— Слага си го в косата през нощта.

— И на какво прилича? На какво прилича?

— На паяжина.

— Разкажи ми за Дек. — Той се навежда над нея.

— Не обичам Дек — възкликва тя. Внезапно очите ѝ се отварят и тя се надига. — Но вие няма да му кажете, нали?

— Няма.

— Обещавате ли!

— Обещавам. Сега легни и затвори очи. Там си на сигурно място. — Дюран вижда как тя започва да диша по-учестено.

— Само ние с теб сме тук, и вятърът, и поточето, и... Нали?

Тя кимва.

Той се връща към темата.

— Защо не обичаш Дек?

Почти минута тя не отговаря, гърдите ѝ се вдигат и спадат. Дюран търпеливо чака отговора, втренчен в устните ѝ. Накрая тя измърморва:

— Заради това, което прави!

— И какво е то?

— Лъже, че отиваме на църква.

Нико се гърчи.

— Заедно с наши приятели. Но не отиваме в църквата — а по един тунел в мазето.

— И какво става там?

Нико застива. После поклаща глава.

— Не правехте ли филми понякога?

Тя кимва.

— Разкажи ми за тях — казва Дюран.

Нико се мръщи, после се обръща на една страна, така че да се отдалечи от Дюран; лицето ѝ е заровено в дивана.

— Не мога — казва тя.

— Не можеш ли?

Тя отрицателно поклаща глава.

— И защо не? — пита Дюран.

— Защото просто не мога.

— Не можеш да си спомниш нищо от филмите ли?

Тя отново клати глава.

— Но... аз си спомням един — казвай той. — За времето, когато... когато си се омъжила.

Нико упорито клати глава и Дюран вижда как твърдоглавието ѝ постепенно се превръща в смесица от страх и печал.

— Да се върнем към това — предлага Дюран. — Към сватбата. Разкажи ми за нея.

Тя го прави. Под ръководството на Дюран си възстановява спомена за смъртта на по-голямата си сестра в един порнографски филм, в който се бяха снимали и двете — по-малката сестра играела поддържаща роля. Това беше територия, която Нико и Дюран посещаваха често. За Нико това беше основен проблем и беше жизненоважно да се изправи срещу него.

— Цялата съм облечена в бяло — казва тя почти шепнешком. — Като булка с дълъг шлейф и с букет цветя.

— Какви цветя?

— Червени рози и бели клонки — отвръща тя без колебание. — И папратови клончета. Розана е младоженецът — което е глупаво, защото е момиче.

— Как е облечена? — пита Дюран.

— В черен смокинг с червена папийонка. Много е красива! Ейдриън носи пръстените.

— А как е облечена Ейдриън?

— Не е облечена. Носи само венец от цветя.

— И вървите по прохода между пейките като в църква, така ли?

— Вървим...

— Има ли свещи?

— Да. Свещи и молитви. И после свещеникът застава пред нас и пита: „Ще вземеш ли този мъж...“.

Гласът ѝ спада и тя като че ли не може повече да се съсредоточи.

— Свещеникът: „Ще вземеш ли този мъж...“ — и после какво?

— Дюран се опитва да я върне към спомена. — Доколкото си спомням, питат теб...

— Да — каза Нико.

— И? Какво направи?

— Коленичих.

— И?

— Отворих си устата.

Неудобството на Нико ставаше все по-осезаемо и Дюран се тревожеше, че може да прерасне в истерия, както вече се бе случвало. Затова смени тактиката.

— Разкажи ми за Розана — каза той. — Коя е тя?

— Младоженецът.

Дюран отмахна отговора, като че ли бе досадна мушица.

— Във филма е била младоженец. Но... коя беше тя всъщност?

— Имате предвид извън филма ли?

— Да.

— Тя ми беше сестра. По-голямата ми сестра, Ейдриън е малката ми сестра.

— Разбирам...

— Защото когато бях десетгодишна, Ейдриън беше само на пет. Бях много по-голяма!

— Значи си имала две сестри.

— Не — поклати глава Нико. — Само Ейдриън. Нямах повече Розана.

— Защо?

— Тя умря.

— О... съжالياвам — каза Дюран и замълча за момент. После попита: — И как?

— Какво как?

— Как умря?

— Във филма — прошепна Нико.

— Аа, вярно — каза Дюран. — Тя е умряла във филма! Но това е било само филм.

— Не. Беше наистина!

— Кое?

— Филмът.

— Какво искаш да кажеш?

— Това беше истина! Те дръпнаха косата ѝ и...

— Кои?

— Един мъж.

— Какъв мъж?

— Мъжът с червената качулка. Носеше роба и имаше качулка.

— Роба ли?

— Всички носеха роби, освен мен. И Розана, и Ейдриън, и Дек.

— Как беше облечен Дек?

Нико се намръщи в очевидно детско усилие да се съсредоточи. Накрая каза:

— С тиранти.

— Какво?

— Трябваше да е свещеник — истински важен свещеник! Но не беше облечен като свещеник.

— А на какво приличаше?

— Не знам — каза Нико. — Носеше само тиранти. Кожени тиранти. И паяжини.

— Добре — каза й Дюран. — Но ти каза... че дръпнали главата на Розана назад.

— Да — кимна Нико.

— И... когато това стана — къде беше тя?

— На пода.

— И какво правеше?

— Тя беше така — опряна на ръце и на колене.

— Защо?

— Защото имаше секс!

— Тя правеше секс?

Кимване.

— С кого?

— С някакъв мъж.

— Но не беше ли много малка?

— Беше на дванайсет — повдигна рамене Нико.

— Разбирам. Тя правеше секс и после — какво?

— Казах ви. Мъжът с червената качулка дръпна косата й назад...

— И?

— И я закла.

— Как я закла?

Тя докосна гърлото си с пръст.

— Преряза й гушата...

— И после?

Нико изхлипа и обърна лице към възглавниците.

— Не гледай встрани, Нико. Трябва да видиш това. Просто ми кажи какво се случи.

— Очите на Розана се отвориха ей толкова широко — беше уплашена! Защото кръвта й се пенеше и тя не можеше да каже нищо — само хъркаше...

— И ти гледаше?

— Да. Изпод Дек.

— Но... ако това е било само филм — ако е било наужжим...

— Не!

Нико разтърси глава.

— Не беше наужжим. Беше истинско! — Тя се надигна на лакти, гласът ѝ беше завладян от ужас. — Беше наистина истинско! Дек пазеше филма в специална кутия — с ключ. И понякога ме караше да го гледаме заедно — не можех да видя повече Розана — освен във филма. Защото Розана си беше отишла. Розана умря в тунела, тунела, за който казваха, че бил църква...

Дюран се опитваше да я успокои.

— Шш... няма нищо. Ти си тук с мен. Няма да ти се случи нищо лошо.

Напрежението я напусна и главата ѝ отново падна върху възглавниците. Дюран виждаше, че е напълно изтощена.

Заговори спокойно и тихо и бавно започна да я извежда от трансa, като следваше в обратен ред стъпките, които бяха изминали във въображаемия свят, толкова познат и на двамата. Пътеката. Потокът.

— Поеми си дълбоко дъх — каза ѝ той. — Въздухът е прекрасен. Мек, чист и хладен.

Гърдите ѝ се надигаха и спадаха. И отново се надигаха.

— Когато преброя до пет — каза той, — ще се събудиш и ще се чувстваш отпочинала и освежена, нали?

И без да чака отговор, започна броенето.

— Едно... две... три...

Очите на Нико потрепнаха и се отвориха, тъмните нефокусирани зеници се разшириха от светлината. Дюран ѝ подаде една хартиена кърпичка.

— Свърши наистина добра работа, Нико. Гордея се с теб.

Тя замига яростно срещу светлината, после фокусира погледа си върху Дюран, свали крака от дивана, седна и се изкашля. Лицето ѝ беше зачервено, очите ѝ — блестящи и чисти.

— Всичко наред ли беше?

— Абсолютно — увери я той. — Ще си поговорим отново в петък.

Помогна ѝ да стане и я поведе към вратата. Тя му се усмихна и го целуна игриво по бузата.

— Наистина ми осигурихте хубав ден, докторе.

— Нали затова съм тук — пошегува се той. После стана сериозен. — Макар че има едно нещо.

— Какво?

— Литият — взимай го, Нико.

Тя извърна очи.

— Обещай ми — повтори той.

— Мразя го — упорито отвърна тя. — От него се чувствам мъртва.

— Задържа те на земята. А ти се нуждаеш от това. Или искаш само да си караш ролерите по улиците?

Тя тръсна глава.

— Тогава си взимай лекарствата.

Когато тя излезе, Дюран се върна на бюрото си и напечата кратък обзор на следобедния сеанс.

„16 октомври, Никол Съливан, 30 г.

Хипнотерапията и насочваните представи продължават да свидетелстват за класически случай на Жертва на сатанински ритуал (ЖСР), като се предполага, че е преживяла събитието като дете (8–10 г.) в дома на осиновителите си в Южна Каролина. Сестрите ѝ, Розана и Ейдриън, също са били жертви. Предполага се, че Розана е убита от втория си баща, Деклан, по време на снимки на порнографски филм. Разказите на пациентката включват случайни позовавания на известни политически личности и знаменитости, които тя свързва с дейността на култа.

Периодите на маниакална депресия и натрапчиво поведение текущо се потискат с лекарства (литиеви соли), макар че пациентката продължава да поддържа маниакалните си фази, като избягва медикаментите...“

Когато привърши с документирането на прегледа, Дюран измъкна касетата от магнитофона, обви я в гофрирана хартия и я стегна с ластични лентички. После пусна пакета в плик за експресни

доставки и го адресира до фирмата „Мючуъл Дженеръл Ашуърнс“^[1] в Ню Йорк.

Най-близката пощенска кутия беше на една пряка — една дълга пряка — на ъгъла на „Портър“ и „Кънектикът“. Трябваше да слезе с асансьора и...

Не обичаше да излиза.

Това беше. Не обичаше да излиза. Но се налагаше.

Трябваше.

Излезе на стълбите и натисна копчето на асансьора. Внушаваше си, че трябва да мисли за съвсем други работи.

Например за ЖСР.

Историята на Нико беше шокираща, разбира се — но въобще не беше оригинална. В литературата имаше стотици съобщения за „организиран“ посегателства срещу деца. И почти всички си приличаха — мрачни разкази, които свеждаха достоверността почти до нула.

Асансьорът пристигна. Вратите се отвориха, Дюран влезе и натисна копчето на първия етаж.

В зависимост от терапевта, с когото говорите, или от вестника, който четете, ЖСР е или масова халюцинация, или нещо не особено вероятно, а понякога и нещо по-лошо — епидемично движена от демони тайнствена сила, чиито перверзии обикновено започват с ритуално убийство на дете.

Вратите на асансьора се отвориха и Дюран излезе във фойето. Като се стараеше да не гледа нито вдясно, нито вляво, а да се съсредоточи върху вътрешния си монолог, той излезе през въртящата се врата и забързано закрачи към пощенската кутия. Беше студен и ветровит ден и човек имаше чувството, че целият свят е проветрен с климатици. От поривистия вятър клоните на дърветата се люлееха, дори витрините на магазините подрънкваха.

Той си мислеше за феминистките — които бяха затънали в противоречия относно Жертвите на сатанински ритуал. Много от тях вярваха, че отричането на съществуването на ЖСР е първата крачка към пренебрежението на по-обикновените форми на сексуално насилие. Това правеше от всеки скептик „тип, склонен да позволява“ и дори по-лошо — да става съучастник в сексуалното заробване на невинни жени и деца.

И освен това...

Но ако наистина имаше сатанинска тайна секта, чиито церемонии включваха човешки жертви, канибализъм и педофилия — къде бяха доказателствата? Къде бяха телата, кървавите петна, костите?

Дюран винаги бе мислил, че това е добър въпрос, но ако го зададеше гласно, щеше да пострада от последствията. За много хора това беше сексуалният еквивалент на отричането на Холокоста. А в действителност ЖСР се приемаше като съвременен холокост — или поне така се твърдеше.

Той за момент вдигна поглед към небето и се уплаши, че ще припадне. Думите — кървави петна, кости — изглеждаха несвързани.

„Нико — припомни си той. — Ти мислиш за Нико.“ Нямаше значение какво му беше казала. Дюран се замисли над собствените си усещания. Не беше шокиран. Проявяваше само своето добронамерено безразличие, професионалното си съчувствие и загриженост. Нещо ѝ се бе случило, казваше си той, и тази история, тази приказка — ако наистина беше само приказка — беше начинът, по който тя се справяше със собствената си нарушена функционалност, със собственото си откъсване от реалния свят. Тя я беше измъкнала от заобикалящата я култура, направо от въздуха, и я беше приела като обяснение за проблемите си. И това по някакъв начин ѝ помагаше да се справя с проблемите си, и работата му като терапевт беше да...

Стигна до пощенската кутия, пусна плика, обърна се и закрачи към вкъщи. Всъщност се стараеше да крачи — само да крачи — но след няколко стъпки, почти незабелязано, темпото му се усили и докато стигна района на „Кулите“, на практика вече тичаше. Пазачът — днес беше момчето с очилата „Бъди Холи“ — го проследи учудено как се втурва с трясък във фойето, но после го позна и загуби интерес. Дюран се опита да се усмихне. Небрежен поздрав. Асансьорът го отведе в неговото убежище.

[1] Взаимно общо осигуряване. — Б.пр. ↑

3.

За особняк, който не излизаше много, Джеф Дюран бе в твърде добра форма.

Отчасти това се дължеше на решимостта му да поддържа физиката си, а отчасти и на факта, че на последния етаж на сградата имаше фитнес клуб. Членството в „клуба“ вървеше заедно с жилището в „Кулите“. Уредите не бяха последният вик на техниката, но все пак имаше всички основни неща, като бягащи пътечки, „Наутилус“, „Стеърмастърс“, щанги. Освен това оттам се разкриваше фантастична гледка към Джорджтаун и Националната катедрала.

Всяка сутрин в шест и трийсет Дюран отиваше в „клуба“. Тялото му беше гъвкаво и с добре развита мускулатура — той поддържаше формата си с взискателна програма от упражнения: каране на колело, бягане и вдигане на тежести. Коремът му беше плосък и твърд — резултат от наказателните серии клякания и упражнения с крака. Пет пъти седмично пробягваше по десетина километра на една от пътечките, разположена до прозорците, за да наблюдава междувременно града. От тази височина можеше да види островърхите кули на университета в Джорджтаун, а зад тях и гъвкаво извиващата се светла ивица на река Потомак.

Първата двукилометрова дистанция пробягваше за осем минути, за да загрее за следващите осем хиляди метра, с които се справяше за около трийсетина минути. Винаги едно и също.

Можеше да тича и по-бързо, но имаше две причини, поради които не го правеше. Първо, вече бе стигнал възрастта, от която трябваше да намалява физическите усилия, и нито жизненият му тонус, нито пулсът се влияеха добре от увеличаване на скоростта.

Второ... Е, втората причина беше идиосинкразията му. Просто бягащата пътечка при увеличаване на скоростта над петнайсет километра в час започваше да вие, нещо, което повечето хора не забелязваха, но Дюран го намираще за извънредно неприятно. Затова пускаше машината на по-бавни обороти.

И днешният ден беше като всички останали. Той влезе във фитнес залата малко преди разсъмване и започна упражненията, бягането и щангите, без да каже нито дума. После се върна в апартамента си, взе си душ и се обръсна.

Застана пред огледалото да си избърше косата и се взря в отражението си. Припомни си забележката на Нико от вчерашния ден, че трябва да излиза повече, че е блед като призрак.

Беше истина. И така щеше да бъде — докато не преодолееше досадната фобия, която го държеше вкъщи. „Трябва да излизаш“ — каза си Дюран, но не много убедено. Наистина беше блед. Не болезнено, но все пак бял — „като гладен вампир“ — подигра се сам на себе си.

Отиде в спалнята и си сложи часовника. Беше 8:35, което означаваше, че има по-малко от половин час, за да се подготви за среща с първия за деня пациент, Хенрик де Гроот. Облече се, отиде в кабинета и седна пред компютъра.

Изчака машината да се зареди, влезе в директорията, където пазеше досиетата на пациентите, и отвори файла на холандеца.

На двайсет и осем години Де Гроот беше преуспял и високоподготвен бизнесмен — пътуваше постоянно между САЩ и Европа. Фирмата му, една от най-големите в своята област — произвеждаше и монтираше противопожарни системи за хотели и обществени сгради и бе специализирана, както се изразяваше Де Гроот, в „системи, обитавани от хора“. Фирмата беше пионер в метода за преоборудване на инсталации, работещи с халон, като беше svela разходите до минимум. „Халонът — обясняваше Де Гроот — се свързва по същия начин, както и газът фреон, и по същата причина е отречен: защото разрушава озоновия слой.“ Въпреки че Дюран не го бе питал, холандецът му обясни как работи „неговата“ система за гасене на пожар. Когато инсталацията се включваше поради наличието на дим или топлина, поредица дюзи подаваха инертни газове, намаляващи равнището на кислород до точка, при която горенето е невъзможно — но не чак толкова, че хората в помещенията да се задушат.

Наскоро фирмата на Де Гроот беше подписала договор с голяма хотелска верига в средноатлантическия район и така той стана пациент на Дюран — бе се преместил във Вашингтон, за да надзирава работата.

Красив и с могъщо телосложение, Де Гроот владееше четири езика писмено и говоримо и твърдеше, че можел „да се разбира“ и на португалски и тайландски. Дюран въобще не се съмняваше.

Когато не работеше или не посещаваше терапевта си, Де Гроот имаше само една страст: „музикалният транс“. Когато го питаха за това, холандецът го описваше с ентузиазъм на новопокръстен. „Това е синтетична музика, знаете ли — слабо време, бърз такт 4/4. Това ви пълни с енергия, потъвате в звука, танцувате и отивате в друго измерение. Мозъкът ви... като че ли се взривява.“ Холандецът се извиваше и подскачаше, хвърляше се в поразителна имитация на синтезатор — изпълняваше някаква странна техно версия на „Исус Навин печели битката при Йерихон“.

— Уха — беше коментарът на Дюран първия път.

— Това е велико — беше се усмихнал Де Гроот. — Трябва да го опитате, докторе. — После му каза няколко клуба в района на Вашингтон. Дюран отвърна, че не си пада много по танците, и го предупреди да не използва дрогата, която обикновено се предлагаше в тези клубове. (Предвид лекарствата, които взимаше Де Гроот, хапчетата за развеселяване можеха да направят голяма беля.)

Но впечатлението, което оставяше Де Гроот — на способен и космополитен бизнесмен, многоезичен и побеждаващ — беше илюзия. Или по-точно не илюзия, а всъщност лустро върху нещо толкова опасно, че останалите му качества просто губеха значението си. Освен че бе обществена личност, бизнесменът беше обхванат от „командни халюцинации“. По-точно вярваше, че в сърцето му се е настанил „червей“, който с неуморимостта на сърдечния мускул му нашепва и го съветва по всички въпроси — от политиката до финансите.

Всъщност Де Гроот показваше повечето от диагностичните критерии, изброени в раздела „параноидна шизофрения“ в медицинския справочник ДСМ-IV, том в кестенява обложка, представляващ нещо като библия за откачалките.

Дюран не можеше да направи нищо особено, но психофармакологията бе напреднала достатъчно. Най-доброто лекарство бе „Клозарил“ — то бе предписано на холандеца от европейския му психиатър, който често се свързваше с Дюран по имейла. Задачата на Дюран бе, като използва хипноза и регресивна терапия, да открие всяка травма, способстваща за болестното

състояние на пациента, и да му помогне да се бори с болестта. Само тогава можеше да има надежда за постепенно излекуване за по-дълъг срок.

В много отношения това беше любопитен случай. Покрай другото Дюран откри, че холандецът тълкува болестта си като вид обсебване — като червеят беше инструментът на обсебването. Това, че червеят беше по-скоро демон, отколкото паразит, беше ясно дори и на Де Гроот: паразитите не издаваха заповеди — това правеха злите сили.

Отначало Дюран мислеше, че паразитът е симптом за множествена личност, защото холандецът страдаше по-скоро от нарушени връзки със света, отколкото от шизофрения. Но не. Червеят беше агресор (в очите на Де Гроот), а не неговото друго его.

Друга смущаваща черта в личността на Де Гроот беше откритият му расизъм. В епохата на политическа коректност беше озадачаващо да срещнеш някой, който говори такива неща като холандеца. „Не знам как живеете в град с толкова черни муцуни.“ Дюран се засягаше от такива коментари и винаги му се противопоставяше; това беше още едно от нещата, върху които работеха заедно, макар че все още въобще не бяха успели да разкрият корените на тесногърдието на Де Гроот. В Холандия имаше сравнително малко чернокожи — повечето от Молукските острови — и цветнокожите очевидно не бяха играли съществена роля в живота на пациента му. Дюран се чудеше как холандецът е навлязъл в деловия живот — особено в окръг Колумбия — при положение че ръсеше расистки коментари на всяка крачка.

Сега погледна в бележките си, измъкна една дума и я подчерта: *мандала*.

Това беше термин, който постоянно присъстваше във фантастичния свят на Де Гроот, като при всеки сеанс холандецът настояваше, че мандалата е нещо зло и трябва да бъде разрушено. Дюран си припомни, че мандалата е вид геометрична рисунка, но все още не можеше да разбере какво значение придава пациентът му на този термин. Енциклопедията не му свърши много работа. Според нея мандалата беше (в различни степени) представа за Вселената, символична рисунка (съставена от квадрат, ограден от кръг); и зона на постоянно прииждаща мощ и сила. Будистите я използваха за целите на медитацията, но никой не можеше да разбере какво означава това за Де Гроот.

Преди две седмици той бе показал на холандеца колекция от тибетски мандали, която бе открил в Интернет. Реакцията на Де Гроот бе леко кимване и любезна забележка, „Интересно...“. Фигурите като че ли въобще не го заинтересуваха.

По време на изследванията си Дюран бе научил много неща, но най-интересно беше, че визуалните халюцинации при показване на мандали бяха много чести при шизофрениците, които откриваха в твърдите симетрии на фигурите някакъв ред и стабилност, които не съществуваха другаде в съзнанието им. Повечето от шизофрениците откриваха утешение в мандалите, докато Де Гроот...

Интеркомът го сепна, както винаги — пациентът му бе дошъл навреме. Той прибра лаптопа и отиде във всекидневната, за да натисне бутона на интеркома.

— Хенрик?

Холандецът беше почти толкова красив, колкото и луд. Косата му бе по-скоро жълта, отколкото руса — остра и блестяща, като козината на мокро животно. Високи скули и възможно най-бледосините очи, проблясващи от двете страни на дългия прав нос. Картинката се завършваше от силно очертаната челюст.

Или не съвсем. Имаше и още нещо във вида на Де Гроот, нещо, което караше хората по улицата да обръщат глави. Поради липса на по-сполучливо описание Дюран би го оприличил на аурата на спортсмена — нимба на физическата мощ и грация, която скъпите костюми не могат да заменят или прикрият. И това някак си правеше заболяването му още по-трагично.

Хенрик си тананикаше. Тананикаше винаги една и съща мелодия и Дюран отдавна бе разбрал, че това е песента „Исус Навин печели битката при Йерихон“. Беше го разпитвал има ли тя за него някакво особено значение. Дали е религиозен? Дали е ходил редовно на черква на младини? Това можеше отчасти да обясни нещата, но Де Гроот бе отрекъл. „Черква?“ Беше произнесъл думата като нещо чуждо и противно на вкус. „Не.“

Дюран го заведе до шезлонга, който той предпочиташе пред дивана, въведе го в лека хипноза и го отпусна с насочвана образност.

— Седим заедно на една скала — говореше той, — в малък залив, където никой не може да ни види. Тук сме само аз и ти, вълните и птиците. И лек ветрец, който носи мирис на море. Това е нашето убежище, Хенрик.

— Да.

— И нищо не може да ни нападне и да ни причини зло тук. Нищо и никой.

— Никой — повтори думите на терапевта Де Гроот и кимна.

— Сега искам да ми разкажеш за червея — предложи Дюран. — Разкажи ми за него.

— Червеят е шефът — промърмори Де Гроот.

— Знаем това, Хенрик, но как го разбра?

— Това не може да се обсъжда. — Де Гроот се намръщи и поклати глава.

— Разбира се, че може — настоя Дюран. — Нали затова сме тук. И освен това сме говорили за него и преди — много пъти.

— Не... не сме.

— Имаше светлина — напомни му Дюран. — Ярка светлина. Помниш ли? Ти караше колата...

Изречението на холандеца се промени от упорстваща убеденост към разбиране.

— Не — каза той. — Не днес. — Внезапно започна да се навежда напред и да се надига, като че ли искаше да стане от стола.

— Спокойно, Хенрик. — Дюран го пипна по китката, за да го успокои. — Ти си с мен. Ние сме на безопасно място.

Пациентът му се укроти и облиза небцето си, чу се слабо мляскане.

— Добре — каза той. — Спомних си.

— Какво си спомни?

— Имаше светлина — на пътя...

Дюран поклати глава и каза:

— Не. Имаше светлина на небето.

— Да... разбира се, че беше на небето, но... аз карах. По един черен път.

— В Америка ли?

— Да, тук, в Америка!

— Къде? — последва въпросът.

— В Уоткинс Глен.

— И после?

— Светлината беше на пътя — каза холандецът развълнувано. —
Беше навсякъде около мен. Блестяща! Ослепителна — като мълния,
която не изчезва. Не мога да виждам!

— Но ти можеш, Хенрик. Можеш да виждаш. Искам да
погледнеш.

— То ме поглъща! — Де Гроот се размърда, тялото му се изпъна
в шезлонга.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е като гъба. Светлината е като гъба! Аз съм потънал в нея.

— И какъв цвят има светлината?

Де Гроот трескаво заклати глава.

— Не е ли синя? — попита Дюран. — Синкава?

— Да, синя! И аз съм окъпан от нея. Отвън и отвътре. Минава
през мен — като дух.

— Какво искаш да кажеш с това „като дух“?

— Като дух, преминаващ през стена.

— Това е добре, Хенрик. Много добре. Сега искам да направиш
нещо смело. Искам да си припомниш какво се случи, когато
светлината мина през теб. Можеш ли да го направиш?

— Не!

— Това е твоето убежище, Хенрик. Помни това. Тук си в
безопасност. Сега си поеми дъх. Бавно. Много бавно. Вдишваш... И
издишваш. Вдишване... издишване. Отново! Вдишване... И
издишване. Вдишване... правилно. Това е. Сега позволи на въздуха да
се разпространи навсякъде по кожата ти. Искам да те изпълни, така че
да можеш да го издишаш.

Дюран остави известно време холандеца да диша и после го
върна към разговора.

— Добре... когато светлината мина през теб...

— Тя ме превзе. Аз се възнесох в светлината.

— Какво искаш да кажеш?

— Светлината ме изтегли. Тя е като... като асансьор без стени,
асансьор без стълбища.

— После какво?

— Аз съм в една стая... на небето.

— Какво представлява тя?
— Нещо... като аудитория.
— И какво правиш там?
— Нищо.
— Защо?
— Не мога да се движа — каза холандецът. — Въртя се във въздуха...
— Какво?
— Бавно се... въртя във въздуха.
— Защо?
— Аз съм прикован... като бръмбар... в кутийка. В стъклена кутийка.
— Сам ли си?
— Навсякъде наоколо има седалки и те се издигат нагоре, редица след редица.
— Има ли хора в седалките?
— Не мога да видя. Светлината е прекалено ярка. Внезапно Де Гроот започна да се мята.
— Какво има? — рече Дюран.
Де Гроот отговори през зъби:
— Аз съм слят с това.
— Какво искаш да кажеш? — озадачено попита Дюран.
— Казах ти! Слят съм с това.
— Как?
— Подложен съм на изследване от... не знам от кого... Не знам какво представляват те.
— Лекари?
— Не! — Де Гроот рязко се облегна назад, гласът му внезапно се бе извисил, пълен със страх. — Не лекари. Фигури! Някакви форми. Не искам да ги гледам.
— Тогава... защо не избягаш? — попита Дюран.
— Не мога да мръдна. Светлината не ми позволява да мърдам. Тя ме държи във въздуха.
— И какво правят сенките? Какво става?
— Те... вкарват инструменти.
— Къде?
— В носа ми. В устата. Във всички отвори.

Де Гроот замига и очите му се притвориха.

— И?

— И ми призлява!

— От кое?

— Не трябва да си спомням — измърмори Де Гроот. — Заради мое добро е. Не трябва да помня.

Дюран продължи да го притиска.

— Добре е да си спомниш, Хенрик. — Той постави ръка на рамото на пациента си. — Добре е да си спомниш. Но трябва да си починеш. Трябва да дишаш. Такаа. Сега се съсредоточи само върху дишането. Тук е безопасно. Ти не си вече в светлината: ти си на една скала над водата. Можеш да чуеш плясъка на вълните под скалите. Има и лек ветрец. Отгоре се носят чайки...

Дюран го остави да мисли известно време върху това, после поде отново:

— Сега нека се върнем към другото място, мястото в светлината. Но не се плаши — аз съм с теб. Искам да ми разкажеш за инструментите... на какво приличат.

— На тръби.

— И от какво са направени?

— От стъкло. И метал. — Де Гроот пак потръпна.

— Какво има? — попита Дюран.

— Студени са. Много студени... натискат кожата ми и... парят.

— И какво правят с... инструментите.

Де Гроот пое дълбоко въздух и потръпна.

— Пъхат ги в мен.

— Къде?

— Не!

— Хенрик — това е за твое добро.

— Но вие знаете!

— Разбра се, че знам — но ти трябва да ми кажеш.

Де Гроот поклати глава.

— Къде? — настоя Дюран.

— Не искам! В задника.

— Но защо? Защо правят това, Хенрик? Знаеш ли?

— Хранят Червея — каза холандецът и внезапно изплака и лицето му се изкриви от тъга и болка.

Дюран погледна часовника си. Бяха минали петдесет минути.

— Добре, Хенрик, това е достатъчно. Достатъчно за днес.

Извади постепенно холандеца от състоянието на хипноза, леко разочарован, че все още не може да разкрие травмата, причиняваща психическото объркване на Де Гроот. Трябваше да му помогне да се промъкне през това, да обърне процеса на сублимация, изработил абсурдната история за намеса на извънземни (ако наистина ставаше дума за това). В сегашното си състояние Де Гроот беше измъчван от събитие, запечатано в мозъка му, потискащо и променящо паметта му.

— Как мина?

Холандецът се надигна, като мигаше и се оглеждаше. Гласът му бе изпълнен с подозрение.

— Справихте се великолепно — каза Дюран, изключи магнетофона и стана. — Напредваме сериозно.

За изненада на Дюран, Де Гроот не помръдна от мястото си — потропваше с пръсти и слушаше, или мислеше, или и двете. Накрая се изправи и се усмихна вяло.

— Странно — каза той. — Съвсем не се чувствам по-добре.

4.

Нико живееше в апартамент с две спални в „Мелницата“ — жилищен комплекс в Джорджтаун. Сградата беше съвременна и елегантна, с прилична охрана и хубав изглед към Потомак, с големи балкони, отрупани с растения.

Тази сутрин бе спала до късно и когато стана, Джак започна да ѝ се пречка в краката, да скимти и да лае. Тя побърза да се облече, прекара четката през косата си и я прихвана в непокорна конска опашка. После грабна пазарската чанта, мушна я в джоба си и последва Джак, който бързаше към асансьора с изпъната каишка, като взимаше на скокове покрития с килим коридор.

— Добрутро, госпоице Съливан.

Портиерът Рамон се готвеше за актьорска кариера и всяка седмица упражняваше различни диалекти. Последното му увлечение бе да подражава на говора и маниерите на южняшки слуга — не много сполучливо изпълнение, нещо като причудлива смесица между Вивиан Лий и Антонио Бандерас.

— Здравсти, Рамон!

— Добър ви ден, господарке Керуак. — Портиерът се наведе да погали кучето. Териерът награди вниманието му, като изпълни серия впечатляващи отвесни скокове.

— Уха — каза Нико. — По-леко, Джако!

— Жизнерадостно животно — отбеляза Рамон, все още с акцент на момче от плантациите.

— Да — усмихна се Нико. — Как вървят нещата?

— Нали ви казах. — Рамон почти се обиди. — Ще участвам във филм на Скорсезе!

— Това е страхотно. Честито!

— Е, не е толкова страхотно. Ролята е съвсем малка. Но познайте кого играя — портиер!

Нико не знаеше какво да каже, затова само подхвърли:

— Сериозно? — Джак опъваше каишката и я теглеше към вратата. — Поне имаш опит.

— Въпросът е, че не знам дали да приема ролята. Ще трябва да отсъствам три, може би четири работни дни и може да ме уволнят. Какво мислите? Трябва ли да го правя? — Той я погледна умоляващо.

— Джак! — извика тя. — Спри най-после!

Всъщност кучето се беше успокоило, но тя не знаеше какво да каже и затова го използваше, за да избегне погледа на портиера. Трябваше ли човек да си рискува работата за участие, което може би нямаше да остане до последния монтаж? Рамон се отнасяше много сериозно към бъдещата си кариера на актьор, но истината бе, че едва ли беше от най-добрите. Но кой знае, може би да играе портиер не бе лоша идея. Замисли се отново дали си струва човек да се откаже от истинската си работа, за да се прави, че я върши пред камерата? Накрая отсече:

— Вземи ролята.

— Сериозно?

— Съвсем. Гледах точно такава история по телевизията и знаеш ли, там един каза, че човек не може да сгреша, ако следва влечението си.

— Влечението си? Имате предвид това, което ме прави щастлив? Като актьорската игра ли?

— Точно така.

— Не знам. — Рамон намигна. — Обичам си и тази работа. Бакшишите не са лоши. А и скоро идва Коледа. След два месеца.

— Може би ще намериш някой да те замести — каза Нико — и да се пробваш. А и къде ще намерят подходящ като теб? Какво мисля ли? Намери някого да те покрива — и няма да те закачат.

— Мислите ли?

— Да.

— Ще го направя. Ще последвам увлечението си.

— Смело напред!

Той ѝ отвори вратата.

— Мислите ли... ако помоля Виктор, мислите ли, че ще иска да ме замести?

— Сигурно. Нали ти е приятел?

— Ами...

— Тогава действай...

Тя излезе и поведе Джак по стъпалата до широката прашна алея, която минаваше покрай канала. Кучето потъна в своя сложен, почти трескав ритуал на мирисане и надзъртане, а Нико гледаше бързотечащата вода.

На връщане върза Джак пред „Дийн & Де Лука“ и си купи сирене, едно хлебче и един-единствен, чудесен домати. Когато излезе, видя една жена в светлокафяв костюм да обяснява нещо на Джак — тя го бе вързала за един паркинг-автомат.

— Добро кученце — глезеше се жената. — Мама ли чакаш? Да, мама. Добро кученце.

После внезапно се изправи и остро погледна Нико.

— Надявам се, че ще почистите след него.

— О — реагира Нико, хваната натясно, — разбира се.

Наведе се и отвърза Джак.

Вкъщи си направи сандвич от домата и малко сирене бри, като внимателно поставяше резените върху франзелата. Взе индианския нож за хляб — приличаше на цигуларски лък — и започна да реже прозрачни филийки от чудесния си домати. И за своя голяма изненада откри, че плаче. Усещаше как сълзите се стичат по страните ѝ — горещи, мокри и безсмислени. Като че ли не режеше домати, а лук; толкова много сълзи — идваха отникъде, неочаквано, като сополи, без никаква причина. Просто... сълзи.

Не беше тъжна. Нито нещастна. Не изпитваше... нищо. Сигурно бе свързано с жената пред „Дийн & Де Лука“, която бе така приятелски настроена към Джак... а освен това с хората, които карат сърцето ти да се свива. „Надявам се, че ще почистите след него!“ Беше го казала, като че ли бе открила нещо нередно в нея, нещо нечисто или осъдително. Това можеше да се забележи в очите ѝ, да се долови в подозрителния ѝ тон.

Сандвичът бе готов. Тя го занесе във всекидневната и седна пред телевизора. Джак се плъсна в краката ѝ. Чакаше я да започне да яде, с надеждата да получи и своя дял — и тя му даде половината сандвич. Вече не беше гладна. Бе само... тъжна.

Остави сандвича, излегна се в тапицирания с розово кадифе диван и натисна дистанционното. Джак бързо приключи с яденето и

със съжаление погледна за още храна. После скочи при нея, сви се на кравай и заспа. Нико започна да го чеше разсеяно зад ухото.

Сутринта се преля в следобед, токшоутата се смениха със сапунени опери и зрелищни спортни състезания.

Странно как нещата идваха и си отиваха. За миг се запалваше, в следващия не ѝ се правеше нищо. Откъдето и да бе дошла енергията ѝ през последните няколко дни, вече беше изчезнала. Всичко, което ѝ се искаше днес, бе да лежи пред телевизора, без да се интересува какво дават. Новини. Канал за времето. Рекламни клипове. Всичко беше толкова потискащо...

И уморително. Не само физически. Чувстваше се изтощена емоционално, не само физически. „Надявам се, че ще почистите след него!“ Защо хората бяха такива? Това беше достатъчно да те разплаче.

Сандвичът беше изчезнал.

Сигурно Джак го беше изял — добре бе направил, защото тя лежеше вече петнайсет или двацет часа; зяпнала към телевизора, полузаспала, гледаше всичко, без да вижда нищо. И сега, след тази дълга почивка, се чувстваше още по-уморена. Единственото, което можеше да направи, беше да спусне крака и да седне, но когато го направи, вече съжаляваше, защото тилът ѝ болезнено туптеше.

Влезе в кухнята и постоя пред малката машина за еспreso — бавно си припомняше всичко, което трябваше да направи, за да си приготви чаша кафе. Накрая се отказа и тръгна към балкона. Беше сив и студен ден — като че ли настроението ѝ се бе отпечатало върху целия свят. Внезапно я блъсна порив на вятъра, който разтресе саксиите. Цветята изглеждаха малко клюмнали — може би трябваше да ги полее. Или да ги внесе вътре — вече беше есен. Но нямаше сили да го направи. Нямаше никакво желание да шета. Чувстваше се като...

Внезапно алармата на китката ѝ се включи и ѝ напомни да си вземе лекарствата и да „се обади у дома“. Тя отиде до масата, където беше лаптопът и пътната чантичка, в която държеше лекарствата. Дръпна ципа на страничния джоб, извади малките оранжеви шишенца, но това с лития беше празно. Беше забравила да поръча в... онова място на майната си.

Място, където беше горещо. Слънчево. С палми. Калифорния!

Но защо бе ходила в Калифорния? Да срещне някого. Да открие някого. Но кого? Защо? Не можеше да си спомни. Това беше проблемът с „Плацебо №1“. Объркваше паметта. Седна пред масата и натисна бутона за включване на компютъра. Намери необходимия файл и зачака да се отвори. Скоро се появиха познатите думи:

„Непознат адрес

Описание: непознат Интернет адрес.“

Измъкна пластмасовия шаблон, нагласи го пред монитора — и се поколеба. Стоя дълго така — зяпнала почти празния екран. И после импулсивно, някак обречено, изключи компютъра и стана. Отиде до шкафа в антрето, грабна ролерите си и излезе. Но когато стигна до аптеката, я подмина.

Не го знаеше, но тази част от нея, взела решението, отговаряше на въпроса, който тя нямаше смелост да си зададе, като използваше онази част от съзнанието ѝ, която тя би се заклела, че не съществува. В душата или в подсъзнанието ѝ се разгаряше яростен спор и той раждаше енергията, която я караше да се движи по-бързо от колите, да прелита покрай китайските ресторанти и лъскавите барове на Джорджтаун, покрай книжарниците и японските магазинчета за играчки и любовни билки.

Обичаше да се пързала; обичаше грацията на плъзгането, обичаше лица, дървета и сгради да прелитат като в забързан филмов кадър — мяркаха се, без да оставят спомен. Имаше чувството, че това плавно летене премахва всички грапавини на града.

Приближи хотел „Четири сезона“, зави на юг и се спусна към парка „Рок Крийк“. Мина край центъра „Кенеди“, заобиколи го и се върна — движеше се като кълкочобегач — с размахана дясна ръка. Когато наближи старата фабрика, малко над улица „Портър“, спортната ѝ страст се изчерпа и облекчението, дошло след това, беше почти осезаемо. „Стига вече — помисли си тя. — Всичко свърши.“

Обърна се и се понесе към вкъщи. Мислеше си за една дълга топла баня. „Ще си сложа розмаринов гел“ — помисли си и предвкуси аромата и насладата.

Главоболието ѝ мина.

Докато пълнеше ваната, се обади на Ейдриън вкъщи. Знаеше, че сестра ѝ е още на работа, и остави съобщение на телефонния секретар.

— Здравсти, Ей. Ники съм. Надявам се, че не си забравила за вечерята — дъгата е важна...

Вечеряха навън всеки вторник, като сменяха заведенията — освен ако някоя от двете не беше много заета (както беше Ейдриън напоследък) или ако времето не беше лошо (което понякога притесняваше Нико).

Дъга беше семеен шифър, измислен от Ейдриън, когато беше съвсем малка, още петгодишна. Означаваше спешност и важност на темата. (Харесваш ли това момче — като дъгата! Ще се проваля на теста по математика — абсолютна дъга съм...)

Тя се намръщи. Ами ако Ейдриън дойдеше, почукаше и...

Надраска бележка до сестра си и слезе долу. Рамон беше до вратата — спираше такси на госпожа Паркхърст — така че тя се мушна зад бюрото и пхна бележката в кутията на апартамента си. Ако Ейдриън дойдеше, Рамон щеше да погледне първо там.

Качи се в апартамента, излезе на балкона и започна да пълни малкото барбекю. Слънцето бе залязло и в небето блестяха виолетови и оранжеви краски — напомняха ѝ за картините на Гоген. Тя набута няколко смачкани вестника и се опита да си припомни кой точно е Гоген, но не можа. Над вестниците постави подпалки, а отгоре — няколко по-дебели цепеници. Накрая драсна клечка кибрит и загледа как всичко лумва в пламъци. „Голям бойскаут съм.“

Влезе и отиде да провери ваната. Миришеше приказно, пяната беше почти педя. Спря крана и потопи пръст — горещо, адски горещо, както казваше Марлина.

После излезе от банята.

Взе стълбичката от килера, върна се в банята и измъкна от скритото място в задната част на най-високия рафт в шкафа до ваната стар албум. Слезе, отнесе го на балкона и седна до пращящото барбекю.

В албума имаше стотина снимки, всички залепени с по капчица лепило в ъглите. Повечето бяха семейни снимки — тя, Ейдриън, Дек и Марлина, през различни години. На първата страница имаше нейна

снимка — камерата я беше уловила как се върти с развята коса, а Марлина я държи през кръста и се смее. Отзад се виждаше ръждивочервен джип.

На същата страница имаше снимка на Ейдриън, застанала на линията за сервис; осемгодишното ѝ лице бе смръщено от съсредоточаването; в дъното се виждаше Дек, изправен до барбекюто с лопатка в едната ръка и с бутилка „Будвайзер“ в другата; Нико и Ейдриън на плажа — строяха пясъчни замъци. Нико, седнала до Дек да дълбае тиква за Все светии, и така нататък. Имаше дори нейна снимка в абитуриентска рокля, тъкмо преди да замине за Европа, където започна цялата лудница.

Ако се съдеше по снимките в албума, семейството бе почти идеално. Но Нико виждаше и това, което не беше в албума, както и хората, които не бяха снимани там. И това, което липсваше, беше нейният кошмар, настъпил заради отсъствието на Розана — чието лице дори не можеше да си спомни.

Нямаше снимки на по-голямата ѝ сестра, нито една. Като че ли никога не бе съществувала. Което означаваше, че албумът в ръцете ѝ е част от заблудата. Забравете какво се е случило. Тя, в крайна сметка, поне беше жива. Но... но все пак имаше минало. А сестра ѝ — нейната сестра не съществуваше дори и като спомен. Първо бе заклана като животно, а после изтрита — като московски апаратчик, чието съществуване внезапно е станало неудобно.

Измъкна първата снимка, на която беше с Марлина, и я обърна. На гърба ѝ мащехата ѝ беше написала:

„Танцувам със скъпата ми дъщеричка
4 юли, 1980
Дентън, Делауер“

Но и това беше лъжа. Къщата в дъното изобщо не приличаше на лющещата се, разпадаща се сграда в Южна Каролина. Беше ли ходила някога в Делауер? Едва ли.

Прегъна снимката на две и я пусна в пламъците. Загледа как хартията се огъва и лицата почерняват. Останаха само искрици. Нико продължи да подхранва огъня със снимки — късаше ги една след

друга от албума. Накрая остана само една — на нея беше с оцелялата си сестра. Тя се изправи и избърса сълзите си. И по-скоро на стените, отколкото на себе си, промърмори:

— Край. Вещицата е мъртва.

Беше почти тъмно, поне толкова тъмно, колкото можеше да стане в окръг Колумбия; мигащите светлини на самолетите се движеха между милиардите невидими звезди. Тя взе лопатката и изхвърли пепелта от изгасналото барбекю.

После отиде във всекидневната и измъкна един плик от горното чекмедже на бюрото си. Написала бе писмото още преди месец и го бе скрила за подходящия момент — той вече бе настъпил. Върна се в кухнята, огледа се къде да го остави и се спря на хладилника. Изчисти вратата му от всичко залепено по нея — карикатури и откраднати менюта, рецепта за пилешки сос и снимка на Джак — и изхвърли всичко в боклукчийската кофа. После надписа плика за Ейдриън и го прикрепи към вратата с едно магнитче във формата на малка бутилка. Погледна часовника си. Шест и трийсет. Имаше повече от час преди Ейдриън да дойде, така че нямаше защо да бърза.

Наля си студено шардоне и пусна компактдиск на Майлс Дейвис. „Испански пейзажи“.

Отпи от виното, наслади се на тръпчивия вкус и тръгна към банята. Сложи печката за сушене на бельо на ръба на ваната и я включи.

Наслади се за момент на топлината, после бавно се съблече и хвърли дрехите си в коша за пране. Остана за миг гола, отпи още една глътка вино и се залюля леко, унесена от натрапчивото, завладяващо легато на тромпета, докато Майлс се носеше през „Концерто де Аранхес“. Накрая, много бавно, пристъпи във водата — и се потопи в облака пяна.

Водата беше чудесна. Толкова гореща, че едва можеше да издържа. Толкова гореща, че я задушаваше. Точно на границата между удоволствието и болката — с други думи, малко над ръба на удоволствието. Помисли си за тази фраза — „ръба на удоволствието“, и се усмихна. Чуваше слабото пукане на мехурчетата, усещаше ги в косите си и на врата си.

Лениво отпи от виното, загледана как реотаните на печката стават все по-тъмнооранжеви. После Майлс взе една нота, толкова сърцераздирателно чиста, че очите ѝ се навлажниха — и бавно, почти нежно тя протегна крак и бутна печката във водата.

5.

„Кулите на Капитолия“, където живееше Дюран, разполагаха и с подземен супермаркет — това даваше възможност на живущите в сградата да пазаруват, без да напускат сградата, дори без да излизат от дома си. Имаше аптека, химическо чистене, вестникарски щанд, пътна агенция, дори и магазин на „Старбъкс“. Всяка неделя във вестник „Уошингтън Поуст“ се появяваше снимка на жилищния комплекс с надпис: „Кулите на Капитолия — удобството на мъничкото село в изискана градска обстановка!“.

Дюран се върна по подземния коридор с три пълни торби в лявата ръка и отключи апартамента. Отвори вратата и тъкмо когато влизаше, телефонът иззвъня.

Звучеше някак особено. Не съвсем обичайно.

По неизвестна причина Дюран беше особено чувствителен към звуците, издавани от домашните уреди — виенето и дрънченето на машината за лед, приспивния шум на климатика, бълбукането и шуртенето на водата в машината за миене на съдове. Всяка промяна в акустиката на уредите, колкото и незначителна да бе, го стряскаше, а недостатъците в работата им го тревожеха и му действаха като виеща аларма срещу крадци.

Това, разбира се, беше изключително полезна черта, макар той да не знаеше как я е придобил. Просто я притежаваше. Ритна вратата да я затвори и докато влизаше, усети в стаята някакво напрежение. За миг остана замръзнал, вслушан в звуците. После пристъпи към телефона.

Той звънеше неприятно и някак си неопределено. Хрумна му идиотска мисъл — че по-добре се разбира с домакинските си уреди — хладилника или телефона, отколкото с хората — безнадеждна характеристика за един терапевт. Въздухът трепереше от очакване, като аудитория на ръба на гръмотевични ръкопляскания.

— Ало?

— Джеф?

Не познаваше гласа. Пък и никой не го наричаше така — винаги му казваха „Дюран“ или „доктор Дюран“.

— Алоо? Прекъсна ли?

— Не! Слушам.

— О, здрасти! Аз съм Бъни Кауфман Уинкелман. Много се радвам да те чуя! Обикновено все попадам на телефонни секретари.

— Извинете, но...

— Бъни Кауфман. От „Сидуел“. Бяхме в един и същ клас. Випуск осемдесет и седма. Ти беше от онези, кротките момчета, нали?

Дюран се замисли. Кротък ли? Може би. А Бъни? Коя беше пък тя? В паметта му не се появяваше никакъв образ — но той отдавна беше прекъснал връзките с приятели от училищните години. Гимназията беше отминала история.

— Може би — отвърна Дюран. — Какво има? Какво мога да направя за теб, Бъни?

— Две неща. Можеш да обещаеш, че ще отговориш на въпросника, който ти изпращам. Ще правим среща на випуска, нали разбираш, и се търсим.

— Аха.

— И второ: идваш на сбирката. Знаеш как е. Просто намираш всички, с които можеш да се свържеш!

— Ами... — Той взе един кибрит. Де Гроот си бе забравил цигарите последния път — и го завъртя между пръстите си. Кутийката беше изпъстрена с концентрични сребърни и черни кръгове. От центъра на рисунката го гледаше едно око. Той обърна кибрита. На гърба имаше същите концентрични сребристи и черни кръгове, но вместо око в центъра бяха изписани думите:

„Транс клуб
Давос плац“

Отвори кутийката и видя, че клечките са европейски, изработени от дърво вместо от хартия, с яснозелени фосфорни главички.

— Джееф? — изпищя гласът по телефона. — Чуваш ли ме?

„Внимавай.“

— Да.

— Нали идваш? — продължи да го увещава тя. — Хайде. Ела! Няма да сме само от нашия випуск, ще има и още два други. Ще има и нещо като състезание кой ще доведе повече хора. Тъпо е, но нали мога да разчитам на теб?

— Ще се опитам.

— Добре. Разчитам на това. „Ще се опитам“ е по-добре от „ще си помисля“ — всички знаем, че то означава „няма“. Значи ще развъртиш телефоните и ще дойдеш и ти, нали?

— Да.

— На двайсет и трети октомври.

— Да.

— Страшен си! А, Джеф?

— Да?

— Ако не дойдеш, ще ти се разсърдя!

Прекъснаха разговора и той повтори името ѝ; премяташе го през ума си, докато изваждаше покупките, като се надяваше в паметта му да се появи някакво лице. Но нямаше нищо. Нито образ, нито дори някаква смешна история.

Гимназията беше останала в далечното минало, мислеше той, докато прибираше лимоните в хладилника. Класът му не беше нищо забележително — половината момчета, половината момичета. Защо би трябвало да си спомня нещо точно за тази Бъни?

Изпразни мляното кафе в кутия от „Старбъкс“ и я натисна с палец, за да затвори капака. Бъни Кауфман. Затвори очи, замисли се и си представи ниско, русо, безлично момиче. И това беше всичко. И все пак бе странно. След четири години учебни часове и веселби, срещи и празненства, танци и излети — най-ясният му спомен бе „ниска и руса“.

Потискащо. Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно му ставаше колко малко си спомня за училище. В действителност — почти нищо. Няколко имена и лица. Директорът, Ендрю Пиърс Вон, жизнерадостното му лице, замръзнало в усмивка. Фасадата на училището. Тържественото връчване на дипломите в градината зад „Цартман Хаус“. Но от приятелите му и от учителите... не бе останал никакъв спомен.

Малко неудобно, наистина. И може би само заради това, макар и да нямаше логика, той си записа датата в бележника и я чукна в

компютъра: „Сбирка на «Сидуел». Събота, 23 октомври“. По дяволите...

Четири следобед — часът на Нико дойде и отмина. Помисли да ѝ звънне, но се отказа. Ако тя не поддържаше връзка с него, от взаимоотношенията им нямаше да има никакъв ефект. Като много от децата, осиротели от малки, Нико беше прекарала дълги години на зависимост, на търсене на приемни родители, които да се грижат за нея. Но тя бе възрастен човек и трябваше да е отговорна за собствения си живот, а не да разчита на авторитетни фигури. В противен случай имаше опасност да попадне на друг проблем, обърквайки секса с любовта, унижението с покаянието.

Тя така и не дойде и Дюран пак се замисли дали да не ѝ се обади — но не вдигна телефона. За Нико беше много важно да е самостоятелна и той бе започнал да изгражда самостоятелността ѝ още от първия път, като се опиташе да ѝ покаже, че благополучието ѝ зависи единствено от нея. Можеше да ѝ помогне. Но не като баща, съпруг или гледачка.

Заяпа се в телевизора, докато не стана време за вечеря. Отиде в кухнята и се огледа безпомощно — помещението беше добре обзаведено, с чамови бюфети и отрупани мраморни рафтове, магнитна пръчка, която крепеше дузина остри ножове, и цял набор домакински уреди. Но готвенето не беше стихията му — или най-малкото рядко се захващаше. По-просто беше да си поръчва храна отвън.

На един от бюфетите имаше уредба с компактдискове; той погледна през прозрачния капак, за да види какво има вътре. Каубойски безвкусици. Избра петата песен, натисна копчето и заразглежда няколкото различни ресторантски менюта, докато певицата се заоплаква, че „... и китарата стара, и последна цигара...“.

Можеше да си поръча тайландска храна — обичаше я. Но само ако я придружеше с бутилка бира, за предпочитане „Сингха“. Отвори хладилника и го огледа. Имаше минерална вода „Перие“, мляко и кока-кола, една бутилка „Пино Гриджо“, но не и бира.

Погледна часовника си и се намръщи. Съвсем скоро бе слизал да пазарува. Защо бе забравил бирата? Беше малко след седем, което значеше, че коридорът в подземиеето е затворен и че ако иска бира, трябва да излезе и да отиде до „Севън-Илевън“. Тази мисъл го

притесни, като че ли с крайчеца на окото си бе забелязал нещо да се шмугва под дивана. Нещо тъмно и бързо. Побиха го ледени тръпки.

С въздишка измъкна бутилката вино от хладилника, отвори я и си наля. После взе телефона и набра номера на ресторанта „Ан Май“. Даде поръчката си и човекът от другата страна я потвърди.

— Едно номер четири, едно номер дваисет и две. Прието. Петнайсет минути.

Опитваше си да си внуши, че виното ще върви така добре с тайландската кухня, както и бирата. Но истината беше, че не си вярваше. Колкото и да беше добро „Пино Гриджо“, той почти усещаше на върха на езика си студената пенлива бира, за която мечтаеше.

До „Севън-Илевън“ имаше само три пресечки. Трябваше да отиде, но... „Това е смешно“ — помисли си той, отпи от виното и поклати глава.

Винаги ли е бил такъв?

Не. Много се съмняваше в това.

Тогава кога? Кога бе започнало всичко това?

Той помагаше на хора с когнитивни проблеми и познаваше достатъчно добре собствените си симптоми. Според ДСМ-IV страдеше от агорафобия. Или за да бъде по-точен, тъй като агорафобията нямаше отделен код, страдеше от болест, спомената в ДСМ-IV като 30027: „Агорафобия с паническо разстройство. Обикновено ситуацията се избягват или се понасят, но с подчертано напрежение“.

При най-тежките случаи страдащите от агорафобия бяха затворници на собствените си страхове, неспособни да излязат от домовете си. Болестта на Дюран не беше в толкова силна форма. Ако му се налагаше, бе в състояние да ѝ се противопоставя — можеше да излиза и го правеше. Но все по-рядко и по-рядко и без много желание. Всъщност, ако не живееше и не работеше в това „село в града“, каквото всъщност представляваха „Кулите на Капитолия“, фобията му можеше да му нанесе сериозни поражения.

Всичко това доста го безпокоеше. И не само фобията, но и начинът, по който се отнасяше към нея. Всъщност пренебрегваше проблема, защото това го караше да се чувства неудобно — което беше смешно, предвид професията му. Разбира се, често се бе замислял дали въобще е способен да работи. Може ли един терапевт да помага на другите, когато самият той живее объркан живот? И въобще трябваше

ли да се занимава с психически разстроени личности като Нико и Де Гроот?

Изпи чашата и си наля още.

Глас, някъде дълбоко в съзнанието му, прошепна: „Терапевте, изцери се сам“. „Има време“ — отговори му той.

6.

Сестрата на Нико, Ейдриън, се бе съюзила с дявола. Просто така.

Преди година бе завършила право в Джорджтаун и за да може да изплати камарата студентски дългове, се бе спазарила със „Слоу & Хюли“, също като Фауст с дявола. В замяна на мижава заплата и участие във фирмения живот, което би трябвало да ѝ помогне да направи бързо кариера. Трябваше да работи осемдесет часа седмично, да върши черната работа — нещо като двугодишен начален период за току-що проходили адвокати. Ако в края на това изпитание все още беше „жизнеспособна“ — разбирай, нито жива, нито умряла — щеше да стане съдружник и нещата щяха да тръгнат по-леко, или поне по-интересно.

Засега обаче животът ѝ беше ад. Такава беше уговорката.

В момента работеше върху паметна записка за *него*. Той беше Къртис Слоу, един от основните партньори, и се водеше неин наставник, а в действителност бе единственият, за когото работеше. Клиентът беше „Амелгамейтид Пейвинг“ — фирма, регистрирана в Мериленд, специализирана в строежи на паркинги и пътища.

Преди четири години „Амелгамейтид Пейвинг“ бе обвинена от общинските власти на Колумбия, че работата по моста на Четиринайсета улица е свършена некачествено и мърляво. Асфалтът бе започнал да се кърти само след половин година, а в проекта се предвиждаше десетгодишна експлоатация. Бяха се отворили големи дупки, предизвикващи злополуки и писма до редакциите. Съдебният процес бе неизбежен.

„Слоу & Хюли“ поеха защитата на злополучните асфалтаджии и предприеха ред обнадяващи действия. Всяко от тях беше придружено с юридически меморандум, в който се твърдеше, че фактите не съответстват на съдържанието на жалбата. Това, че пътят беше изкъртен, не било по вина на „Амелгамейтид“. Грешките били не на техния клиент, а на подизпълнителите и доставчиците, чиято работа и материали не били на необходимото равнище. Ако не можеха да

докажат това, обявяваха дефекта за божа работа, тоест — приписваха го на времето или на голямото движение. Накрая опитваха да припишат вината на солта, използвана през зимата. Накратко, събираха вода от девет дерета.

Но след четири години юридически маневрирания прокурорите все още продължаваха да натискат — на съдията му бе дошло до гуша.

И в компанията се паникьосаха.

И накараха Ейдриън да сътрудничи на собственика на фирмата Къртис Слоу. Цели две седмици тя събираше документи и данни и работеше денонощно с цял екип юридически чиновници: ровеше из хиляди документи — паметни записки, доклади, писма, квитанции и фактури. Затъпяваща работа. Всяко листче трябваше да се прочете и да се систематизира, след което се номерираше и картотекираше.

Сега бяха стигнали до последния етап и се караха кои документи трябва да се представят срещу обвинението. Някои от материалите се отразяваха на работата на адвокатите с клиента или бяха фирмени тайни и не можеха да се разкриват. Но имаше и не толкова секретни и работата на Ейдриън беше да определи най-подходящите.

Тя включи поправките, които бе нанесла с молив върху черновата, и служебният компютър препрочете всичко отново. Навсякъде гъмжеше от правописни грешки. Беше свикнала да работи с лаптоп и предпочиташе неговата клавиатура пред разнебитения компютър в офиса. Но уточняването на грешките беше лесно с автоматичния коректор и когато го направи, тя записа файла, натисна бутона за разпечатване и се облегна в стола.

Ех, да можеше сега да...

Очите ѝ трепнаха и се отвориха. Вчера бе работила цяла нощ и сега единственото, което искаше, бе да си отиде у дома, да се накисне във ваната и после да се суши със сешоара на голямото си меко легло.

Но... не можеше. Беше вторият вторник на месеца и след съобщението, което Нико бе оставила на телефона ѝ, нямаше начин да се измъкне от уговорената вечеря.

Комплектува четирите копия на докладната и прегледа материала за последен път. Три копия за Слоу и едно — за нейното досие. Натисна копчето на интеркома и набра вътрешния номер на шефа, но той, разбира се, си бе отишъл, както и секретарките и почти всички

останали. Така че Ейдриън сложи материалите в един плик за вътрешнослужебна кореспонденция и се качи горе.

Тук не бяха икономисвали парите. Фоайето създаваше впечатление на респектираща солидност. Беше застлано с толкова дебел мокет, че направо се съпротивляваше при стъпване, като че ли подът беше покрит с прах от неутронна звезда. Две колони от шуплест мрамор поддържаха тавана — отгоре лъчите на индиректното осветление чертаеха по пода светлинни фигури. Ярки картини висяха по стените в онази част на помещението, където беше рецепцията — бюрото беше истинско произведение на изкуството: орехов фурнир с огледален блясък; идеално гладката му повърхност отразяваше мигащите лампички на интеркома. Встрани от бюрото имаше меки стилни фотьойли и диван плюс диван и масичка за кафе от стъкло и метал с разхвърляни скъпи списания.

Офисът на Слоу, разбира се, беше заключен, така че тя остави плика на бюрото на рецепцията и се върна за чантата си. После надникна в една миниатюрна канцелария в дъното на коридора.

— Бетс, изчезвам. — Бети беше също първа година като нея, потънала до гуша в работа.

С намигане и стон Бети се изправи и въздъхна:

— Божичко! Побърках се. Трябваше да си тръгна преди час. — Замълча и погледна Ейдриън с надежда. — Искаш ли да отидем да хапнем суши?

— Имам среща със сестра си — отговори Ейдриън. — Веднъж месечно сеанс за укрепване на роднинските връзки.

— Как е тя, между другото?

— Все още е шантава. — Ейдриън повдигна рамене. — Среща се с психотерапевт два-три пъти седмично — макар че, ако искаш да знаеш истината, мисля, че той по-скоро е част от проблема, отколкото от решението. Както и да е... тя иска да си говори. Казва, че било важно.

— Уф.

— Направо не ми говори за това. — Ейдриън се усмихна печално.

Обикновено Ейдриън ходеше пеша или ползваше обществения транспорт — макар че вече можеше да смята, че се намира наблизко до едно по-високо положение в живота. Но тази вечер беше така изморена и закъсняла, че реши да вземе такси. Тук пролича неопитността ѝ — минаха почти пет минути, докато се разбра, че махането ѝ означава, че търси кола.

Мъжът зад волана беше агресивен тип шофьор и докато хвърчаха напред, Ейдриън на няколко пъти стискаше очи. После пристигнаха и се оказа, че сметката е седем долара, почти два пъти повече, отколкото предполагаше. За момент бе склонна да спори с нигериеца зад кормилото, но реши, че няма смисъл. Зоналната система за определяне на таксиметровите цени в окръга беше непоклатима, и така трябваше да бъде.

Когато влезе в сградата, портиерът я позна и каза:

— Здравейте. Вие сте сестрата на Нико, нали?

— Да. Ейдриън — усмихна се тя. — Ще ѝ звъннете ли? Да ѝ съобщите, че се качвам.

— Дадено. — Той ѝ махна да мине към асансьорите, които я изненадаха с това, че още щом допря копчето, вратата се отвори. Но когато стигна до апартамента, Ники не отговори. Ейдриън стоеше пред вратата и натискаше звънеца с палец. „Може би е под душа...“. Като се вслуша, реши, че долавя как Джак лае слабо, като че ли е затворен в кухнята. Но Ники не отговаряше. Ейдриън погледна часовника си — беше почти 8:30.

Не беше разтревожена. Беше забравила за разхода по таксито и сега гледаше напред — дъга напред — да се окъпе и да си легне. Ники или бе забравила за срещата, или — което бе по-вероятно — бе отишла за цигари или за нещо друго и се бе заплеснала.

Каквото и да бе направила — Ейдриън още веднъж продължително натисна звънеца — то ѝ даваше възможност да си отиде. Докато крачеше към асансьора, си представяше телефонния разговор, който щяха да проведат следващата сутрин.

„Но аз дойдох — питай портиера!“

„Бях излязла само за десет минути!“

„Скъсах се да звъня!“

„Изскочих за масло!“

„Откъде можех да зная? Не беше оставила бележка.“

Сестра й. Макар че Ейдриън много я обичаше, истината беше, че не се чувстваше приятно в компанията й. Винаги очакваше разговорът да се завърти в лоша посока — както неизбежно ставаше по време на вечерта. Да бъдеш с Ники беше като да шофираш със спаднала гума. За известно време всичко беше наред, но колкото повече се изнервяше шофьорът... колата започваше да поднася и... накрая трябваше да излезеш от шосето. Не че не беше симпатична. Беше нежна и внимателна, доколкото й бе възможно, и тя изпитваше радост да развесели Ники, ако халюцинациите на сестра й разваляха настроението й. Но сексуалното малтретиране, което си въобразяваше, беше толкова странно и театрално, толкова определено налудничаво, че беше невъзможно да се изтрайва дълго. Особено от човек, за когото трябваше да се предполага, че е жертва на същия невъобразим акт.

„Ако тип в качулка ме е насилвал, когато съм била петгодишна — помисли Ейдриън, — би трябвало да го помня.“ Вратата на асансьора се отвори и тя влезе.

Тази тема сега беше повече или по-малко табу, нещо, което оставаше само между Ники и нейния терапевт. Ейдриън не можеше да говори за това, без да се нервира — обстоятелство, което Ники не приемаше. Според нея Ейдриън беше „в отрицание“. Тя просто „потискаше“ всичко. И колкото лошо беше това за Ейдриън (или поне така вървеше спорът), толкова бе лошо и за Ники. Къде оставаше нейната „достоверност“?

Тази лудост не би била толкова неприятна, ако Ники повече би приличала на себе си. Но Ники, която живееше в „Мелницата“, не беше красивата и странна сестра, за която Ейдриън би направила всичко. Ники беше шемет и ставаше все повече и повече такава, ден след ден.

„Заради Берлин — помисли си Ейдриън, — заради това, което й се е случило там.“

Имаше време, точно когато сестра й завърши гимназия, когато всичко беше прекрасно, макар че Ейдриън рядко я виждаше. По съвета на Дек и Марлина Ники бе взела автобуса за Ню Йорк с мечтата да стане модел. Дек казваше, че ще се върне след месец, но за всеобща изненада (с изключение на самата Ники) тя почти незабавно бе успяла. В рамките на година, когато навърши деветнайсет, тя подписа договор с агенция „Маракеш“ и й дадоха петстаен апартамент в Сохо.

Изпращаше картички на Ейдриън от места като Ямайка и се обаждаше всяка седмица, и гласът ѝ: „Здрасти, Ей!“, носещ се като тихо кискане, оправяше настроението на малката ѝ сестра за целия ден.

Тогава Ейдриън си мислеше, че Ники води добър живот и всъщност така беше, но това беше също така и един много забързан живот. На връщане от снимки на Каймановите острови багажът ѝ бе проверен основно на летище „Кенеди“. Откриха две пръчки тайландски хашиш и това беше краят: двеста часа общественополезен труд, глоба от хиляда долара и прекъсване на договора с „Маракеш“.

Ники можеше да се справи с това, но не го стори. Удари на скитане, като казваше, че това било „приключение“. Ейдриън получаваше картички и обаждания почти отвсякъде. Всъщност първото нещо, което питаше, когато сестра ѝ се обадеше, беше: „Къде си?“. Свикна да измъква атласа и да чете в „Енциклопедия Британика“, като си представяше Остин, Ванкувър и Барселона, Амстердам и Берлин.

И после — нищо. Ейдриън бе студентка втора година в Делауер, когато сестра ѝ спря да пише и да се обажда. Дек и Марлина направиха всичко възможно, за да я открият, но в действителност не можеха да сторят кой знае какво. Звъняха на различни места, публикуваха обяви и наеха частен детектив — всичко, което можеше да се направи. После Марлина почина. Ейдриън се премести в юридическия факултет. Не след дълго се спомина и Дек. За първи път Ейдриън беше истински сама в този свят.

Минаха две години преди да види Ники отново, и то случайно. Ейдриън беше в магазина „Найн Уест“ при Джорджтаун Мол, беше си купила сабо и вече си тръгваше — и изведнъж я видя красива както винаги, в отсрещната страна на магазина, да пробва някакви сандали. Ейдриън дълго бе мечтала за тази среща — и когато това стана, дъхът ѝ спря. Трудно можеше да си обясни колко естествена изглеждаше срещата със сестра ѝ след всичките въображаеми намирания, след всичките пъти, когато мислеше: „Ето я Ники“, а се оказваше, че не е. Да намери Ники, да я срещне — моментът и мястото ѝ се струаха съвсем подходящи, така естествени като последния хармоничен акорд в голяма музикална пиеса.

И нямаше никакво съмнение, че това беше тя, нямаше дори и моментно колебание, въпреки факта, че не се бяха виждали почти

десет години. Тя запристъпва колебливо по пътеката с обувките в ръка и спря пред нея с въпроса: „Ники?“. А Ники погледна нагоре, леко смръщена за момент — и после лицето ѝ разцъфна във възможно най-голямата и широка усмивка. И двете пищяха и ахкаха, а Ники крещеше: „Това е моята сестра — бебчо!“.

Както после Ники ѝ разказа, беше пътувала до Берлин с гаджето си, немско момче на име Карстен Ридъл, и беше взела свръхдоза. Ридъл я оставил да умира, агонизираща на пода на фамилната къща в един от най-скъпите райони на града.

Следващата сутрин прислужницата я намерила в кома и повикала линейка. В болницата прекарала в безсъзнание по-голямата част от седмицата и когато се събудила, не си спомняла почти нищо. Минала още една седмица, после месец. Накрая я преместили в една клиника в Швейцария, където работел лекар, който имал успехи със случаи като нейния. Клиниката лекувала и жертви на наркотици и тъй като проблемите на Ники почнали със свръхдозата, преценили, че това е идеалното място за възстановяване.

Докато лекарите очаквали амнезията ѝ да отзвучи сама, тя оставала пациентът Х за себе си и за околните. Междувременно справките в посолството на САЩ в Бон — английският на Ники бе очевидно американски — останали без резултат. Според служителите от посолството нямало доклади за търсени лица, съвпадащи с описанието ѝ. Нито пък открили паспорт с нейна снимка. Което означавало, че личността ѝ не можела да бъде установена.

И после се случило. В един топъл пролетен ден, докато се разхождала от клиниката към брега на езерото и покрай местните ресторанти, Ники зърнала плакат на прегърнатите Круз и Кидман и... Никол. Просто се появило в главата ѝ. Спомнила си името си. Спомнила си за Карстен Ридъл. Дори си спомнила музиката, която слушали, докато тя си инжектирала дрогата. Аланис Морисет. „Пияно малко хапче“.

След два дни наела адвокат и две седмици след това се стигнало до споразумение — в замяна на съгласието на фройлайн да изчезне от живота на сина им и да не предявява съдебни искания към семейството, Ридълви щели да открият сметка на нейно име. И го направили: половин милион долара. Край. Семейство Ридъл напуска сцената.

Асансьорът спря на партера и Ейдриън излезе, все още замислена за Ники. Винаги ѝ се бе искало да я запита: „Кога си спомни за мен? В Швейцария ли беше, или по-късно?“. И: „Защо не ми се обади? Защо не се прибра вкъщи?“. Да не говорим за въпросите, които имаше за клиниката: „Кой беше онзи идиот, който е проверявал в посолството?“. Защото Дек и Марлина неколнократно се бяха обръщали към Държавния департамент. Знаеха, че последният известен адрес на Ники е в Германия, и бяха правили няколко запитвания, като се интересуваха дали американка с нейното описание е била регистрирана в полицията, или е попадала в злополука. Някак си случаят с Ники бе минал между капките. Това беше страшно изнервящо, но нищо не можеше да се направи.

И все пак това не беше същата Ники — не съвсем. Това беше нещо като свършено копие на Ники, или нещо подобно.

Ейдриън погледна към фойето, като очакваше да зърне сестра си — и изпита прилив на удоволствие, че не е там. Докато пресичаше помещението си мислеше, че привързаността към сестра ѝ е по-скоро носталгична, а не истинска, контактите с нея бяха повече диктувани от дълга, а не от привързаността. Това не беше редно, но тя не смяташе да се укорява. Ники не беше само разстроена; тя разстройваше.

Това, което се показваше в промеждутъка от приветствената целувка до последното питие, беше нещо, което Ейдриън предпочиташе да забрави. Ники не се поправяше, тя ставаше по-зле. И този шаман, с когото се срещаше, не помагаше много. Всъщност дори обратното. След като го посещаваше, Ники ставаше още по-смахната, дрънкаше за неща, които не само не се бяха случили — но и никога не биха могли да се случат.

И като я виждаше такава, Ейдриън искаше да направи нещо по този въпрос, но...

— Тръгвате ли си? — Портиерът ѝ отвори вратата.

— Предполагам, че е излязла — отговори Ейдриън.

Портиерът я погледна озадачено, поклати глава и се намръщи.

— Не мисля — щях да я видя. Проверихте ли в пералнята?

Ейдриън спря пред вратата, после се обърна.

— Не. — Като се насили да се усмихне, заслиза по стълбите към сутерена. Усети миризмата на помещението, преди да го види. Горещата сладникавост на химикала за омекотяване на тъканите,

острият дъх на белината. Надникна вътре, но нямаше никого, малкото помещение беше пусто под фосфоресциращото осветление, редиците машини бяха тихи, кръглите очи на центрофугите — празни.

Тя се качи обратно по стълбите.

Портиерът я чакаше.

— Всъщност — каза той с нотка на извинение — пропуснах да погледна. Тя е оставила бележка за вас. — Той ѝ я подаде.

Обзе я лошо предчувствие. Отвори плика и почувства как космите по ръцете ѝ настръхват. За момент ѝ се стори, че е застанала на ръба на пропаст. И после бележката, съвсем кратка:

„Ей...

Не издържам повече. Дъга — съжалявам

Ники...“

7.

Докато портиерът вадеше служебния ключ, ръцете му трепереха. После ключалката щракна, вратата се отвори и Ейдриън викна:

— Ники! — Апартаментът беше тъмен, кучето лаеше някъде вдясно. — Ники?

Рамон щракна ключа до вратата, но лампите не светнаха. Той погледна Ейдриън неразбиращо.

— Може би са изгорели бушоните.

— Оправете ги — нареди Ейдриън, докато пристъпваше в тъмния апартамент.

— Таблото е в кухнята — отвърна Рамон. — Но ми трябва фенерче. Мислите ли, че тя има?

Ейдриън не отвърна нищо. Едва можеше да диша.

— Има — някъде в антрето има шкафче за уреди.

Портиерът пристъпи в мрака.

— Ники? — Тя усещаше как сълзите се стичат по бузите ѝ, докато пристъпваше, крачка по крачка, през всекидневната с ръце, протегнати напред. Не искаше да се спъне в... Ники.

Единствената светлина в апартамента бяха далечните неоновы отблясъци откъм улицата. Както и лампите от стълбището. Можеше да различи дивана и масата, големия кожен фотьойл. Но... Ники?

Джак лаеше, лапите му драскаха по кухненската врата. След като можа да се ориентира, тя тръгна към звука, намери вратата и я отвори. Кучето се втурна в стаята — виеше и размахваше опашка в трескав малък кръг, после скочи срещу нея.

— Долу — нареди му тя, внезапно сепната и пълна с тревога.

С едно излайване Джак изскочи от всекидневната към антрето и тя пак го чу как дращи по врата — този път се опитваше да влезе, а не да избяга. Тя последва кучето и си помисли колко тих е апартаментът без електричество. Единственият звук беше слабият шум от уличното движение навън и дращещите звуци, които идваха откъм Джак. После кучето почна да лае и в очите ѝ блесна лъч.

— Намерих фенерче — каза ѝ Рамон.

Ейдриън вдигна ръка пред очите си, потрепери и примига безпомощно като заслепена сърна. Рамон завъртя фенерчето и очите на Ейдриън последваха лъча: бе уплашена от това, което щеше да види. Нямаше нищо.

— Ще хвана кучето — каза тя. — Вие оправете осветлението.

Рамон кимна и предпазливо тръгна към кухнята с фенерчето. Ейдриън налучка пътя към вратата на банята; изпитваше нещо като пристъп на морска болест.

— Джак — каза тя, — ела.

Но дращенето стана още по-трескаво. Като отстъпи пред настойчивостта на кучето, тя отвори вратата и направи крачка в непрогледната тъмнина.

По навик щракна ключа на осветлението, после отново, но нищо не стана. Джак се бе свил на няколко крачи до нея и единственият звук беше капането на вода.

— Ники?

Тишина. Нищо.

И после чу гласа на портиера откъм кухнята.

— Намерих го! — И внезапно лампите светнаха и самотен тромпет наду за половин секунда звука си от нула до 80 децибела, прорязвайки неподвижния въздух над мястото, където се намираше Ники — удавена и обгорена във ваната, пълна с помътняла вода. Очите ѝ бяха широко отворени и в тях се четеше някаква изненада.

Стомахът ѝ се надигна, земята се изплъзна изпод краката ѝ и Ейдриън се свлече. Усети болка отстрани на главата. После всичко отново потъна в мрак.

Когато дойде на себе си, един полицаи седеше на стола край нея и говореше тихо по телефона. Лампите светеха. Главата ѝ туптеше. Тя лежеше на дивана с една възглавница под краката.

— Здравейте — каза тя, надигна се на лакът и стана. Бавно.

— Ударили сте си главата, когато сте припаднали — обясни ѝ полицаят.

— Припаднала? — Какво значеше „припаднала“? Тя беше в банята и... Внезапно си припомни дългия, пронизващ звук на джаза,

очите на сестра си и цялата няма картина. Изхлипа.

— Нищо не сте могли да направите — каза полицаят. — Сигурно е станало моментално.

Тя пак изхлипа, после се разплака.

— Портиерът се обади на 911. Аз и партньорът ми тъкмо бяхме пред сградата.

Тя чак сега забеляза втория полицай — стоеше до вратата и говореше с Рамон.

— М. Е. е на път — добави ченгето. — И линейка. Макар че...

„М. Е. — помисли си Ейдриън. — Медицинският експерт.“
Образът на сестра ѝ изникна пред очите ѝ. Лежеше във ваната, до шията в леденостудената вода. С един уред — радио или нещо подобно — между краката.

Трябваше да я измъкне оттам.

Тя стана и внезапно отмаля и се олюля. Главата ѝ гърмеше като барабана на гимназиалния оркестър. Полицаят я подкрепи.

— Трябва да я извадим оттам — каза тя и направи крачка към банята.

— Не. — Макар и нежно, той я бутна отново на дивана.

— Там ще измръзне! — изхлипа Ейдриън.

— Няма да измръзне. Тя е...

Полицаят се огледа диво, като че ли търсеше някой да му помогне. Но нямаше кой.

— Легнете — рече той. — Каквото и да е било, тя повече не изпитва болка.

Ейдриън се събуди в собствения си апартамент, малко след зазоряване. За нейна изненада все още беше облечена и лежеше върху завивките на леглото. Тъкмо преди да отвори очи си припомни...

Стана, отиде в кухнята и си направи силно кафе с пластмасовата фуния и хартиените филтри, които използваше. Седна пред кухненската маса и си помисли: „Това е. Няма никой друг. Сега наистина съм сирак“. От очите ѝ закапаха сълзи и тя се опита да ги спре, почти гневна. „За кого скърбиш? — запита се тя. — За себе си или за Ники?“ После отпи от кафето и погледна часовника. 6:02. Първата сива светлина на сутринта.

Главата я болеше, там където се бе ударила в мивката на сестра си. Запита се какво би трябвало да прави. „Направи си списък“ — каза си тя. Беше голям спец по изготвяне на списъци; всъщност адвокатите това и правеха в кризисни ситуации: съставяха списъци. Взе химикалка от керамичната чаша до телефона, взе и тефтера и започна:

1. Погребално бюро.

Съдебномедицинският специалист бе казал, че ще се прави аутопсия — вероятно сутринта. Беше й дал служебната си визитка и бе казал да му звънне следобед. Ако не изникнеше нещо непредвидено, щяха да освободят „тленните останки“ в края на деня. Така че трябваше да намери бюро.

2. Да се обадя на М.Е.

3.

Тя се поколеба. Какво беше 3.? После се сети, че точка трета беше шаманът, който бе убил сестра й. Дюран — така се казваше. Джефри Дюран.

Но не. Щеше да се разправа с този кучи син по-късно. В момента имаше по-важни неща. Така че трета точка беше нещо друго. Например заупокойната служба. Пийна от кафето и си помисли какво би искала Ники. И после си спомни: погребална лодка, отрупана с цветя. Веднъж бяха говорили за това, полу на шега, и тя бе поискала това: морско погребение.

Ейдриън въздъхна. Някакъв вид църковна служба, нещо обикновено, но на кого трябваше да звънне? Нямаха роднини. Само тя. Тя и Джак.

„Божичко — помисли си тя. — Джак!“

Под шкафа, на кукичка до кухненската мивка, висеше ключ от апартамента на Ники, там, където бе свикнала да държи и своите ключове, така че никога да не ги търси. „Бедното куче! — помисли си Ейдриън. — Какво става с него? Какво ще го правя?“

Излезе от апартамента в 6:35 и закрачи на изток по „Лемънт“ към Шестнайсета улица, където се надяваше да намери такси. Денят просветляваше и ранобудниците излизаха от хлебопекарната „Хелър“ с дипломатическо куфарче в едната ръка и с кафе — в другата. Няколко души чакаха на автобусната спирка, един парцалив мъж с мургаво

жълта кожа хъркаше край вратата на пивницата „Гаверната на Ернесто“.

Отне ѝ известно време да хване такси, но пътуването беше кратко — колата тръгна първо на запад по „Портър“, после на юг по „Уисконсин“. Тя изскочи пред „Мелницата“, като очакваше да види цяла група полицейски коли, но нищо не подсказваше за смъртта на сестра ѝ. Само хора, излизащи за работа, неподозиращи нищо за трагедията от предишната нощ.

Не познаваше портиера от сутрешната смяна, но това нямаше значение. Той се бе зачел в спортната рубрика на „Поуст“ и само леко ѝ кимна, докато минаваше. Вратите на асансьора се отвориха с едно бодро „дзън“. И после се оказа на третия етаж, крачеше по тихия коридор към апартамента на сестра си.

Беше очаквала, че пред апартамента ще има жълта полицейска лента. Но и тук нямаше нищо. Само вратата — и тя, застанала пред нея с празен поглед. Само преди няколко часа бяха изнесли сестра ѝ на носилка, тялото ѝ бе покрито с чаршаф. Спомняше си водата, капеща на пода, малка следа от банята към входната врата, която сега бе изчезнала. Изпарила се. Като Ники.

Бръкна в чантата си за ключа и отвори. Застанало на дивана, кучето залая бясно, като че ли въобще нямаше намерение да спира — полупредупреждение, полувиене.

— Джаак — каза тя, клекна при него и го почеса зад ухото. — Къде ти е каишката? Къде се е дянала?

Джак наклони глава и загледа диво, малката му опашка бе вдигната в знак на внимание.

Опита се да предположи къде я държи Ники. До вратата имаше шкаф и тя го отвори. Погледна вътре. На закачалките висяха няколко палта. Купчина дрехи от химическо чистене, още в пластмасовите си торби. Няколко колана. Ролерите на сестра ѝ. Неща. Имаше толкова много неща. Толкова много... лично излъчване. За първи път ѝ хрумна, че тя има нещо общо с всичко това. Мебелировката, дрехите, ролерите...

Може би каишката беше в кухнята.

Мина през всекидневната, влезе в кухнята и се огледа. Нямаше каишка. Нямаше и мръсни чинии. Нищо. Всичко в помещението беше в пълен ред, като че ли Ники бе почиствала, преди да се самоубие.

Дори и вратата на хладилника, която доскоро приличаше на кичозна картинна галерия, беше празна. Или почти. Имаше плик, прикрепен към вратата с магнит във формата на малка бутилка. И върху него се четеше името на Ейдриън, написано с печатни букви.

Махна магнита, взе плика, сложи го на масата и седна пред него, уплашена от последните думи на сестра си. Накрая го отвори и с въздишка видя, че страховете ѝ са безпочвени. Пликът съдържаше последната воля и завещанието на сестра ѝ, типов документ, който бе разпечатала от Интернет. В горния ъгъл, диагонално, имаше четирицветно знаме с думите: „Получете 20% отстъпка в брой при покупка на 1000 акции от Националната ресторантьорска мрежа...“ Под това беше декларирано, че:

„1. Никол Съливан, живуща във Вашингтон, О.К. заявявам, че това е моята воля.

ПЪРВО: Отменям всички Завещания и Указания, които съм правила по-рано.

ВТОРО:...“

Не искаше да го чете сега, макар че успя да зърне, че е определена за изпълнител на завещанието. Кое то не беше учудващо. Кого друго го бе имала Ники?

Всъщност кого?

„Някъде би трябвало да има бележник с телефони и адреси“ — помисли си Ейдриън. — Или електронен бележник, начин, по който Ейдриън би могла да се свърже с приятелите на Ники (ако имаше такива). Може би държеше списъка в лаптопа си.

Един студен нос докосна глезена ѝ и ѝ напомни за липсващата каишка. Ейдриън се върна във всекидневната и отиде в спалнята на сестра си — тя, както и кухнята, беше в пълен ред: леглото оправено, дрехите сгънати. Стигна до гардероба, отвори вратата, за да види дали каишката не виси там, и погледът ѝ веднага бе привлечен от една зелена пластмасова кутия, която никога не бе виждала.

Твърде голяма за лаптоп и твърде малка за калъф на китара, кутията беше правоъгълна, без остри ъгли. Обзета от любопитство, тя я вдигна и се учуди от тежестта ѝ. Видеокамера? Извади кутията от гардероба, сложи я на леглото и седна до нея. До дръжката имаше две ключалки с цифрова комбинация, но те въобще не бяха пречка. Ники обикновено използваше една и съща комбинация за всичко — 0211,

рождения си ден. Или ако беше компютърна парола, цифрата ставаше 021170, което беше съвсем същото, само че плюс годината.

Ейдриън завъртя малките месингови колелца, после отвори ключалките и вдигна капака на кутията.

Това, което видя, беше толкова неочаквано и странно, че тя затаи дъх. Частите от оръжие — някаква пушка — лежах в пластмасовите си отделения, очевидно пригодени специално за тях. Имаше дълго сиво дуло, матовочерен пластмасов приклад, оптически мерник.

И... в порестата пластмаса под мерника се виждаше майсторски изработена перфорирана метална тръба с нарязи на единия край. Макар че не бе виждала такова нещо (освен по филмите), Ейдриън веднага разбра, че това е заглушител. Почти рефлексивно хлопна капака на кутията, като че ли да скрие съдържанието ѝ, и завъртя малките колелца на ключалката. После остави кутията там, където я бе намерила.

За втори път през този ден се почувства шокирана и виновна. Шокирана, че Ники се бе самоубила, и виновна, че не я бе спасила. И зашеметена от пушката — не каква да е, а подобна пушка в гардероба на Ники. После чувството за вина отслабна — отстъпи пред болезненото ѝ любопитство.

Затвори с въздишка вратата на гардероба. „Престани. Никой не би могъл да спаси Ники (с изключение може би на онзи терапевт). Ники беше обречена. Винаги е била обречена.“ И това, че сега разглеждаше нещата на сестра си — трябваше да го направи. Тя беше най-близката ѝ. Изпълнителят на завещанието. И единственият жив роднина. Ако не тя, кой друг?

Но беше толкова странно. Оръжие като това... никой не купуваше такова оръжие за самозащита. И каквото и да бе била Ники, тя никога не се бе увличала от лова, така че... може би беше на друг? Но на кого?

Върна се във всекидневната и отново надзърна тук-там, вече си мислеше, че би могла да използва някакво въженце вместо каишка. Отиде до бюрото на Ники и за своя изненада откри това, което търсеше, в най-горното чекмедже. Каишката. И под нея беше лаптопът на Ники, в който, както предполагаше, имаше бележник с адреси в някой от джобовете на калъфката. (Дали пък „Майкрософт аутлук“

нямаше някакъв списък за контакти?) Щеше да го вземе, когато си тръгнеше.

Затвори чекмеджето и се обърна към Джак, който внезапно изляя дълго и стряскащо и после се хвърли към вратата. Ейдриън с изненада видя как дръжката на вратата се завърта и усети пристъп на уплаха, последван от защитната реакция да обясни присъствието си. В такъв ранен час. В апартамента на сестра си.

Вратата се отвори и един мъж приклепна и плесна с ръце, когато кучето се хвърли към него.

— Транкило, Джак, транкило!^[1]

Беше Рамон.

Ейдриън се изкашля. Портиерът галеше кучето по главата и му говореше нещо и не я чу, така че тя каза високо:

— Здравсти.

Той вдигна глава, стреснат, че не е сам. Като видя Ейдриън, се изправи и се усмихна притеснено.

— Безпокоях се за кучето — каза той и затвори вратата. — Трябва да се нахрани. И да се изведе на разходка, нали?

— Да — каза Ейдриън.

— Е, добре. — Рамон се изправи, несигурен какво да каже. — Щом сте тук...

— Искам да ви благодаря за снощи — каза Ейдриън. — Наистина се обърках.

— Беше ужасно — въздъхна Рамон. — Най-ужасното нещо, което съм виждал.

— Знам.

— Аз съм само портиер, но със сестра ви бяхме приятели. Често си говорехме.

Ейдриън кимна.

— Предполагам, че ще направите църковно опело — каза Рамон.

— Така мисля.

— Бихте ли ми съобщили къде и кога?

— Разбира се.

— Бих искал да дойда.

— Добре.

Портиерът пристъпи към нея, извади портфейла си и измъкна смешно скъпа служебна визитка. В горния десен ъгъл се мъдреше

маската на трагедията и комедията, напечатана със злато. В средата беше името — Рамон Гутиерес Наваро — и един телефонен номер.

— Ще ви звънна — обеща Ейдриън. — Всъщност това бе една от причините да дойда сега. Да потърся тефтерчето с адреси. Така че да известя на приятелите й какво се е случило.

Рамон кимна замислено и се намръщи. После каза:

— Тя не излизаше много. Не идваха и много хора при нея.

Сега беше ред на Ейдриън да кимне.

— Някой, за когото бихте предположили, че... — Той не довърши мисълта си, после смени темата. — А какво ще стане с Джак? Къде ще остане?

— Не знам. — Ейдриън поклати глава. — Хазайката ми не си пада много по кучетата.

— Защото си мисля — каза Рамон, — че бих могъл да го взема, искам да кажа, ако вие не го искате, ако няма да го вземете. Обичам кучетата. И понеже е куче на Ники... ще ми бъде като спомен.

Ейдриън се замисли за част от секундата.

— Ами това би било... просто страотно! — Стори й се, че Рамон е имал слабост към сестра й.

— Само че... може ли да го гледате при вас седмица или може би две? — попита Рамон. — Тъкмо си сменям съквартиранта и трябва да се опозная с новия човек. Искам да кажа, че трябва да подготвя почвата. Този човек, с когото се разбрахме да живеем заедно в апартамента, ако не обича кучета — просто ще намеря друг, който ги обича.

— Разбирам! — съгласи се Ейдриън. — Две седмици. Няма проблем.

— Е, това е чудесно. — Рамон, изглежда, беше наистина доволен.

Тя пхна визитната му картичка в чантата си, взе лаптопа, после закачи каишката на нашийника на Джак, праметна ремъка на компютъра през рамо и тръгна към коридора. Заедно с Рамон отидоха до асансьора и слязоха на партера, после излязоха навън.

— Искате ли такси?

Ейдриън поклати отрицателно глава.

— Ще походя малко.

Портиерът кимна и си стиснаха ръцете.

— Е, ще чакам да ми се обадите — каза той.
Тя се усмихна и повлечена от Джак, тръгна към ъгъла.
— Вече си имам куче! — засмя се Рамон — говореше на себе си.

[1] Спокойно, Джак, спокойно! (исп.). — Б.пр. ↑

8.

Тя стоеше в тълпата при метростанция „Централна“ и чакаше влака „Червена линия“ да я отведе до парка „Кливланд“. Влакът щеше да пристигне след секунди — стъклените кръгове в края на перона вече започваха да мигат, трескаво светлинно шоу, което можеше да види между краката на чакащите. Приблужи се към ръба на перона, надникна наляво и видя примигващите светлини в тунела. Някъде иззвъня телефон.

Но не в съня ѝ. Звънът беше реален — а метрото остана в съня. Знаеше го, но сънят настояваше, че знанието не значи нищо, и я задържаше в прегръдките си дори когато посегна към телефонната слушалка до леглото си.

— Ало?

Гласът от другия край се представи като „Господин Нюман“, съдебномедицински експерт.

— Обаждам ви се относно тленните останки на Никол Съливан. С кого говоря?

Думата „останки“ накара Ейдриън да седне и отпъди напълно съня ѝ.

— Аз съм сестрата на Ники. Ейдриън Коуп.

— Полицейските сведения ви сочат като най-близката роднина.

— Правилно.

— Добре, трябва ни името на погребално бюро, където да отпратим остан...

— Разбирам — прекъсна го Ейдриън. — Да препратите тленните останки.

Като че ли Ники беше парче сирене или информация.

— Да. Къде? — Нетърпението на чиновника бе осезаемо.

— Никога не съм правила това — обясни Ейдриън. — Така че... всъщност още не съм решила...

— Мога да ви изпратя списък, ако имате факс — предложи служителят.

— Имам — отвърна Ейдриън.

Тя даде номера и чиновникът ѝ каза да изчака за отговор.

— Тленните останки са освободени. Така че можем да ги изпратим където ни кажете.

— Окей.

— Бихте ли могли да го свършите до днес следобед? Би било добре — добави сухо мъжът.

— Ще ви съобщя след малко — обеща Ейдриън и затвори телефона.

Стана от леглото, облече се и закачи каишката на Джак. Госпожа Спиърс не понасяше домашни любимци в къщата, но „при тези обстоятелства...“ се беше съгласила Ейдриън да задържи Джак до следващия уикенд, когато щеше да го вземе Рамон.

Териерът вече беше на вратата и нетърпеливо я побутваше с лапи.

Минаха по коридора и влязоха в гаража. Ейдриън натисна бутона, който отваряше сгъваемата врата. Джак я повлече към задната алея.

Излязоха на улицата и Ейдриън си помисли, че кучето ще ѝ липсва, въпреки че нямаше време да се грижи за него. Поразително беше колко хора се спираха, за да поговорят — уж с нея, а всъщност на кучето. Пекарница „Хелър“ беше само на една пряка, но тя стигна там чак след десет минути. Завърза каишката за паркинг-автомата и влезе да си купи сладкиш; разбира се, имаше и един кроасан за Джак.

Докато се върне в апартамента си, факсът вече бе изплюл документа и сега допечатваше последната страница на многословното съобщение на съдебномедицинската служба. Джак скочи на дивана и се сви на кълбо, докато Ейдриън събираше листата от пода. С един поглед разбра, че това е азбучен списък на фирмите, предлагащи „погребални услуги“ в окръг Колумбия.

Тя се обади на погребално бюро „Албион“ което беше почти в началото на списъка. Мъжът, с когото се свърза, говореше с мекия и доверителен тон на търговец на употребявани коли. Тя прекъсна увертюрата му и му обясни, че няма интерес към специалните услуги; без да губи темпо, той ѝ предложи „най-икономичната“ възможност, която не включваше „бдение“ или „служба“, и я попита дали иска

„класически“ или „основен“ ковчег. И при това положение стана ясно, че и най-простото погребение струва хиляди долари.

С копринения си глас господин Барет от „Албион“ ѝ събщи сумата, като добави: „Приемаме повечето от големите кредитни карти, с изключение на Американ Експрес“. Ейдриън замълча по въпроса на разходите и той ѝ напомни, че „държавата често пъти оказва помощ при подобни случаи“.

Тя се поколеба отново. Представяла си беше прилично погребение за сестра си, с приятелите ѝ, с роднините, събрани за упокойната молитва, за да си припомнят за нея. Но в действителност това не можеше да се случи. Беше погледнала в компютъра на Ники и не бе открила никакво име. Само Ейдриън, Рамон, домакинът на сградата и нейният шаман. И разни магазини: „Амтрак“ и „Авис“. „Том Юм Тай“.

Истината беше, че Ники не бе имала никакви приятели. Абсолютно никакви.

— А какво е положението при... кремирането? — избъбри Ейдриън и усети как на другия край погребалният директор задържа дъха си.

— Да, това също е възможно — отвърна той след миг.

— Добре — отвърна Ейдриън така остро, че Джек наостри уши, — да се спрем на това тогава.

— Кремираме само два пъти седмично — въздъхна Барет. — Вторник и петък. Така че едва в събота ще можем да...

— Събота, добре!

Но дори и след като се спря на тази „алтернатива“, Ейдриън се чувстваше неудобно. „Би трябвало да има църковна служба — помисли си тя. — Поне нещо.“

Уточниха останалите подробности, включително номера, датата и крайния срок на кредитната ѝ карта „Виза“, както и избора на урна за праха на покойната. Най-икономичната се оказа синя кутия с твърди стени — „наистина доста стилна“. Ейдриън не можеше да приеме идеята за „кутия“ и настоя за урна, „класическа“. Да, тя сама щеше да вземе урната, след като „процедурата“ бъде изпълнена.

— Лично ли ще я вземете? — попита Барет. — Или искате да ви я пратим? Може да използваме експресната...

— Ще я прибера лично — отвърна Ейдриън.

„Експресна служба. Искат да ми изпратят сестра ми със служебна пратка.“ Затвори телефона и избухна в сълзи. Джак надигна муцунката си и въпросително изръмжа.

Ейдриън обърса сълзите си и отиде до кухненската маса, за да си направи списък.

Винаги беше готова да се заеме с някакъв списък, за да въведе ред в хаоса, дори и когато това ставаше само на хартия. Когато почина Марлина, Ейдриън помогна на Дек да се справи с вещите на осиновителката си. Стигна и до детските албуми; спомените, попълнени от Марлина: дебело томче за всяко дете. В албума на Ники имаше валентинки, изрязани от салфетки, изкуствена коприна и червена разтегателна хартия. Необикновени, дори великолепни рисунки със светещ маркер. Майсторски изрязани снежинки. Стихотворения. А в томчето на Ейдриън — детски картинки, няколко малки човечета от папиемаше и списъци от детството, грижливо напечатани на дебела хартия.

- „1. Измиване на зъби.
2. Оправяне на легло.
3. Изяждане на закуската.
4. Игра.“

Да, тя беше момиче, на което трябваше да се напомня „да си играе“. За разлика от спонтанната и хаотична Ники, чието мото беше „Играй на воля“. В сравнение с прелестната и зрелищно непокорна Ники Ейдриън беше „доброто“ момиче. Ники никога не вършеше нищо, без да се изтощи докрай, никога не се прибираще навреме за вечеря, закъсняваше за срещите и винаги намираше начин да прехвърли на някого училищните си задачи. Ники винаги беше в беда и все пак... Всички я обичаха. Тя огряваше помещението, толкова силно, че понякога на човек му се искаше да отмести очи. А и как да повярваш, че някой толкова хубав и жизнен може да е толкова дързък — и толкова смешен. Как можеше някой да бъде толкова... блестящ и... да се превърне в отшелник?

Това винаги я учудваше и я караше да потръпва.

Що се отнася до нейните списъци, предназначени да поддържат реда около нея, последният включваше: „Вечеря с Ники“. Но не предвиждаше „Албион“, погребална урна или снайперска пушка.

Ейдриън поклати глава и отвори органайзера, в които пазеше списъци за различните си дейности и номерираше нещата, които трябваше да свърши:

- „1. Да изпратя факс до Нюман.
2. Урна — «Албион» — събота.
3. «Амелгамейтид» — документи — паметна бележка до Слоу.
4. «Виза»: колко ми е лимитът?“

Замисли се за момент. Нещо друго? Имаше и още нещо. Спомни си.

„5. Завещание.“

Още не го бе прочела. Само му бе хвърлила един поглед в апартамента на Ники. Кое то бе достатъчно, за да разбере, че тя е изпълнителят.

Погледна часовника си — 9:15. Следобед имаше среща с Къртис Слоу, за да обсъдят някои от „тревожните“ документи по делото „Амелгамейтид“. В интерес на истината, дори не бе завършила систематизирането на материалите, не беше дописала и паметната бележка за онези, които трябваше да се опитат да защитят фирмата. Просто нямаше време — не ѝ бе стигнало — и нямаше да има време и в близките дни. А трябваше да намери.

Всъщност трябваше да си вземе почивен ден, дори два, но как можеше, когато главата ѝ беше пламнала от тази история с „Амелгамейтид“? Необходимо бе много време, за да бъде включен друг човек. А и това беше първото значително дело, върху което работеше, откакто бе постъпила във фирмата. Ако го оставеше по

средата... е, можеше спокойно да си търси работа като продавачка на билети за паркинг.

„Номерирай нещата — каза си тя. — Просто направи това, което трябва да направиш — едно нещо да е, но да е навреме.“

Изпрати факса до господин Нюман. Задраскано. После набра номера, напечатан на гърба на „Виза“-картата и със стиснати зъби изслуша дълъг и неуместен запис. Накрая чу това, което ѝ трябваше, набра номер осем и научи, че цената за кремацията на сестра ѝ няма да надхвърли лимита на кредитната ѝ карта. Всъщност беше изненадана да разбере, че има повече от две хиляди долара в сметката — резултат от скорошното повишение до равнище „Платинена карта“.

Задраска и тази точка и се почувства по-добре.

Отиде в спалнята, облече се, прекара четката през косата си и набързо се гримира (сенки, червило, малко фондъотен). После грабна ключовете, махна на Джак и се спусна към вратата.

След секунда се върна за лаптопа на Ники. Защо да не го използва, докато не ѝ донесат новия? Не обичаше да остава без компютър. Дори и този... помисли си тя, затваряйки вратата зад себе си, но ако трябваше да го носи в съда, би трябвало да намери по-подходяща чанта от яркорозовия сак, който бе използвала Ники.

В офиса откри, че Слоу ѝ е оставил бележка, в която се казваше, че излиза да обядва — така че какво би казала за утре? Тя си отдъхна — така щеше да има възможност да се занимава още един ден с документите на „Амелгамейтид“. И да се заеме със завещанието.

Извади го от чантата на лаптопа с нотка на тъга. Не можеше да подмине трагичния факт на смъртта на сестра си, придружен нелепо от това рекламно флагче в горния край на документа за последната ѝ воля.

Досега не се бе занимавала със завещания. Може би трябваше да го отнесе в канцеларията на съда, да закрие банковите сметки на сестра си, да се оправи със застраховката (ако имаше такава) и...

За първи път осъзна, че в материалното състояние на Ники има нещо странно. Нейният европейски приятел (или по-точно родителите му) бяха прехвърлили сериозна сума на нейна сметка — половин милион долара. Парите сигурно бяха инвестирани някъде и само от

лихвите биха носили двайсет и пет хиляди долара годишно. Но дори при такъв апартамент в Джорджтаун и с двете посещения седмично при психоаналитик, Ники не би могла да изразходва състоянието си за четири години. Без дори, както изглеждаше, да е ходила някъде през това време.

Мисълта, че би могла да наследи тези пари, с които да плати студентските си заеми, я накара да потръпне и същевременно да изпита чувство на срам. Тя не искаше парите на Ники. Така беше, макар че... Не би искала смъртта на сестра ѝ да стане за нея нещо като печалба на лотария.

Зачете.

„Второ: Нареждам всички разходи по погребението или кремацията да бъдат изтеглени от моите сметки;

Трето: Завещавам сумата от 5000 долара и моето куче, Джак, на актьора и портиер Рамон Тутиерес-Наваро, тъй като знам, че ще е толкова мил към животинчето, колкото беше и с мен;“

Ейдриън впечатлена поклати глава. Рамон щеше да е щастлив, защото и двамата с Ники имаха еднаква слабост към Джак — и кой не би имал слабост — пък и толкова пари... Да остави завещание беше нещо толкова нехарактерно за Ники...

„Четвърто: Завещавам на любимата си сестра Ейдриън Коуп всички дъги, които би могла да намери сред моите вещи, реални или въображаеми.

Пето: Нареждам останалата част от състоянието ми да бъде разделена на равни части между сестра ми Ейдриън Коуп, детската фондация «Вяра» и моя терапевт доктор Джефри Дюран, който ми помогна да се справя с тайните от детството ми.“

Ейдриън примигна. „Тайните от детството“. Какви тайни? „Та тя се самоуби с електрически ток!“ Завещанието падна от ръцете ѝ, тя се облегна назад и сълзите отново рупнаха.

На вратата тихо се почука и надникна Бет.

— Какво ти е?

— Трябва да изляза — каза Ейдриън, грабна чантата си и скочи.

— Покрий ме.

— Но...

— Много е спешно — само каза тя и тръшна вратата.

9.

Хенрик де Гроот седеше отпуснат в стола си и на пръв поглед изглеждаше, че води най-нормален разговор с Дюран. Стаята за консултации беше удобна, върху масичката бяха пръснати списания. Там бяха и непипнатата вода с лед, както и леденият чай; и двете върху подложки „Сендстоун“.

Дюран гледеше подложките подозрително. Откъде се бяха появили? Имаха грапава повърхност и скърцаха, когато поставяше чашите отгоре. Къде ги бе купил? За какво му напомняха?

Цигарите на Де Гроот също бяха на масичката, заедно с кутия кибрит. Но липсваше пепелник — Дюран не позволяваше в приемната да се пуши и единственото изключение, което бе направил за холандеца, бе да му позволи да държи цигарата — Де Гроот беше страстен пушач, въздържането го изнервяше и напругаше. Когато не беше под хипноза, той постоянно почти натрапчиво измъкваше цигара от пакета, удряше няколко пъти края ѝ в масата, разтъркваше я и дори я пхаше между устните си, представяйки си, че пуши.

„Внимавай“ — каза си той. Макар двамата с Де Гроот да бяха минали много пъти този материал, трябваше да е много внимателен.

Очите на Де Гроот показваха, че вече е в хипнотично състояние. Бяха отворени, но леко разфокусирани, като че ли холандецът гледеше през Дюран, през изложените на стената дипломи и през всичко останало.

От дълго време Де Гроот мълчеше — очакваше ключовата дума от Дюран.

— Ти си в колата, нали? — попита Дюран.

— Да — в колата. Вътре е тъмно, тъмно е и навън. Нещо като нощ, облачна, можеш да усетиш влагата във въздуха. Скоро ще вали.

Дюран се наведе напред, озадачен от ситните светли капчици, покрили главата на холандеца.

— Ще вали — повтори Де Гроот.

Дюран се отдръпна и се усети, че му се иска да докосне косата на Де Гроот — да разбере дали този ефект е предизвикан от някакъв балсам или гел. „Внимавай“ — каза си отново. Де Гроот беше млъкнал.

— Виждат ли се светлините на колата? — попита Дюран.

Холандецът присви очи и се размърда, като че ли светлините го заслепяваха.

— Да. Първо си помислих, че другият кара на дълги светлини. „По дяволите — помислих си, — защо не си изключи дългите?“

„Не — помисли Дюран. — Това са мисли на шофьор.“

— Може би баща ти е казал така? Нали той шофираше?

— Да. Да, разбира се, баща ми. Аз се опитвах да не гледам светлините, но те не се махаха. Светлината някак си беше вътре в мен. Като светлина на прожектор в гърдите ми.

— И после?

— Светлината ме отнася и се смесвам с нея... — Той пак се размърда. — Те пъхат нещо в мен.

— Какво, Хенрик? Какво пъхат в теб?

— Червеят. Големият глист. — Холандецът намигна.

Дюран се облегна и се усмихна. И изведнъж, при едно от онези просветления, които идват рано или късно, се усети. Не разбираше защо разпитването за Червея от илюзорната система на Де Гроот... му бе някак си приятно. Би трябвало да му е безразлично. Не би трябвало да му придава някакво значение.

И зад тази мисъл — зад представата, че може би не поддържа професионална дистанция между себе си и своя клиент, се появи друго, ново предположение. Че всъщност вече е виждал всичко това в „Досиетата Х“.

Хенрик мърдаше неспокойно и гримасничеше с подчинения вид на човек в хипнотичен транс.

— Кой ти правеше това, Хенрик? — попита Дюран. — Кой е отговорен...

И в този момент чу, че интеркомът звъни. И Де Гроот също го чу, защото очите му се изпълниха със страх.

— Те са тук — прошепна той, — те са тук!

Звъненето продължи — първо един път продължително, после серия от бързи последователни иззвънявания. На Дюран му трябваше

само секунда, за да успокои Де Гроот; интеркомът също замря. Атмосферата обаче беше разклатена и въпреки че беше малко рано, той започна да извежда Де Гроот от трансa. После се чу звънецът на входната врата — звънеше като на пожар.

— По дяволите! — измърмори Дюран и скочи. Какво толкова спешно имаше...

След секунда погледна през шпионката — можеше да се закълне, че това е Нико, която не бе чувал от седмица. Почти рефлексивно отвори вратата — оказа се, че младата жена не е Нико, а някоя, която много ѝ приличаше — но вместо платинената прическа имаше тъмноруса коса. Която и да беше, очевидно беше много развълнувана, всъщност ядосана, и стъписа още повече Дюран, като го тласна навътре с двете си ръце и без малко не го повали на земята.

— Копеле мръсно! — изкрещя тя и отново се хвърли срещу него. — Ти я уби!

Буташе го в гърдите — с изненадваща сила — и той се усети, че постепенно отстъпва към кабинета си. Инстинктивно вдигна ръка в жест на помирение и предаване.

— Почакайте! За какво говорите?

Тя спря и го изгледа сърдито, после обърна глава встрани, като че ли се опитваше да се успокои. Дюран можеше да види как гърдите ѝ се надигат от вълнение, докато тя оглеждаше стените, покрити с дипломи, поставени в рамки. Накрая отново спря погледа си върху него; яростта ѝ въобще не бе намаляла.

— Ники! — изсъска тя.

— Имате предвид... Нико?

— Ники, Нико, както и да сте я наричали!

— Къде е тя? — попита Дюран. — Не е идвала. А вие коя сте?

— Ще ви кажа коя съм аз! — Въпросът му като че ли я разгневи още повече. — Аз съм сестра ѝ. И ще те изхвърля от професията, нещастно копеле такова!

Враждебността ѝ беше като светлина от кислород, просто изгаряше лицето ѝ. Той беше поразен от омразата ѝ, а и от чутото.

— Сестра ѝ ли? — повтори той глупаво.

— Ейдриън.

Спомни си гласа на Нико: Ейдриън беше само на пет. Внезапно Дюран омекна. Досега никога не бе вярвал на историите за

сатанинското малтретиране, бе почти убеден, че по някакъв начин е била насилвана. А когато едно от децата в семейството страдаше от подобно насилие, другите рядко се измъкваха невредими. Във всеки случай жената пред него бе понесла тежки моменти: неизвестен баща, майка наркоманка, бруталната мелница на възпитанието на осиновителката.

— Здравейте — каза той и протегна ръка. — Нико ми е разказвала през какво сте минали.

— Нищо не ви е разказвала! Вие сте ѝ го набили в главата. И това е измама! — викна тя с отвращение, поклати глава, обърна се и тръгна към вратата. — Само исках да видя този, който ѝ го е причинил — подхвърли през рамо тя. — Защото следващия път, когато ви видя, пред нас ще има съдия.

Тя постави ръка на бравата.

— Почакайте, какво говорите? За Нико ли?

Ейдриън го погледна, все едно че гледа камък.

— Тя се самоуби.

Сякаш му удари плесница. За момент не успя да пророни дума, а когато можа, започна да говори безсмислици.

— Но... защо? Тя показваше такова подобрение...

— Точно така! — изкрещя Ейдриън. — Такова подобрение, че в петък ще я кремираме.

Понечи да го удари, но бе така нещастна и притеснена, че успя само леко да го перне. Въпреки това той се стресна и отстъпи крачка назад. Гняв и мъка изпълваха очите ѝ.

— Нарочно ли го направихте? За пари?

— Какви пари? — попита Дюран.

Преди Ейдриън да може да отговори се появи Де Гроот и попита:

— Какво става тук? Коя е тази личност, доктор Дюран? —

Изглеждаше едновременно сънен и застрашителен, като тигър, излизащ от упойката на стрела-транквилизатор.

Ейдриън бързо огледа холандеца от главата до краката.

— Събудете се! — изкрещя тя. — И ако имате проблем, не разчитайте на този психясал тип.

Обърна се и излезе.

Де Гроот подскочи, когато вратата с трясък се хлопна.

Дюран бе потресен. За момент остана вцепенен пред затворената врата. После светът отново си дойде на мястото и той откри, че се намира до могъщата фигура на Хенрик де Гроот. Холандецът беше така възбуден, както Дюран никога не го бе виждал — стоеше изправен на пръсти и леко се поклащаше. После бавно се огледа, помириса въздуха и каза:

— Червеят беше тук.

10.

И внезапно Дюран бе отрупан със съобщения за гимназиални сбирки. Те бяха навсякъде — в „Ейч Би Оу“, „Старц“, „Си Би Ес“ и къде ли не. Всеки би трябвало да посещава подобни сбирки и той не правеше изключение. Поканата беше закачена на хладилника.

Беше терапевт и посещаването на подобни сбирки бе това, което би трябвало да върши. Работата му беше именно такава — да връща пациентите си назад, да ги свързва с миналото им, да подчертава постоянно, че продължаването на живота е немислимо или най-малкото много трудно, ако не се свърже с това, което е било преди.

Не че самият той имаше какво толкова „да свързва“. Помнеше гимназията като приятна интерлюдия — топла, неясна и незабележима. Той бе тогава едно от онези добре закръглени деца, които гонеха точки не само за баскетболния отбор, но и за „академичното“ си бъдеще.

Тогава защо да не отиде? Можеше да удари с един куршум два заека. Първо, това щеше да го изведе от апартамента. И макар че сигурно щеше да е донякъде напрегнат, това беше единственият начин да преодолее проблема си. Като и на всеки друг недъг, човек трябваше да се противопостави на фобиите, иначе те щяха да провалят живота му.

Другата причина бе, че ако отидеше на сбирката, може би щеше да е в състояние да реши и проблемите с паметта си. Едно беше да не помни Бъни Еди-коя-си — това се случваше на всеки. Но при него ставаше нещо особено. От време на време спомените му бяха някак си... много избледнели, като снимки, започнали да посивяват от слънчевата светлина.

В този момент чайникът изписка и Дюран отиде в кухнята да си направи кафе. Като мина през хола, погледът му падна върху портретите на родителите му, сложени в двойна рамка от тежко сребро на една малка странична маса.

Баща му бе сниман само до раменете. Гледаше строго в обектива, самоуверено усмихнат. Майка му изглеждаше доста по-млада, може би защото снимката ѝ беше правена доста по-рано. Тя не се усмихваше — тя се смееше на глас. Седеше в люлка на верандата в една крайбрежна къща в Деллауер, главата ѝ беше леко наклонена назад, устните разтворени, очите весело присвити.

Заинтересуван от чувствата, които изпитваше, Дюран се приближи към снимката, взе я и разгледа отблизо лицето: черната коса на майка си и разветите къдри, деликатно очертаните вежди... старомодната рокля с квадратно деколте. „Какво ли е било — замисли се той, — когато ме е държала на ръце?“

И отговорът дойде: „Било е като... нищо“.

Поддържа снимката още малко, очаквайки по-добър отговор — но не почувства нищо. А това, както беше известно, свидетелствуваше за дълбоко отчуждение.

Може би това се дължеше на начина, по който бяха умрели — твърде внезапно; той бе като поразен от гръм. Повредена газова печка в хижа на приятели в Нантъкет. Безшумно натрупване на въглероден окис — и те се бяха превърнали във фотографии.

Събитието бе неочаквано като лавина и очевидно той все още не можеше напълно да го преглътне. С погребението това би трябвало да свърши, но... не стана така. Всъщност едва помнеше църковната служба, дори мислеше, че е била само преди шест или седем години. Церемонията би трябвало да се запечата дълбоко в паметта му, но истината беше друга. Когато си мислеше за погребението на родителите си, картините бяха бегли и откъслечни, размити.

Дъждовен ден. Опечалените...

Въобщо не можеше да си припомни подробности. Не можеше да си припомни кои бяха там — просто „опечалените“, вдигнали чадърите си. Вярно, че беше страшно потиснат, и все пак...

Постави снимката на масата и тръгна към кухнята; чайникът вече не свиреше, а изтощено пуфтеше. Какво означаваше това — какво говореше това за него — че не може да си спомни погребението на собствените си родители (с изключение на най-общите неща)? И още по-лошото: като се замислеше, въобщо не си спомняше родителите си. Всъщност си спомняше как изглеждат, неща, които бяха казвали или

правили. Но тези спомени бяха нещо като отделни емоционални откъси — а знаеше, че това не е хубаво.

Но какво точно беше паметта? Джунгла от неврони, обливани от аминокиселини.

Вдигна чайника от котлона и си каза, че би трябвало по-добре да се вгледа в себе си: с кого и къде е, какво прави и къде отива. А откъде можеше да се започне по-добре, освен от едно училищно събиране?

Когато настъпи денят, се почувства адски напрегнат. Вече бе взел транквилизатор, но се безпокоеше, че няма да му е достатъчен. И глътна и една табелка „Унисом“, почти безвреден медикамент за приспиване.

Беше прекрасен есенен следобед — диамантено блестяща светлина разкъсваше на две мастиленосиньото небе.

Таксито пристигна навреме. Той се качи, видя две знаменца на Салвадор на огледалото за обратно виждане и без да се замисли, заговори шофьора на испански — език, който почти бе забравил, че владее. Шофьорът му се усмихна и се видяха два предни зъба, облечени в метални коронки.

— Училище „Френдс“? Не съм карал клиенти дотам, но знам къде е — точно пред катедралата. Челси Клинтън е учила там, прав ли съм? Преди да отиде в Калифорния.

Дюран кимна. По радиото звучеше „Буена виста Клъб“. Той се облегна назад, затвори очи и помисли: „Добре съм“. И така си беше — макар че движението беше претоварено, булевард „Уисконсин“ беше препълнен с камиони, коли, завиващи обратно всред хор от клаксони, пешеходци, притичващи през ъглите като стреснати елени, и шофьорът подвикваше: „Оппа“ при всяко опасно сближаване.

Банкетната маса в артцентъра „Коугод“ беше председателствана от трио любезни представители от всеки клас в сбирката. Дюран не позна никого от тях, но всеки имаше табелка с името си, обрамчена с червено и закачена на блузата. Той поздрави жената, която, изглежда, че му бе връстничка, написа името си на една табелка с цифрата '86 и я закачи на ревера си.

После се отпрати до една покрита с хартия маса и си наля четири пръста рядък пунш в пластмасова чаша, взе парче шоколадов кейк и заразглежда програмата на събитията. В два часа имаше футболен мач, в четири гимназисти от последния клас щяха да демонстрират уменията си на футболния терен, имаше срещи за сприятеливане, фотографии на класа, делови срещи за това или онова. В шест се предвиждаше вечеря на „шведска маса“.

Поговори с един сприхав випускник от '56-а и мина към задната част на училището, където бяха спортните площадки. Футболният мач — срещу Образцовото училище за глухи — вече бе започнал. Денят беше чудесен за игра на футбол — с лек западен ветрец, с вече прошарващи се дървета под ахатова небесна синева и с температура малко над десет градуса. Приветливи елегантни хора се бяха разположили по насипите наоколо и наблюдаваха играта. Дюран се развълнува. „Смачкайте глухите“ — помисли си и се усмихна на себе си. После почна да се оглежда за стари познати.

Според таблото Глухите водеха с няколко точки. И какво от това? Той беше в страхотно настроение, а и в „Сидуел“ все пак никога не бяха особено добри в американския футбол. Облегна се на ствола на един потъмнял орех; посръбваше от пунша и разсъждаваше за чудото, което в крайна сметка представлява един истински американски следобед.

Наистина трябваше да излиза по-често.

В края на четвъртината играчите изтичаха към пейките си, като махаха предпазните мрежи от лицата си. И както си стоеше под слънчевата светлина и наблюдаваше как един след друг във въздуха се завъртат и падат върху яркозелената трева невероятните пъстри листа, Дюран почувства прилив на истински възторг, една вътрешна привързаност към тези хора, към това място. Но по-скоро като наблюдател, отколкото като участник във възклицанията, разпознаването и прегръдките. Тук всички бяха приятелски настроени. Много усмивки се отправяха и към него.

И той се чувства добре, хубаво му беше да е част от нещо по-голямо от него самия. Добре му беше да се чувства свързан. Да принадлежи към някакво общество.

Прозвуча свирка и футболистите отново затичаха към терена и се наредиха един срещу друг, тъмночервено срещу синьо.

Тъй като бяха глухи, учениците от Образцовото не обръщаха внимание на броенето и на свирката на рефера, така че на терена се вдигна страхотен шум. Глухите не можеха да го чуят, но сигурно го усещаха по вибрациите, които бяха също така силни. Дюран забеляза и големия барабан, който думкаше — гигантски цилиндър близо до 50-метровата линия — и предположи, че е на някакъв маршируващ оркестър. Но очевидно беше твърде голям, за да може да го носи сам човек. Мъж с посивяла коса и синьо-сив анцуг стоеше до инструмента и натискаше педал, задвижващ барабанната палка, чиято глава беше голяма колкото грейпфрут.

Отборът на глухите се приготви за продължението. Играчите се наредиха в триъгълник и се напрегнаха. Тогава мъжът с анцуга удари тъпана и светът потрепери. Независимо от това дали хората наоколо бяха заети с разговори, или с говорене по мобифони, всеки зрител учудено се обърна към терена. Звукът беше гръмотевичен — много силен, разтърсващ тътен. И трептенето бе силно, земетръсен тласък, който премина през стъпалата на Дюран и нахлу в мозъка му — където прозвуча като чинела, ударена с чук.

Отборите се хвърлиха един срещу друг. Зрителите се смееха и ръкопляскаха. Но не и Дюран — той изведнъж почувства, че губи почва под краката си. Поради някаква причина трептенията на огромния тъпан поддържаха като чук върху жлезите му с вътрешна секреция и изпратиха вълна от паника през цялото му тяло. Той се хвърли към близката врата, макар да знаеше, че реакцията му е смешна. Това все пак беше тъпан, а не земетресение. Но знанието не успокояваше пулса и сърцето му.

Натисна с две ръце стъклената врата на „Цартман Хаус“ и почти щеше да я откачи от пантите. Хвърли се вътре и се плъсна треперещ в едно боровинковосиньо кресло.

„Господи! Какво ми става? Откъде се появи това?“

Дишаше учестено и неравномерно; затвори очи и се зае с упражнението за отпускане. И естествено то започна да действа. След минута-две дишането му се успокои.

Огледа се бавно. „Цартман Хаус“, беше най-старата и типична сграда в общежитието на „Сидуел“, скромна каменна постройка, където някога се бе помещавало цялото училище. Сега служеше само за административна сграда.

Огледа широкото и добре оформено помещение, обзаведено с медни лампи, антики и маслени картини. После чу женски гласове, идващи от отворената врата — чуваха се все по-близо, очевидно се приближаваха. Той се размърда, готвеше се да стане и да ги поздрави, но... не. Не се доверяваше на краката си. Все още не.

Стъклената врата се отвори и едната от жените каза:

— И хапе! Истински малък канибал!

Втората се засмя.

— И му казвам, че няма да има повече кърмене, ако прави така, но той е само на осем месеца — заплахата не означава нищо за него. И да ти кажа истината... — Тя въздъхна. — Не съм готова да го отбия, знаеш ли? Не още.

Страничните облегалки на креслото му пречеха да види жените. Но не можеше да не ги чува и не знаеше как да съобщи за присъствието си.

— Знам какво искаш да кажеш. Никой не ми бе казал, че това е толкова... ами, не знам... Чувствено!

— И...

Остро изкашляне отекна в помещението и жените разбраха, че не са сами. Дюран се изправи — олицетворение на самото извинение.

— Съжалявам! Бях задрямал... Надявам се, че не съм ви изплашил! Джеф Дюран.

И подаде ръка на една стресната кокалеста русокоса жена, чието име според табелката беше Белинда Картър '86. Същият випуск.

— Няма нищо — каза тя възторжено, като надничаше да види името му. — Но наистина ми изкарахте акъла, Джефри. — И после, без да губи темпото, продължи: — Все пак е прекрасно да се видим... след толкова време.

Тя му се усмихваше ослепително; другата жена, красива брюнетка, пристъпи напред. Името ѝ според табелката беше Джуди Бини.

— Не искахме да нарушаваме усамотението ви — му каза тя малко сънливо. — Предполагам, че всички се нуждаем от същото. — Тя извърна глава, за да се види по-добре лицето ѝ, сви устни във флиртуваща усмивка и попита: — Къде е бил такъв здрав мълчалив тип като вас? Имам предвид в училище.

— Ами... — повдигна рамене Дюран.

— Защото не си ви спомням — възкликна тя. — Но се надявам, че ще си спомня.

— Мисля, че не бях толкова мълчалив, както сега — предположи Дюран. — Простете, бях задрямал.

— И се събудихте от разговора ни за кърменето!

— Не съвсем — събуди ме тътенът.

Те се засмяха и прекараха няколко минути, говорейки за странностите на подобни сбирки, за факта, че дванайсет години наистина са доста дълъг период. Джуди отбеляза, че въпреки неголямото училище, силните емоции и преживяванията от времето на гимназията, няма много съученици, с които поддържа връзка.

— Повечето хора отдавна не живеят тук! — каза Белинда. — Аз също. — Тя целуна Джуди и потупа ръката на Дюран. — Трябва да тръгвам.

— Не мога да повярвам, че не си спомням за вас — каза Дюран, когато Белинда си тръгна. — Искам да кажа, че... че сигурно късно сте разцъфнали.

— Наистина ли? Така ли мислите? Всъщност вече разцъфнала ли съм? Чакайте да кажа на господин М. Той винаги е чакал това.

Дюран си помисли, че има предвид съпруга си, но, разбира се, тя говореше за техния класен наставник, неуморимо сърдечния Нубар Мусурлиян. Джуди го мерна през стъклената врата и повлече Дюран навън, така че да може да каже на стария си наставник за новооткритото си разцъфтяване. Господин М. се разсмя и се ръкува с Дюран, като го попита как се справя с живота.

— Доста добре, благодаря. Нямам оплаквания.

— Опитвам се да си спомня — каза господин М. — Къде отидохте после?

— В „Браун“ — припомни му Дюран.

— О, да разбира се — кимна господин М.

— А след това — в „Медисън“.

— Може би съм имал пръст в това. Винаги високо съм ценял Уисконсин. Икономика ли учихте?

— Клинична психология.

— Браво — засмя се господин М. — Хубаво нещо са сбирките — така можем да поддържаме връзка.

Останалата част от следобеда беше приятно тъпичка. Имаше среща на старите приятели, на която различни випускници ставаха, за да споделят мисли за такива неподходящи теми като проекта за човешкия геном, за „сексуалната отговорност“ и усилията да се изкорени билхарциозата^[1] в Египет.

Общите снимки на всеки от събраните три класа бяха направени бързо и професионално — липсваше глупав фотограф, който да настоява да се подреждат по такъв начин, че чернокожите, които стояха на малки групички (както често се случваше), да се пръснат из тълпата.

Когато му дойде времето, Дюран не успя да познае и Бъни, която, както обикновено се случваше, въобще не приличаше на хубавичка блондинка, както си бе представял. Точно обратното, тя беше една от най-хищно изглеждащите жени, които бе виждал: с дълго лисиче лице и остри жълти кучешки зъби.

— Джее-еф! — възкликна тя, хвана го под ръка и го повлече от една групичка към друга. — Помните ли Джеф Дюран! Е, това е той!

Имаше доста пресилени ръкувания, шумни потупвания по гърба и една-две целувки по бузата.

— Да има някой от баскетболния отбор наоколо?

— Не си спомням някой да е играл баскетбол, Джеф! Боже! С изключение на... да, разбира се, Адам Боумън. Той е тук. — Лицето й светна. — Знаеш ли, че загуби единия си крак заради рак на костта?

Съобщи го с усърдието на вътрешен човек.

— Не. Това е... ужасно. — Джеф поклати глава.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Между другото, не мисля, че се оправя добре. — Бъни повдигна едната си вежда. — Отказа покана за Олимпиадата на инвалидите...

Банкетната зала приличаше на кафене, стените бяха украсени с увеличени снимки от годишните албуми на завършилите. Дюран потърси снимките на баскетболния отбор от 86-а — и разбира се, там бяха доста хора, макар и самият той да не бе на снимките. (Доколкото си спомняше, имаше ангина или нещо подобно.)

Но останалите момчета бяха там, застанали под черната дъска на Новата гимназия; от тавана висяха знамената от славните дни на Академичната баскетболна лига. Там бяха Сидран и Залцбърг, Уогнър

и Макрий. Ла Браска. И Адам Боумън, който се премести в „Райс“ за научна степен — държеше топката в едната си ръка с дланта надолу.

Дюран взе чаша червено вино, огледа се, зърна един антрацитночерен гигант, който трябва да беше Адам Боумън, и бавно се запромъква през тълпата към стария си приятел.

— Здравсти! — каза Дюран и протегна ръка.

Боумън погледна табелката с името му.

— Джеф! Страхотно е да те видя! — Желязно ръкостискане. — Хей, Рон, кажи „здравсти“ на Джеф Дюран.

Друго мъжко ръкостискане и кратка размяна на любезности. После Рон Макрий се обърна отново към русокосата жена до себе си, а Боумън поднови разговора си с господин М. Като че ли обсъждаха въпросите на ораторското умение. След минута-две Дюран се оттегли, леко разочарован. Не че не се държаха приятелски. Само че бе очаквал нещо друго — без да знае какво. Проява на сърдечно другарство? Може би.

Отказа се да мисли за това и седна до Джуди Бини на банкетната маса. По време на вечерята тя флиртуваше с него — и успя да изпие доста много вино. После поднесоха кафето и имаше водопад от кратки речи на благодарност и напомняне за предстоящи събития и есенното събиране на средства. (Приятели, включете се всички!)

След известно време вече стоеше във фоайето на „Цартман Хаус“ до Джуни Бини, чакаше такси, а тя надничаше навън за беемвето на съпруга си. По стъклата на прозорците трополяха дъждовни капки.

Вече доста пийнала, Джуди го попита тихичко дали би искал да опита малко от кърмата й? Но после беемвето се появи и тя се засмя — само се шегувала. После го млясна по бузата и му обеща да се видят през 2005 година.

Пет минути по-късно пристигна и таксито.

Покрай прозорците на колата се плъзгаше градът, лъснал под дъжда. По мокрия асфалт проблясваха фаровете на автомобилите, над главите им уличните светлини се смесваха с дъждовните капки. Дюран се отпусна в седалката, останал почти без сили. Сбирката не го бе ободрила. Извън инцидента с тъпана — който го бе разтревожил — усилието му да си спомни миналото се бе провалило напълно. Макар че всички бяха приятни и доброжелателни, не го развълнува нищо от видяното и никой от срещнатите. Напротив, почувства се като

провинциалист, дошъл на градинското парти на хазяина си. Беше поканен, но не принадлежеше към групата. И докато хората, които видя, му се сториха бегло познати, спомените му за тях в най-добрия случай бяха размити — мъгливи и неясни, като светлите кръгове около уличните лампи.

Това бе истината: ако трябваше да е съвсем честен, трябваше да си признае, че не си спомня за нито един човек. Наистина не си спомняше. Нищо.

[1] Инфекционно заболяване, причинено от чревен паразит — плосък червей. Засяга червата и пикочния мехур. — Б.пр. ↑

11.

Ейдриън седеше пред безнадеждно претрупаното си бюро и се прозяваше. Прозевките се засилваха и започнаха да я измъчват; очите ѝ се насълзиха. Господи, колко беше уморена. Взе си царевичен сладкиш от малката пластмасова кошничка (колко внимателна беше Бети), отхапа бялата част, после оранжевата и стигна до жълтеникавата сърцевина. Може би захарта щеше да я ободри.

Делото на „Амелгамейтид“ беше пред отлагане — във фазата, при която всяка от спорещите страни преценява с какви свидетели разполага. Тя знаеше предостатъчно за асфалта благодарение на петнайсетте часа на ден, в продължение на повече от десет дни, през които на бегом се бе опитала да се оправи с всичко, с което я товареше Къртис Слоу.

Ники бе кремирана преди повече от седмица, а Ейдриън още не бе прибрала урната с праха ѝ. От погребалното бюро ѝ звъниха вече три пъти. Ако не отидела скоро, предупреди я Барет, щели да ѝ начислят суми за „складиране“.

Прахта на сестра ѝ изискваше разходи за „складиране“ — просто невероятно; представяше си урната, облепена с неплатени талони за паркинг. Трябваше да отиде и да я прибере. Още днес. Независимо от факта, че двамата със Слоу трябваше да се срещнат с преподобния Ейс Джонсън, ключов свидетел, когото противниковата страна бе решила да използва. Слоу очакваше тя да обядва с тях двамата, но очевидно щяха да минат и без нея.

Господин Джонсън представляваше интерес, доколкото бе подписал паметната бележка за необходимите разходи и за срока и материалите, които „Амелгамейтид“ предлагаше да използва при полагане на пътната настилка в окръга. За нещастие паметната бележка съдържаше и една забележка, написана на ръка от господин Джонсън в полето. „Нова смес?“

Забележката беше проблем, защото по времето на търга бе известно, че „Амелгамейтид“ разработва нова асфалтова смес. Тази

„нова смес“ използваше по-евтин асфалтов цимент — черен ситен материал, служещ за спойка на асфалтовата смес. За нещастие, както личеше от документите на „Амелгамейтид“, новата смес показваше склонност да се напуква при ниски температури, а още по-лошото бе, че по времето, когато „Амелгамейтид“ бе участвала в търга, новата смес е била в опитен стадий и не е била одобрена. И поради забележката, написана в полето на договора, окръг Колумбия имаше подозрения.

Пълното му име беше доста гръмко — Адоунис Ексълънс Джонсън. На трийсет и седем години той вече беше един от „младите вицепрезиденти“ на „Амелгамейтид“. Ейдриън очакваше, че господин Джонсън е черен, защото най-вече негрите носеха такива имена, но той се оказа пълен бял човек с гипсовобледа кожа и светлосини очи, като чисто нови дънки „Левис“. Големи безстилни очила висяха на белязания от акне нос. Свит в плюшените мебели на Къртис Слоу, той изглеждаше много наплашен, направо ужасен.

Все пак бяха обсъждали почти два часа неговото свидетелско показание, като накрая отделиха трийсет минути и за печалната забележка.

Около 12:30 шефът ѝ предложи да обядват в „Оксидентъл грил“.

Ейдриън му отправи отчаян поглед и измърмори:

— Не мога! Нали помните? Имам ангажимент.

Бе го предупредила, че трябва да се измъкне от обяда, но Слоу повдигна вежди.

— Ангажимент ли?

Тя разбра какво означава това: не искаше да го оставя сам с Джонсън. За какво ли щяха да си говорят? За асфалт ли?

— Просто... толкова време изгубих, че не можах да успея...

— Добре, но ние сме много разочаровани.

Можеше да види как ѝ падат акциите, но за нищо на света нямаше да спомене сестра си като извинение. Повдигна рамене, увери ги колко съжалява и ги остави да се гледат (Джонсън, изглежда, бе гладен. Слоу беше зашеметен).

Погребалното бюро „Албион“ беше в Анакоста — бе го избрала по азбучен ред, не защото ѝ беше подръка — и таксито се обърка.

Когато най-после се върна в заседателната зала, беше минал час и половина; носеше урната в малко дървено сандъче на дъното на пазарска чанта.

Слоу погледна чантата, когато тя влетя вътре, и повдигна вежди. Пазаруване? Ейдриън почувства как се изчервява.

През следващите три часа продължиха да подготвят свидетелите. И никой от тях не попита дали „Амелгамейтид“ действително са използвали новата смес. Просто се учудваха как някой би могъл да помни подобни неща отпреди шест години. Възможно ли беше господин Джонсън просто да си е драскал? Или да е мислил за други проблеми?

Към четири следобед в очите на Джонсън проблесна светлина.

— Вижте — каза той, като се наведе напред с доверителен израз. — Ще бъда честен с вас. Въобще не знаех за какво, по дяволите, мислех, когато надрасках това.

Слоу се усмихна.

Пет минути след тази усмивка тя отново се озова в клетката си и четири часа по-късно все още седеше там изнервена, вбесена, изпълнена с досада. Пепелта на сестра ѝ бе в ъгъла, на пода край кантонерката до закачалката, където висеше палтото ѝ.

Прозя се, отместа списъка с въпросите, който приготвяше, и отвори органайзера си.

Преди да се прибере трябваше да довърши коментарите към всеки от въпросите, да разпечата файла и да го остави на бюрото на Слоу, за да може той да го прочете утре сутринта. Една от точките беше: „Да се обадя на Рамон за Джак“. Портиерът бе обещал да го вземе в събота, което ѝ напомни, че Джак може би има нужда от разходка. В действителност... Тя пое дълбоко дъх и се насили да се обади на госпожа Спиърс. Трябваше да се прибере, но все още не можеше. Затова набра номера.

— Здравейте... — възкликна тя, като използваше последните остатъци от „жизненост“, с които разполагаше. — Още съм в офиса и имам малък проблем. С Джак. — Мразеше се, когато говореше така, но... — О, спасявате ми живота, госпожо Спиърс, не знам как да ви се отблагодаря, вие сте ангел! Не, наистина! Да, така е!

Затвори телефона, облегна се в стола си и се заклати. Очите ѝ се спряха върху урната и тя за стотен път си напомни, че трябва да

направи нещо с пепелта на Ники. Да я пръсне над Потомак... или нещо подобно? Но къде? И как? Така просто да застане на брега на реката и просто да я... пръсне? Или пък от някой мост? От кой мост? Или да наеме лодка.

С въздишка си набеляза следващата точка в списъка: Дюран.

Мръсен кучи син...

Остави писалката в края на бюрото. Дюран. Заплахата ѝ се бе оказала празни приказки. Освен че нахлу в кабинета му и му се разкрещя, не бе направила... нищо друго. Имаше толкова много ангажименти...

Бети влезе с няколко малки бели кутийки от ресторанта „Тейсти тай“. Ейдриън гребна една лъжица от перлените топчици с къри и повтори, че трябва да разпъне шарлатанина, който бе убил сестра ѝ.

— Е, може би — отбеляза Бети.

— Може би ли? Сто на сто я е мотал! Искаш ли да се обзаложиш, че срещу него има цял километър оплаквания?

— Мислиш ли?

— Готова съм да се обзаложа — каза Ейдриън. — И ако е така, ще го помета. Сериозно ти говоря! Ники можеше и да е разпиляна...

— Хм... меко казано: „Ники можеше да е разпиляна“?

— Окей, добре, наистина беше доста разпиляна. Но какви са тези фантазии за насилие през детството ѝ — тя се самоуби заради това. А то нямаше нищо общо с действителността.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, откъде знаеш защо се е самоубила?

— Написано е в завещанието ѝ. Беше го оставила вместо предсмъртно писмо. И онзи тип, Дюран — когото споменава в завещанието си, е измислил всичко това. Накарал я е да повярва.

Бети се смръщи.

— Тя говореше само за това сексуално насилие. И затова предполагам, че той ѝ е помагал! — Тя загреба по-дълбоко в кутията със сладкиша, пробва го внимателно и повдигна рамене. — Този е похубав.

— И какво смяташ да правиш?

— Ще му разгоня фамилията.

— Как? — попита Бети.

— Откъде да знам? Нямам време дори да разходя кучето.

— Тогава защо не се обърнеш към градските власти да го разследват?

— Вчера... — Ейдриън ядеше лакомо — се обадих в Медицинския борд — те дават лицензите на клиничните психолози, и знаеш ли какво ми казаха? Казаха ми, че трябвало да съм внимателна — наистина употребиха думата „внимателна“, за клопките при „делата за лошо лекуване“ — и това е цитат — в сферата на душевното здраве.

Бети завъртя очи към тавана.

— Като че ли ми трябва техният правен съвет! — възкликна Ейдриън.

Клечките за храна на Бети вдигнаха парченце сладкиш към устата ѝ; Ейдриън отново нападна кутията с къри.

— Защо не наемеш Еди Вънила? — попита Бети.

Ейдриън се намръщи.

— Нали се занимава точно с това — рече Бети. — Искам да кажа, нали това е неговата област?

Ейдриън бавно поклати глава.

— Предполагам, но... не мога да си го позволя! Впрочем, какъв му е хонорарът? Петдесетачка на час или повече?

— Нали разполагаш с парите на сестра си — нали ти си изпълнителят? При тези обстоятелства мисля, че е редно да наемеш човек за разследването.

Това не ѝ бе хрумвало — така бе свикнала с мисълта за ограничените си средства, че никога не бе и помисляла да наеме някого да свърши това, което би могла да направи и тя — дори и когато знаеше, че не разполага с достатъчно време.

— Може би си права — съгласи се неохотно тя.

Едуард Бонила, или както често го наричаха Еди Вънила^[1], беше пенсиониран военен, прекарал по-голямата част от живота си като следовател в окръжната прокуратура. Преди няколко години бе станал лицензиран частен детектив и фигурираше в „Жълтите страници“ като „Бонила & съдружници“.

Кои бяха „съдружниците“ можеше само да се гадае, но той се справяше добре — обслужваше вестници, занимаваше се с издирвания, работеше по разводи и осъществяваше текущи разследвания за правни фирми, замесени в сливания и закупувания. Както казваха всички, той беше добър в намирането на подходящи

свидетели и при оглед на съдебните архиви, макар че умението му да води интервюта будеше известно съмнение (един от адвокатите го наричаше Еди Горилата — разбира се, не и пред него).

Можеше да свърши чудесна работа.

Освен това ѝ беше съсед, работеше на Парк Роуд, само на един квартал от обширния сутеренен етаж, който държеше тя, и участваше постоянно в съседските срещи на местния клуб „Маунт Плезънт“. На тези срещи най-често се обсъждаха проблемите на сигурността и повечето участници подкрепяха консервативните ценности на собствеността. Бонила беше много активен и при организиране на Съседския патрул към „Маунт Плезънт“ — той ги наричаше „моего опълчение“ и предвождаше патрулиращите групи — облечени в оранжево домовладелци.

— Вземи си — каза Бети и ѝ предложи кутията си.

Ейдриън поклати глава и учтиво ѝ предложи своята. Но Бети не прояви интерес, стана и изхвърли остатъците в кошчето за боклук.

— Хайде да се заемаме с нашия воденичен камък — каза тя и тръгна към стаичката си.

Ейдриън се отпусна в стола си и хапна още малко ориз с къри.

Колкото повече мислеше, толкова повече харесваше идеята да наеме Еди Бонила. Нямаше друг ход, а и не можеше да позволи на онзи тип, Дюран, да се измъкне безнаказано. Едно разследване щеше да постави нещата на място. И Бонила беше идеалният избор. Малко избухлив, но все пак професионалист. И въпреки че беше адски зает — фирмата „Слоу & Хюли“ му възлагаше по няколко поръчки месечно, тя бе сигурна, че ще намери време и за нея. Бяха приятели. Не много близки, но все пак.

Преди година той се бе появил на прага ѝ (малко след като се бе нанесла), придружен от госпожа Спийрс.

— Ейдриън, бих искала да ти представя господин Бонила.

Първата ѝ мисъл беше, че той е някакво привидение. Беше нисък слаб тип, някъде около петдесетте, който като че ли още живееше в средата на века. Носеше костюм „хаки“, но го наричаше „чинос“. Косата му бе сресана назад и разделена на път по средата, като един кичур беше лепнат на челото му.

Имаше прекрасни бакенбарди като на Елвис и най-любопитното беше, че дрехите му бяха сравнително тесни за него — независимо от

факта, че беше слабичък: може би затова изглеждаше като изведнъж израсъл младеж.

— Еди Бонила — каза той и ѝ подаде ръка. — Идвам да се запозная с новата наемателка.

— Драго ми е — каза тя.

— Всъщност вече ви познавам — вие работите в центъра, във фирмата „Слоу & Хюли“, нали? Вие сте тази, която наричат Скаута.

Това я изненада.

— Откъде знаете?

— Знам всичко — отвърна той с хитро намигане и кратко възклицание „хе-хе“. После ѝ обясни с какво се занимава. — Аз съм един от вашите „източници“.

— Защо те наричат Скаута? — попита госпожа Спиърс.

— Не знам. Просто прякор. — Ейдриън се смути.

— Прави се на скромна — ухили се Бонила. — Вижте, фирмата, в която работи, е натъпкана с възпитаници на университета в Джорджтаун. И доколкото съм чувал, там имало една голяма глава, професор...

— Не е точно така, госпожо Спиърс. — Ейдриън се изчерви.

Но Бонила вдигна ръка и я погледна.

— Та този голям професор — какво преподавал той? За правонарушенията или нещо подобно, нали?

— Да — въздъхна Ейдриън.

— И същият този професор един ден не бил доволен от студентите си и им трил доста сол на главите. Защото не били „биен препаре“ — простете френския ми. Тоест, че не били добре подготвени. С изключение, разбира се, на скаутите, които са „винаги готови“!

Госпожа Спиърс примигна, без да е сигурна, че е свършил.

— Разбрахте ли? — попита Бонила. — Винаги готова. Като бойскаут, макар че...

Госпожа Спиърс се усмихна.

— О!

— Така че прякорът просто ѝ се лепва. — Той погледна топло Ейдриън и след малко допълни: — Здравсти, Скаут.

— Вие наистина знаете всичко. — Ейдриън поклати глава.

Той се прицели в нея с въображаем пистолет и дръпна спусъка.

— Може да ми вярвате.

По-късно Ейдриън бе участвала в един-два съседски патрула и двамата, така да се каже, се бяха сприятелили. Еди помагаше на госпожа Спиърс с малки поправки от време на време, дори помогна и на Ейдриън да постави чистачките на старото си „субару“ (или както тя го наричаше — „япмобила“).

Тя намери адреса му в органайзера, набра номера му и изпрати съобщение до телефонния му секретар. Той, разбира се, имаше и пейджър, и мобифон — Еди използваше всякакви джаджи — но тя не искаше да харчи излишно. Беше известен с това, че проверява редовно съобщенията си.

След четирийсет и пет минути той ѝ се обади.

— Как е? — попита Бонила, като че ли това беше единственото му позвъняване за деня.

— Чудех се дали... — започна тя, като остави справочника по строително инженерство.

— Е?

— Ами... Просто се чудех дали... би ли могъл да свършиш нещо за мен.

— Какво например? — след кратко мълчание попита той.

— Става въпрос за сестра ми...

— Аха, чух за това. Някаква проклета история. Тъкмо си мислех да ти изкажа съболезнованията си, но... Какво имаш предвид? За завещанието ли става дума, или...

— Не, не е това. Става въпрос за едно-две неща.

— Например?

През десетте дни, откакто Ники бе починала, Ейдриън използваше малкото си свободно време, или това, което можеше да открадне, за да сложи делата на сестра си в ред. И много бързо разбра, че липсват много пари.

— Нали извършваш разследвания?

— Да — отвърна Бонила. — Нещо си загубила ли?

— Всъщност да. Около половин милион долара.

— Уха!

— Сестра ми е претърпяла злополука — преди няколко години, в Германия. И според едно споразумение...

— И ти не можеш да го откриеш?

— Нямах време да го търся — бях много заета. Но... не, не мога.

— Как са банковите й документи?

— Има банкова сметка с около две хиляди долара в нея и спестовна книжка с около... мисля, петнайсет хиляди — но това е всичко. Може би е имала и друга сметка — би трябвало да има и друга сметка, но не знам къде да я търся.

— А как разбра, че има тези пари? Искам да кажа, че половин милион...

— Тя ми каза. Тя живееше с тези пари и не работеше. Мислех си, че са вложени някъде, в нещо като застраховка „живот“. Би ли могъл да откриеш, ако е имала такова нещо?

Бонила премлясна и в слушалката се чу нещо като изщракване. Накрая рече:

— Аха. Бих могъл. Не е толкова трудно.

— О, това е страшно...

— Ти каза две неща...

Ейдриън се поколеба за момент, но събра смелост.

— Другото е, че мисля да заведа дело срещу нейния психотерапевт.

В изръмжаването на Бонила имаше скептична нотка.

— Има проблеми с грешки в практиката... — започна Ейдриън, но Бонила я прекъсна.

— Ще бъда честен с теб, Скаут. Понякога хората изпадат в това, което се нарича „период на мъка“, знаеш го, нали? И им се иска да обвинят някого...

— Не искам да обвиня никого, Еди. Нейният шибан терапевт я уби.

— Е, чак „уби“...

— Става дума за „спомените“, които Ники си е „възстановявала“.

В тях нямаше нищо вярно. Всичко е било фантазия. Знаем го, защото изкарахме детството си заедно.

— Кви са тия спомени? — Друго изръмжаване.

— Луда история. — Ейдриън не знаеше как да започне.

— И какво точно?

— Ники мислеше, че е била изнасилвана. — Тя пое дълбоко дъх.

— Такива работи се случват. Дори и в най-добрите семейства.

— От сатанисти.

— Уха! — Тя не добави нищо и той попита: — Искаш да кажеш ония с качулките и всичко останало?

— Да. Качулки, свещници и не знам още какво.

— Ясно... Господи!

— С мен също би трябвало да се е случило нещо подобно, но, повярвай ми, бих запомнила такива неща.

— А ти не помниш.

— Не помня — отвърна Ейдриън.

— И мислиш, че терапевтът...

— ... си е измислил всичко това.

— Хмм. И защо според теб го е направил?

— Не знам. Но трябва да е станало така.

— Точно това очаквах да чуя — каза Бонила. — Разбирам, че не искаш да кажеш всичко, имам предвид, че може да е забъркан твоят старец или нещо друго — може би ти е много противно, всичките тези перверзии и така нататък. Но че не помниш — това ме затруднява наистина. Както си го обяснявам, ако нещо такова ти се случи, ще ти е трудно да го забравиш.

— Точно така. Освен това...

— Въпросът е: какво би спечелил онзи тип? — попита Бонила. — Искам да кажа терапевтът. Какво би измъкнал от това?

— Две неща. Първо, Ники му оставя пари в завещанието си. За това, че ѝ е помогнал, разбираш ли? Второ, разрових се в справочниците в Интернет. Наистина има случаи на формиране на фалшиви спомени — в повечето случаи родители, а също и членове на семейството твърдят, че обвиненията срещу тях са безсмислици, но психоаналитиците искат пациентите им да повярват в подобен род смахнати истории...

— Защо?

— Защото това означава по-дълго лечение. Искам да изкарам този тип пред съда, за да послужи за пример.

— И искаш да ти помогна, така ли... Как?

— Искам да го разследваш, да откриеш дали има документиран и други жалби — такива неща.

— Значи говорим за... какво? Основни неща. Дипломи, рейтинг на доверие? Така ли?

— Точно.

Бонила замълча за момент, после рече:

— Мога да го свърша. Но...

— Ники ми остави малко пари, които мога да използвам.

— Не в това е въпросът.

— Разбира се, че е. Ще си платя!

— Да, но...

— Еди, настоявам!

Той изчака няколко секунди, после каза:

— Това, което исках да те питам, беше: имаш ли бюджет?

— Ами... — Тя се замисли, очевидно притеснена. — Хиляда долара ще стигнат ли за...

— Дърпам те за опашката — засмя се Бонила. — Ще си удържа само разходите.

Ейдриън понечи още веднъж да протестира, но той я сряза:

— Сега кажи какво имаш за онзи тип?

Тя му съобщи. Име и адрес. И телефонен номер.

— Някакви документи?

— Не — отвърна тя. — Но успях да му видя дипломите.

— Какво?!

— Видях му дипломите.

— Била си там ли?

— Да.

— И защо го направи? — Чу се тъжна въздишка. — За да можеш да го навикаш, нали?

— Да.

— Е, повече не го прави.

— Няма.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Окей — каза Бонила. — Къде е учил този гъсок?

— В „Браун“. И докторат в Уисконсин. Клинична психология.

— Кой години?

— Не си спомням.

— Няма значение. — Линията остана безмълвна няколко секунди. Накрая Бонила каза: — Дай ми два дни.

И прекъсна разговора.

[1] Ванилия (англ.) — Б.пр. ↑

12.

Дюран почувства как гърдите му се свиват и си помисли: „Телефонът“ — точно преди апаратът да позвъни. И после иззвъня, а Дюран подскочи въпреки усилието си да остане спокоен. Натисна бутона за изключване на звука на телевизора (Опра продължаваше да говори в кадър) и вдигна слушалката.

— Господин Дюран?

Гласът беше женски, възпитан и спокоен. Може би някой търговски агент — сдържан, неназраплив.

— Да?

— Обажда се Ейдриън Коуп.

Уф! Раменете му увиснаха и той си помисли: „Тази жена е неуравновесена. Не го приемай лично“.

— О, здравейте! — После, след кратко мълчание, попита: — Какво бих могъл да направя за вас?

— Ами — каза тя, — бих искала да дойда и да поговорим, ако бъдете така любезен.

Любезен? Спомни си гласа ѝ, как яростно нахлу през вратата, докато Де Гроот беше в другата стая. „Копеле мръсно! Ти я уби!“

— Не знам — каза той. — Не съм сигурен, че това е добра идея.

— Ще ви отнема само няколко минути — каза тя. — Искам да поговорим за Ники.

— Това е... как да кажа... едва ли ще излезе нещо свястно.

— Моля ви. Няма да трае дълго — наистина можете да ми помогнете.

Дюран се замисли. Настъпи дълга пауза. Може би искаше да се извини за държането си. Може би искаше да научи за проблемите на сестра си. Разговорът с него може би щеше да я успокои. Не беше лесно за хората, които оставаха след мъртвите. Те често пъти се обвиняваха и се нуждаеха от окуражаване.

— Ще ви отнема само две минутки — продължи тя.

— Добре — въздъхна Дюран.

— Страхотно. Кога ще ви е удобно? — Гласът ѝ изведнъж стана сух и делови.

— Нека погледна — отвърна Дюран и отвори бележника си. — Може да се срещнем утре следобед. В два часа?

Тази вечер той си нагласи вечерята (пица със сирене и артишок от пицария „Луна“), така че да може да я изяде по време на документалния филм за Купата на Америка.

Докато гледаше предаването, чувстваше почти физическа връзка с екипажа и навеждаше глава всеки път, когато яхтата заобикаляше буя. Движенията на малкия екипаж бяха зрелищно бързи и синхронизирани с движението на яхтата, която се накланяше толкова бързо встрани, че водата прехвърляше борда.

Надпреварата го бе погълнала така, че пицата му остана недокосната. Водните пръски, летящи край устремения нос, начинът, по който платната шляпаха, отпускаха се и се издуваха, когато уловяха вятъра — всичко това го изпълваше с невероятно напрежение, толкова остро, че ако в този момент го запитаха нещо, едва ли би могъл да отговори. Беше много особено състояние — без да иска, повтаряше движенията на яхтсмените, като се напъваше в синхрон с екипажа на екрана, предчувстваше следващите им движения и несъзнателно се опитваше да ги имитира. „Като куче — помисли си той, — което мърда лапи насън.“

Но откъде идваше това? Беше му толкова познато: шумът и плисъкът на вълните, стремителните движения на екипажа, възетата, платната, соленият привкус и блестящото небе. Беше свикнал с морето. Усещаше го. Знаеше точно какво правят членовете на екипажа и какво ще направят след малко, още преди да са започнали. Беше способен да предвиди всяка промяна в такелажа, точния момент, в който ъгълът на платната се променяше и вятърът ги издуваше с все сила, а яхтата се стрелваше напред. И все пак...

Нямаше абсолютно никакъв спомен да е управлявал яхта — или да е бил на борда на яхта в морето. И все пак усещаше, че е бил моряк: това беше дълбоко вкоренено в него и не можеше да е грешка. И въпреки това: никакви спомени. Опитваше се да си възстанови дори и един-единствен момент в морето, но мозъкът му „хващаше желязото“,

като яхта, обърната срещу вятъра. Платната се отпусаха и яхтата почти спираше, мъртва, полюляваща се, неподвижна.

„Това съм аз — помисли си Дюран. — Главата ми е желязна.“ И за момент не на шега се замисли дали не се е преродил. Иначе как би могъл по друг начин да има такива познания, ако не от предишен живот? „Прераждането би обяснило много неща — помисли си Дюран, — но... не и това.“ Ако беше истина, можеше да обясни живота след смъртта, но никога не можеше да даде отговор на простия и толкова опустошителен въпрос, който го мъчеше.

„Как се случи така, че съм толкова сам на тоя свят, толкова откъснат от самия себе си, че дори не мога да си спомня дали знам как се управлява яхта, или какво е майка ти да те носи на ръце. Като че ли съм се превърнал в груба скица на самия себе си...“

Притеснен от въпросите за своята идентичност и чувствата си, той смени каналите. По Ем Ти Ви предаваха „Истинския световен маратон“ и той се загледа.

Следващия следобед на вратата се появи сестрата на Нико и Дюран с изненада видя, че не е сама.

Един дребен, старомодно облечен мъж стоеше до нея и се поклащаше на пети. Беше към петдесетгодишен, с прави като стрела бакенбарди и с очи като синци. Дори и без да го погледне, Дюран беше сигурен, че пръстите му са пожълтели от никотин.

— Заповядайте — каза Дюран и отстъпи, за да ги пусне да влязат.

Ейдриън му хвърли хладен поглед и влезе с приятеля си, който беше точно зад нея. Беше поразително — толкова много приличаше на Нико и все пак... Бяха като Белоснежка и Червенорозка, като Ейдриън определено беше Белоснежка. Последния път, когато Дюран бе видял Нико, тя носеше къса поличка и опъната по тялото блузка. Сестра й изглеждаше съвсем различно. Беше облечена в пастелнозелена рокля, стигаща до прасците, и с къдрава яка, подпираща брадичката ѝ. В сравнение с тоалетите на Нико тя би могла да бъде учителката ѝ от детската градина.

Дюран затвори вратата и се обърна към гостите. Мъжът му подаде един плик и Дюран го погледна озадачено.

— Какво е това?

— Вие сте призован — каза мъжът.

— Какво съм?

— Призован.

— С какво?

Бакенбардите се изхилиха, което предизвика кос поглед от страна на Ейдриън.

— А вие какво си мислите? — попита дребният мъж.

Дюран се обърна към Ейдриън, чиито страни бяха яркочервени, макар че не можеше да е сигурен дали от неудобство, или от злост.

— Давам ви под съд — каза Ейдриън.

— За какво? — попита Дюран.

— За преднамерено предизвикване на емоционално разстройство — както и за изнудване.

Тя кимна към плика в ръката му.

— Това е жалбата — и призовка за явяване пред съда. Имате двамайсет дни да отговорите.

— О, за бога! — възкликна Дюран и заклати невярващо глава.

— Има още нещо — продължи Ейдриън. — Бяхме в полицията. Те също биха искали да поговорят с вас.

— Вижте — каза Дюран, — знам какво може да причини мъката на някои хора, но... сестра ви беше много обременена.

— И вие сте много обременен — чу се гласът на Бакенбардите, — или поне ще станете такъв, защото отивате в пандиза, докторе.

— Не ставайте смешен — каза Дюран.

— Няма нищо смешно. Вие сте изнудвач — каза Ейдриън.

— И можем да го докажем — добави Бакенбардите.

Дюран затвори очи и пак поклати глава. После ги отвори и се вгледа в Ейдриън.

— Направих за сестра ви всичко, което бе по силите ми.

— Всъщност — каза дребният мъж — това може и да е вярно, но не е там въпросът. Проблемът е, че сте шарлатанин и сте нарушили закона.

— Кой закон?

— Имате ли молив? За да си запишете: член 33, алинея 2. 3310, параграф едно. Проверете го.

— Какво да проверя? — попита Дюран.

— Криминалният кодекс на окръг Колумбия. Вие практикувате без разрешение. Това не е хубаво.

Дюран се обърна към Бакенбардите и за първи път се вгледа в него внимателно. Изглеждаше като направен от кокали и жили, едно от онези печени момчета, което участва в много сбивания като дете, а след това не може да спре.

— Не че това има значение — каза Дюран, — но кой сте вие, майната ви?

Мъжът се усмихна, възхитен, че е привлякъл вниманието на Дюран, бръкна в палтото си, извади визитка и му я подаде.

„Едуард Бонила
Бонила & Съдружници
Частни разследвания“

На малката картичка имаше много номера: телефон, факс, мобифон и пейджър. В горния десен ъгъл беше логото на детектива и, както предположи Дюран, отчаян опит за хумор — карикатурен пръстов отпечатък под едно карикатурно увеличително стъкло.

— Господин Бонила е частен детектив — обясни Ейдриън, — а аз съм юрист и... е хубаво да разберете докъде води всичко това. Ще ви попилеем.

— Ще ме попилеете ли? — Дюран поклати невярващо глава. — Вижте, разбирам чувствата ви за това... което се случи... но вие се лъжете по отношение на мен и грешите, че нямам разрешително. То е в кабинета ми, до дипломите ми.

— Нека ви покажа нещичко — озъби се Бонила и вдигна кожената си чанта. — Имате ли нещо против, ако седнем за минутка?

Дюран поклати глава и посочи дивана във всекидневната. Вече седнал, Бонила тържествено отвори чантата и я постави на масичката за кафе.

— Първото, което направих — каза той, докато измъкваше няколко листа — бе да проверя в областното медицинско управление. — Той си сложи очила и надникна в документите. — И когато ги попитах за вас, те поискаха да знаят дали сте психотерапевт, или психолог? Защото има голяма разлика! Излиза, че всеки чалнат може

да си сложи табелка, че е „терапевт“. Но не така седят нещата с клиничните психолози, какъвто се предполага, че сте вие. Защото, първо: трябва да имате медицинска диплома. И второ: практика в болнично заведение. И чак след това е трябвало да защитите съответната степен и да минете през изпит за разрешително. А вие, докторе, не сте направили нищо от тези неща.

Дюран замълча за миг. После се наведе напред и каза:

— Вие сигурно сте много добър във вашата сфера?

— Защо, не съм ли?

— Не. Защото, ако бяхте, щяхте да знаете, че бях пълен отличник...

— Вие сте пълен с лайна отличник — прекъсна го Бонила. — Когато в управлението казаха, че никога не са чували за вас, допуснах, че може би е недоглеждане. Че може би сте регистриран другаде — във Вирджиния, в Мериленд, в Аляска, отде да знам. Или че сте забравили да подновите разрешителното си. И се свързах с ААП — Американската асоциация на психиатрите. И познайте какво стана? Не бяха чували за вас. Чак тогава си помислих: „Хмм. По-добре провери дипломите, тези, които е видяла нашата приятелка“. „Браун“, нали? И Уисконсин.

— Точно така.

— Не, приятелче — не е така. Първо, не сте завършили „Браун“. В действителност никога не сте ходили там. — Бонила измъкна още един лист от голямата си чанта и го бутна през масата.

Дюран го взе и започна да чете. Писмото изглеждаше съвсем истинско, но... не, не можеше да бъде. Според регистъра никой с име Джефри Дюран не бе посещавал „Браун“ между 1979-а и 1993-та. При проверка в академичните справочници за випуск '90 не бе намерена и следа, нямаше подобно име и в регистрите на общежитията. В писмото се изказваше благодарност на господин Бонила за неточното включване на името на господин Дюран в списъка на абсолвентите от випуск '90.

„Докато не намерим начин да разберем как е станала тази грешка, ние предприехме стъпки да засилим

сигурността на компютрите в целия колеж и специално в регистрационната служба.“

Дюран не можеше да повярва.

— Те смятат...

— Вие сте се промъкнали незаконно там — каза Ейдриън.

— Но... те грешат. Това е грешка.

Усмивката на Бонила разкри дребните му пожълтели зъби.

— Да бе — каза той, — това си е чиста грешка. Били сте в „Браун“, само че никога не сте взимали книга от библиотеката, не сте се записвали в курс, нито пък сте давали заявка за храна. Както казах, „пълнен с лайна отличник“.

Детективът повдигна вежди, измъкна още един лист и го плесна на масата.

— И в Уисконсин не са чували за вас.

Дюран вдигна хартията, която носеше познатото му лого: око, обградено от думите „Нумен Лумен“.

„Драги г-н Бонила,

Копие: Дюран, Джефри А.

Макар че името Джефри Дюран се появява в списъка на випускниците от 1994-та година, по-нататъшното търсене в досиетата и базата данни потвърди съмненията ви относно коректността на този списък. Господин Дюран не е получавал научна степен от университета в Уисконсин. Нашето разследване откри данни за шест лица на име Джефри Дюран, посещавали университета в периода 1980–1995 г. Но никое от тези лица не е минавало през докторска програма в университета.“

— Това е невъзможно! — настоя Дюран. Клатеше глава като махало на часовник. — Какво е това? Какво е това? Искам да кажа — той размаха листата, — сам ли ги написахте? Защо сте го направили?

Бонила захихика и кимна към Дюран с подигравателен възторг.

— Виж го само, Ейдриън. Тоя тип е добър. Искам да кажа, не съм виждал по-добър. Представете си, той се засяга!

— Мисля, че трябва да си тръгвате — каза Дюран, като се изправи уморено.

— Трябва да ме изслушате още малко — настоя Бонила, — защото запазих най-хубавото за края.

В лицето на дребния мъж нямаше и следа от хумор. Той гледаше Дюран с острия, зловещ поглед на граблива птица, уловила плячката си.

— Всички тези институции, които никога не бяха чували за вас, наистина ме разтревожиха — аз съм тип, който лесно се тревожи — госпожица Коуп може да ви каже. Имах предчувствие, разбирате ли? И като знаех предполагаемото ви име и настоящия ви адрес, направих проверка и на кредитните ви карти. Струваше ми трийсет и пет долара. Всичко, което търсех, беше някаква нишка — само най-важното. — Той постави друг документ на масата и загледа как Дюран го взима. — Име, адрес и данъци. Къде сте роден. И вашето обществено...

— Моето какво? — Дюран се намръщи.

— Вашият номер по данъчния регистър за обществено осигуряване — обясни Ейдриън.

— Както казах: само най-същественото — озъби се Бонила с открито враждебна усмивка. — И следващото нещо, което направих, бе да отида на уебстраницата и бим-бам-бум — да стигна до списъка на обществените осигуровки, прекъснати поради смъртен случай. Отне ми трийсет секунди. И какво предполагате, че открих?

— Мисля, че трябва да си тръгвате — каза Дюран. Нямаше никакво желание да слуша повече.

— Не още, Джеф, тъкмо съм на голлинията. — Първо, не сте учили в „Браун“. Второ, излиза, че нямате докторат! И края, но не последно, вие дори не сте Джефри Дюран.

Детективът бръкна в чантата и измъкна още един лист.

— Проверете сам — каза той и го подаде на Дюран.

Дюран се взря в собствения си смъртен акт. Малко бледо копие, но това наистина беше смъртният акт на „Джефри Аарон Дюран. Рождена дата: 26 август 1968. Месторождение: Вашингтон О.К. Дата на смъртта: 4 април 1970 година. Място на смъртта: Карлайл, Пенсилвания. Професия:...”

Бе указана и причина за смъртта: „масивна травма (автопроизшествие)“. Човекът, подписал акта, бе доктор Уилис Стрейт. Имаше и още, но Дюран спря да чете.

— Ако ви интересува — ехидно додаде Бонила, — вие сте погребан в гробището при Рок Крийк. „Понякога Небето прибира онези, които обича най-много.“

Дюран се вкамени. Единственото обяснение за тези документи бе, че са фалшиви, но все пак — кой би стигнал толкова далеч? Толкова ли бе побъркана Ейдриън Коуп, че да иска да го убие *символично*? Може би. Ами Бонила?

— Човекът, за когото се представяте, никога не е пораснал — обади се Ейдриън. — Умрял е като бебе. Но вие сигурно знаете това.

— Знам, че сте потресена от смъртта на сестра си — каза спокойно Дюран, — и мога да допусна много неща във връзка с това. Но все пак... да положите толкова усилия...

Той подхвърли смъртния акт на масата за кафе.

— Вие сте много разстроена личност. Надявам се, че ще потърсите помощ. — После се обърна към Бонила с яростен поглед. — И вие също...

— Да съм потърсела помощ?! — избухна Ейдриън. — Усилието, вложено в това — на господин Бонила му бяха потребни само около пет часа. А за дипломите дори по-малко. Между другото, това също е престъпление — да окачвате тези дипломи по стените си. Това е престъпно притежание на фалшифициран материал. И проникването в университетските компютри също е престъпление.

— Това е смешно — каза Дюран. — И излиза извън всякакви граници...

— Граници ли? — изрева Ейдриън.

Дюран отстъпи крачка назад, преди тя се хвърли към него, но Бонила я хвана и почна да я успокоява.

— Говори за болни! — изръмжа Ейдриън и гласът ѝ отново се извиси. — Ти самият се нуждаеш от шаман! Хората, които срещаш, са отчаяни — те умират вътрешно и идват за помощ при теб. И какво получават? Някаква дрън-дрън терапия...

— Успокой се — тихо каза Бонила. — Ще го видим в съда. Ще можеш да му пишеш в затвора. А той ще има много време да чете.

Дюран беше зашеметен от гнева ѝ.

— Имам чувството, че съм преминал през увеличително стъкло — каза той, без да се обръща към никого от двамата.

Бонила се изсмя и помъкна Ейдриън към вратата.

— Тоя тип наред ли е? — попита детективът. — Мислех, че ще се срещнем с мошеник, дребен актьорски талант, което не би ме изненадало. Но този приятел! Направо е страшен. — Той поклати тъжно глава, излезе заедно с Ейдриън и затвори вратата.

Дюран остана вцепенен там, където беше — изправен в антрето.

13.

Това беше безумие.

Изнервен от разправията със сестрата на Нико и нейния старомоден доберман, Дюран седеше пред компютъра и четеше последните няколко записа от досието на покойната.

„15 октомври

Състояние на хипнотичен транс. Подтикване на пациента да си припомни «мрачната нощ». Преодоляване на първоначалната съпротива, но задръжките все още съществуват. Спомените за «черната меса» са болезнени дори и под хипноза. Нова подробност: участие в ритуал за причестяване със семенна течност и кръв.

20 октомври

Никол Съливан е мъртва. По-младата ѝ сестра, Ейдриън Коуп, нахлува по време на сеанса с Де Гроот, за да ми заяви, че ме смята виновен за самоубийството на сестра си. (Тази промяна от мъка към гняв може би да е здравословна за изцеляването на госпожица Коуп.)“

Натисна бутона на файла и направи допълнение:

„5 ноември

Второ посещение на Ейдриън Коуп; съпроводена от частен детектив на име Бонила. Отправен ми е иск за 10 милиона долара граждански щети (!) за съзнателно предизвикване и задълбочаване на душевно разстройство, измама и самозванство. Невероятно, но детективът представи фалшифицирани писма и документи в подкрепа на твърдението.“

Това беше лудост. Ако документите бяха истински, сигурно би имало смисъл да се занимава с тях. Но те не бяха. Тогава какво се надяваше да направи сестрата на Нико?

Направо да се почудиш с какво се занимават юристите и частните детективи.

Стана от компютъра и отиде до стария дървен бюфет, където държеше колекция от специални малцови уискита и няколко кристални чаши. Наля си два пръста „Лерой“, разклати чашата за миг и пийна. С помощта на предпечатна система всеки би могъл да си набави каквито си иска документи. Документ за раждане, смъртен акт. Всичко. Но не това беше главният въпрос — не това го безпокоеше всъщност. Смущаваше го най-силно фактът, че Бонила и Коуп нямаше да спечелят нищо, ако го атакуват с фалшиви документи.

Отпи още една глътка от уискито и отиде до прозореца. Погледна към катедралата и си помисли: „Може би онзи тип, Бонила, е изфабрикувал всичко това и е продал пакета като истинска стока на сестрата на Нико. Може би си е представял, че ще изкара малко парички...“.

Това, разбира се, също беше възможно, но... Колко печен би могъл да бъде тип като онзи?

Поклати глава. Не знаеше какво да мисли. От една страна, дразнещо, от друга — объркващо. Да срещнеш някого лице в лице и той да отрича нещо толкова основно като самоличността ти — и да го прави във всекидневната ти... Е, това наистина можеше да те изкара от равновесие.

Какво беше казала? „Мъжът, за когото се представяте.“ Смешно обвинение, но дори и то го караше да се чувства така, сякаш е осветила душата му с фенерче и е открила строителна пукнатина от челото до краката. Очевидно грешеше, но обвинението докосна сърцевината на това, което толкова много го безпокоеше напоследък: отчуждението, което изпитваше, и това усещане... не можеше да го определи точно.

В сърцевината на най-интимния му свят... но такава сърцевина нямаше.

Дюран свърши уискито, обърна се и отиде в хола. Взе снимката на майка си — тя бе седнала на люлката на верандата, с отметната глава и се смееше щастливо. Той затвори очи и се опита да си

припомни как наистина изглеждаше. Но това, което помнеше, беше... *само снимката. Мама на люлка.*

Наистина имаше проблеми с паметта — или най-малкото със спомените си. Нямахме нищо „ейдетично“^[1] в тях. Беше чел литература по въпроса и точно този термин беше използвал Юнг, за да охарактеризира спомените на „прустианския“ характер, описвайки сцената, когато излегналия се в леглото Пруст внезапно потъва в съвсем реално минало само в резултат на това, че е отхапал крайчеца на потопена в чай бисквита.

Въпросът не беше само в това, че спомените на Дюран бяха почти изцяло визуални. Отсъстваха усещанията му за цвят и мирис, за вкус и звук. Имаше само една зрителна представа, и толкова. Или с други думи, помнеше майка си по начина, по който помнеше... Елеонор Рузвелт (или Мерилин Монро, или Покахонтас).

Злобната усмивка на Еди Бонила се въртеше пред очите му като тържествуващата физиономия на Котарака от „Алиса“. И лудешкото обвинение ехтеше в ушите му: „човекът, за когото се представяте...“.

Как можеше да си спомня толкова неща, толкова думи, а да не помни гласа на майка си? Ако го помолеха, можеше да рецитира глави и поеми за живота ѝ: къде беше родена, времето, когато се бе загубила в гората, как на седемнайсет години бе паднала от кон и си бе счупила вратен прешлен — нещо, което ѝ бе попречило да участва в абитуриентското тържество. Но факт беше, че той си я припомняше като част от своята „база данни“ — заедно с Джеймс Дийн, пристанището в Балтимор и така нататък.

Отиде до бюрото си и потърси в телефонния указател номера на Службата за регистрация на населението в окръг Колумбия. После изслуша дългото и добре организирано обяснение, записано на автомат, описващо процедурите по получаване на документ за раждане или смъртен акт. Гласът отбеляза, че разкриването на подобни документи е ограничено в съответствие с нормите за запазване на тайната на частния живот. Документите за раждане не можеха да стават публично достояние сто години. Смъртните актове не можеха да се оповестяват, преди да са минали петдесет години. Единственото изключение от правилата се правеше за притежателите на въпросните документи или за най-близките им сродници.

Записаният глас съобщаваше, че за да получат сведенията, тези хора трябва да представят редовната си лична карта със снимка. Което доказваше, че документите на Бонила бяха изфабрикувани. С изключение на това... че той беше детектив. И от това, което Дюран беше гледал по телевизията и чел в книгите, частните агенти си изкарваха хляба, като ползваха различните си „контакти“, за да нарушават правилниците. Това, че един детектив можеше да измъкне смъртен акт от Гражданския регистър, не бе толкова невероятно.

„От друга страна — помисли си Дюран, — мислите ли, че не знам кой съм и дали съм умрял, или не.“ Това разсъждение би било забавно, ако не беше фактът, че негов пациент бе извършил самоубийство и сега предявяваха към него иск за милиони.

Но имаше и нещо друго — нещо, което Бонила бе казал. На Дюран му трябваша няколко секунди, за да си спомни: Индексът за прекъснати поради смърт обществени осигуровки. Детективът беше отишъл в Гражданския регистър и бе прегледал страницата по Интернет на Общественото осигуряване.

„Може би това обяснява нещата — помисли си Дюран. — Може би е открил някого с подобно име — или дори със същото име — и го е сбъркал с мен.“

Дюран седна пред компютъра си — влезе в Интернет и потърси сайта, който съдържаше списък на прекратените обществени осигуровки поради смърт. Страницата вървеше заедно с уебстраници за генеалогията и той потърси и в раздела „Предци“.

Скоро се свърза — имаше три характеристики: първо име, последно име и държава. Дюран въведе имената си на подходящите места, а за окръг посочи Колумбия. Няколко секунди по-късно резултатите се показаха на компютъра — имаше данни само за един човек с такива имена:

„Име: Джефри Дюран
Роден: 25 август 1968
Починал: 4 април 1970
Местожителство: 20010, (В. О. К.)
НСО: 520 — 92, 0668“

Това беше той.
Дюран почти загуби сваят.

Шофьорът нямаше представа как да стигне до гробището Рок Крийк, макар че и двамата можеха да видят хълма, на който се намираще — виждаха пътя през парка, виждаха гробовете, статуите и гробниците, издигащи се на височината. Опитаха откъм „Калвърт“, после край катедралата и откъм булевард „Масачузетс“, но щом се отклоняваха от шосето покрай парка, гробището изчезваше.

— Ще трябва доста да пообикаляме — каза шофьорът. — Имате роднина, който е погребан тук, така ли?

— Да — каза Дюран.

— Не ми е работа — каза таксиджията малко разкаяно, — но и аз загубих майка си преди осем години и не съм ходил на гроба ѝ отдавна.

Поклати глава и се наведе да пусне чистачките.

„Преди осем години...“ — помисли си Дюран. Тогава бяха починали и родителите му — през лятото на 93-та. Накрая спряха пред малка бензиностанция до хотел „Уотъргейт“ и шофьорът слезе и отиде до служителя.

— Мой човек... — потупа го той по рамото.

Влязоха в канцеларията и след малко шофьорът се показа с карта в ръка. Тръшна се на седалката, потупа пожълтялото арматурно табло и обяви:

— Сега отново напред.

Така и стана. Намериха пътя към гробището на около два километра, но докато стигнаха до малката сграда при входа му, вече валеше силен дъжд.

— Приятел — каза шофьорът, докато Дюран му плащаше. — Искаш ли чадър?

— Моля?

— Безплатно, ей така. Всеки дъждовен ден поне двама-трима клиенти си забравят чадърите. И какво да правя, опитвам се да преразпределям благата, нали разбираш?

Дюран бе така разчувстван от внезапната любезност на шофьора, че дори се натъжи, когато таксито замина; като че ли се разделяше с

приятел.

Посрещна го вялият гробищен служител, който, по мнението на Дюран, изглеждаше така, като че ли скоро щеше да се присъедини към онези, които надзираваше. Кожата му беше хартиенобяла, очите — със зачервени клепачи и гуреливи. Беше в работни дрехи — тъмносиня риза, дочени панталони и ботуши.

— С какво мога да ви услужа? — попита той.

— Търся един гроб.

— Е, дошли сте на точното място. Как е името?

— Дюран — отвърна той и му прозвуча много глупаво. — Джефри Дюран.

Мъжът мълчаливо пусна информацията в компютъра и след миг изпринтира карта на гробището, загради с кръгче район, отбелязан като П-3, и без да каже дума, подаде листа на Дюран.

Чадърът беше голям и хубав, с дървена дръжка. Дюран излезе навън и го отвори, а дъждът, като по подаден сигнал, заваля още по-силно. Той нямаше нищо против, че вали — ако не друго, намалената видимост притъпяваше агорафобията, стегнала стомаха му.

Стоеше под чадъра и изучаваше картата, и успя да разбере само едно: откриването на гроба не беше лесна работа. Дори и с помощта на картата му трябваша почти двацет минути. Когато най-после намери гроба, обувките, чорапите и крачолите на панталона му бяха прогизнали.

Надгробният камък на Джефри Аарон Дюран беше на малко възвишение, под един разклонен норвежки смърч. Земята беше подгизнала от дъжда и покрита с иглички; миришеше на Коледа. Дюран се загледа тъжно в надписа:

„Джефри Аарон Дюран

Р. 26 август, 1968

П. 4 април, 1970

Понякога Небето взима в обятията си онези, които
обича най-много“

Видът на надгробния камък му подежда като юмручен удар. Дъхът му спря и за момент той се вдърви; уплаши се, че около него

има само празнота; че ако погледне, ще открие, че върви по път, по който няма нищо, освен несигурност, че светът, който познава, е само халюцинация, творение на разстроения му ум. Потресен, Дюран стоеше безпомощно; порив на вятъра изтръгна чадъра от ръцете му и го метна встрани. Той се обърна и се загледа в търкалящия се по хълма чадър, благодарен, че има хълм, чадър и гробище.

Вече нищо не можеше да го учуди — огледа се пак и видя това, което вцепенението му бе попречило да разбере още от пръв поглед — той стоеше на семеен парцел, обграден от гробове на няколко Дюрановци. За втори път през тази минута светът се разклати пред очите му; от гранитната плоча се възнасяше ангел със събрани криле и сведен надолу поглед. Под ангела бяха издълбани имената на родителите му: и те като него бяха починали през 1970-а.

Думите от смъртния акт минаха през съзнанието му: *масивна травма (автопроизшествие)*. А не задушаване от въглероден окис, и не в Нантъкет, а в *Карлайл, Пенсилвания*.

Той се обърна и бавно закрочи под дъжда. Стигна в сградата на гробището целият измокрен и помоли служителя да му повика такси.

Мъжът го погледна бавно и зло и като видя изражението му, се ухили жлъчно, със зле прикрита подигравка.

— Какво има? Призраци ли видяхте?

[1] Ейдети́чен (ейдос, гр. — картина). Способността на човека да си представя по-рано възприетите неща така нагледно, като че ли ги възприема в момента. — Б.ел.р. ↑

14.

Не беше честно.

През миналата седмица Ейдриън беше седяла в офиса всяка вечер чак до дванайсет, за да пригответи отлагането на делото. Но закъсня. Само веднъж. И секретарката на Къртис Слоу беше напълнила гласовата поща с все по-саркастични съобщения. Върхът беше: „Охо, цял ден ли ти трябва, за да дойдеш?“.

Кучка!

Ейдриън си погледна часовника. Беше десет сутринта — не два следобед. Пое дълбоко дъх, преброи до пет и натисна бутона за връзка с кабинета на Слоу. Секретарката ѝ съобщи, че линията е заета, и я остави да чака.

Докато чакаше, прегледа досието на Данте Еспозито, един от градските „експерти“ по асфалта. От това, което успя да намери, изглеждаше, че Еспозито може да свидетелства, че въпросният асфалт по всяка вероятност е различен от сместа, която фирмата използваше обикновено. (Това не беше добре.)

Накрая Слоу се обади и от бодрия му тон бе очевидно, че е забравил защо е наредил да му се обади и прехвърля топката на нея — Слоу се славеше с това, че обвиняваше хората за собствената си разсеяност.

— Получих съобщението ви — каза тя, — и има документи, които сигурно бихте искали да видите. Да ви ги пратя ли горе?

— Да. Нещо полезно?

— Ами... — Тя се поколеба. — Открих докладите на инспекторите и те са благоприятни за нас — оценката им за работата е отлична.

Слоу изръмжа одобрително, после рече:

— Това е страхотно, но Еспозито все още е проблем...

— Така е, но последната инспекция е извършена от човек на име Макелигът. Сега той е пенсионер, но навремето е назначавал на работа

Еспозито. Снощи говорих с него и той твърди, че асфалтовата смес е била добра. Така че...

— Превъзходно!

— Особено при положение, че Еспозито дори не е поглеждал асфалта две години след като е бил положен...

— Харесва ми! — изгърмя Слоу. — Така излиза, че Еспозито дрънка глупости. Изключително! Ще ги разбием тия копелета.

Еди Бонила я взе в 12:30. Каза, че имал „блестяща идея“, която искал да обсъди с нея — и освен това искал да я черпи един обяд.

Чакаше я в колата си в двора на съда, близо до площад „Харбър“, където беше и централата на „Слоу & Хюли“. „Колата“ беше едно очукано „камаро“ с две кубчета „Рубик“, окачени на предното стъкло; Ейдриън скочи вътре и се вмъкнаха в движението.

Тя се облегна и затвори очи. От всичко най обичаше да я возят. Напомняше ѝ за пътуванията с кола, когато беше дете. Тя и Ники, която духаше срещу стъклото, за да може да рисува по него или да играят на морски шах. Напомняше ѝ дългите ваканционни пътувания до езерото Шерендо — бяха ходили там пет години подред в един къмпинг. Дек и Марлина отпред, тя и Ники сврени отзад (и всичко, което не се бе побрало в багажника), разбира се и с Къпкейк, котката, в специалната си кошница за пътуване.

Докато минаваха край паметника на Вашингтон, Ейдриън си припомни времето, когато Ники хранеше Къпкейк с остатъците от своя сандвич с риба, престоял часове на слънцето. Котката се разболяваше и усмърдяваше всичко! О, Господи! Те си запушваха взаимно носовете и мучаха! И се търкаляха под прозорците и си удряха главите, като се правеха, че си запушват устата. Имаше много подобни пътувания и всички винаги бяха еднакви: дълги и досадни — и с много смях. Понякога играеха на думи или пееха песни; една от тях започваше така: „Събрах си багажа, взех си и...“.

— Пушката.

— Какво?! — Бонила я погледна озадачено.

Тя се огледа. Минаваха покрай Конгресната библиотека и се отправяха на изток по булевард „Пенсилвания“. Не се бе усетила, че го е казала на глас.

— Сестра ми имаше оръжие — каза тя. — Една пушка.

— Бая хора имат — повдигна рамене Бонила. — Всъщност имат по две, че и по повече.

Ейдриън не се учуди на безразличието му. Бонила винаги я бе поразявал — той бе от хората, разполагащи с цял арсенал. И тя реши да му покаже пушката. Да го попита за заглушителя — и какво въобще да прави с нея. Бе почти сигурна, че не е законно да притежаваш точно такава. Но вместо това попита:

— Къде отиваме?

— В Манялардо. Страхотно предградие.

На Девета улица и „Пенсилвания“ се набутаха зад един микробус за разносна търговия и минаха на червено. Бонила изригна куп проклетия, стисна здраво кормилото и на два пъти форсира колата — нещо, което никак не му бе присъщо. Тя погледна през прозореца. Минаваха покрай нещо като демилитаризирана зона, своеобразен буфер между гетото на черните и това на юпитата. Това я подсети да го пита за „банковото разследване“.

— О, да. Забравих да ти кажа. — Той поклати глава. — Имам един приятел във Флорида — „информационен брокер“. Даваш му името или номера на осигуровката и той може да мине през всяка банка, всеки брокер или застрахователна фирма в страната.

— Изглежда ми незаконно.

— Не и на мен. — Бонила вдигна рамене. — Защото не знам как го прави. Пък и не е моя работа. Но въпросът е там: той разследва сестра ти навсякъде и каквото излезе, ми го изпраща... намерил е и сметките, които ми даде ти.

— Онези в „Ригс“...

— Текуща сметка и отделно спестовна. Има най-много двайсет хилядарки, точно както каза ти.

— Значи не е намерил нищо.

— Не мисля. Смятам, че е открил всичко, което съществува.

— Не може да бъде! Тя имаше споразумение...

— Така казваш ти. Прегледах сметките ѝ — проследих ги от момента, в който ги е отворила.

— И?

Пред тях имаше пет-шест полицейски коли, паркирани в две редици пред малък магазин. Бонила се нареди зад тях до една табела:

„Не спирайте“.

— Тя е отворила сметката в „Ригс“ — допълни той — преди две години. Оттогава всеки месец получава чек — нещо като заплата по пет хиляди, точно по пет. Само понякога чековете са по-големи. Изглежда, е получавала толкова пари, колкото са били разноските ѝ.

Ейдриън кимна, очите ѝ се впериха в полицейските коли.

— А тези чекове откъде идват?

— От Джърси.

— От Ню Джърси? Защо е трябвало...

— Не Ню Джърси, а Джърси. Само Джърси! Един остров в Ламанша. Там има много банки.

— Да, това звучи по-логично — кимна Ейдриън. — Нали е в Европа. Може би такава е била уговорката, плащането да бъде на вноски.

— Аха — отвърна Бонила, — така мисля и аз. Но ще ти кажа, че ако тя е работила с банка в Ламанша, може да се появят някои данъчни проблеми, за които не знаем. Както и да е. Ще ти пратя адреса им по факс и можеш да се обърнеш към банката с писмо. Ако им покажеш смъртен акт и им съобщиш, че си изпълнител на завещанието... би трябвало да ти окажат съдействие.

Той ѝ отвори вратата.

— Харесваш тихите предградия, нали? Ще имаш ли нещо против, ако изчакаш тук? — И тръгна нанякъде, без да дочака отговор.

Появи се след няколко минути с две оранжади и два сандвича, увити в намаслена бяла хартия.

— Искан да те питам — каза Бонила, когато се отправиха обратно към „Слоу & Хюли“ — как всъщност сестра ти се е свързала с онзи шарлатанин? Някой ѝ го е препоръчал ли?

— Не знам — отвърна Ейдриън. — Никога няма да разберем. — Като забеляза, че веждите му се вдигат въпросително, допълни: — Всъщност Ники не беше много общителна.

— Питам те — каза Бонила, — защото знаех какъв е всъщност онзи тип, но като му показах смъртния му акт, имаше вид на ритнат в задника. Искан да кажа, че щеше да припадне. Виж, мога да ти *гарантирам*, че твоят образ е тип, който може да се оправя с хората, но това, което се случи — приличаше ми на сценка от филм на Джон

Траволта или бог знае на какво! Така че според мен изправи го тоя нещастник пред съда и край.

— Нямам друг избор — каза тя. — И двамата сме наясно, че полицията няма да направи нищо. Имам петстотин неразрешени дела за убийства. Едва ли ще се развълнуват от едно дребно нарушение на закона, водещо до хиляда долара глоба и едногодишна присъда — максимум! Затова и подадох граждански иск — подготвих го, между другото, само за около час.

— Както и да е — сви рамене Бонила.

— Не схващаш ли? Този Дюран се смята за психоаналитик. Помисли си. Използва дипломите си, за да привлича хора, които са — какво? Болни. Хора, които вече не знаят към кого да се обърнат. И те му разказват всичките си тайни и грехове, всичките си надежди и страхове — и какво получават в замяна? Ако са късметлии — нищо. А ако не са? Място в рубриката за погребения на „Поуст“.

И двамата мълчаха известно време. Накрая Ейдриън попита:

— Е, каква ти е „гениалната идея“?

— О, да бе! Мислех си, че може би трябва да звънеш на тоя приятел и да го попиташ би ли се подложил на детектор на лъжата?

Това я изненада и тя не отговори.

— Един мой приятел има кабинет в Спрингфийлд — продължи Бонила. — Не знам какво взима, но...

— Няма значение — каза Ейдриън. — Дюран не би се съгласил с полиграфа!

— Точно там е въпросът. Ще загази, ако го направи, но ще загази и ако не го направи. Кво мислиш?

Тя звънна на Дюран от офиса си след половин час — за претекст реши да го попита дали вече си е наел адвокат, който да го представя в съда. Истината беше, че очакваше номерът вече да е закрит. Вместо това той вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Ало?

Тонът му я изненада. Беше объркан и примирен.

— Обажда се Ейдриън Коуп — каза хладно тя. — Звъня, за да ви попитам дали вече имате юридически представител. Имам някои документи... — Тишина. — Господин Дюран? Чувате ли ме?

Последва ново мълчание, а след това той каза:

— Бях на гробището. — Гласът му изневеряваше.

Ейдриън не знаеше какво да каже.

— И видях надгробния камък.

— О! — *Какво целеше с това?*

— Единственото, което мога да мисля, е, че става дума за някакво съвпадение.

— Добре. — Тя не можа да се сдържи. — И вашите родители и техните родители имат същите имена по случайно съвпадение, така ли? И регистърът в Браун е сбъркан, както и администрацията в Уисконсин е сгрешила и... всичко е наред? Това ли се опитвате да ми кажете?

— Не — отвърна той. — Не се опитвам да ви кажа нищо. С изключение на това че... аз съм това, което съм.

— Тогава го докажете — изсумтя тя.

— Как? — Чу се примирено изсмиване.

— Използвайте полиграф. — Ейдриън задържа дъха си в дълго очакване на отговора му.

— Нямам нищо против — каза той. — Кога бихте могли да го организирате?

15.

„Може би всичко това е грешка“ — помисли си Дюран, докато подаваше на шофьора двайсетдоларова банкнота. Може би трябваше да каже на таксиджията, че е забравил нещо и да го помоли да го върне вкъщи. Но... не.

— Задръжете рестото — каза Дюран и слезе от таксито пред една безлична сграда в търговския център на Спрингфийлд.

Макар че Ейдриън не питаеше топли чувства към него, се бяха споразумели по въпросите, които щяха да му бъдат задавани (с приемливи вариации) и за които знаеше, че може да отговори откровено и положително. Нямахше какво да скрива. Не беше извършил никакво престъпление.

След както се убедеше, че той говори истината, тя може би нямаше така упорито да се придържа към гражданския си иск. Всъщност той не я укоряваше за това, че го дава под съд — сестра ѝ бе мъртва. Но независимо от това как Ейдриън гледаше на нещата, той беше много разтревожен от историята със смъртния акт. Дори не беше сигурен какво означава това — макар че имаше някаква теория.

Или беше жертва на изумителна поредица от съвпадения, или...

Родителите му бяха откраднали личностите на Франк и Роуз Дюран — а после бяха дали същото име и на детето си. Това обясняваше всичко — или почти всичко, защото при тази теория увисваше проблемът с университета. Но беше убеден, че това се дължи на някакво объркване в базата данни.

И все пак — от двете възможности, съвпадение или конспирация, последната изглеждаше много по-вероятна. Разбира се, това повдигаше още един любопитен въпрос: защо се бе наложило родителите му да крадат нечия семейна идентичност? Това, разбира се, не беше негова работа — той не беше от ФБР, но може би конкретният период беше ключът към загадката за паметта му.

По онова време Америка бе водила три войни: Студената война, войната във Виетнам и „Домашната война“ (срещу войниците от

Виетнам). И един от тези конфликти би могъл да бъде причина за заплетената ситуация, в която се намираше сега. Колкото и идиотски да звучеше, родителите му можеше да се окажат съветски агенти. Или, което беше по-вероятно — антивоенни активисти, укриващи се от властите. Това би обяснило приемането на чуждата самоличност. С изключение на...

Дюран не можеше да си спомни някой от родителите му да бе правил каквито и да било политически изявления. И все пак трябваше да следва подхода на Шерлок Холмс: след като невъзможното бъде елиминирано, остава единственото правилно обяснение, колкото и да е невероятно — такова бе положението. Но дори и така... не можеше да си представи майка си да пали бюро за свикване на новобранци или баща си да минава през Чекпойнт Чарли^[1] с фалшив паспорт...

„А аз?“ — помисли си Дюран, загледан след отдалечаващото се такси.

От друга страна, онези жени например, които наскоро изплуваха след двайсетгодишно укриване. Спомни си вестникарските снимки на Катя Солия: жена на средна възраст, с безизразно лице, скрито зад най-обикновени очила: човек никога не би предположил, че е шофирала похитена кола. Но все пак го бе направила.

Дюран се опита да изхвърли тези мисли от главата си или поне да ги отдалечи, доколкото е възможно, и влезе във фоайето. Разгледа списъка на фирмите и потърси „Сътън & Касъл“ — тя се намираше на четвъртия етаж.

Отиде до асансьора, натисна бутона и зачака — обзе го неприятното чувство, че започва да се задъхва. Бе невъзможно да предвиди какво ще му се случи — знаеше само, че това никога не би му се случило вкъщи, в неговия апартамент.

Една жена в синя рокля го изгледа особено — усещаше, че става нещо, и очевидно не искаше да се замесва. Той видя как очите ѝ трескаво обикалят фоайето, търсеци помощ — но нямаше никой друг.

Точно в този момент пристигна асансьорът. Вратите се разтвориха и жената в синьо бързо пристъпи вътре. Дюран понечи да се качи след нея, но тя протегна ръка с дланта напред, като му казваше да остане там, където е — като че ли беше куче. После хромираните врати се плъзнаха и асансьорът се понесе безшумно.

Той почувства, че вече му е невъзможно да стои така. Тръгна по стълбището нагоре, като взимаше стъпалата по две наведнъж; стъпките му отекваха по студения цимент. Стигна до четвъртия етаж; дишаше тежко и не му стигаше дъх — както добре знаеше: една чудесна рецепта за припадък.

Вратата на „Сътън & Касъл“ беше от старомодните, с метални решетки зад квадратните стъкла; името на фирмата беше гравирано в метално златисто каре над входа. Той почука и се опита да се съвземе. Отвори му Еди Бонила.

— А — каза Бонила, — я виж кой е дошъл!

От дивана наблизко скочи Ейдриън Коуп, трети човек мина напред, за да се представи.

— Пол Сътън — каза той и протегна ръка.

Дюран я стисна. После започна да говори, просто защото би трябвало да каже нещо — но нищо не се получи.

— Добре ли сте? — попита Сътън.

— Качих се по стълбите — задъхано каза Дюран — и просто... малко се задъхах.

Думите източиха и последния въздух от дробовете му и той почувства, че светът започва да трепери — по-точно коленете му. Изпита нужда да обясни нещо — всички го гледаха разтревожено; но не излезе нищо. Изпита желание да побегне, но успя някак си да го преодолее. Вместо това отиде до един стол до прозореца, седна и опита да успокои дишането си.

— Мисля, че това е пристъп на паника — каза Бонила с глас, по-скоро развеселен, отколкото състрадателен.

— О, господи — промърмори Сътън. — Не ми казахте, че този приятел е чалнат.

— Имате ли хартиена кесия? — попита Ейдриън. — Прилошава му.

След миг кесията бе сложена пред устата и носа му. Дюран вдъхна сухата миризма, успя да поеме дъх и се успокои. После чу окуражаващия глас на Ейдриън.

— Така... стойте така. Ей сега ще ви мине.

След минута пристъпът бе овладян и Дюран се почувства страшно отмалял.

— Не знам какво да ви кажа — рече той на Ейдриън и Сътън; насили се да погледне и Бонила. — Изглежда, страдам от агорафобия. Понякога, когато излизам, ми става така... и после минава.

Пол Сътън беше нисък мъж с бръсната глава, разкошен мустак и бостънски акцент. Той огледа Дюран скептично.

— Сигурен ли сте, че се оправихте? Сигурен ли сте, че искате да продължим?

— Да — каза Дюран и се изправи. — Мина ми. Да свършваме тази работа.

Операторът на полиграфа го заведе в съседната стая. От двете страни на една маса бяха поставени два стола. На масата имаше деветнайсетинчов монитор и уред, приличащ на скъп усилвател — детекторът на лъжата. И сноп кабели, които очевидно бяха приготвени за него. От детектора се проточваше дебел проводник към компютър, поставен на пода.

Настаниха Дюран на един от столовете и операторът му каза да разкопчае ризата си и да запретне ръкави. После му прилепи малка вакуумна туба на гърдите, уви лента от апарат за кръвно налягане върху дясната му ръка и един електрод — на левия показалец. Бонила и Ейдриън стояха до вратата и наблюдаваха.

— Знаете как работи това, нали?

— Виждал съм по телевизията — отговори Дюран.

— Но приемаме, че сте психиатър или нещо такова, нали?

— Клиничен психолог — потвърди Дюран.

— Тогава разбирате, че машината не може да бъде подведена. Всъщност това, което правим, е измерване на вашата автономна нервна система, която се променя, когато отговаряте на въпросите, които ви задаваме. Става дума за кръвното ви налягане, пулс, дишане и ГРК. Неща, които не можете да контролирате.

— Какво беше това последното? — попита Ейдриън.

— Галванична реакция на кожата — обади се Бонила.

— Кожното съпротивление на електрическите токове в тялото — добави Сътън.

— И какво ни показва то? — полюбопитства Ейдриън.

— Това са непреки данни — обясни операторът — за кортикоидната възбуда. Кожата повишава проводимостта си, когато субектът лъже, и ГРК променя стойностите си.

— Защо кожата повишава проводимостта си? — попита Дюран.
— Защото лъжата предизвиква стрес у човека — обясни Сътън.
— Тя възбужда кортекса. И това може да се измери.

После се изправи, усмихна се и отпрати Бонила и Ейдриън в другата стая.

— Какво? — протестира Бонила. — Не може ли да гледаме?

— Не може — каза Сътън. — Този приятел и сега е достатъчно напрегнат. Ако останете в стаята, ще се чувства така, сякаш го обикаля зло куче.

— Страхувате се, че мога да въздействам върху възбудата на кортекса му ли?

— Точно така — отвърна саркастично Сътън. — Точно от това се опасявам. — После се обърна към Ейдриън: — Трябва да ви кажа: ако субектът е нестабилен, не съм сигурен в резултатите.

— О, за бога, така казват всички! — възкликна Бонила. — Просто му задай въпросите, става ли?

Излязоха от кабинета и Сътън затвори вратата.

Ейдриън отиде до прозореца и се загледа навън. Бонила прокара ръка през косата си и поклати глава.

— Ей — каза той, — видя ли? Кълна се, едвам дишаше.

— Жал ми е за него — тихо каза Ейдриън. И това бе истина. — За момент ми се стори, че ще се разпадне. После някак си се съвзе.

— Е, не му мисли толкова — каза Бонила. — Това, че се е разтреперил, не означава, че е невинен.

— Знам. — Тя извади телефона си, за да види има ли съобщения от офиса. Зад вратата можеше да чуе как Дюран и операторът си говорят, но не се разбираше какво казват.

— На стол ли седите? Забавете отговора си.

Дюран преброи до три и каза.

— Да.

— Днес осми ноември ли сме?

Отново изчака, както му бе казано, после отвърна:

— Да.

Операторът наблюдаваше писеца на екрана на монитора.

— Срещу вас ли седя? Отговорете с „Не“.

Дюран направи както му бе казано.

И после започнаха.

— Вашето истинско име е Джефри Дюран, така ли?

— Да.

— И вие сте дипломиран клиничен психолог?

— Да, такъв съм.

— Отговаряйте само с „да“ и „не“ — каза Сътън. — Вие сте лицензиран клиничен психолог?

— Да.

— Лекували сте Нико Съливан за нейно добро?

— Да.

След като свършиха, Дюран си повика такси, а Ейдриън и Бонила отидоха в кабинета да видят тестовете. Сътън печаташе копие от резултатите.

— Е? — попита Бонила, като потриваше ръце. — Какво се получи?

Операторът погледна Ейдриън, после повдигна рамене.

— Това, което получихме, е... една голяма нула.

— Пол — намръщи се Бонила, — не ме занасяй. За какво говориш?

— Той е Джефри Дюран.

— Не е — каза Бонила.

— Е, добре, значи си мисли, че е — отвърна Сътън. — И когато казва, че е клиничен психолог, също е убеден, че казва истината.

— Остави тая работа! — възкликна Бонила. — Ние знаем, че лъже. Намерихме смъртния му акт!

Операторът на полиграфа поклати глава, сякаш искаше да каже: „Какво точно искате от мен?“.

— Малко преди да започнете — обади се Ейдриън — допуснахте, че резултатите може да не са достоверни.

— Така е — съгласи се Сътън. — Казах го, защото беше толкова притеснен, толкова стресиран, че се опасява, че всеки негов отговор ще се възприема като лъжа. Но не стана така. Погледнете.

На компютърния екран имаше четири графики, наредени една над друга. Като използва мишката, Сътън постави курсора на линията,

белязана като ПНЕВМО 1, и кликна. Незабавно другите линии изчезнаха и ПНЕВМО 1 запълни екрана.

— Виждате ли това? — попита той, като движеше курсора по острия връх, които стърчеше над средната, разделителна вълна. — Това е лъжа.

— Откъде знаете? — попита Ейдриън.

— Въпрос номер 4: Моята риза жълта ли е? Отговор — да. — Сътън показва бялата си риза, за да подкрепи твърдението си. После премести картината на монитора от едната схема към другата — ПНЕВМО 2, КАРДИО и ГРК. Подобни върхове можеха да се забележат на същото място на всяка една от трите графики.

— Е? — попита Бонила.

— Така разпознаваме лъжата, когато господин Дюран я изрича. Сега погледнете това. — Той насочи курсора към една вдлъбнатина в графиката ГРК. — Това е истината. Може да видите: тук стресът отсъства.

— Какъв беше въпросът? — любопитства Ейдриън.

— Друг тестови въпрос: На стол ли седите? Отговорът е „да“.

— И когато го запитвахте дали е Джефри Дюран?

Сътън погледна бележките си и придвижи курсора към една частна графиката, която беше почти равна.

— Разбирате какво искам да ви кажа, нали? — После премина от диаграма на диаграма. КАРДИО. ПНЕВМОГРАФ. ГРЪДЕН ПНЕВМОГРАФ. Никъде нищо. Навсякъде имаше почти равни линии.

Никой не проговори няколко секунди. Накрая Бонила се изхили.

— Кучият му син би детектора на лъжата!

— Никой не може да... — почна Сътън.

— Той го надви, Пол! Ние знаем, че не е Дюран.

— Но той мисли, че е.

— Лайнарска работа.

Отново настъпи тишина. Накрая Сътън рече:

— Никой не може да „бие“ полиграфа.

Бонила понечи да възрази, но Сътън вдигна ръка, като че ли размишляваше на глас.

— Чуйте ме — каза им той, — единственото, което може да се направи — ако човек наистина е много добър — е да се замъглят резултатите.

— А как стои въпросът с лекарствата? — попита Бонила. — Две валиумчета...

— Дори и под влияние на лекарствата най-много, което може да направи, е да предизвика някои неточности. Но не виждам нищо такова в дадения тест. Тук няма нищо особено. Всеки от индикаторите е кристалночист.

— Тогава какво ни остава? — попита Ейдриън.

— Ами, има всички данни, че казва истината, но вие знаете, че е лъжа. Предполагам, че е възможно...

— Какво е възможно? — настоя Бонила.

— Ако е психопат...

— Бинго! — възкликна Бонила.

— Това се случва много рядко — отбеляза операторът, — но е възможно господин Дюран — или който и да е той — да не е като всички нас.

— Какво имате предвид? — попита Ейдриън.

— Психопатът е индивид, комуто са чужди моралните измерения. Той е освободен от реалните норми. Тоест говорим за личност, която не прави разлика между доброто и злото в моралния смисъл на думата. Въпросът е какво наистина подобна личност смята за добро — имам предвид, добро за себе си. При това положение лъжата не предизвиква стрес у подобни хора. И тези машини... ами, те отчитат точно, но...

— Но когато сте го принудили да излъже, това е предизвикало стрес. Като въпроса за ризата — „Моята риза жълта ли е?“.

— Да, така е — усмихна се Сътън. — Истина е, че машината не може да бъде победена, и това означава, че не може да се подмени истината. Но може да фалшифицирате *лъжата*.

— Как?

— Като се държите като стреснат. Някои престъпници знаят това и използват различни техники, за да предизвикат на полиграфа резултати, „неподлежащи на заключение“. Защото ако всеки отговор се регистрира като лъжа — дори очевидните истини, като установяването на нечие име... — той сви рамене, — тогава резултатите са безполезни.

— И какви са тези техники?

— Съзнателното бавене на отговорите дава понякога подобен резултат. Операторът поставя въпрос. Субектът пресмята набързо, докато отговоря на въпроса, и стресът, предизвикван от пресмятането, прави отговора да изглежда като лъжа. Или може да си прехапете устата или да се ощипете. Болката също се отчита като стрес.

— Тоест — каза Ейдриън — вие ни обяснявате, че Дюран е знаел, че трябва да докара отговорите си така, че истинските лъжи да *изглеждат* като лъжи.

Сътън скръсти ръце.

— Ами, Еди ми каза, че сте били много учудени, когато се е съгласил да се подложи на тест с детектора. Може да е минавал през това, тоест да е тренирал.

— Това, което той ни обяснява, Скаут, е, че тоя тип е хладнокръвен кучи син — прав ли съм, Поли?

— Ами — каза Сътън замислено, — ако сте прави, че той е... Направо е чудно как се е сдобил с ръце и крака.

— Какво искате да кажете? — попита Ейдриън озадачено.

— Има предвид, че... — изхили се Бонила.

— ... че е истинска змия — довърши Сътън.

[1] Пропускателен пункт на САЩ между Източен и Западен Берлин преди падането на Берлинската стена. — Б.пр. ↑

16.

Дюран се облегна на седалката в таксито и загледа преминаващите прозорци, унесен от свистенето на гумите в дъжда. Би трябвало да се чувства по-добре. Би трябвало да е *щастлив*. От поведението на оператора бе очевидно, че е преминал теста победоносно. Което би трябвало да го кара да се чувства... правдоподобен, или нещо такова. Но изпитваше само мъгляво напрежение и очакване — като че ли скоро трябваше да се случи нещо важно.

Чистачките работеха бясно, но почти нямаше полза — дъждовните капки падаха и се взривяваха върху стъклото.

— Лайняна работа — каза шофьорът.

Дюран кимна и като забележа малкото знаменце, поставено на арматурното табло, подхвърли, без да мисли:

— Лавалас.

Шофьорът трепна и го погледна.

— Пале креоле, занми?

— Какво?

— Казах: *пале Креоле* — или не?

— Не. — Дюран поклати глава, несигурен какво го питат. — Не говоря креолски.

Шофьорът изхихика.

— Ами „лавалас“ — голям дъжд?

Дюран не знаеше откъде е научил тази дума. Може би от телевизията, но... *занми* означаваше „приятел“. Някак бе сигурен, че знае и тази дума. „Господи!“ — помисли си той и погледна през прозореца към червената плетеница на блестящите стопове.

— Глей! — възкликна шофьорът. — Точно по средата!

Дюран погледна и видя една кола, спряла в голяма локва. Водата покриваше почти цялата улица и другите коли трябваше да заобикалят.

— Малко музика, шефе?

— Да, би било добре — кимна Дюран.

Мъжът мушна една касета.

— Бих ви пуснал *коша*, специално за вас, но другите клиенти не обичат звука на роговете. Така че нося Марли.

Касетката започна: „Няма же-на, няма сълзи...“ Таксито потегли по-бързо, но скоро забави и се заклати, после закова на място, някак странно, в такт с музиката. Дюран се облегна назад и затвори очи. „Конпа... но чия конпа? Еклипс?... Сладкият Мики... Табу.“ Откъде му хрумваха тези думи? Откъде познаваше тази музика? От телевизията ли? Не, едва ли. Това беше нещо като „дежа ву“ или като онази история за прераждането.

И това го караше да изтръпва.

Защо нещо се въртеше в главата му и каквото и да беше, съществуваше извън контрола му? Като че ли неговата идентичност, усещането му за самия себе си се лющеше като боя на стара къща.

Имаше моменти, когато изглеждаше, че си спомня — наистина помнеше — някакъв друг живот. Гласът на таксиджията — „Пале креоле, занми?“ и кръглото му черно лице... Пред него изникваха образи от Хаити. Можеше да усети дъха на мястото — комбинация от жасмин, ром и канални води. Това беше място, което познаваше до болка. Беше сигурен. Но кога? И защо? Не можеше да каже. Всичко, което знаеше, бе, че спомените му от Хаити са триизмерни и ейдетични, не като другите неясни спомени (не като споменава майка му например). Беше нещо истинско, а не смес от телевизионни предавания и статии.

И това не бе всичко. Имаше и други спомени или откъслечни впечатления, които не можеше да си обясни.

Струваше му се например, че знае много за гъбарството. Това усещане бе изплувало в супермаркета, докато пазаруваше. Внезапно бе разбрал, че терминологията на гъбите му е така добре позната, както имената на президентите. Откъде идваше това?

„Помня, когато седяхме така...“

И ветроходството. Някога бе имал яхта, почти бе сигурен в това. Някъде, където имаше много мъгли. Може би в Портланд или Ванкувър. Всъщност откъде се взеха тези имена? Та той изобщо не

беше ходил там. Но плуването с яхта — можеше да усети водата, плъзгаща се под корпуса, да вкуси солените пръски, да види отражението на светлината, танцуващо върху вълните, да почувства как солта засъхва на кожата му.

Но всичко беше така призрачно. Спомените просто изплуваха, а после изчезваха. И нямаше значение колко упорито се опитваше да ги задържи и колко се стараеше да ги изследва, те просто се разтваряха в съзнанието му — като кубчета захар в чаша чай. И оставаше така, без спомени... или по-точно със спомени за други спомени.

„В градината на Тренчтаун...“

Шофьорът караше по „Кънектикът“, покрай Националната зоологическа градина. Пред входа на „Мънки бар“ непрестанно мигаше кървавочервено неоново петно. Дюран се помръдна неспокойно на мястото си и отмести поглед от улицата.

Имаше един спомен, който той не искаше да изплува, който отчаяно се опитваше да забрави. Картина, караща стомаха му да се обръща — бледожълтите стени на някаква кланица в предградията. Залепнали парчета съсирена кръв по ръба, където стената опираше в тавана. Кръв навсякъде. Плътна и на съсиреци, тя покриваше пода и опираше до обувките му.

— Лошо ли ви е?

Сигурно беше изпъшкар, защото шофьорът го наблюдаваше в огледалото с очевидна тревога.

— Не — отговори Дюран. — Боли ме зъб.

Шофьорът се ухили, зави и вкара колата под арката пред сградата на Дюран.

— За момент си помислих, че ви е сграбчила лоа.

И се изсмя.

Дюран се усмихна и поклати глава. Подаде на шофьора двайсетдоларова банкнота, отвори вратата и понечи да излезе. Навън бе истински потоп.

— Можеш да изчакаш, приятел — каза шофьорът. — Иначе ще се намокриш до кости.

Дюран му благодари, но все пак се измъкна и точно както бе казал шофьорът, се измокри от глава до пети. Не че това му пречеше, дори напротив. Дъждът и студът прогониха от съзнанието му жълтеникавата стая. И това беше чудесно.

Постоя за малко под дъжда, после влезе в антисептичното фойе на сградата — беше тихо и пусто. „У дома“ — помисли си. Думите бяха пълни със сарказъм. Истината беше, че не изпитваше никаква привързаност към това място. То му приличаше повече на хотел с апартаменти или на жилище на приятел, който е напуснал града за уикенда. Удобно, наистина, но нищо не го свързваше с него.

След пет минути беше под душа; парата се вдигаше, а водните струи танцуваха по раменете му. Почувства се по-добре още докато влизаше в апартамента. Но не се почувства наистина добре, докато не се обърса с хавлията и не седна на дивана с дистанционното в ръка.

17.

Свидетелските показания на Ейс Джонсън се отлагаха с часове; адвокатите от защитата търпеливо очакваха времето да се пооправи, за да хванат „совалката“ от летище „Ла Гуардиа“ за Вашингтон, и краката им постепенно се вкочаняваха. Можеха да отложат заседанието за следващата седмица, но решиха, че не е практично. Слоу бе напуснал града тази сутрин, а Джонсън трябваше да постъпи в понеделник за операция от херния.

Бяха се споразумели да преместят делото с няколко часа, което в случая означаваше 4:15 този следобед. Когато приключиха, беше почти девет и всички бяха изтощени.

Въпреки че пазарлъкът бе минал горе-долу така, както очакваха (от гледна точка на клиента им), нямаше да е съвсем вярно, ако се кажеше, че Ейдриън се е покрила със слава. Напротив. Ролята ѝ в тази процедура беше основно да оказва подкрепа, тоест тя присъстваше, за да предугажда всичко, от което се нуждаеше Къртис Слоу. За съжаление се бе провалила дори и в това, по-малко или повече. Беше поставила не на място една паметна бележка, която шефът ѝ имаше намерение да представи, и малко след това беше смъмрена, че се е отнесла някъде точно по времето, когато говори нейният свидетел.

„Отнесена“ беше една от любимите думички на Слоу. Но тя наистина се бе замислила за пристъпа на паника на Дюран предния ден. Беше я обзел страх при тази гледка, особено като си помисли, че би могла да му причини много по-големи неприятности. Но Бонила може би беше прав. Вероятно Дюран се преструваше. Може би беше вълк в овча кожа, психопат и измамник...

Да обезоръжава хората с безпомощността си. Да ги кара да се отпускат и да създава впечатление, че хищникът е по-скоро уязвим, отколкото опасен.

Наистина мечтаеше да се прибере у дома, да се хвърли в леглото и да заспи, но Слоу ѝ направи предложение, която тя не можеше да откаже.

— Да хапнем някъде — каза той. — Беше адски ден.

— Мисля, че Джонсън се справи доста добре — отбеляза Слоу, докато поливаше хапката си изсушен кактусов плод с глътка мартини.

— Всичко, което трябваше да си спомни — сви рамене Ейдриън, — е, че не може да си спомни. Изкуфяване в буквалния смисъл.

— Въпреки това... — Слоу се усмихна.

Облегна се назад и наклони глава, като че ли мислеше какво да прави с нея, после се наведе напред и с доверителен тон каза:

— Изглеждахте малко напрегната този следобед. Може би все още ви влияе случаят със сестра ви?

„Все още“... Бяха минали само три седмици. И „случаят“! Като че ли Ники беше нещо срамно, нещо, което не можеше да се споменава във възпитана компания.

— Съжалявам — отвърна Ейдриън, — просто... изключих. — Тя поклати глава. — Повече няма да се случва.

— Ако искате да си починете известно... — Лицето му изрази мигновена загриженост. — Искам да кажа, забелязах, че вчера следобед си бяхте отишли по-рано.

— Аз...

— Няма значение. — Той вдигна ръка. — Няма да ви изям. Но ако ви трябва малко време...

Ейдриън замислено поклати глава.

— Добре, само ми кажете. — Той я потупа по ръката.

„Малко време?“ Уф, това беше един от онези моменти. Със слаба въздишка, тя захапа долната си устна, после я отпусна и му се усмихна. Извити вежди. Широка усмивка. Искрена усмивка, която се използва, когато си на голям зор. Ники често се шегуваше с нейната открита, ококорена усмивка, която се появяваше по време на кризи. „О, това е бедното сираче — казваше тя иронично. — Моля, моля, моля, осиновете ме.“ Само че този път посланието на усмивката беше: „простете ми“.

— Бях разсеяна — каза тя. — Разбирате ли, Ники... — Тя погледна ръцете си, после отново Къртис Слоу. — Тя беше... ммм... последната ми роднина.

После, като че ли бе споделила твърде много, побърза да добави:

— Не че бяхме толкова близки...

— Нямате ли други роднини?! — изненада се Слоу. — Родители, чичовци, вуйчовци, братовчеди и така нататък?

Очите му бяха широко отворени, тонът му показваше, че оценява колко потресаващо и тъжно е положението.

— Не. — Тя сви рамене. — Аз съм... последната.

— Господи! — възкликна той.

— Е — каза тя глухо. — В същото положение е и Той.

Отначало Слоу не загря. После се разсмя и я посочи с пръст.

— Много бърза реакция имате. Я да хапнем още нещо.

В 11:15 най-накрая успя да се прибере, след като бе чакала двайсет минути автобуса и бе изкачила пеша „Маунт Плезънт“. Краката вече не я държаха.

Както винаги, десетина мъже висяха пред „Диас кантина“ на ъгъла. Тя харесваше музиката, която долиташе през прозореца, но мъжките погледи и тихо подхвърляните реплики „Ай-и, ке чика саброса!“ винаги я изпълваха с неудобство.

По улица „Ламонт“, където живееше, имаше предимно грозни къщи от началото на века, повечето разделени на апартаменти. Първите две преки бяха с по-прилични, реставрирани и поддържани сгради, но по-нататък, към зоологическата градина, обновяването вървеше по-мудно и небрежно — кварталът очевидно западаше и си личеше, че сградите тук са евтини. Не че беше лош квартал, но нападенията и грабежите бяха чести и пешеходците — особено жените — бяха внимателни и късно вечер се стараяха да се движат в средата на улицата. Така правеше и Ейдриън сега.

Навремето бяха прокарвали и помощни улички, които се пресичаха хаотично зад жилищата. Сега край тях бяха изникнали гаражи, различаващи се невероятно по материал и конструкция — едни панелни, други от тухли или дървени плоскости.

Входът на нейния апартамент се намирал в задната част на къща във федерален стил и до него се минаваше само през гаража. За да стигне дотам, тя трябваше да мине по алеята, която беше хубава само на дневна светлина, или ако пътуваше с кола, можеше да отвори вратата автоматично, без да се налага да излиза. Но не можеше да си

позволи да ходи на работа с кола, защото трябваше да плаща по дванайсет долара на ден. А и рядко се прибираше преди слънцето да залезе (с изключение може би на лятото). И така, алеята бе за нея нещо, с което трябваше да се примирява всеки ден.

И това я плашеше. Тя винаги се оглеждаше внимателно, преди да завие и ако имаше пияни типове, както често се случваше, отиваше до предния вход и звънеше на госпожа Спиърс, която я превеждаше през вътрешната стълба. Мразеше да го прави, защото повечето пъти трябваше да буди хазайката си.

Но тази нощ по алеята нямаше никого. Или поне тя не видя никого. Всъщност единственото, което зърна, бе една котка, която гъвкаво пристъпваше по ръба на една съседска ограда. Влезе през вратата на гаража, пресече малкия двор към задната страна на къщата и отключи вратата.

Вратата беше кафява и грозна — така нареченият „слугински вход“, който госпожа Спиърс се бе опитала да „освежи“ с една безвкусна гирлянда. Ейдриън мразеше гирляндата повече и от вратата. Беше направена от евтин кариран плат, обвит с шнурчета и украсен с птиче гнездо и яйца, направени от разтегателна хартия. Ейдриън с удоволствие би я изгорила, но не искаше да накърнява чувствата на хазайката си. Ако имаше късмет, някой можеше да я открадне.

Всъщност нищо не можеше да освежи бомбоубежището (както го наричаха колежките ѝ от Джорджтаун). Но беше евтино и чисто и което беше най-същественото, беше нейно и само нейно. Така че беше благодарна, че го има, макар и да беше малко влажно.

И мрачно. И не много голямо.

Влезе, хвърли палтото и дипломатическото си куфарче на дивана и погледът ѝ падна върху кафявата хартиена торба с прахта на Ники. Въздъхна. „Поне трябва да я разопаковам“ — помисли си тя, извади урната от малката дървена кутия и без да се замисли, я постави върху библиотеката до вратата. После събу обувките си, отиде в кухнята и се спъна в празната купичка на Джек до хладилника — връхлетя я чувство за самота и загуба.

Бе гледала Джек съвсем за кратко, но сега кучето ѝ липсваше. Сигурно му бе по-добре при Рамон, но тя го бе обикнала, защото я размиваше и гонеше неприятните ѝ мисли.

Мисли като... какво да прави с праха на Ники? Трябваше да организира някаква церемония. Нещо съвсем частно — тя и сестра й — нещо с вода и вятър.

Но не тази нощ.

Отиде до спалнята, облече си пижамата и подбра нещата, които да облече утре. Легна, зави се и взе дистанционното.

Не можеше да заспи. Все още бе възбудена от трите чаши отлежало френско вино, които бе изпила, докато работеше по предварителните бележки за процеса, и от еспресото след вечерята със Слоу.

Взе книгата от нощното си шкафче. „Нощен влак“ от Мартин Еймис. Неголям роман, но тя го четеше вече седмици. Може би щеше да го довърши тази вечер. Не. В него се разказваше все за самоубийства.

Полицай, стар семеен приятел, търси тайната причина за самоубийството на една жена. Както се оказваше, нямаше никаква тайна причина. Всъщност въпреки прекрасната си работа и чудесното си семейство жената бе решила, че не си струва да живее. Толкова ли беше ужасно това?

А Ники? Какъв беше всъщност нейният мотив? Дали беше тласната към тази стъпка от нещастieto и чувството за вина, внушени й от нейния психотерапевт във връзка със сатанинското изнасилване? Или някак си бе разбрала, че вече не е същата и никога няма да бъде — че Европа я е прекършила и е променила психиката й? Или имаше нещо друго, което я бе накарало да ритне електрическата печка във ваната? Имаше ли нещо общо това със странната пушка, скрита в гардероба й? Откъде всъщност се бе появила? Ники въобще знаела ли беше как да я използва? Ейдриън се съмняваше в това, но... излизаше, че сестра й може би е убила себе си, за да се предпази от нещо още по-лошо.

Но от какво? Отговорът дойде сам: „Но щом тя е имала пушка, е възможно да е убила някого. Или много хора. Като онези момчета в Колорадо. Може би тя е била толкова нещастна, толкова сърдита на света, че е мечтала за една истинска касапница. Но накрая, ужасена от мислите си... просто е убила себе си.“

Взе друга книга — „Тайните на сестрите от Йа-Йа“. Беше по-безопасна от „Нощен влак“. Но Ейдриън все още мислеше за Ники.

Излизаше, че... Бонила беше прав. Тя наистина не знаеше много за сестра си. Не знаеше какво я бе тласнало. Тя беше истинска загадка за нея.

Само ако бяха малко по-близки. Дори през нощта, когато тя умря, Ейдриън тайно се бе зарадвала, че сестра ѝ не бе отговорила на позвъняването, и си бе помислила, че е чудесно, че е забравила за вечерята и е излязла. А тя въобще не бе излизала. Била е вече мъртва.

Всъщност вечерите бяха всичко, което бе останало от близостта им — но и те бяха отровени от болните фантазии на сестра ѝ за сатанинското малтретиране. Тя искаше да говори само за това — както че ли беше обречена да се върти около тази тема. И винаги завършваха със скандал: Ники настояваше, че Ейдриън не би трябвало да отрича случилото се. „Ти не си спомняш, защото не искаш да си спомняш. Това е толкова типично!“

Но тя се лъжеше. Никога, дори за секунда, Ейдриън не бе помисляла, че описанията на Ники са истински, а нейните — „съмнителни“. С паметта ѝ всичко беше наред и тя определено не се отричаше подсъзнателно. Спомените ѝ бяха цялостни и ясни. Все още помнеше как Дек я подхвърляше във въздуха, как я носеше на раменете си, хванал здраво краката ѝ. „Хайде на конче, момиченце!“ Носеше я по улиците и когато го молеше, я завърташе и така ѝ се завиваше свят, че после едва се държеше на крака. Понякога я държеше за ръце и ѝ позволяваше да се катери по гърдите му, като постепенно се премятеше през глава и отново стъпваше на крака. Играеше си с нея на безброй игри — все още чуваше мекия, нисък глас на Марлина, която пееше песни и я люлееше, докато не заспи.

Това ли бяха същите хора, обикаляли мазето със свещници и качулки и снимали гадни филмчета? Би било смешно, ако не беше толкова ужасно.

Заради Ники, Ейдриън бе изследвала спомените си като истински прокурор, бе подлагала на съмнение всеки подходящ епизод. Когато Марлина бе казвала: „Целуни ме, още по-силно, пиленце...“ — беше ли това... нещо друго? Или когато Дек я друсаше на коляно и пееше „Тъгъдък-тъгъдък“. Това само... игра ли беше?

„Да — реши тя, — това беше само игра.“ Независимо от това колко задълбочено бе обмисляла подобни епизоди, те си оставаха невинни и нищо не хвърляше подозрение върху Дек и Марлина, върху

тяхната искрена грижовност. И Ейдриън беше много сърдита на Ники (а сега и на Дюран), че трябва да преосмисля детинството си през призмата на съмнението. Чувстваше, че това е предателство спрямо Дек и Марлина. И то непочтено.

Опита да чете, но книгата не можа да задържи вниманието ѝ. Тя си отбеляза страницата, затвори я и угаси светлината.

Може би бе време да забрави за Дюран. Нека с него се занимава полицията. Гражданският иск може би щеше да е просто загуба на време. Какъвто и да беше Дюран — какъвто и да беше в действителност — повече нямаше да се интересува от него. Той щеше да се почувства достатъчно зле от това, че ще бъде изложен пред обществото. И сигурно сега си стягаше багажа...

Ейдриън светна лампата. Ако се готвеше да изчезне, той щеше да прибере всичко — дрехи, обзавеждане, досиета. Включително и медицинското досие на сестра ѝ. А можеше и да го унищожи.

А то ѝ беше необходимо.

Като най-близка роднина тя имаше право върху него. Но ако го поискаше по телефона или с писмо, Дюран сигурно би го „прочистил“ предварително. Затова се нуждаеше от предлог да го посети, за да го разпита лично в кабинета му и да не му позволи да увърта. След минута измисли причина.

Стана от леглото, измъкна от куфарчето си портативния факс-телефон и набра номера на Дюран. Часовникът показваше 12:15. За нейна изненада, той отговори още на първото извъняване.

— Ало?

„Това е лудост — помисли тя. — Ще изглежда като тормоз.“

— Ало? — повтори Дюран.

Тя понечи да затвори, но се сети, че той сигурно вижда на екрана си от кой номер му се обаждат и ако затвореше, нещата ще изглеждат още по-грозни. Като анонимни обаждания посред нощ.

— Господин Дюран? — попита тя.

— Да?

— Обажда се Ейдриън Коуп.

— О!

— Съжалявам, ако съм ви събудила.

— Не, не сте. Гледах телевизия.

— Извинете, че ви звъня толкова късно, но... бях много заета в службата — и това е единственото време, с което разполагам.

— Разбирам — каза той кратко и двамата замълчаха за няколко секунди. — И защо ми звъните?

„Насочи се към основното“ — напомни си тя.

— Първо бих искала да ви благодаря за това, че се подложихте на полиграфа.

— Беше ми приятно — отвърна той.

— Не би трябвало да...

— Нямам какво да крия — каза той.

— Ами... причината, поради която ви звъня, е, че... имам един чек.

— Какъв чек?

— За вас. Като изпълнител на завещанието на Ники, разпределих състоянието ѝ. Всъщност основното са суми от нейните банкови сметки.

— Но защо... за мен?

— Споменат сте в завещанието ѝ.

Линията замлъкна за известно време. Накрая Дюран каза:

— Добре, но защо не ги задържите? Не ги искам. Каквото и да се е случило, аз не успях с лечението ѝ.

— Разбирам как се чувствате, но съм сигурна, че можете да направите някакво дарение. Във всеки случай мислех да мина покрай вас и да ви оставя чека.

Дюран забави отговора си. Накрая каза:

— Пъхнете го в пощенската кутия.

— Бих могла — отвърна тя, — но има и друга причина, поради която бих искала да се срещна с вас и... Удобно ли ви е в събота например? Ще ви отнеме само минутка.

Тя чуваше телевизора в слушалката — откъслечен смях и диалог.

Дюран отново замълча за момент, после попита:

— Каква е другата причина? — Гласът му беше безизразен, механичен.

— Всъщност... — Ейдриън пое дълбоко дъх — мисля да се откажа от делото...

С тези думи изненада повече себе си, отколкото Дюран.

— ... ако ми разкажете още веднъж за Ники.

Той пак замълча. За момент ѝ се стори, че е заинтересуван повече от телевизионното предаване, отколкото от разговора с нея. Накрая каза:

— Аз работя сутрин. Рано. И до обяд имам пациенти.

— Какво ще кажете за един часа? — попита тя.

— В един е удобно — отвърна вяло той. Записът на смехове отекна отново.

— Тогава ще се видим в събота — каза тя с тих, ясен глас. — В един часа.

18.

Когато каза на Еди Бонила, че отива да се срещне с Дюран, той избухна като развалена консерва.

— Да не си откачила?

— Не...

— Нали се бяхме разбрали!

— Така е, наистина, но... това е единственият начин да получа медицинското досие на сестра ми. Ако го помоля да ми го прати...

— Думата психопат означава ли нещо за теб?

— Разбира се, но...

— Кога трябва да се срещнете?

— Днес на обяд.

— По кое време?

— В един.

— Ще те закарам.

Тя се поколеба. Чувстваше се виновна, че е отнела толкова много време на детектива за своя случай, и то без да му плаща. В края на миналата седмица бе настояла за това, но той не искаше и да чуе.

— Няма да говорим за това. Часовете са си мои и ще ги хонорувам както си искам.

— Това е много мило от твоя страна, Еди, но...

Караше Бонила. Бе отказал да се вози в нейното „субару“, което бе доста ръждясало и пълно с хартиени чашки от кафе.

— Нервна ли си? — попита я той.

— Всъщност не.

— Защото тогава тропаш с крака като някой степист.

Ейдриън се засмя, Бонила зави от „Кънектикът“ в една странична улица и се огледа за място за паркиране.

— Просто съм изморена — каза тя. — Слоу ни кара да работим по двайсет и четири часа в денонощието.

Бонила кимна разсеяно, после забеляза място за паркиране и спряха. Докато Ейдриън слизаше, детективът измъкна нещо изпод седалката си и като изви ръка, го мушна отзад под колана си.

— Какво правиш? — Ейдриън не можеше да повярва на очите си.

— На какво ти прилича? — отвърна той. — Водя те горе при...

— Имам предвид пистолета.

— Имам разрешение да го нося.

— Мразя оръжията!

— Така ли?

— И мисля, че би трябвало да го оставиш в колата.

Бонила сложи ръце в джобовете си и се облегна на вратата на колата.

— Ако не съм с него, не отивам.

— Добре — отвърна му тя. — После ще си взема такси.

Докато тръгваше към сградата, той я хвана за ръката.

— Щом аз не отивам, и ти не отиваш.

— Това не е част от договора. Не ми каза нищо за пицова — отвърна Ейдриън.

— Виж, аз съм частен детектив! Това ми е работният инструмент. Когато викаш таксиджия, той си идва с таксито. Наемаш мен и аз идвам с Дюк.

— С какво? — Ейдриън не беше настроена за шеги.

— Няма значение. — Бонила се изчерви. — Това е дълга история.

Дюран сигурно я бе очаквал, защото отговори веднага след като натиснаха бутона на интеркома.

— Да?

— Обажда се Ейдриън Коуп.

— Влезте — каза ѝ Дюран и отключи електрическата брава на входа.

Когато се качиха на шестия етаж, той ги чакаше пред апартамента си. Като видя Бонила, на лицето му се появи печална усмивка.

— Виждам, че сте довели и приятеля си.

— Много смешно — отбеляза Бонила и мина покрай Дюран в апартамента.

Тя бе поразена колко уморен изглежда Дюран. По принцип беше симпатичен тип. Приличаше на ирландец — гъста черна коса, сини очи. Дори се питаше дали Ники не го е избрала заради външния му вид.

Но сега изглеждаше почти опустошен. Очите му бяха зачервени и очевидно бе отпаднал. Когато влязоха във всекидневната, той спря така внезапно, че Бонила и Ейдриън едва не се блъснаха в него.

— Боже! — възкликна Дюран и бръкна в джоба на самото си от рипсено кадифе.

— Какво има? — попита Ейдриън.

Той извади от джоба си една касета и поклати глава.

— Това е за застрахователната компания. Мислех да я запечатам и...

— Имате доста време преди последното прибиране на пощата — обади се Бонила.

Дюран кимна, пусна касетата в джоба си и каза:

— Заповядайте, съблечете се.

— Не, не — каза Бонила. — Няма да се бавим. — Очите му се стрелкаха из апартамента, като че ли търсеше малко, но много отровно змийче.

— Е — каза Дюран, — добре. — После се обърна към Ейдриън с очакване, на което тя отвърна с озадачено смръщване. Дюран ѝ напомни: — Казахте, че имате чек за мен. Искам да кажа, мислех, че сте дошли за това.

— О, да — каза тя. — Нося го! — Бръкна в чантичката си и измъкна плик с името на Дюран отгоре. — Става дума за пет хиляди.

С незаинтересувано кимване той пусна плика в джоба на самото си.

— Добре, благодаря. Ще се постарая да бъде оказана добра помощ на някого. — Бонила се озъби и изпуфтя пренебрежително. Дюран го погледна с празен поглед — дори и това показваше, че детективът е извън неговото внимание. После отново се обърна към Ейдриън. — Споменахте по телефона за прекъсване на делото.

— Да, така е. Смятам да го направя.

— Е, надявам се. Ако има нещо друго, което бих могъл...

— Наистина — каза Ейдриън, като се залови за думите му. — Има!

— И какво е то? — Дюран я погледна предпазливо.

— Медицинското досие на сестра ми...

— Какво по-точно?

— Надявах се, че бих могла да получа копие.

Дюран се замили, после каза:

— Не виждам смисъл.

— Басирам се, че не го виждате — обади се Бонила и изобщо не обърна внимание на укоряващия поглед на Ейдриън.

— Не забравяйте, че съм най-близката ѝ роднина — каза тя на Дюран.

— Разбирам това, но... — Той въздъхна. — Вижте, за правене на копие не може да става и дума.

— Бих могла да го изискам по съдебен път — каза тя със студен глас.

— Знам, че можете. И ако го направите, ще го дам. Дотогава... — Като видя гримасата ѝ, допълни: — Това е професионален проблем. Но ако искате, бих могъл да ви позволя да го погледнете — тук, в кабинета ми. Така устройва ли ви? — Тя бе готова да се обърне и да изхвърчи навън, така че предложението му я изненада — също и Бонила. — То е тук. — Дюран посочи съседната до антрето стая и я поведе.

Бонила закрачи зад тях, готов за мълниеносна атака.

В кабинета Дюран отиде до бюрото си. Бонила пристъпи след него, като че ли бяха двама дебнеци се играчи. Погледна компютъра на бюрото на Дюран и рече усмихнат:

— Компютърът ви е включен, докторе. Включили сте се към „непознат адрес“ или нещо такова.

Дюран не му обърна внимание, а извади от джоба си малък ключ и се обърна към канцеларския шкаф зад бюрото. Отключи го и издърпа горното чекмедже. Съдържанието му беше така рехаво, че Ейдриън и Бонила се спогледаха. Дюран измъкна една картонена папка, подаде я на Ейдриън и се обърна към прозореца.

На етикетчето беше ясно написано — Съливан, Никол, но досието беше невероятно тънко. Тя *усещаше* това. Беше почти празно. Но това нямаше значение.

Дори и една-единствена страничка щеше да ѝ покаже това, което искаше да знае — как Ники се бе оказала в офиса на Дюран. Ако беше измама, кой я бе насочил към него?

Без да продума, тя сложи досието на бюрото и бавно го разтвори.

Вътре имаше една-единствена гланцирана снимка на сестра ѝ, 8 на 10 сантиметра. Малко не на фокус, направена на летището. На лицето на Ники се четеше досада и разсеяност — сигурно чакаше багажът ѝ да пристигне.

Ейдриън обърна снимката. От обратната страна имаше една-единствена дума, написана със синьо мастило: „Обект“. Нямахте нищо друго.

Тя погледна Дюран и като се мъчеше да говори спокойно, попита:

— Това шега ли е?

Дюран я изгледа, после погледна отвореното досие, видя самотната фотография и внезапно се развълнува.

— Тук имаше заглавен лист! — възкликна той. — И тестове. Информация за лечението и... попълнени бланки! Къде е енцефалографията?

Бонила изсумтя, отиде до шкафа и едно по едно издърпа чекмеджетата — които съдържах само още едно-единствено досие. Де Гроот, Хенрик. Бонила го отвори и намери снимка, подобна на тази на Ники и направена очевидно на някакъв площад. Като проклетисваше под нос, той го хвърли на бюрото и се обърна към Дюран.

— Това ли ви е цялата практика? Това ли са ви бележките?

— Разбира се, че не — отвърна Дюран.

— Още сега мога да ви извадя душата — изръмжа Бонила.

Дюран сви рамене, жест повече на безпомощност, отколкото на пренебрежение.

— Не знам какво става.

Ейдриън беше много ядосана, повече от всякога, но дори и в това положение искаше да напомни на Дюран, че Бонила е с високо равнище на тестостерон и че възможността от насилие е твърде реална.

И това щеше да е лошо. Ако Бонила го удареше, и срещу двамата можеха да бъдат отправени обвинения за нападение. И с нейния граждански иск може би щеше да бъде лишена от право да упражнява професията си. Можеше да си представи съдията: „Вие сте нападнали

обвиняемия в кабинета му, защото не е пожелал да ви даде едно досие, когато сте го поискали?“.

И в момента можеше да види яростта на Бонила, винаги много бърза, вдигаща се към точката на кипене. Той стоеше до Дюран, главата му бе наклонена и дясното му рамо беше по-ниско от лявото. Стойка, която почти винаги предшестваше силно кроше.

— Еди — предупреди го Ейдриън. Детективът се обърна. — Недей.

В действителност „пламването“ на Бонила беше по-бавно, отколкото хората предполагаха. В негов интерес беше да мислят, че той, Едуард Бонила, е като ходеща бомба със закъснител. Колкото повече си мислеха, че може да ги фрасне по муцуната, толкова щяха да са по-сговорчиви, ако не по-почтителни.

И все пак той беше на милиметър да отвинти главата на Дюран, когато някой задумка по входната врата.

— Клиент ли чакате? — Бонила изглеждаше разочарован.

Дюран поклати глава. Думкането стана по-силно.

— Би трябвало да позвънят по интеркома — каза той. — Ако не са звънели, сигурно охраната идва за нещо.

— Аха. Като че ли ви търсят за нещо спешно.

Заедно излязоха от кабинета и тръгнаха през вестибюла, където една врата водеше към кухнята, а друга — към всекидневната. Ейдриън и Бонила влязоха във всекидневната, а Дюран тръгна към входната врата.

— Кой е?

— Полиция.

— Бързо действаш! — каза Бонила на Ейдриън. — Впечатлен съм. Май си натиснала някой и друг бутон.

„Едва ли“ — помисли си Ейдриън. Когато попълваше жалбата срещу Бонила, полицаят почти спеше.

Дюран отвори и видя двама навъсени мъже с дълги палта. Единият размаха някаква служебна карта и попита дали говори с Джефри Дюран. Психотерапевтът потвърди и по-ниският запита дали могат да влязат.

— Има жалба — каза единият. — Надяваме се, че ще може да я изясним.

Дюран им посочи да влязат и мъжете пристъпиха вътре.

Първият полицай беше нисък, с живи зелени очи, червеникава коса и луничаво лице. Истински леприкон от ирландския фолклор.

Вторият беше много по-едър, с широки рамене и тежка стъпка, приличаше на мечка. И двамата бяха цивилни.

— Две тайни ченгета! — отбеляза Бонила. — Впечатлен съм.

Леприкона извърна глава.

— А вие кои сте?

— Посетител номер 1 — каза Бонила. — Тя е Посетител номер 2. Имате ли някакви служебни документи?

Мечката сви рамене, като боксьор, готов за атака. Леприкона се усмихна, за да покаже добронамереност, която трябваше да бъде предразполагаща, и рече:

— Това вашият апартамент ли е?

— Не — отвърна Бонила, — затова ме наричат Посетител номер 1. Имате ли служебна карта?

Ченгето се усмихна покровителствено и с въздишка извади малък калъф, върху който имаше емайлирана значка.

— Причината, поради която питам, е — Бонила погледна значката, — че никога не съм виждал двама цивилни да разследват гражданско оплакване.

Леприкона сви рамене и се обърна към Дюран.

— Може би ще предпочетете да отидем в другата стая?

— Мисля, че трябва да си тръгваме — каза Ейдриън и се запъти към вратата.

Мечката ѝ препречи пътя. Тя направи крачка вляво. Той също.

— Какво значи това? — попита Дюран, като гледаше ту единия, ту другия.

Бонила не сваляше поглед от Леприкона.

— Та от кой участък сте?

Луничавото лице за момент издаде колебание, после мъжът отвърна:

— От двасет и трети.

— Двасет и трети — изсмя се Бонила. — Като Хаваите, петдесет и деветият щат.

Леприкона се намръщи; подозираше, че му се подиграват, но все още не беше съвсем сигурен.

Бонила с радост реши да му обясни — пристъпи към полицая, застана плътно до него и каза:

— Гледал си много телевизия, мой човек. Защото тук във Вашингтон *нямаме* участъци. Тук се наричат „районни“, тъпанар шибан — следващия път си научи домашното. — След това му нанесе страшен удар с глава в носа.

Нещо изхруска, пръсна кръв и полицаят изпищя от болка. Бонила го дръпна, стисна го силно и навря Дюк под челюстта му.

— Кротко — прошепна Бонила, като се обърна към Мечката. — Защо не се обърнеш и не поставиш ръце на стената? И ти — той кимна към Дюран, — отстъпи, за да мога да те виждам.

Ейдриън се бе вцепенила до стената.

— Обади се на 911 — викна ѝ Бонила, после видя, че едрият посяга към джоба си, и му кресна: — С лице към стената, задник, чу ли ме!

Но Мечката не слушаше. С почти свръхестествено спокойствие той извади от кобура под мишницата си голям черен пистолет, измъкна дебел метален цилиндър от джоба на палтото си и започна да го завива на дулото.

Бонила се разсмя нервно и невярващо.

— Не вярвам, че...

Но когато заглушителят беше сложен, Мечката направи крачка напред, вдигна пистолета и започна да стреля бавно и небрежно.

Пуф. Пуф. Пуф.

Ейдриън не можеше да повярва, Бонила още по-малко. Едрият мъж заби два куршума в лицето на партньора си и трети в гърдите му и докато Бонила разбере какво прави, вече вървеше към него. Леприкона се свличаше на земята и Бонила можа да стреля само веднъж. Пистолетът му не беше със заглушител и изстрелът прозвуча като експлозия. Но изстрелът беше неточен — от тавана се посипа мазилка — а четвъртият куршум на Мечката улучи гърдите на Бонила и го завъртя. Следващият му подкоси краката и тогава Дюран се хвърли върху Мечката и двамата се изтъркаляха на пода.

Ейдриън се опита да пищи, но не излезе нищо — гласът ѝ беше приглушен, като пищова на Мечката. Изтича до Бонила, приклепна до него и се опита да му помогне — Дюран се бореше с едрият мъж за оръжието му. И беше победен. С ръка върху гърлото му, Мечката го

натискаше към пода, като същевременно насочваше пистолета към слепоочието му. Но го махна и вместо да стреля, удари Дюран с дръжката и го повали в безсъзнание. После скочи и без да каже нито дума, изрита Ейдриън така, че тя се преметна и изрева от болка и страх. Бонила пълзеше към оръжието си. Мечката застана тихо зад него, изчака докато раненият хване пистолета си, и изстреля три куршума в гърба му — бавно и методично.

Пуф. Пуф. Пуф.

Накрая се обърна към Ейдриън, която седеше замаяна на пода, допря дулото до челото ѝ и натисна спусъка.

Щрак. Ейдриън замижа, като че ли някаква муха беше влязла в главата ѝ. Но Мечката не мръдна. Стоеше над нея и тя не можеше да избяга, само седеше и хлипаше. Мечката изхвърли празния пълнител, извади от джоба на палтото си друг и го постави. Наведе се над нея и за втори път опря дулото в слепоочието ѝ.

— Няма да боли — обеща ѝ той.

Струя кръв опръска лицето ѝ.

Дюран бе стоварил една тежка настолна лампа върху тила на едрия мъж и той рухна на пода като добиче. Този път тя успя да извика и ужасеният крясък, излязъл от гърлото ѝ, разтрепери прозорците.

Но Дюран вече я изправяше на крака и я дърпаше към вратата, като прескачаше локвите кръв около Еди и Леприкона. На Ейдриън ѝ се струваше, че сънува кошмар. Чувстваше се безтегловна, някакво въздушно, надуваемо същество, чиито крака едва докосват пода. Бяха вече в коридора и бягаха към стълбата. Зад тях се чу рев и трясък, като че ли някакво животно се събуждаше от болка, за да открие, че е изпуснало плячката си.

Завиха към асансьорите. Дюран натисна бутона, който просветна, и вратите със съскане се отвориха. Той пусна ръката на Ейдриън, бутна я настрани и влезе вътре, оставяйки я сама в коридора.

Не можеше да го повярва. Беше съкрушена. Той я бе спасил, а сега — тя чуваше как Мечката се втурва след тях по коридора.

Дюран обаче излезе от асансьора така бързо, както бе влязъл, сграбчи я за ръката и я повлече по коридора. Вратите се затвориха и асансьорът започна да слиза. Като завиха зад ъгъла, Дюран започна трескаво да опитва една след друга вратите, докато не намери една

отворена. Вмъкнаха се вътре и се оказаха в стаята на чистачката, обслужваща шестия етаж.

Ейдриън успя да зърне три пластмасови кофи до отсрещната стена и малко отверстие до вратата — шахтата за боклук. После вратата се затвори плътно и остана само смрадта, гъста, органична миризма, която обгръщаше всичко наоколо.

Искаше ѝ се да пици, но каква полза щеше да има? Някой можеше да излезе в коридора, но мъжът, който ги преследваше, нямаше да се спре — той бе ликвидирал партньора си, за да стигне до Бонила. Така че тя се сви, вгледана в светлината, промъкваща се под цепнатината на вратата.

Чу как Мечката тича по коридора, след това се върна бегом обратно. Чу как удря по бутона, чуваше го как ругае и диша тежко.

После краката му внезапно се мярнаха пред процепа на вратата. Тя инстинктивно стисна ръката на Дюран. Но Мечката бързо отмина — стъпките му отекваха по коридора. Чу как се отвори вратата на стълбите, съпроводена от метално изсъскване, после настана тишина. Представяше си го как стои и се ослушва, за да долови някакъв шум. После се върна, мина покрай тяхната врата, краката му за миг препречиха светлината.

Механизмът на входа към стълбището очевидно беше направен така, че тежката противопожарна врата щеше да се затвори бавно и тихо, а не с голям шум. И когато след известно време тя се хлопна отново с ясно метално „щрак“, сърцето на Ейдриън подскочи и от устата ѝ се изплъзна звук. Както бе застанала в непрогледния мрак, той прозвуча в ушите ѝ като вик. И в някакъв мъчителен момент тя предположи, че Мечката я е чул и се връща, за да ги убие.

Но не. Прошумя асансьорът. Вратите се отвориха. Миг по-късно тя чу как въжето започва да се развива и понечи да се надигне.

— Не още — прошепна Дюран.

Стори ѝ се, че останаха още дълго време, но може би не беше точно така. Като стояха в тъмното, секундите изглеждаха минути, а минутите — часове. Ейдриън усети болка в хълбока си — там, където мъжът я бе ритнал. Опита се да не мисли за това — за болката или за момента, в който мъжът държеше пистолета до главата ѝ. „Няма да боли.“ След малко се зачуди защо полицаите се бавят.

Или това бяха те?

Тя пропъди тази мисъл така, както бе дошла. Това не бяха детективи. Никой полицаи не би направил това, което направи едрият мъж. Те бяха убийци, истински килъри. „Няма да боли...“

И Бонила... Тя потръпна. Бонила отново и отново изникваше пред очите ѝ: тихият звук, който издаде, розовата пяна в ъглите на устата му. И всичко това заради нея, защото тя бе настояла да дойдат тук.

И не беше пипнала пулса му, и не беше повикала 911 — нямаше време. Може би пък да не бе мъртъв. Може би... Разбира се, че беше мъртъв. Беше прострелян пет пъти. И сега тя седеше тук, с този лекар, който бе убил сестра ѝ — и бе спасил живота ѝ.

Торби с боклук прошумоляваха в шахтата, хвърлени от погорните етажи. Това не я притесняваше, защото я караше да мисли, че там, зад вратата, има и друг, успореден свят — свят на обикновени хора, вършещи обикновени неща. Докато тя...

— Да тръгваме — прошепна Дюран.

Тръгнаха по празния коридор, като се оглеждаха. Нямаше никого. Стигнаха стълбите и се заизкачваха, вместо да слязат. Тя вървеше, без да мисли. Стигнаха на деветия етаж. Пред тях имаше двойна врата с табела: „Фитнес клуб“.

Вътре самотен мъж с мокра сива тениска беше яхнал един „Лайфсикъл“ и въртеше бясно педалите, загледан в телевизионния екран. Погледна Дюран и Ейдриън и примигна стреснато. После очите му отново се втренчиха в екрана. Той беше единственият тук, освен тях и носеше слушалки.

— Обикновено тука е претърпкано — каза Дюран. Гласът му беше пълен с разочарование. — Надявах се, че... хайде.

Грабна един пешкир от една купчина до вратата, намокри го и го подаде на Ейдриън.

— Имате кръв по челото.

Тя я изтри яростно, после хвърли пешкира в кошчето. След минута бяха отново в коридора.

— Къде отиваме? — попита Ейдриън.

— Ще излезем от сградата. Той е все още тук. Сигурен съм.

За момент тя изпита желание да се махне от него. Но не можеше: той беше всичко, което имаше, единственият човек, на когото можеше да се довери в града.

— Той наблюдава фоайето — каза тя.

— Тогава ще слезем по стълбите. Има служебен вход на приземния етаж — каза Дюран.

— А ако наблюдава стълбището?

— Тогава да вземем асансьора.

— Но...

— Да хвърлим ези-тура? — попита я той саркастично.

Тя поклати глава.

— Тогава какво? Вие решавате.

Тя се замисли. Накрая каза:

— Фоайето. Там има охрана, нали? И сигурно има и хора.

Тя протегна ръка и с решителен жест натисна бутона за повикване. Три етажа по-долу асансьорът спря — на етажа на Дюран, разбра тя — и за миг сърцето ѝ също спря. С непоносимо напрежение зачака вратата да се отвори.

Но когато се дръпнаха назад, влезе само едно момче от ресторант „Домино“ с пластичен нагревател за пица, оцветен в червено, бяло и синьо.

— Три пици, а ми дадоха само половин долар — рече момчето.
— Лайнари...

19.

— Накъде?

Таксито току-що бе свалило един възрастен джентълмен пред входа на жилищния блок на Дюран и двамата се мушнаха на задната седалка, като че ли това беше последният хеликоптер, отлитащ от обкръжения от комунистически войски Сайгон.

— Към полицията — задъхано се обади Ейдриън.

Таксиджията ги погледна в огледалото.

— Към кое районно по-точно?

— Към което и да е — отвърна Ейдриън.

— Има едно на Парк Авеню — предложи шофьорът.

— Това е добре! — каза Дюран.

— Става — отвърна шофьорът и като взе бележника си, започна бавно да записва адреса, като че ли беше рецепта за страшна бомба. После погледна часовника си и отбеляза времето, а после...

— Просто *тръгвайте!* — викна Ейдриън. И тя като Дюран очакваше Мечката да се появи на входната врата всяка секунда.

— Трябва да го запиша — настоя шофьорът. — Иначе забравям. — Остави химикалката и бележника, взе микрофона от късовълновото радио и измърмори: — 41-ви на „Кънектикът“ 2300, отивам до „Парк“ 1600. — Изпращяване от статичен ток придружи потвърждението на съобщението, докато шофьорът палеше двигателя. Скоро се носеха на север по авеню „Кънектикът“.

— Трябва да заобиколя — каза шофьорът, — ще отнеме минута.

Никой от двамата не обърна внимание. За първи път от час имаха възможност да си поемат дъх. Ейдриън се обърна и се загледа през задния прозорец.

— Какво гледате? — попита Дюран.

— Искам да видя дали не ни следят — промърмори тя тихо — не искаше шофьорът да я чуе. Думите звучаха дивашки, все пак беше „посред бял ден“. Макар и така, когато видяха една полицейска кола, Ейдриън се подаде от прозореца, възнамерявайки да я спре. Но

пропусна възможността, защото патрулката сви на завоя при „Бъргър Кинг“, малко по на север от сградата на „Ком Сат“.

Чак тогава шофьорът направи първия от трите десни завоя и отново ги върна на „Кънектикът“, като вече караше в обратна посока. Полицейската кола не се виждаше никъде. Но това нямаше значение. Те се чувстваха сигурни в таксито, докато минаваха покрай елегантните жилищни блокове, издигнати на булевард „Кънектикът“, на юг от търговския център „Ван Нес“. Скоро бяха на същото място, откъдето тръгнаха, после завиха по „Портър“.

Ейдриън се отпусна в седалката, потресена от нещата, които ѝ се случваха. От една страна, *реалният свят* — бягащи за здраве и купувачи, жени с бебешки колички и деца, развеждащи кучета. Стикери по автомобилните брони и знаци, че преминават ученици.

От друга страна...

Двама мъртъвци на пода на апартамента на Дюран — а тя в такси със самия Дюран. Нейният психясал спасител.

Поклати глава и изстена. Дюран се обърна към нея озадачено и я изгледа със съчувствие. „Говори ѝ за приятни неща — помисли си той. — Кажй ѝ, че това е нещастен случай.“

— Еди е още пред очите ми — каза тя. — И другият мъж. Може би трябваше веднага... да отидем до телефонен автомат. Да се обадим на 911.

Като чу номера, шофьорът ги изгледа в огледалото. Без да мисли, Дюран се наведе и затвори плексигласовия панел между предната част и задните седалки. После се обърна към Ейдриън, която започна да трепери.

— Добре ли сте? — попита Дюран.

Тя кимна. Той хвана ръцете ѝ. Бяха студени.

— Сигурна ли сте?

Тя кимна втори път, после издърпа ръцете си и попита:

— Какво беше всичко това с досието?

— Кое досие? — Дюран изглеждаше изненадан.

— Досието на сестра ми. Имахте само две. Какво се опитвахте да скриете?

— Не съм се опитвал да скриям нищо.

— Тогава защо беше празно?

— Не знам. — Дюран направи безпомощен жест. — Просто не знам.

— Та това е лудост. Колко пациенти въобще сте имали?

Дюран погледна встрани. Не искаше да говори за това. Това също беше нещо, което го караше да се задъхва.

— Колко? — повтори тя настойчиво.

— Двама — отвърна той.

— Двама? Как може да имате само двама пациенти?

Дюран попогледна настрани и поклати глава. Тя се взря в него за няколко секунди. Той седеше мълчаливо и дишаше тежко, като че ли в очакване да му подадат кислородна маска. Тя омекна.

— Вие дори не сте го разбирали, нали?

— Какво да разбирам?

— Фактът, че не ви знаят! Съвсем. Ама съвсем *никак*! За бога, искам да кажа, че вие не сте този, за когото се смятате! — Дюран понечи да отговори, но тя не слушаше. — Двама пациенти?! Това не е практика, това е... не знам... какво. Нещо странично. Хоби.

Дюран се намръщи. После се усмихна, като че ли си бе спомнил нещо важно.

— Двама пациенти е нещо нормално — каза той. — Двама пациенти са добре.

Челюстта ѝ увисна, както заради внезапната веселост в гласа му, така и от това, което бе казал. Тя опря глава на седалката, притвори очи и промърмори:

— Този е съвсем откачил.

Полицаят беше бял, към трийсетте. Изглеждаше поне десетина килограма над нормата и носеше златна обица и полинезийска татуировка на китките. Беше облечен в овехтяло яке, сиви ленени панталони и тениска, на която бе изрисувана глава на питбул с надпис „Бъди куче“. Имаше неспокойни сини очи и раздвоена конска опашка, която се нуждаеше от измиване.

Казваше се Петреску Фрийман и седна с Ейдриън и Дюран в една осветена от флуоресцентни светлини „свещателна зала“, смърдяща на лизол. Пред него имаше портативен компютър и монитор, пукнат отстрани.

— И никога преди не сте виждали този мъж, така ли? — попита Петреску, като натискаше бавно клавишите.

— Не. Никога — отговори Ейдриън.

— А вие? — обърна се той към Дюран, който като че ли се колебаеше.

— Не съм сигурен.

Изненадана от отговора, Ейдриън го погледна.

Ченгето спря да пише.

— Какво искате да кажете?

— Е, може би си въобразявам, но едрият мъж... беше някак си малко познат.

— Как така?

— Не знам. Като че ли... Като че ли го бях виждал някъде около жилището си.

— Добре. Кога?

— Не знам — рече Дюран. — Не съм сигурен.

— Добрее — отвърна Петреску и пак започна да пише. — Като че ли го бях виждал... някъде... около жилището си! Правилно ли го записах?

Дюран кимна.

— Водите се доктор, нали? — попита детективът.

— Да — отвърна Дюран.

— Какво вършите все пак? Психиатър ли сте?

— Не, клиничен психолог.

— Но не е — настоя Ейдриън и кръстоса ръце и крака. — Не е регистриран, няма никаква диплома...

Дюран изохка изтощено, а Петреску ги изгледа и въздъхна. Вече два пъти се бяха спирали на този въпрос.

— Попитайте го колко пациенти има.

— Какво значение има това? — зачуди се полицаят.

— Попитайте го!

— Окей. — Петреску погледна Дюран и сви рамене. — Колко пациенти имате?

— Двама.

Детективът предъвка отговора, като че ли беше особена храна, която щеше да му хареса. После се обърна към Ейдриън и каза:

— Е, има двама. — Погледна Дюран и когато Ейдриън го изгледа с изпепеляващ поглед, се обърна към нея: — Знам какво мислите, но погледнете и от моята гледна точка: вече сте подали жалба срещу доктор Дюран.

— Той не е доктор Дюран.

— И точно затова сте го дали под съд. Разбирам това. Но това не е граждански иск. Вие сте тук, защото сте видели как убиват хора. Останалото е съвсем друга опера. Така че ще се върнем ли към основната тема?

Ейдриън стисна зъби и погледна към тавана.

— Смятате ли, че едното няма нещо общо с другото?

Петреску не обърна внимание на въпроса.

— Казахте, че големият застрелял партньора си.

— За да може да се добере до господин Бонила — каза Дюран.

— Както казвате, той не е улучил.

— Не, той улучи... — започна Ейдриън.

— А господин Бонила използваше другия като щит — обясни Дюран. — Искаше да принуди едрия... знаете — да хвърли оръжието.

— И големият тип го застреля.

— Той разчистваше пътя си към господин Бонила — обясни Дюран.

— Така ли е? — попита Петреску.

— Да — каза Ейдриън. — Сега няма ли да отидем заедно дотам?

— Няма смисъл — каза детективът. — От отдел „Убийства“ вече са там повече от час. По-добре да ги изчакаме. Да видим какво ще ни кажат.

Детективът продължи да ги разпитва за това, което бяха видели, и особено за начина, по който едрият мъж се бе опитал да убие Ейдриън, но не и Дюран.

— И казвате, че е насочил пистолет към главата ви?

Дюран кимна.

— Но после е променил решението си и ви е ударил с него?

— Точно така — каза Дюран и показа червената следа на челото си.

— Значи не е искал да ви убие — реши Петреску. — А вас? — Той се обърна към Ейдриън.

— Мен искаше да ме убие — каза тя. — И Еди.

— Точно това казах, но... защо? Какво е искал?

— Не знам — отвърна тя.

— Не каза ли нещо?

Ейдриън поклати глава, после промени решението си.

— Ами...

— Какво?

— Каза: „Няма да боли“.

— „Няма да боли“ — повтори полицаят и записа. — Какво няма да боли?

— Да ме застреля в лицето! — отвърна Ейдриън. — Мисля, че се опитваше да ме успокои.

— Шибана буква „А“ — промърмори Петреску и продължи да чука по клавиатурата.

Смугъл мъж с блестяща черна коса подаде глава през вратата, хвърли поглед към Ейдриън и Дюран и помоли Петреску да му отдели минутка.

— Сега започваме сериозната работа — каза Петреску и скочи. — След момент се връщам.

Ейдриън и Дюран стояха, без да говорят; десният ѝ крак нервно подскачаше. Накрая Петреску се върна и внимателно затвори вратата. Седна, въздъхна, изключи компютъра и потри ръце.

— Не запазихте файла! — Ейдриън беше смаяна.

— Не мога да повярвам. — Дюран поклати глава.

— Това беше детектив Вилареал. — Петреску махна към вратата. — Току-що идва от апартамента ви.

— Дали Еди... — почна Ейдриън.

— Сега попълва доклада си. Прокуратурата ще го иска като база за съдебна жалба срещу вас. Предполагам, че...

— Какво? — възкликна Ейдриън.

— Казах вече.

— Каква жалба? — попита Дюран.

— Доколкото ми е известно — успокояващо каза Петреску, — може да има някои смекчаващи обстоятелства. Може би вие двамата се нуждаете от психиатрична помощ. Но подаването на лъжливо съобщение е престъпно деяние. Опит за подвеждане — има и затвор, и глоба.

— За какво говорите? — попита Дюран.

— Говоря, че всъщност нищо не се е случило — апартаментът ви е чист.

— Отишли сте на погрешен адрес — изръмжа Дюран.

— Завел ги е човекът от охраната на блока — каза Петреску. — Вашата поща — пощата на Джефри Дюран, е била струпана на масичката в антрето на апартамента. Това звучи ли ви като погрешно място?

Дюран беше толкова изненадан, че не успя да отговори.

— Те са изнесли трупове — каза Ейдриън.

— Защо да го правят? — зачуди се Петреску. — И кои са всъщност „те“ в крайна сметка? Само един едър тип — за другия се предполага, че е мъртъв, нали?

— Не знам — каза Ейдриън. — Искан да кажа... откъде да знам? Вие сте детективът, не аз!

— Правилно. Аз съм детективът. А също и Вилареал. И това, което казва той, е, че на пода няма кръв. Нищо не е пипнато. Може би големият тип е почистил. А може би няма трупове, няма бъркотия. И никой не е чул нищо — и не е видял нищо. Само вие двамата. И тъкмо защото съм детектив, това ме кара да се чудя: как един тип е измъкнал две тела от оживена жилищна сграда, без да бъде забелязан — без значение как и от кого. Дали ги е мъкнал по стълбите, или е взел асансьора? Дали ги е завил в няколко черги, пуснал ги е през прозореца, или какво? — Той погледна Дюран. — Вашата теория по въпроса ще ми бъде интересна.

Ейдриън и Дюран седяха изумени и мълчаха. Накрая Петреску стана и каза:

— Имам много работа. След няколко дни ще ви се обадим — наистина ще го направим. Вярвайте ми. Ще се виждаме още много пъти.

— Това е смешно! — оплака се Ейдриън.

— Потърсете някаква помощ — отвърна Петреску. — И адвокат. Очевидно ще ви трябва адвокат.

Апартаментът ѝ беше на два квартала от полицейския участък и те преминаха разстоянието, все още не вярвайки на случилото се.

— Какво ще правите сега? — попита Ейдриън.

— Не знам.

— Не може да се върнете в апартамента си.

— Не съм сигурен, че и вие може да отидете във вашия — каза Дюран.

— Аз живея там. — Тя безпомощно сви рамене.

Пресякоха авеню „Маунт Плезънт“ заедно и тръгнаха към широката алея зад улица „Ламонт“. Беше 6:30 и започваше да се смрачава.

— Знаете ли — каза Дюран, — след известно време ще се окаже, че Бонила е изчезнал. А после полицията ще се почувства... зле.

— Знам — каза Ейдриън. — Просто се надявам, че ще сме живи, за да видим това.

По мрачното лице на Дюран пробягна усмивка. „Ние...“ Но вече бяха на алеята и крачеха към гаража през чакъла и строшените стъкла.

— Нямате ли преден вход?

— Това е така нареченият „английски двор“ — отвърна тя. — Трябва да минавам през гаража. — Минаха още няколко крачки и тя се обърна към него. — Това е. — Бяха пред гаражната врата — от тези, които се сгъват към тавана. Ейдриън натисна дистанционното и вратата се вдигна. Минаха през гаража, пресякоха малък двор и се спуснаха по къса стълба, водеща към апартамента ѝ.

— А, ето как било!

„Чакай малко — помисли си Ейдриън, — какво правя? Каня го вътре ли?“ Ами, след като беше спасил живота ѝ — а и къде можеше да отиде? Сигурно не и в жилището си.

Той почувства колебанието ѝ и я разбра.

— Ще отида на хотел — каза той. — Трябва да премисля много неща.

— Ами добре. — Тя въздъхна облекчено. — Ще държим връзка. Когато разберат, че Еди е изчезнал...

— Ще ви съобщя къде се намирам — обеща той и се обърна да си върви.

Ейдриън завъртя ключа, но той заяде. Опита втори път, но ключът отново не помръдна и тя изцъка с език от раздражение. Като я чу, Дюран се обърна.

— Какво има?

— Вратата нещо — обясни тя и отново се опита да отключи. Този път езикът превъртя и вратата се разтвори широко. Ейдриън ахна и Дюран бързо се върна при нея.

Влязоха заедно и огледаха хаоса в апартамента ѝ. Всички чекмеджета бяха обърнати и изсипани на земята, матраците бяха изтърбушени, а дрехите лежаха на купчини между електрически, крушки и книги, кутии с храна и обувки.

Ейдриън гледаше с ужас всичко това. Направи няколко колебливи крачки напред, през остатъците от всекидневието си. Ужасът бавно отстъпи място на растящ гняв. Тя застана до библиотеката и започна да прибира нещата си — първо глупаво занарежда книгите по лавиците. Вдигна „Бога на малките неща“ — и видя урната на сестра си, паднала на една страна, отворена, част от съдържанието ѝ бе изсипано. Приклекна и започна да прибира разпиляната пепел.

— Какво правите? — попита Дюран.

Тя го погледна с насълзени очи.

— Това е Ники...

Дюран погледна встрани, после пое дълбоко дъх.

— Мисля, че трябва да се измъкваме оттук — каза той.

Ейдриън кимна и се изправи, без да каже нито дума; държеше нещо.

— Какво е това? — попита той.

Тя поклати глава и му показва какво е намерила: парченце стъкло, около сантиметър дълго, в което като че ли имаше проводник.

— Това беше в урната.

Дюран погледна стъкълцето, но то не му говореше нищо.

— Наистина мисля, че трябва да се махаме — повтори той. — Трябва да намерим хотел за през нощта — нещо, което да не бие на очи. Може би в предградията.

— Погледнете това — продължи Ейдриън, взряна в парчето стъкло. — Можете ли да повярвате?

— На какво да повярвам?

— Това би трябвало да е част от... не знам... машината за кремиране или нещо такова. *Голяма простащина* — не е редно да смесват подобни неща с останките на мъртвия.

— Правилно — каза Дюран. — Но наистина смятам, че трябва да се махнем оттук. Те може да се върнат.

Ейдриън кимна, потрепери и пусна стъкълцето на пода. После пристъпи внимателно между разрушенията и отиде до телефона.

— Не трябва ли да звънна на полицията?

Той поклати глава.

— Те ни смятат за луди.

— Знам — рече тя. После отиде в кухнята, завъртя крана и изплакна пепелта на сестра си от ръцете си.

20.

Прекараха нощта в най-невзрачния хотел, който можаха да намерят, което беше „Спрингфийлд Комфорт Ин“, на петнайсетина километра от Вашингтон. Стаята не беше лоша, наистина, но беше колкото кутийка, малък квадрат с допиращи се големи легла, телевизор, масичка и бюро с лампа, която не светеше.

Ейдриън дръпна пердетата и видя паркинга и някакви ливади по-нататък. Въздухът в стаята я накара да мисли за затворен буркан. Беше толкова застоял и неподвижен, че ѝ се прииска да отвори прозорците, но не можеше: бяха затворени плътно, може би по препоръка на някой шериф. Така че оставаше да се надяват само на климатика, който забръмча по команда, бълвайки струя топъл въздух над двете легла.

— Сега какво? — попита тя прегракнало; очите ѝ бяха приковани в паркинга.

— Мен ли питате? — Дюран я погледна.

Тя се обърна и видя, че се е проснал на едното легло, с отпуснати ръце и крака, вгледан в тавана. Незабавно я обзе чувство на досада.

— Да, вас!

— Е, аз не съм по отговорите — отвърна той. — Не знам какво да правя. — Тя го зяпна. Той продължи: — Може би е добре да хапнем пица.

— Пица ли?

— Да. И един душ. Аз...

Тя избухна в сълзи.

Като видя Дюран така безсилно отпуснат, за първи път осъзна, че бедите им няма да свършат скоро, и това ѝ подейства като удар. А когато свършеха, краят може би нямаше да е щастлив. Досега бе подхранвала наивното убеждение, че нещата някак си от само себе си ще се оправят и че когато това стане, тя отново ще се върне в реалния си живот и към истинската си работа.

Но сега разбираше, че това няма да стане скоро. Това не беше нещо, от което можеше да се измъкне с планиране и системни усилия.

Тя се беше свряла — за неясно колко време — с един луд човек в евтин хотел в крайградската пустош. Апартаментът ѝ бе обърнат с краката нагоре. Сестра ѝ бе мъртва. Мъжът, който ѝ помагаше, беше убит. Полицията ги смяташе за луди. И някакви хора се опитваха да я убият.

Това беше положението и в него нямаше място, където можеше да иде и да занесе черния си костюм на химическо чистене или да продължи работата си по своя списък за делото „Амелгамейтид“. Животът ѝ беше в развалини. И тя заплака безутешно, което толкова стресна и притесни Дюран, че той побягна в банята и донесе шепа хартиени кърпички.

— Всичко ще се оправи — каза ѝ, докато ѝ предлагаше кърпичка. — Не плачете.

Това направи нещата още по-лоши, защото точно така казваше майка ѝ.

А майка ѝ, истинската ѝ майка — Дий-Дий — беше нещо невъобразимо.

Бременна на петнайсет. На улицата на шестнайсет. На хероин на осемнайсет. Аутопсирана на двасет и четири. Доста неща закуп, според медицинския специалист.

Ники беше достатъчно голяма, за да си спомня последната свръхдоза на майка им, и бе разказвала за това много пъти на Ейдриън — как тя, Ники, изпаднала в истерия, като открила мама в локва от повръщано. Как тичала из къщата, пищяла и плачела, докато тригодишната Ейдриън (тук Ники играеше ролята на Ейдриън, лицето ѝ беше маска на невинност, очите кръгли и тържествени), как тригодишната Ейдриън чукала по съседските врати и викала: „Помогнете ни. Лошо ѝ е“.

Ейдриън не си спомняше за това. Всъщност въобще не помнеше майка си — само ободрителните ѝ думи и как понякога ѝ даваше силно ароматизирани кърпички „Клийнекс“. Колкото до таткото, е...

Фамилното му име, изглежда, беше *Неизвестен*. Така поне пишеше в свидетелството ѝ за раждане в графата „Баца“.

Тя и Ники много пъти се бяха питали кой е той. За кратко си бяха представяли, че е симпатичен бизнесмен като Чарлз де Вер, който живееше в един от богатите квартали в Брендуайн Вали. Оказал се с брак без любов, той се бе влюбил в красивата им почти като филмова звезда майка, която — загубвайки го, се бе пропила, а след това бе

минала към наркотиците. После тласкана от самообвинения, подгрявани от романтично отчаяние, се бе свлякла до бордеите в Уилмингтън, където всичките ѝ следи се губеха. Дори и сега баща им — той винаги си остана „техният“ баща, макар че имаха доста бащи — дори сега Де Вер търсеше изгубените си дъщери, като публикуваше обяви във всички големи вестници и наемаше купища частни детективи. Тя се усмихна.

— Какво е толкова смешно? — попита Дюран. Седеше на леглото и беше вдигнал телефона.

Въпросът сепна Ейдриън.

— Мислех си за баща си — каза тя. После, като видя телефона, внезапно стана подозрителна. — На кого се обаждате?

— На „Доминос“ — отвърна Дюран.

— Аха.

— Свързах се. Искате ли кренвирш?

После отговориха и Дюран започна да дава поръчката. Ейдриън пак се обърна към паркинга. По прозореца затрополи лек дъжд. Зад паркинга имаше ничия земя от самотни фирмени сгради, мотели и голи поляни. По много неща ѝ напомняше за мястото, където бе израсла.

Това беше на няколко мили извън Уилмингтън, където тя и Ники бяха отишли да живеят с баба си. Спомняше си баба си, макар и не много добре — подозираше, че е научила повечето неща от разказите на Ники. Това, което си спомняше най-ясно, беше мирисът на бабината стая — смесица от неясни медицински миризми, над който обаче доминираше ароматът на козметика — особено на лилия от одеколона „Вели“ и пудрата за лице „Коти“, които бяха на тоалетката до леглото ѝ.

Баба ѝ никога не говореше за дъщеря си и всъщност беше унищожила всичките ѝ снимки. Разговорите за Дий-Дий Съливан бяха забранени. Въпросите за нея винаги я разплакваша, така че Ейдриън свикна от малка да сдържа любопитството си. Но това не важеше за Ники — тя бе неуморна в усилията си да измъкне информация от баба си и това винаги завършваше с разреваването на Ники, с наказание за Ники или с това, че на Ники няколко дни не ѝ говореха. По време на тези сблъсъци Ейдриън беше активно използвана като посредник, като прехвърляше шепнешком съобщения между двете противникови

страни: „Баба каза да си измиеш ръцете: време е за вечеря“. (Ники казваше, че ръцете са ѝ чисти.)

Когато баба им почина, Ейдриън беше почти на шест, а Ники на единайсет. Първата двойка, която ги прие, бяха доста възрастни хора, заинтересувани по-скоро от парите, които получаваха заради осиновяването на двете момичета. Незабавно след пристигането им ги остригаха почти до кожа, измиха ги с шампоан срещу въшки и ги сложиха да си легнат в осем. Иначе им се разрешаваше да се къпят веднъж седмично и ги караха да се молят всяка вечер. Ники беше неутешима, че не може да си мие косата по-често, и наричаше приемната си майка госпожа Дънкирк в лицето „стисната кучка“.

Но там, където Ники се възмущаваше или молеше, където вдигаше скандали или обиждаше, Ейдриън правеше каквото ѝ кажат, като се надяваше, че семейство Дънкирк ще забележат какви добри момичета са те. Тогава щяха да поискат да ги оставят при себе си завинаги, което беше много по-добре от непознатото и непредвидимото, което ги очакваше. Така че Ники разхвърляше всичко, а Ейдриън прибираше и почистваше. Оправяше си леглото, а също и това на сестра си с военна точност, миеше чиниите и слагаше масата, без да се оплаква. Междувременно Ники правеше бели, ревеше и караше Дънкиркови да се смеят.

Една вечер, застанала на горния край на стълбата и вслушана в разговорите, Ейдриън ги чу да говорят за Службата за осиновяване на деца.

— По-голямата е наред — казваше приемната ѝ майка, — има шило в дупето, но е мила като цветче. Наистина храбро малко момиче. Другата, по-малката, ме тревожи повече. Малката *Тиха стъпка*. Никога не можеш да разбереш какво мисли — крие всичко в себе си. Истински автомат.

Следващата сутрин Ейдриън попита Ники:

— Какво е автомат?

— Робот — отвърна Ники и се заразхожда из стаята с изпънати ръце и крака, като ръмжеше, бръмчеше, буташе се и викаше: „Дзън! Дзън!“. Ейдриън се насили да се засмее. Не искаше да казва на Ники, че госпожа Дънкирк я е нарекла робот. Това щеше само да вбеси Ники, а когато Ники беснееше, беше много лошо.

— Ще бъдат тук след двацет минути — каза Дюран, докато затваряше телефона. — „Иначе пицата е безплатна“.

Ейдриън кимна, все още замислена за сестра си и за тяхното детство. След Дънкиркови бяха в още три други семейства и на няколко пъти за кратко време — в едно общезитие, собственост на Детския благотворителен фонд на Делауер. После ги взеха Дек и Марлина.

„Стига вече“ — помисли си тя и каза:

— Отивам да се изкъпя.

Дюран беше взел дистанционното.

Пицата пристигна, когато Ейдриън привършваше с обличането; лицето ѝ бе зачервено и блеснало след горещата вода на душа.

— Съжалявам за одева — каза тя на Дюран.

Той я погледна изненадано.

— Че се разревах — обясни тя. — Просто... изтървах нервите си за секунда.

— А, това ли — отвърна той, като същевременно си мислеше — и това бе истинската причина за изненадата му: „Боже, тя е красива!“. Всъщност никога досега не се бе вглеждал в нея, не и по този начин. Влажната ѝ коса имаше цвета на стара монета и ограждаше лицето ѝ с къдри. Без да мисли, той отвори капака на кутията с пица и я бутна към нейното легло — едно предложение — най-доброто, което можеше да направи при тези обстоятелства.

— Изглежда превъзходна — каза тя, взе си едно парче и го отнесе на бюрото до прозореца. После седна и започна да прави списък на малкия бележник до телефона.

„1) Работа

а) Дрехи и грим

б) Да се обадя в «Слоу»

в) Да проверя градовете, където фирмата е
асфалтирала други обекти

2) Пепелта на Ники

3) Дюран?

4)“

Остана така за момент — тропаше с молив по листа; Дюран гледаше МТВ. Накрая реши, че няма номер четири. В работата ѝ можеше да има и още подточки, но определено нямаше точка 4. Ставаше дума само за работата ѝ, за останките на сестра ѝ, които трябваше да бъде разпилени, и за Дюран — към името му можеха да се прибавят подточки, съдържащи буквите на цялата азбука.

— Какво е „Слоу“? — попита Дюран, като дойде при нея и надникна в списъка.

— Правната фирма, в която работя — отвърна тя. — Сега млъкнете. Мисля. — Пръстите на лявата ѝ ръка помръднаха във въздуха и под името на Дюран тя записа:

- „а) биография — полиграф
- б) бележки за пациентите
- в) компютър
- г) пациенти...“

— Аз минах полиграфа — каза ѝ той. Опитваше се да бъде полезен и беше тайно доволен от това, че е на такова важно място в нейния делови списък.

Тя вдигна очи и кимна.

— Правилно, направихте го. Чудя се как.

— Няма никаква загадка — отвърна той. — Това е самата истина.

— Но не е така. Вие не сте Джефри Дюран — дори вие го знаете. Нали сте отишли на гробището.

— Да — каза той, — но... имам теория за това.

— Така ли? — попита Ейдриън. — Бих се радвала да я чуя.

— Окей — каза той и приседна на леглото. — Нещо такова: родителите ми са ми дали името. С него съм израснал. А „Дюран“ е било и тяхно име. Така че ако името е било откраднато — ако е взето от някой гроб или нещо такова — това са направили родителите ми.

Ейдриън се намръщи и се замисли. После попита:

— А защо са го направили?

— Мога само да предполагам — отвърна Дюран. — Може би са били бегълци. — Когато Ейдриън започна да се усмихва на тази възможност, той побърза да уточни: — Имало е много антивоенни движения и бунтове по онова време — може би са били участници в тях. Може би са били от пацифистите или нещо подобно.

Известно време Ейдриън не каза нищо, а после подхвърли:

— Това ли е теорията ви?

— Ами да — сви рамене Дюран.

— А какво ще кажете за колежите, където твърдите, че сте били — „Браун“ и „Уисконсин“?

— Какво да кажа?

— Никога не са чували за вас! — настоя Ейдриън.

— Това е някаква компютърна неразбория — каза Дюран. — Аз съм в списъка на абсолвентите и на двата колежа. Получавам всеки месец писма от тях. Или ме молят да дам дарение, или ме канят да купя тениски с първенци от спортните им отбори. Само дето моите имена са изчезнали от документите.

— И как си обяснявате това?

— Не знам. Може би съм имал глоби от библиотеката. Това е нещо, свързано с администрацията. Но основният въпрос е, че знам къде съм учил. И им писах и ги помолих да изяснят нещата. Така че предполагам, че в последните си писма са поднесли извиненията си. И когато ги получа, ще ви ги пратя по факса. Обещавам.

— Доста интересна теория...

— Скоро ходих на годишна сбирка! — засмя се Дюран.

— Какво искате да кажете?

— Приятелите на „Сидуел“. Това е частно училище.

— Знам какво е „Сидуел“.

— Ами това съм аз. Аз съм квакер.

— И какво? — Ейдриън го погледна войнствено.

— Какво ли? Ами събиране. Какво друго да е?

— Не знам. Никога не съм посещавала такова нещо.

— Страшно беше! — запали се Дюран. — Видях всички.

— Например?

— Бъни Кауфман — отговори той без колебание, — Адам Боумън.

— Това са ваши приятели, така ли?

— Да — каза той след кратко колебание.

Тя като че ли се съмняваше.

— Да, приятели сме — повтори той. — Повечето бяха хора, на които си казвал само „здравей“ по училищните коридори — но не и Адам. Бяхме заедно в баскетболния отбор.

— И той ви позна?

— Да — каза Дюран — Поне така... си мисля.

— Така си мислите ли? — Тя изглеждаше развеселена.

— Всъщност — от гърдите на Дюран се откъсна тежка въздишка, — предполагам, че за тях не бях нещо повече от въздух.

Очите на Ейдриън се разшириха и тя се усмихна.

— Ето, това вече е честно.

Дюран изглеждаше объркан и притеснен.

— Нещо става с мен — съгласи се той. — Знам го. Само че не ми е ясно какво.

Беше изненадана от откровеността му, или от това, което изглеждаше като откровеност. Но вече бе научила от безплатната работа по различни дела, че социопатите могат да бъдат блестящи манипулатори. И може би така трябваше да гледа и на Дюран: като на потенциално опасен клиент, чиято невинност сериозно оставаше под въпрос.

— Бих искала да ви повярвам — каза тя, — но толкова неща не си пасват, че...

— Например?

— Бележките за пациентите ви — каза тя, след като погледна в бележника си. — Досиетата.

— Какво?

— В тях нямаше нищо.

— Мисля, че това беше просто недоразумение.

— Недоразумение? Имаше само по една снимка. И това беше всичко.

— Знам, но... Всъщност всичко беше много притеснително. Искам да кажа, че приятелят ви действаше като Хари Мръсника — може би досиетата са били на бюрото ми. Може би съм работил по тях, когато влязохте.

Ейдриън го погледна невярващо.

— Ще преровим отново — предложи Дюран. — Може да отидем пак — не довечера, но... някой друг път. Там е и компютърът ми. През повечето време пишех бележките си на „Уърд“. Така че всичко е там — може да прослушате и записите.

— Какви записи?

— Сестра ви идваше два пъти седмично — обясни Дюран. — Всичките сеанси се записват на лента — за застрахователната компания.

— За коя?

— „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“. Те са в Ню Йорк. — Той отвори кутия кока-кола. — Сега вие ми кажете нещо.

— Какво например? — Ейдриън го погледна озадачено.

— Не знам. — Той повдигна рамене.

— Ами... — започна тя, след като помисли момент. — Ники имаше оръжие.

— Какво оръжие? — Дюран изглеждаше изненадан.

— Пушка.

— Защо ѝ е трябвала пушка? — Дюран вече беше силно озадачен.

— Не знам.

— Може би е била някаква антика — предположи той.

— Беше нова — каза Ейдриън. — С телескопичен мерник. И със заглушител.

— Хайде де!

— Сериозно! — настоя тя.

Дюран се замисли.

— Какво мислите? — попита го тя.

— Мислех си... Нико страдаше от дисоциативно разстройство, причинено от посттравматичен стрес.

— И? — Очите на Ейдриън се изпълниха с подозрение. Знаеше накъде иска да я насочи — всичко това бяха лайнарски измислици.

— Може би... е мислила за отмящение.

— За какво? — попита Ейдриън. Гласът ѝ беше суров.

— За това, което ѝ е сторено.

— И какво е то?

— Знам, че не искате и да чуете за това, но сестра ви е била жертва на системно сексуално насилие...

— Ох...

— ... от страна на приемните си родители.

— Глупости!

— Не са „глупости“. И вашата реакция е типична. Едната сродница е готова да признае всичко за насилието, другата твърди, че всичко е наред. Едната обвинява; другата оправдава.

— Това не се е случвало. Искам да кажа — самата мисъл за това е смешна. Хора с качулки!

— Сестра ви описа много подробности — сви рамене Дюран — и макар че това е продължило години — вие сте били много *по-малка*. Понякога по-малките жертви не разбират, че това, което се е случило с тях, е било сексуално насилие. Или че дори е било нещо свързано със секса. Така че бихте могли да си го припомните, а същевременно да нямате *речник*, за да го разберете по начина, по който го разбираше Нико.

— Вие сте човек от Страната на чудесата, докторе. — Ейдриън поклати глава.

— Имаше *много* подробности. Живели сте с Дек и Марлина в Бомонт, Южна Каролина — започна Дюран. — В една къща, наречена „Крайната“. Била е бяла. Мазилката се е лющела. И в предния двор е имало вечнозелени дъбове. — Той я погледна. — Как се справям?

— Грешите във всичко — усмихна се тя. — Като начало ще ви кажа, че никога не сме живели в Южна Каролина — или в къща с такова име, с някакво име. Живеехме в малко тухлено ранчо в Дентън, Деллауер. И нямаше никакви вечнозелени дъбове — само две дървета каталпа, чиито върхове бяха отсечени от електрическата компания, за да прекарат тока.

— А сестра ви Розана?

— Не е имало никаква Розана — подчерта Ейдриън. — Бяхме само двете. Само Ники и аз — никога не е имало друго дете.

Дюран въздъхна, стана и отиде до прозореца. Погледна към паркинга. После се обърна и каза:

— Е, аз не съм вашият терапевт... и може би това няма и значение.

— Какво искате да кажете?

— Имам предвид, че няма значение какво е истина или не — а това в какво вярваше сестра ви. И това би могло да обясни и пушката.

— Мисля, че би могло — размисли Ейдриън. — С изключение...
— На какво?
— Кои бяха хората в апартамента ви и защо искаха да ме убият?
— Не знам. — Дюран поклати глава. — Но ако Ники е казвала истината, вие сте били свидетел.
— С изключение на това, че е било преди години и не си „спомням“ нищо...
— Може би, не сега, но...
— Никога! Защото не се е случвало!
— Спомените могат да се възстановяват — каза Дюран.
Тя поклати глава.
— Не мога да повярвам, че споря с вас за това... — И добави с по-висок глас: — Това е лудост!
— Кое?
— Всичко! Вие!
— Защо говорите така?
— Ами, тази ваша практика...
— Какво ѝ е на практиката ми?
— Казахте, че имате двама пациенти.
Дюран изстена.
— А освен това — продължи тя натъртено — живеете в голям апартамент в една от най-добрите части на Вашингтон.
— Е и?
— Ами как плащате за това? — попита Ейдриън.
— Ами, за начало, взимам осемдесет и четири долара на час.
— И колко пъти? Двама пациенти — колко често?
— Всеки два пъти седмично.
— И колко прави това? Хиляда и петстотин месечно?
Дюран се намръщи. Започна да диша трудно. След момент само кимна.
— А вашият апартамент струва много повече от това! А какво харчите за храна?
Дюран взе дистанционното и го насочи към телевизора. Докато Ейдриън го гледаше, той прескачаше от канал на канал. Шоу. Филм. Дискусия.
Накрая щракна дистанционното и го остави.

— Вие не може да живеете с парите, изкарвани от двама пациенти, докторе — просто не можете!

— Двама пациенти е добре — увери я Дюран. — Дори е много добре.

Тя впери поглед в него. Това беше съвсем същото, което ѝ каза и докато пътуваха с таксито към полицейския участък. Тя се наведе към него и прошепна:

— Вие не може да живеете с двама пациенти!

— Защо да не мога? — отвърна Дюран. — Двама пациенти — това е нормално, това е много добре. — Но изглеждаше смутен от думите си. Намръщи се като че ли искаше да прогони нещо от съзнанието си. После лицето му се проясни, напрежението му изчезна.

— Освен това имам и мои пари. Родителите ми имаха застраховка.

Тя седна до него на леглото.

— Правилно — каза тя. — Вашите родители.

— Какво?! — Той я погледна стреснато.

— Дори и ако е вярно — каза тя, — двама пациенти въобще не представляват лекарска практика, нали така? Искам да кажа — какво правите през останалото време?

Със сподавен стон Дюран скочи и отиде до прозореца. Стоя дълго там, потънал в мисли. Ейдриън го наблюдаваше. Накрая затвори очи и притисна челото си до студеното стъкло. Стоя така десет или петнайсет секунди, после се обърна към нея с извиняваща се усмивка.

— Двама пациенти са нещо нормално — каза той. — Двама пациенти са много добро постижение.

21.

Тя не можеше да спи с Дюран в една стая. Макар че ѝ бе спасил живота, с него очевидно нещата не бяха в ред. Пристъпите на паника и автоматизираните отговори като на робот, фалшивата самоличност... Беше затънал много. И като знаеше това, можеше да си представи този иначе симпатичен и общителен тип да крачи тихо по някоя тъмна уличка посред нощ. Неволно го сравни с Антъни Хопкинс — как само безизразно повтаряше внушената му мантра, че двама пациенти били нещо нормално...

Но нямаше и къде да се дене. Апартаментът ѝ не беше вече неин, не и след нахлуването там. Който и да беше, можеше да дойде отново, когато си поискаше. Полицията нямаше да го спре.

Седна в креслото до прозореца и започна да чете — от време на време задрямваше, после се събуждаше стреснато и отново се унасяше. Полека-лека зората се показва зад магистралата и превърна паркинга в голяма ярка плоскост.

Тя се изправи, плесна ръце и подръпна завивката на Дюран.

— Да тръгваме!

— Какво? — Дюран примига срещу нея. — Колко е часът?

— Шест и половина!

— Господи! — изстена той, обърна се и се зави презглава.

— Хайде — настоя Ейдриън. — Искам да отидем до апартаментата ви.

Още замаян от съня, Дюран седна и разтърка очи.

— Сигурна ли сте, че е умно?

— Полицията скоро е била там. Мисля, че можем да погледнем в компютъра ви.

Дюран кимна, полузаспал. Накрая стъпи на пода, приглади косата си и рече:

— Само да се облека.

— Мислех си за това, което се случи — каза Ейдриън. — Как са разбрали, че Бонила и аз сме там?

Дюран изпъшка и се наведе да си обуе чорапите.

— И какво смятате?

— Че телефонът ви се подслушва. Или пък че вие... сте им съобщили, че идваме.

— Не съм казвал на никого. — Дюран се намръщи, прозя се и поклати глава, за да прогони окончателно съня.

— Казахте, че единият мъж ви изглеждал познат — напомни му Ейдриън.

— Да, но това беше само... Така, между другото. Като че ли съм го срещал по улицата или нещо такова.

— Но...

— Защо пък някой ще ми подслушва телефона? — попита Дюран.

— Искате ли да ви отговоря? — Ейдриън го погледна в очите.

— Да — Дюран кимна, изненадан от въпроса й.

— Защото около вас става нещо.

— Какво? — Челото му се смръщи.

— Не знам — отвърна Ейдриън.

— Може би сте права... — Той замълча. — А може и да грешите.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа: вас се опитаха да убият. Вашият апартамент беше преобърнат наопаки. Може би вашият телефон е бил подслушван.

Тя се замисли. В това, което казваше, имаше смисъл. (После отново: „Двама пациенти са нещо нормално, двама пациенти са...“.)

— Поварвайте ми — каза тя, — става въпрос за вас.

Взеха метрото от „Спрингфийлд“ до станция „Кливланд Парк“ и излязоха на няколко крачки от „Старбък“. Оттам до „Кулите“ имаше само пет минути ходене.

Дюран отключи и влязоха — просторно помещение, облицовано с мрамор и осветено от огромен полилей, чиито отблясъци падаха върху елегантни канапета и рамкирани черно-бели фотографии на стар Вашингтон. Нямаше портиер, само бюро за охраната, което в момента беше празно.

Нито Ейдриън, нито Дюран промълвиха дума, докато асансьорът не ги качи до шестия етаж. Накрая спря и вратите се отвориха към

широкия коридор.

— Като крадци сме — прошепна Ейдриън.

Дюран ѝ кимна разбиращо.

Мушна ключа, превъртя го тихо и отвори широко вратата — почти очакваше Мечката да врълети срещу тях като внезапна буря. Но нямаше нищо — нито движение, нито звук, освен далечното бръмчене на хладилника. Дюран пристъпи вътре и с почуда усети как напрежението му спада. Спомни си как, когато се бе върнал от полиграфа тук му се бе сторило съвсем обикновено. Сега се чувстваше различно. „Има нещо в това място — помисли си той. — Просто обичам да си стоя тук.“

— Влизайте — каза той почти с момчешка бодрост.

Ейдриън с един поглед установи, че някой е положил големи усилия да прикрие насилието от предния ден. Нито трупове, нито кръв. Само мирис на химикал за почистване с боров дъх. Мина бавно през стаята, търсейки някаква следа от случилото се, и почти се бе отказала, когато я откри: една вдлъбнатина в стената пред кабинета на Дюран. И дълбока резка в дървената рамка на вратата. Човек трябва все пак да знае къде да гледа.

— Виждате ли? — каза тя. — Това е от куршумите.

— Убеден съм — кимна Дюран. — Нали бях тук.

Той разгледа повредите.

— Отмъкнали са телата, разбира се.

— Виждам защо полицията не е повярвала — въздъхна тя. — Ако някой ви каже, че е имало убийство, че тук е имало трупове, кръв... а когато са дошли, не са открили нищо... — Гласът ѝ заглъхна. — Искам да кажа, кой би тръгнал да търси драскотини по вратите? Кой би гледал по-внимателно. И аз не бих го направила.

Отиде до мястото, където беше падал Бонила, и загледа пода.

— Не разбирам.

— Какво? — попита Дюран.

— Нищо не разбирам. Наистина, биха могли да почистят навреме, преди да пристигне полицията, но... какво са направили с Еди? И с другия мъж? Как са ги изнесли от сградата?

— Може би през гаража?

Дюран, не по-малко озадачен от нея, посочи масичката до дивана.

— Вижте — каза той.

— Какво? — Ейдриън се намръщи.

— Лампата — каза Дюран. — Изчезнала е. Сигурно съм я счупил, когато ударих онзи тип.

— Къде ви е компютърът? — Ейдриън потръпна.

— Вътре. — Той я поведе към кабинета си.

— Почнете вие — каза тя и седна.

— Какво да търся? — попита той.

— Бележки за пациентите. Адресна книга. Каквото може да намерите.

Той натисна бутона за включване и компютърът започна да шуми тихо и да цъка, докато правеше рутинната си проверка. Мина минута, после се появиха иконите.

— Така — каза той. — Какво искате сега?

— Бележките за пациентите. Имате ли файл за Ники?

Дюран кимна. После бързо натисна последователно старт и файнд и даде указания на компютъра да извади всичко, което има за Съливан. Момент по-късно заглавията на петдесет и шест файла се появиха в малък прозорец. Повечето бяха озаглавени Нико, с номер след името. Ейдриън наблюдаваше зад рамото му.

— Какви са тези номера? — попита тя.

— Първи сеанс, втори сеанс, трети и така нататък.

— Да ги отворим — предложи тя.

Дюран натисна отново върху файла, после влезе в „Уърд“. На монитора се появи яркият екран на „Майкрософт“ и малко след това се появи страница, съдържаща цифри, ред след ред. Хиляди цифри. Невярващ, Дюран се плъзна по първата страница към втората във файла, после към третата. Всички бяха едно и също. Накрая се обърна към Ейдриън.

— Не разбирам.

— Нека погледна.

— Ще се оправите ли?

Тя кимна, зае мястото му и започна да чука по клавиатурата.

— Като бях в университета, работих на половин ден в един компютърен клуб — каза му тя; пръстите ѝ летяха по клавишите. — През първата година. Едва почвах следването, но... — Тя спря да чука и вдигна очи към него. — Имаме проблем.

— Това и аз го разбирам — но какъв?

Тя погледна списъка на файловете и избра последната колона вдясно. Тя започваше с думата „Променена“ и отдолу следваха поредица от дати и часове, съответстващи на всеки файл. Датите бяха все същите, времето се различаваше с минута или нещо подобно. 14 ноември, 3:02 след полунощ.

— Копеле! — промърмори Ейдриън.

— Какво?

— Как се казва другият ви пациент? — попита тя.

— Де Гроот.

— Имате ли файл за Де Гроот?

— Разбира се.

Тя пробяга по клавиатурата и компютърът избра файловете в директорията „Де Гроот“. От един поглед разбраха, че всичките са променени на 14 ноември около три през нощта. Въпреки очевидното Ейдриън извика Де Гроот 13 само за да види — както при файла в директорията Съливан, че всичко се състои само от цифрата 1, повторена хиляди пъти.

— Нощес някой е изчистил тези файлове — въздъхна тя. — И то само текстовите ви файлове.

— Как? — Дюран не можеше да повярва.

— Не е сложно. — Ейдриън сви рамене. — Обзалагам се, че ако се върнете в „Програма“, ще видите малък файл с хитроумно име като... „Изтриване“ или „Горене на текст“.

— Шегувате се.

— Изобщо не се шегувам.

— Някой е вкарал програма...

— Всеки може да си я смъкне от хакерски сайтове — каза тя и измести стола си назад.

Дюран тихо проклинаше.

— Но информацията е все още там — настоя той. — Тя не може да изчезне.

— Не може ли? — попита Ейдриън и вдигна вежди.

— Не може — каза той. — Това е като реалната памет. Дори и при амнезия това е само въпрос на възстановяване. Данните от този диск са някъде. Всичко, което е променено, е задраскването на адресите.

— Това не е заличаване на адресите — обясни му Ейдриън. — Те са променили данните в тях в поредица от единици. Това е съдържанието им сега. Това ви казват. — Тя отново погледна екрана и каза с надежда: — Освен ако нямате резервни файлове?

— Тука — каза Дюран и отвари чекмеджето от лявата страна на бюрото. Вътре имаше само химикалки, моливи, ножици, кламери и празни листове. — Искам да кажа, че бяха тук.

Ейдриън надзърна в кошчето за боклук до бюрото.

— Да не е това? — попита тя и вдигна един зипдиск, който някой бе смачкал като бирена кутия.

Дюран погледна надписа и изруга.

— Казахте, че имате и касети — напомни му Ейдриън.

Дюран кимна.

— Къде ги пазехте?

— Не съм — изпращах ги по пощата до... — Внезапно той примигна и изстена. — Олеле...

— Какво има?

Дюран бръкна в джоба на сакото си и извади касета, надписана „Де Гроот 34“. — Трябваше да я изпратя, но... всичко се обърна с краката нагоре.

— Тази единствената ли е, която имате?

Дюран кимна.

— А какво е *това*? — попита Ейдриън и посочи един апарат до компютъра.

— Телефонен секретар — каза той и натисна с пръст бутона „превъртане“.

Първо бавно, след това по-бързо лентата започна да се пренавива, издавайки висок и кух виещ звук, който напомни на Ейдриън за едно от превъплъщенията на Ники в робот. Накрая той натисна „стоп“ и се чу високо „щрак“.

— Който и да е бил, говорил е дълго — отбеляза Дюран и натисна бутона „възпроизвеждане“.

В началото се чу само пращане, последва мъжки глас, тих и доверителен. „Здравей, Джеф... Имам съобщение за теб — така че е важно да внимаваш, окей? Това е за теб. Остави всичко и слушай внимателно...“ Последва секунда тишина и после от апарата се надигна трептящ шум, като че ли бе ударен камертон. Сигналът се

повиши, намаля, отслабна и запулсира, като че ли все повече се приближаваше, после се отдалечи, за да се върне отново.

Озадачена от необичайния шум, Ейдриън се вслуша в машината, като се опитваше да разбере какво означава този звук. Но не беше възможно — машинен шум, лишен от смисъл, с неизвестен произход. След малко се отказа и се обърна раздражена към Дюран.

Той се бе променил изцяло.

— Джеф? — Никога не му бе казвала така и сега това ѝ се стори странно. Той не я забеляза. Остана неподвижен, погълнат от сигнала, леещ се от телефонния секретар. Ейдриън го задърпа за ревера и го повика пак, но пак нямаше реакция.

— Това сигурно е факс — обясняваше му тя и го дърпаше за сакото. — Да се махаме оттук.

Дюран отново не реагира — бе започнал да трепери. На устните му изби пяна.

— Какво ти става? — възкликна тя и отстъпи; гласът ѝ беше забързан шепот. Бе изплашена и се опитваше да го дръпне от бюрото, но нямаше как. Беше неподвижен, вкаменен, колона от камък, висока метър и осемдесет. — Хайде — помоли му се тя, — да тръгваме!

Но той не бе в състояние нито да я види, нито да я чуе — това беше очевидно. Зениците му бяха разширени, ирисите се бяха стеснили, като че ли беше тъмна нощ в тъмно мазе, а не десет сутринта в неговия кабинет.

Треперенето му се засили и той започна да се клати. И изведнъж Ейдриън поразена забеляза, че от ноздрите му потича кръв и капе по ризата му. Знаеше какво да направи, апаратът беше пред нея — но нещо лошо се бе случило с краката и ръцете ѝ. Като че ли се намираще в някакъв вихрен кошмар, парализирана от призрака на нещо, което се промъкваше към нея от тавана.

Кръвта му потече още по-бързо, капките падаха на пода и цапаха обувките му — и тя инстинктивно отскочи. И в същия момент преодоля влиянието, което това заклинание имаше върху ѝ. Пое дълбоко въздух и занатиска бутоните на телефонния секретар, докато звукът не престана.

— Божичко — каза Дюран сънено, — вижте! — Той се олюляваше и гледаше втренчено предницата на ризата си. — Потекла ми е кръв от носа.

Сега беше ред на Ейдриън да се разтрепери. Но се овладя, взе една хартиена кърпичка от кутията на бюрото и му я подаде. После каза:

— Ако има телефонни обаждания или съобщения, аз се оправям.

Дюран я погледна озадачено, после вдигна глава към тавана, притисна кърпичката към носа си и попита:

— Все пак кой беше?

— Не помните ли?

— Не. — Той поклати глава.

— Добре, нека се опитаме да разберем. — Тя вдигна слушалката и набра 69. После грабна химикал и започна да пише на тефтерчето това, което ѝ съобщаваше електронният глас. „Последният номер, набирал вашия телефон, е 202-234-8484.“ Като свърши, показа номера на Дюран, но той не му говореше нищо.

— Все още може да използваме компютъра — каза тя и седна пред монитора.

— За какво? — попита той, докато я гледаше как работи с клавиатурата.

— Има обратно търсене на адреса по телефонния номер в Интернет. Подаваш номера, те ти съобщават адреса. — Дюран я гледаше как попълва съответните прозорчета, като изписва телефонния номер и кода на областта, получени от 69. Наблюдаваха и чакаха, докато пясъчният часовник се въртеше в центъра на монитора.

„Чакаме отговор.

Прехвърляне на документ 1%, 2%, 3%, 26%, 49%.

Резултат от издирването“

Накрая се появи следната информация:

„Барбера, Хектор

2306 авеню «Кънектикът»

Ап. 6-Д

Вашингтон, О. К. 20010“

— Кой е Хектор Барбера? — намръщи се Ейдриън.

Дюран гледаше втренчено екрана, после вдигна ръка към устата си и прошепна:

— Аз съм 6-Е.

Ейдриън отвори широко очи. Дюран вдигна слушалката и като пренебрегна мълчаливия ѝ протест, набра номера на Барбера. Чува как в съседния апартамент звъни телефон. Дълго, бавно музикално трептене, което се появи и изчезна. На шестия път Дюран затвори и каза:

— Няма никой.

Тя кимна, внезапно облекчена.

— Знаете ли как се разбива ключалка? — попита той.

Тя направи гримаса.

— Няма значение — каза Дюран. — Почакайте ме тук.

— Къде отивате?

— Във фитнес клуба.

— Какво? — Тя понечи да го попита дали не е откачил, но после ѝ хрумна, че вече знае отговора на въпроса си. Разбира се, че беше, но всъщност главното бе: *Защо?*

Той вече бе изчезнал и тя остана сама в апартамента. Сама с тихия шум на хладилника и с внезапно променящата се светлина, когато слънцето се скриваше зад облаците. И не само това — имаше и друг звук — не можеше да определи откъде идва и едва го чуваше — някакъв нисък тон.

Дюран се върна с дванайсеткилограмова гира и каза:

— Елате с мен.

— Но...

Той огледа коридора, за да се увери, че е празен, после отиде до вратата на апартамент 6-Д, застана на две крачки от вратата, замахна назад с гирата и тресна дванайсет килограма хромирана стомана във вратата, малко над ключалката. Езикът на бравата изхвърча.

Дюран влезе — и това, което видя, го накара да затаи дъх. Стената между неговия апартамент и този на Барбера беше покрита със сива плетеница от жици. Пред нея имаше маса, пълна с електронно оборудване: осцилатори, усилватели и приемници, и един крушовиден апарат, който напомни на Дюран за зъболекарски рентген. Последната

машина беше насочена право към стената, беше топла на допир и един зелен диод светеше ярко.

Апартаментът не беше пригоден за живеене. Подът беше гол, стените — празни. Единствената мебел беше матовочерен стол и висока настолна лампа с халогенна крушка. И телефон. Това беше всичко.

С изключение на предметите, до които се беше изправила Ейдриън: два затворени куфара в отсрещния край на помещението. Тя усети погледа на Дюран, обърна се и потръпна.

— Студено е. — И наистина беше студено.

— Включили са кондиционера — каза Дюран и отиде до нея. Все така държеше гирата.

За момент останаха така, един до друг, загледани в продълговатите куфари.

— Искам да се махна оттук — каза Ейдриън. — Веднага. — И го дръпна за ревера, но Дюран не помръдна. И после, без да каже дума, пристъпи напред, замахна с гирата и смаза ключалката на единия куфар. Коленете на Ейдриън се подкосиха, когато го отвори, и тя инстинктивно опря ръка на стената и погледна встрани. Накрая попита:

— Това... Еди ли е?

Дюран отначало не отговори, само клатеше глава. После каза:

— Не знам. Но все е някой.

Напуснаха „Кулите“ на бегом. Не знаеха какво да направят и къде да отидат. Ейдриън беше убедена, че трябва да отидат в полицията, но Дюран беше скептичен.

— Добре, и какво ще им кажем?

— За куфарите.

— Окей. И после?

— Какво искате да кажете? — попита тя.

— Искам да кажа, какво предполагате, че ще направят? Че ще отидат в апартамента да го претърсват ли?

Ейдриън се замисли, после въздъхна:

— Не. Може би ще ни обвинят в нахлуване с взлом.

— Правилно — каза Дюран. — Така мисля и аз.

— Тогава да отидем до моя апартамент — предложи тя. — Най-малкото можем да вземем колата ми.

— Със същия успех бихте могли да се застреляте — отново не се съгласи той. — Почти е изключено да не го наблюдават.

— Но на мен ми трябва някои неща — каза тя.

— Можете да си купите — каза той. — Докато полицията не започне да търси Бонила... не мисля, че би трябвало да се прибирате.

Така че отидоха с метрото до Националното летище и наеха кола, после отидоха до супермаркета на „Пентагон Сити“, където Ейдриън си купи чанта, малко грим и бельо и две рокли от „Нордстромс“. Когато излязоха от супермаркета, Дюран се обади на 911 и каза:

— Искам да направя съобщение — дали ще направите нещо, или не, зависи от вас... — После им обясни подробно какво са видели в апартамента на Барбера, даде им адреса и затвори.

По обратния път към „Комфорт Ин“ започна да ръми, само няколко капки по предното стъкло и после — преди Дюран да разбере как работят чистачките — се изля истински потоп, който го накара трескаво да натиска бутони и да движи лостчета, докато надничаше през обляното във вода стъкло.

Накрая налучка бутона, който задвижваше чистачките, и се обърна към Ейдриън.

— Мислех си...

Ейдриън гледаше пътя. Дюран шофираше прекалено агресивно.

— За какво?

— За целия онзи електронен склад.

— И какво?

— Ами помислих си, че това може да има нещо общо с мен.

Тя не каза нищо.

Докато Дюран лежеше на леглото, потънал в мисли, Ейдриън се къпеше под душа и се наслаждаваше на топлата вода, изливаща се по врата и раменете ѝ. Мислеше си за Бил Фелоус, стажант от университета „Хауард“.

Като повечето стажанти, Фелоус вършеше предимно мръсната работа на най-различни места. Тя се запозна с него, когато бе включен към делото „Амелгамейтид“: помагаше ѝ да събира база данни за

документите. При спомена за това изпита вина. Младият човек се бореше за правна диплома, а тя постоянно го затрупваше с бумаги, които трябваше да номерира и обозначи със съответната дата. После си спомни, че и тя навремето беше стажантка и онова, което бе вършила, не беше по-интересно от това, което бяха възложили на него. Напротив, те заедно вършеха неприятната работа.

Въпросът беше, че през пролетта Фелоус беше помагал при един процес, който беше много по-интересен (сравнен с проблематиката на делото „Амелгамейтид“). Ейдриън не си спомняше подробности, но имаше нещо общо с „възвърната памет“. Във всеки случай там бяха осигурили експерт, който бе давал показания от името на клиентската фирма. Беше сигурна в това, защото Бил беше талантлив имитатор и тя си спомняше изражението на загорялото му от слънцето лице, когато възстановяваше части от процеса пред чаша текила в залата „Мамбо“ на бара „Чийф Айк“. Експертът беше направил силно впечатление — много важен тип с дълбок басов глас.

Тя изплакна косата си, затвори очи и вдигна лице към горещата струя. Беше взела името на доктора от Бил. Може би той би прегледал Дюран или пък можеше да я насочи в правилната посока — колега или нещо подобно.

След минута-две изми пияната, излезе изпод душа и се загърна с хавлията. Банята беше малка, изпълнена с пара, огледалото бе замъглено. Тя избърса част от него, достатъчна, за да се огледа, после прекара хотелския гребен през къдриците си. Не стана кой знае колко добре.

Накрая намъкна бикините си и облече морскосинята рокля, която си бе купила. Сложи си обици и се появи от банята преобразена.

Дюран вдигна поглед от телевизора, изхъмка одобрително и каза:
— Изглеждате... много красива.

— Благодаря — отвърна тя, докато си обуваше обувките. — Ще се върна късно, така че не ме чакайте. От друга страна — не изчезвайте.

— Но... къде отивате? — попита той подозрително.

— На работа.

— На работа? Луда ли сте? Ние се укриваме, за бога! И днес е неделя — каква работа?

— Аз работя и в неделя.

Дюран изключи телевизора, седна и я загледа напрегнато.

— Някакви хора се опитват да ви убият! Не бива да се появявате на работното си място.

— Трябва.

— А ако ви проследят дотук?

— Трябва да наблюдават цял ден офиса, за да видят дали евентуално ще се появя — освен това апартамента ми също, защото би било по-вероятно да се появя там. Особено в неделя. Така че... няма страшно. Все пак не ни преследва КГБ.

— Откъде знаете?

— Много смешно — усмихна се тя.

— Няма ли да се откажете? — попита той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава искам да ми звъннете, когато стигнете и когато си тръгвате. Съгласна ли сте?

Тя кимна.

Колата под наем беше зелен „додж“ металик, съвсем нова — още миришеше на смазка. Ейдриън се насочи на север по магистралата „Шърли“, покрай военноморския „Кънтри клуб“. Сега дъждът беше слаб, но влагата беше ужасна, а в колата нямаше нищо, с което да изтрие предното стъкло, така че тя час по час го бършеше с ръка.

Но това не я безпокоеше. Умът ѝ беше другаде. Мислеше си, че Дюран е прав за отиването ѝ на работа. Най-умното и сигурно нещо беше да се скрие за няколко дни и да се обади, че е болна. Но не можеше да го направи. Слоу нямаше да го разбере. И ако трябваше да обясни — ако трябваше да му каже какво се е случило — сигурно щеше да стане още по-лошо. Във фирмата не стреляха по адвокатите. Ако се случваше, не ги взимаха за партньори.

И все пак не беше изплашена. Напротив, беше бясна — и така се чувстваше от много време.

Проблемът със страха беше, че той изтощаваше. Бе научила това още от дете. Години наред беше живяла в състояние на почти постоянна тревога. След като баба им почина, я беше страх, че никой няма да се грижи за тях. След това имаше поредица от приемни семейства и междинни периоди без „грижи“ — тогава се появяваше

страхът да не ги бият, да не им се карат, да не ги обиждат, пренебрегват или тормозят. Дори и социалните работници я плашеха с дълбокомислените си въпроси, чието значение и последствия тя не можеше да разбере. Това, че не знаеше правилните отговори, беше ясно от разочарованието, пробягващо през очите им, от замислените усмивки, от същите въпроси, повтаряни по друг начин. Веднъж ги бе подслушала като говореха за интересите на някакво семейство да осинови „по-малкото дете“ — нея, и се беше изплашила до смърт. Седмици след това не изпускаше Ники от погледа си, ужасена, че могат да ги разделят.

Но това бяха остри страхове, те възникваха и изчезваха на базата на всекидневието, като приливи и отливи. Имаше и друг вид страх, който беше хроничен и непроменлив, приток на адреналин, дължащ се на тревогата, че каквото и убежище да намерят двете с Ники, то може скоро да изчезне.

Не беше изненадващо, че след време капацитетът ѝ да бъде плашена се смъкна към нулата — това беше по времето, когато двете с Ники бяха настанени в семейството на Дек и Марлина. Поведението на Ейдриън се промени от напрегната жизненост в някакъв вид тъпа покорност (прочутото „автоматизиране“, определено от госпожа Дънкирк). Години по-късно, вече беше студентка втора година, тя можа да види досието си по закона за свободата на информацията. Тогава прочете редица предположения за това какво „не е наред в нея“: разстройство на привързаността, липса на възбуда, потиснатата самоличност. Диагнозата се променяше от един социален работник към друг. Истината беше, че тя не страдаше от никое от тези неща — това, което „не беше наред“ с нея, беше съвсем просто: беше се уморила да се съпротивлява.

Джорджтаун дремеше в унил, дъждовен ден. Тя мина бавно по Кей стрийт — оглеждаше паркираните коли. Нямаше нищо необикновено в тях. Така че паркира на улицата, а не в подземния гараж, където трябваше да се плащат дванайсет долара за първите три часа.

До офиса имаше само една пряка, но когато влезе, вече беше мокра. Отби се в дамската тоалетна и подсуши мократа си коса с хартиени кърпи. Роклята ѝ също беше мокра, но нямаше какво да се направи — е, поне заради цвета не ѝ личеше много.

Мина покрай миниатюрния офис на Бет и видя, че е залегнала здраво над материалите — тракаше бързо по клавиатурата на компютъра, принтерът плюеше листи, а в същото време тя разговаряше и по телефона. Ейдриън тупна по вратата и Бети се обърна и махна с ръка за поздрав, веждите ѝ се вдигнаха нагоре, устата ѝ произнесе едно мълчаливо „Здрасти!“.

Ейдриън седна пред бюрото си и включи компютъра. Докато чакаше да се появят иконите на монитора, отвори чекмеджето за досиетата — там държеше котлонче и бурканче нескафе за спешни случаи. Отиде до чешмата да напълни чайничето и когато се върна, видя, че Бети я чака.

— Къде беше, Скаут?

— Какво искаш да кажеш? — попита Ейдриън, докато включваше котлона.

— Вчера! Тука цял екип разсъждаваше върху тайните на асфалта, а ти — какво? Измъкна се за обед и... вече е неделя. Какво се е случило?

Тя помисли какво да ѝ каже и какво — не. Беше деликатно, защото наистина не можеше да каже на Бети за Бонила и Дюран — защото щеше да я сметне за луда. Същевременно не можеше да излъже, защото истината лека-полека щеше да излезе наяве. Трябваше. Тя го *искаше*. Дотогава...

— Нещата доста се усложниха.

Челюстта на Бети увисна.

— Искаш ли кафе — попита Ейдриън.

Бети примигна и каза:

— Да... кога те откри Слоу?

Ейдриън измъкна две хартиени чаши от пакета, раздели ги и сложи вътре дребните кристалчета кафе.

— Да ме е открил ли?

— Искаш да кажеш — Бети побледня, — че още не си говорила с него? О, боже мой! Не си ли се прибирала у дома?

— Не съвсем — намръщи се Ейдриън.

— Е, надявам се да му е минало — каза Бети. — Както и да е, той... Не си ли погледна поне съобщенията на телефонния секретар?

— Не.

— Ами... — Бети вдигна очи към тавана и въздъхна, — той ти остави, ние ти оставихме много съобщения.

Сърцето на Ейдриън спря за миг. Тя не знаеше какво да каже. Накрая измърмори:

— Какво толкова е станало?

Бети се изхили — нервно — на това, което смяташе, че е незаинтересуваност от страна на Ейдриън.

— Ами има някакво раздвижване в Сан Диего. Слоу е на нокти от часове. И най-важното — ти си на линия!

— Аз ли?

— Ти ще разпитваш под клетва Макелигът.

— Какво?! Кога?

— Утре.

— Но... — започна Ейдриън. — Но досега не съм разпитвала *никого*. Не съм *подготвена*. Не знам. Божичко, Бети!

— Е, всъщност някои от нас ревнуваха. Искам да кажа...

От Ейдриън се изтръгна тиха, остра въздишка. Чайничето завря, тя наля вряла вода в чашите и ги разбърка.

— Той каза, че ти изпраща разработките си — каза ѝ Бети окуражаващо. — Така че можеш да погледнеш електронната си поща. От друга страна, той наистина бързаше, така че... кой знае? — Тя изсърба кафето си и тръгна към вратата. — Чудесно. Все пак... късметлийка си!

— Почакай секунда — помоли я Ейдриън и изстена вътрешно пред перспективата за още една безсънна нощ. — Виждала ли си Били?

— Кой Били? Имаш предвид Фелоус ли?

— Да.

— От няколко дни — не. Той е в Детройт. Мисля, че няма да се върне до вторник.

Бети си тръгна, а Ейдриън набра домашния номер на Бил Фелоус и остави съобщение на телефонния му секретар да ѝ се обади при първа възможност.

После влезе в Интернет и провери имейла си. Имаше осем съобщения: две шегги, изпратени от приятели, две реклами и четири нареждания от Слоу, наредени в следния ред: 1) Обади ми се. 2) Къде

си? 3) Ще разпитваш под клетва Макелигът. 4) Изпращам ти предварителните разработки. (Ще трябва да ги очовечиш малко.)

Това последно послание включваше приложение, което я накара да се хване за главата. *Да ги очовечи?! С изключение на едно или две изречения, които тя не можа да разчете, това, което ѝ беше пратил Слоу за Макелигът, не беше нищо друго, освен паметната записка, която тя бе подготвила за него. Което значеше, че включва всичко, което тя вече знаеше — и нищо повече.*

Набра номера на Слоу в Сан Диего и остави съобщение, че е получила материала и че е в офиса, ако иска да говори с нея. После наведе глава и се впусна в работа.

Времето не летеше.

Разпитът на Макелигът беше минно поле, като всеки въпрос поставяше различна мрежа от проблеми и възможности — така че когато Ейдриън погледна часовника си, бяха минали три часа и тя бе забравила да се обади на Дюран.

— Тревожех се за вас — каза той, когато го набра по телефона.

— Наистина бях заета — обясни тя. — И ще съм заета поне още два часа.

— Не ми харесва, че сте там — каза той. — Мисля, че е опасно.

Грижата му я трогна.

— Не съм сама — отвърна тя. — Има много колеги. Ще се върна колкото се може по-скоро и ще довърша работата на лаптопа. Ще донеса храна.

— Чудесно, но...

— Не се безпокойте, ще внимавам.

— Добре — каза той. — Но исках да ви помоля да вземете и бира.

Към десет умората и гладът я надвиха и тя реши да се върне в мотела. Беше единственият адвокат все още на работното си място, макар че не беше единствената на етаж. От коридора долиташе приглушеният шум на прахосмукачки, скърцането на политура върху дърво, бърбрене на испански.

Щеше да допълни бележките си в „Комфорт Ин“ на лаптопа на Ники. Тя ги свали от компютъра, преметна лаптопа през рамо и угаси лампата.

После се качи на асансьора с едно красиво момиче с работна престилка, което изтъркаля ролковата си кофа и четката през вратата на втория етаж. Тя остана сама в асансьора и светът изведнъж ѝ се стори неестествено тих — докато вратите не се разтвориха и от някакъв транзистор във фоайето не я заля вълна от техно музика.

Дъждът беше спрял, но влажният вятър брулеше страните ѝ. Тя забърза към колата. „Ако нещо ще се случи — помисли си, — сега му е времето и мястото.“ Но не забеляза нищо подозрително. Една стара дама разхождаше кученцето си. Млад шизофреник се беше изтегнал на една пейка, облечен поне в няколко палта. Няколко музиканти пред малкия клуб до булевард „Уайтхърст“ си подаваха цигара марихуана. Паркирани коли и бусове — но не и нейната. През гърдите ѝ премина вълна от страх, но отзвуча бързо, когато се сети, че не търси собственото си субару, а нов додж.

И той си беше на мястото.

Надникна през стъклата, за да се увери, че задната седалка е празна, мушна се зад волана и включи запалването. Под капака на колата се чу провлечен шум. После отново и отново. Тъкмо когато започваше да се паникьосва, двигателят заработи с приглушен рев. Успокоена, тя подкара към улица „Рок Крийк“.

Докато минаваше покрай център „Кенеди“ — тази вечер имаше ново шоу — забеляза в огледалото за задно виждане лъскава черна кола. Не видя каква е точно, но се движеше сравнително бавно и изглеждаше съмнителна. Дали не беше видяла същата кола на паркинга, докато търсеше своята? Реши, че греши. После движението се засили и тя набра скорост към моста. Когато отново погледна в огледалото, зад нея имаше някакъв микробус.

Успокои се и отново се замисли за Дюран.

Не можеше да повярва, че ще трябва да прекара още една нощ с този тип — или, което беше още по-лошо, че в момента той е единственото ѝ доверено лице. Това я притесняваше най-силно.

Пак погледна в огледалото. Блестящата черна кола не се виждаше, но в това оживено движение кой би могъл да каже?

В ярко осветения „Султан“ в Спрингфийлд поръча храна за вкъщи и седна да изчака, преглеждайки развлекателната част на „Поуст“. Имаше страхотна рецепта за запазване на лимони и докато я четеше, тя пожела от цялото си сърце да може някой ден да прави

подобни неща — вместо да прекарва неделите си, опръскана с асфалт. Накрая собственикът се появи от кухнята с две затворени кутии от стиропор, пълни с ориз, кебап и салата.

Мотелът беше само на няколко минути, което беше добре, защото, докато излизаше от „Султан“, видя лъскавата черна кола — е, не беше съвсем сигурна, че е същата. Беше паркирана на трийсетина метра между други коли, в посока, обратна на нейната. Това, което привлече вниманието ѝ, бе, че стоповете светеха. Забеляза също, че от ауспуха излиза синкав пушек, дори мярна ръка, която нагласи огледалото откъм дясната страна.

Видя всичко това с периферното си зрение, без да обръща глава към колата, и разбра, че в нея има двама души. Чувстваше погледите им през страничните огледала. Или поне така си мислеше.

После се качи в наетия додж и пробва да запали. За втори път тази вечер колата не припали веднага. Но все пак двигателят заработи и тя наду газта през паркинга като психясал тийнейджър; очите ѝ бяха в огледалото. За секунда ѝ се стори, че фаровете на блестящата черна кола светнаха, но когато зави, зад нея нямаше никой.

Ако я следяха, сигурно бяха променили решението си относно Дюран. Защото единствената причина, поради която я преследваха — нали можеха да я хванат още пред офиса — беше да го открият. Кое то беше странно, защото Дюран не беше тяхна цел. Поне не им беше цел вчера. Вчера онзи якият — Мечката — не го уби, а обърна оръжието си към нея. Така че нещо се бе променило... но защо? Може би заради нахлуването в съседния апартамент? Обаждането до 911? Или може би никой не я преследваше?

Скоро стигна паркинга на „Комфорт Ин“ — обширно пространство, залято с бетон, с трепкащи розови отблясъци от живачните лампи. Побърза да се мушне в мотела, отиде право до асансьора и бързо влезе в стаята. Дюран седеше зад бюрото и четеше „Поуст“.

— Навреме идвате — каза той. — Умирам от глад.

Тя остави кутиите с храна на масата, изгаси лампите, отиде до прозореца и надникна иззад завесите. После каза:

— Мисля, че ме следяха.

— Какво?!

— Не бях сигурна, но... да, проследили са ме.

Той застана до нея и надникна през леко отдръпнатата завеса.

— Какво трябва да видя?

— Ей онази кола. До джипа. Лъскавата.

Беше „Меркюри кугуар“, паркиран на петнайсетина метра зад доджа. Колата беше празна, или поне така изглеждаше; после той забеляза огънчето на цигара и пое дълбоко дъх.

— Сега какво? — попита Ейдриън.

— Не знам. Колко души бяха?

— Мисля, че двама.

— Дайте ми ключовете — каза той с въздишка.

Тя му ги подаде.

— Те не знаят в коя стая сме — нито че сме заедно.

Той стоеше до завесата и гледаше надолу. После каза:

— Вижте: предполагам, че единият тип в момента е на рецепцията и разпитва за нас. И ако е същият, когото срещнахме вчера — онзи якият — мисля, че служителят ще му каже всичко, което иска да знае.

— И какво ще правим?

— Това е най-трудната част — отвърна той. — Нямам представа, майната му.

Ейдриън изпъшка.

— Съберете си багажа — каза той. — Ако се измъкнем оттук, ще ви трябва нещо за преобличане.

— Ако?!

Погледът му беше замислен и твърд.

— Да, ако.

Тя измъкна найлоновата торба от кошчето за боклук, отиде в банята и събра всичко от полицата. После нахвърля дрехите си отгоре и застана до вратата, очаквайки нареждането на Дюран. Или неговото предложение. Или това, което щеше да направи.

— Той е — обади се накрая Дюран.

— Кой?

— Якият тип — отвърна той. Очите му бяха вперени в паркинга. — Току-що излезе от вратата.

— Какво прави?

— Вика и другия. — Внезапно се обърна към нея. — Трябва да изчезваме.

— Защо?

— Защото тръгват насам.

Излязоха от стаята и Ейдриън инстинктивно тръгна към асансьора, но Дюран я хвана за ръкава, дръпна я към стълбището в дъното на коридора и рязко отвори вратата. Откъм асансьора се чу мелодичен сигнал и те затичаха надолу по стъпалата.

Изведнъж Ейдриън се сблъска в нещо много голямо — някой, който се качваше нагоре със същата скорост, с която те слизаха.

— Кучка! — Якият тип я сграбчи с две ръце и я запрати към стената. Тя си удари гърба и главата, изохка и се свлече на пода. В следващия момент Дюран замахна и удари типа зад ухото. Той залитна, а после с животински рев се хвърли към терапевта, като че ли онзи беше тренировъчен чувал, закачен на железните перила. Ударът беше страхотен и Дюран се преви от болка, но истинската агония беше в устата му, защото си прехапа езика. Усети вкуса на кръвта — само за миг, защото в следващия Мечката го удари в челото и главата му звънна.

Дюран се изтъркаля наляво и инстинктивно контраатакува, но без успех — противникът му провря месестите си ръце под мишниците му и натисна врата му в двоен нелсън. Дюран беше във форма, но не можеше да направи нищо — мъжът беше с дваисет и пет кило по-тежък, много по-здрав, а също и много бърз.

После се случи нещо странно. Без да мисли, Дюран се присви, свирайки глава между коленете си, толкова бързо, че Мечката прехвъркна през раменете му. Това беше съвършено движение на борец и лекотата, с която го изпълни, изненада Дюран почти толкова, колкото и жертвата му. „Откъде съм го научил?“ — запита се той, докато тилът на Мечката с трясък се удари в циментовия под.

Той остана за момент зашеметен. Дюран трескаво се оглеждаше за нещо, с което да го халоса. Но нямаше нищо. После Мечката бавно се надигна на ръце и колене и почна да се изправя. Дюран ужасен отстъпи крачка назад, после го изрита с пета в брадата и пречупи врата му с пукот, приличащ на пистолетен изстрел.

Всичко утихна, остана само шумът от задъханото дишане на Дюран. Ейдриън лежеше в ъгъла на стълбищната площадка и хлипаше.

Дюран приклепна до нея, сложи ръка под главата ѝ и опипа мократа ѝ от кръв коса.

— Полека — каза той и внимателно я вдигна да седне. — Трябва да тръгваме.

Тя с усилие се изправи — държеше се за ръката му, като че ли беше спасителен пояс.

— Къде са ключовете? — попита той.

Тя кимна към торбата, където беше сложила ръчната си чанта и другите си неща.

Той бръкна в нея, отвори чантичката и извади ключовете. После я поведе по стълбите към мецанина и през фоайето. На рецепцията нямаше никого, нямаше и охрана на входа.

— Къде е другият? — попита Ейдриън, като видя, че всичко е пусто.

— Търси си приятеля — каза Дюран. — Хайде.

Излязоха в свежия нощен въздух и бързо се спуснаха към колата. Дюран пхна ключа, запали мотора и каза:

— Сложете си колана.

— Какво?! — попита Ейдриън и го погледна невярващо. — Тръгвайте!

Той поклати глава, форсира още повече колата и викна:

— Коланът! — После издърпа собствения си и го закопча.

— Но...

Дюран не я слушаше. Беше се обърнал и гледаше през задното стъкло.

Изтощена и уплашена, Ейдриън също си сложи колана, после скръсти ръце пред гърдите си и загледа напред, напълно вцепенена.

— Ето го — каза Дюран.

Един мъж с подивял поглед изскочи от страничната врата на мотела и започна да се оглежда.

— Вечно ли ще стоим тука? — попита Ейдриън.

В отговор Дюран премести лоста на задна скорост. Гумите изсвириха и изстреляха доджа назад към предницата на черния меркюри, паркиран на десетина метра зад тях. Чу се пукот на строшени стъкла, изригна гейзер от антифриз — капакът на другата кола се огъна на две, двигателят хлътна навътре, а дясната гума клекна.

Ейдриън изпищя, а мъжът на входа на мотела изрева от яд. Дюран рязко подкара напред и каза:

— Знаете ли, коланите не са само приумица на пътната полиция.
Те наистина са полезни.

22.

Дъждът бе преминал в мокра мъгла. В разсеяната светлина проблясваха локви; градът заспиваше.

Дюран погледна Ейдриън — тя тихо стенеше. Държеше се като след мозъчно сътресение — ту отпаднаше, ту се съвземаше. Излязоха на магистралата и се насочиха на север. Ейдриън помоли да спрат и повърна. После се почувства малко по-добре.

Не говореха. Той поотвори автоматично смъкващите се странични стъкла, за да може студеният въздух да ги ободри. Докато минаваха край Капитолийския хълм, се обърна и я попита:

— Ще се обидите ли, ако ви кажа нещо?

— Какво?

— Казах ви, че ще стане така.

Тя примигна. И се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Само това, което казах: предупредих ви.

— И за какво ме предупредихте? — Тя се намръщи още повече.

— Да не отивате на работа.

Устата ѝ се отвори, тя понечи да възрази, но се отказа и се сви в седалката. Беше жестоко да ѝ го навира в лицето — въпреки че беше прав. *Особено* когато беше прав. И ако сам не се досещаше за това, тогава...

След малко тя попита.

— Къде отиваме?

— Към Бетани Бийч.

Тя го погледна невярващо.

„Вече е по-добре“ — помисли си той.

— Полудяхте ли? Не мога да отида там! Трябва да работя!

Дюран не каза нищо.

— Обърнете колата — настоя тя.

Дюран се засмя.

— Наистина искам да се върна! — повиши тон Ейдриън. — Отбийте и излезте от магистралата.

— Няма.

— Как така „няма“? Спрете шибаната кола! Аз съм я наела. Тя е моя — оох! — Тя се пипна по тила и се втрени ужасено в окървавените си пръсти. — Не е нормално — оплака се тя.

— Кое не е нормално?

— Да съм с вас.

Край тях профуча огромен камион, който разтърси колата и я покори с мъгла от пръски. Мълчаха дълго. Минаха отклоненията за Анаполис и Дюран забеляза първия знак, сочещ пътя към моста „Бей“.

— Защо Бетани? — попита тя след малко.

— Като дете прекарвах летата там — отговори Дюран. — Имахме виличка на брега.

— Сигурен ли сте? — Тя го погледна скептично.

— Разбира се, че съм сигурен.

— Нали паметта ви изневеряваше. Имам предвид, че не сте наясно кой сте, откъде идвате и така нататък.

Голям зелен знак пред тях ги предупреждаваше да не пият, докато шофират: „Към плажа“, пишеше отдолу. Следващият знак им изброяваше радиочестотите, предаващи пътни новини и съвети. Насочиха се покрай металната ограда към будките за пътна такса. Дюран намали, подаде на служителя петдоларова банкнота и му каза да задържи рестото. Часовникът на таблото показваше 2:49.

На средата на моста той се обърна към нея и каза:

— Спомням си *точно* и къщичката.

— Разкажете ми за нея — каза тя.

— Ами, имаше си име. — Дюран сви рамене. — Всички си имаха имена, всички вили в старата част на Бетани.

— Нещо друго? — попита Ейдриън.

— Преди време градът е бил църковен лагер. — Той я погледна сериозно. — Къщата ни се казваше „Плажен рай“. Беше написано на ръка, на дървена табелка. До входната врата. Вратата беше стъклена.

— Колко оригинално! Какво друго си спомняте?

— Тъпият звук, който издаваше вратата, когато се удареше в рамката; и как се белеше боята от тавана над верандата.

Той спря, после продължи:

— Спомням си и градината — всъщност не беше точно градина. Но си спомням растенията: две хортензии, няколко перуники и леха теменужки. Спомням си душа на двора и как през дъските на пода се виждаше земята.

— Хм — каза тя, впечатлена въпреки желанието си. — И кой беше собственик на вилата?

Минаха през Кент Айланд — по търговската улица, пълна със сергии и лавки за бърза закуска.

— Родителите ми — отвърна той.

— Семейство Дюран?

— Знам какво си мислите — каза той, — но да. Семейство Дюран. Така се казваха.

— Семейство Дюран не са били ваши родители.

— Но са взели името Дюран.

Тя се загледа навън притеснено.

— Спомням си толкова много... — Той като че ли говореше повече на себе си, отколкото на Ейдриън. — Спомням си къде пазехме ключа, под третото бяло камъче от редицата покрай алеята. Спомням си и старото „Монополи“ — държахме го на плажа. Една година загубихме няколко от къщичките и майка ми побесня. Беше любимата ѝ игра. — Той се усмихна. — И обикновено повтаряше: „Ще трябва да взема вместо тях някакви камъчета“. Като че ли беше нещо ужасно.

Пътуваха през равната обработена земя на полуостров Делмарва към хоризонта — невидимата линия между черната земя и още по-черното небе. Край тях изненадващо изникна някакъв силос, наоколо се виждаха и метални напоителни тръби, разпръснати по полето. На всеки няколко километра минаваха покрай павилиончета, необитаеми през зимата, с изписани на ръка обяви: „Насам! Пуканки! Сладки!“

Стигнаха до кръстовище с две табели: на север към Рибот и на юг — към Оушън Сити. Дюран се поколеба за посоката.

— Тръгнете по 113-а — каза Ейдриън.

— Но...

— Повярвайте ми — каза тя. — Живяла съм наблизко, нали помните?

— Не — намръщи се Дюран.

— О, вярно — отбеляза тя саркастично. — Разказвали са ви за Юга. Къде беше? В Алабама?

— В Южна Каролина.

— Завийте наляво.

След четиридесет и пет минути минаха през Дентън, Делауер, почти покрай къщата, където навремето бяха живели Ейдриън и Ники — паянтово ранчо с навес за кола, направен от пластмасови плоскости, и пощенска кутия, изрисувана с ярки цветя. В предния двор имаше две дървета с добре оформени еднакви корони.

След половин час стигнаха до предградията на Бетани Бийч. Розовата зора вече бе изпълнила хоризонта. Дюран се вълнуваше все повече — щом застанеше пред крайбрежната вила, миналото щеше да се върне. Съвсем логично. И щеше да покаже на Ейдриън белите камъни покрай пътеката и банята на двора, и малката градинка. Къщата може и да се беше променила, но не и тези неща. Беше сигурен.

Скоро той каза:

— Идва знакът за Бетани Бийч! — И след минута завиха покрай безвкусната табела, бележеща отклонението от магистралата, и той видя продълговатото лице на индианец, изрязано в дървото, и изпита чувството, че вижда стар приятел. С носталгия си спомни как, когато — като момче — се прибираше с баба си, на това кръстовище изпълваха колата с бойни викове.

— Кога за последен път сте били тук? — попита Ейдриън.

— Не знам... — Той се замисли. — Бях още дете.

Улицата свършваше със стълби към плажната ивица и Дюран зави наляво по пътя успоредно на брега.

— Къде бихме могли да отседнем тук? — попита Ейдриън. — Искам да кажа, ако не си спомняте кога сте били във вилата за последен път, тя вече сигурно не принадлежи на семейството ви.

Разбира се, тя имаше право, но той не знаеше какво да каже — и това беше странно дори за него. Никога не бе мислил за крайбрежната къща. Колко голяма беше? И беше ли негова? Би трябвало, но не беше сигурен. Никога не си бе задавал този въпрос. Сега обаче се замисли: не, не бе идвал тук след смъртта на родителите си. Спомените му от това място бяха от съвсем ранна възраст. Игра на топка, „монополи“ и скокове във вълните.

„Всичко ще е наред — помисли си Дюран, — само да я зърна.“

Някои от къщите, покрай които минаваха, бяха нови, построени на здрави колони, за да са защитени от ураганите. Бяха много просторни от старите вили, с елегантни тераси на няколко нива. Във вятъра плющяха флагове — фенери, раци, слънчогледи, танцуващи индианци. Новите къщи не му бяха познати, но всичко друго беше така, както си го спомняше, дори и знаците за частна собственост пред всяка отбивка и табелите за даване под наем. Хората предлагаха вилите през цялото лято, освен когато самите те не идваха на почивка. Опитва се да си спомни дали семейството му прекарваше цялото лято тук, но не можа.

— Е? — попита Ейдриън.

— Какво?

— Попитах ви...

— Не знам — каза той разсеяно. — Не знам какво се е случило с „Плажен рай“ след като родителите ми починаха.

— Но би трябвало...!

— Просто искам да погледна — настоя той. — Освен това къщата е тук, зад ъгъла.

Зави по Трета улица и започна да брои номерата.

— Едно — тринайсет. Едно — единайсет. Петата къща, наляво. Правилно... тук трябва да е.

Беше стара паянтова вила. Знакът, закачен на стълба до отбивката, потреперваше под напора на вятъра.

„Гнезденцето на семейство Джил“

Той спря колата, слезе и се вгледа напрегнато. Ейдриън също слезе и застана до него. Въздухът беше свеж, наситен с мирис на море, чуваше се и тътенът на прибоя — брегът беше съвсем наблизо.

— Сменили са името — отбеляза Ейдриън. — Това отговаря на единия въпрос. Някои си Джил са я купили.

— Не — поклати глава Дюран.

— Какво?

Той постави ръка на челото си и затвори очи — спомняше си нещата, които не виждаше тук: просторната веранда, широките дървени стъпала към предната врата, капандурите на втория етаж.

Опита се да разбере как е възможно къщата на спомените му да се е променила толкова, за да заприлича на тази пред него: тясна сграда с две стъпала, без веранда, без капандури. Нямахше хортензии, нито редички от бели камъни, където да крият ключа.

— Не — повтори той.

По предложение на Ейдриън обикаляха улиците на Бетани почти час. Може би бе сбъркал адреса. Може би къщата е била разрушена. Може би. Опитваше се да съпостави къщата с пейзажа, но не се получаваше. „Плажен рай“ беше просто една измислица.

— Боже — каза Ейдриън, когато спряха да пият кафе и тя огледа смачканата тенекия, в която се бе превърнала задницата на колата.

— Застраховала съм я за катастрофи по петнайсет долара на ден. — Тя се изсмя нервно.

— Ще ви покрия разходите.

— Няма нужда. — Тя поклати глава. — Кредитната ми карта ще свърши работа. Само че ще трябва да изпишем тонове хартия.

Влязоха в кафе „Мечта“ и се оказаха в центъра на вниманието на неколцината ранни посетители.

— Боже, какво ви се е случило? — попита келнерката, като видя засъхналата кръв до ухото на Ейдриън.

— Ударих се — отвърна тя и тръгна към дамската тоалетна.

Дюран седна да я изчака пред чашата кафе с мляко. Вече разбираше, че нещо не пасва — че той не е този, за който се мисли, че спомените му не са негови. Или поне не бяха истински, дълготрайни спомени.

Но миналата нощ беше истинска — бе сигурен в това. Беше сигурен, защото го болеше на много места. Боляха го ребрата, беше си прехапал езика и сега му бе трудно да говори. И не само това: спомняше си ясно звука от счупването на врата, когато бе изритал противника си — това не се бе родило във въображението му.

Шумът беше реален също като болката, от която не можеше да се отърве. Всичко това трябваше да е истинско.

А „Сидуел“? Беше ли учил в „Сидуел“ — или бе отишъл само на събирането? Защото беше сигурен, че бе присъствал на събирането — можеше да си припомни любезните поздравя, да види как Адам

Боумън се навежда към табелката с името му. Да, той си спомняше училището, но дали училището го помнеше? Едва ли.

— Свърших им всичките салфетки — каза Ейдриън, докато сядаше до него. Косата ѝ беше влажна, но засъхналата кръв беше махната.

— Трябва да ви види лекар — каза Дюран.

— Нищо ми няма — поклати глава тя. — Трябва ми само един шал.

По предложение на Ейдриън отидоха до фирмата за недвижими имоти „Хикман“ и попитаха за вила на име „Плажен рай“, собственост на семейство Дюран. Агентката каза, че е израсла в Бетани и познава всички — но не си спомняше някога тук да са живели Дюран, а и беше сигурна, че наоколо няма вила, наречена „Плажен рай“.

— Сигурна съм. Но и аз не съм безгрешна — каза тя и им предложи да погледнат в компютъра.

— Дори вилата да се поддържа от „Конър“ или някоя от другите фирми, трябва да е описана тук — каза тя.

Но не беше.

— Какво ще кажете за други вили? — попита тя. — Много са добри за това време на годината. И наемите са ниски. Няма ли да си изберете някоя?

Дюран понечи да си тръгне, но Ейдриън го изненада.

— Разбира се — каза тя, като му хвърли съучастнически поглед. — Нещо не много голямо, не много скъпо, и да има телефон.

Агентката зачука по клавиатурата и огледа възможностите.

— Мога да ви настаня на една пряка от плажа — две спални и кабелна телевизия.

— Колко? — попита Ейдриън.

— Триста и петдесет долара седмично.

Дюран се отпусна на стола и вяло заслуша как Ейдриън урежда договора. Лицето му бе неподвижно, тялото му не помръдваше — по същия начин можеше да застане и над пропаст. Струваше му се, че колкото повече разбира за себе си, толкова по-малко знае. Колкото повече търсеше, толкова по-малко намираше. Сега седеше в някаква фирма за недвижима собственост, във въображаемия декор на въображаемото си детство, и му се струваше, че цялата перспектива — цялостното му отношение към света и самия себе си — се плъзга към

някаква губеца се в безкрая точка, от която няма връщане или поне той не можеше да разбере как да се върне.

„Аз изчезвам — помисли си той, — който и да съм...“

23.

„Морски пръски“ беше бледосиня крайбрежна вила на Четвърта улица, на няколко крачки от океана. Боядисана на бърза ръка, леко западнала, това беше типична лятна къща с разнородна мебелировка и любителски морски пейзажи по стените. Във въздуха се усещаше слаб, но вездесъщ мирис на плесен. Дюран се просна на скърцащия диван във всекидневната и се загледа с празен поглед в тавана.

Ейдриън седна в кухнята и се зае с поредния списък.

„1. Слоу“ — написа тя, после въздъхна. Трябваше да му се обади. Би трябвало да се обади още от офиса на фирмата за недвижима собственост или от някой автомат край пътя. Вече беше 10:30 — повече от късно: и загиваше права. Трябваше на всяка цена да се обади, само че... какво щеше да му каже? Какво би могла да му съобщи, без да изглежда като откачена?

Заедно със служителите, стажантите и съдебните репортери най-малко десетина души щяха да присъстват на разпита на Макелигът. Първо щяха да изчакат толерантно петнайсетина минути; общи приказки, които щяха да завършват със смръщване на вежди; нервни погледи към часовника, последвани от учудване и загриженост: „Къде може да е Ейдриън? Дали не ѝ се е случило нещо?“. Щяха да започнат да звънят по телефоните, да ходят да пият кафе, да четат вестници или да преглеждат бележките си. Час и половина по-късно адвокатът на ищеца щеше да прибере бележките си и да стане — а Бети вече щеше да я е търсила у тях и щеше да се е обадила и на Слоу в Сан Диего.

Чу как Дюран включва телевизора.

„2. Да се обадя на Бил Фелоус — име и телефон на специалиста по паметта.

3. Застрахователна компания — да презапиша лентите на Дюран за Ники.

4. Пазаруване: храна, дрехи, четка за коса.

5.“

Нямаше точка 5. И всъщност нямаше как да допълни този списък, ако не изпълнеше точка първа. Всичко друго можеше да почака. Стисна зъби, събра кураж и набра номера на Бети. Телефонът в офиса иззвъня и тя побърза да затвори.

Не че беше уплашена. Просто не знаеше какво да каже. Къртис Слоу не би могъл да се нарече състрадателен тип. Точно обратното — когато разбра, че е израснала като сирак, реагира по-скоро с известна тревога — като че ли му бе признала, че е прихванала неприятна, може би заразна болест. Как би реагирал на новината, че е наела плажна къща заедно с един маниак и че бягат от убиец, ликвидирал вече двама души — включително и един от служителите на фирмата? Към това трябваше да добави информацията, че всичко това е свързано с неотдавнашното самоубийство на сестра ѝ, която е била обсебена от фалшиви спомени за изнасилване от сатанисти...

„Слоу & Хюли“ бяха стара и уважавана вашингтонска фирма. Повечето от адвокатите, работещи в нея, бяха амбициозни и стегнати хора, умни, предпазливи и дисциплинирани. Те не отсядаха в „Комфорт Ин“. Не бяха сираци. И никога не бяха бягали, за да се укроят. Така че...

„Няма начин да се отърва“ — помисли си Ейдриън и отново набра офиса.

Бети отвърна при първото позвъняване.

— Бети, аз съм — Ейдриън.

— О, боже, Скаут! Какво става?

— Трудно ми е да ти обясня.

— Все пак се постарай. — Нервен смях. — Знаеш ли каква каша е тука? Събрали сме се петнайсет души, включително двама партньори... стърчим тука... гледаме се повече от час и хоп — ти се обаждаш по телефона. Каж ми, че те е блъснала кола! Каж ми, че са те убили! Къде си?

В последния въпрос имаше зрънце надежда.

— Не мога.

— Какво има все пак?

— Появи се нещо спешно.

— Спешно. Какво по-конкретно?

— *Внезапен* спешен случай.

И преди Бети да успее да я заразитва, Ейдриън побърза да ѝ обясни къде е досието за Макелигът.

— Това не е окончателният вариант — каза тя. — Ще трябва да го довърша в мотела...

— Какъв мотел?

Ейдриън пренебрегна въпроса и бързо продължи:

— Намира се в папката за *асфалтовото* дело в моя компютър.

— Чакай секунда — искаш да кажеш, че няма да дойдеш? Какво да кажа на Къртис, за бога?

— Аз ще му се обадя.

— И какво ще му кажеш? Че се е появило нещо спешно? — Бети бе по-скоро развълнувана, отколкото разтревожена.

— Да.

— Но той ще поиска да разбере какво е това „спешно“. И няма да мине така лесно, нали знаеш?

— Ще му кажа, че се е появило нещо спешно по женската част.

— Какво?

— Чу ме.

— Изобщо не те разбирам — протестира Бети. — Какво означава това?

— И аз не знам — но познавам Слоу и, повярвай ми, той няма да попита.

Затвори, стисна зъби и позвъни на Слоу в Сан Диего. За нейно голямо облекчение го нямаше, така че тя остави съобщение:

„Къртис? Обажда се Ейдриън Коуп. Много съжалявам за тази сутрин, но... имах спешен случай, нещо... нещо женско и, сега... всичко вече е нормално. Ще прехвърля датата за показанието за първата следваща възможност. Ще се опитам да се свържа по-късно. Дочуване!“

После се обади на Бил Фелоус, който, за нейно учудване, не бе научил нищо за сутрешната издънка.

— Току-що влизам — каза той. — Какво има?

— Помниш ли онзи случай с бракоразводното дело, по което стажувахте с Нелсън?

Той се замисли за момент, после каза, че не си спомня.

— Мисля, че беше дело за развод. Човекът работеше за някаква застрахователна агенция...

— А, имаш предвид делото „Брустър“?

— Именно!

— Да, то беше нещо повече от бракоразводно дело. И какво те интересува?

— Имахте един експерт — някакъв психиатър. Знаеше много за паметта.

— Да, помня.

— Как се казваше?

— Рей Шоу! Страхотен експерт.

— Знаеш ли къде бих могла да го намеря?

— Последното, което знам, е, че преподава в Колумбийския медицински университет.

— А добър ли е? — попита тя. — По въпросите на паметта?

— Нали ти казах — страхотен. Той я е измислил тази наука.

— Окей — засмя се тя. — Но често ли се явява в съда?

— Искаш да кажеш да го повикаш като експерт към някое дело?

— Сега беше ред на Фелоус да се изсмее.

— Да.

— Не мисля, че ще успееш. Досега е свидетелствал само по делото „Брустър“, и то, защото онзи тип му бе състудент.

— Значи е сериозна работа — каза Ейдриън.

— Абсолютно. Изчакай. Ще ти дам телефонните му номера.

Ейдриън ги записа, благодари му и си казаха „довиждане“. Зад вратата избухна телевизионен смях и секна. Какво трябваше да каже на Шоу? И какво очакваше от него?

„Аз съм с един доктор, който мисли, че е психиатър — но не е. Той е лекувал сестра ми, която се самоуби, и оттогава някой се опитва да ме убие — мен, или може би нас двамата, не съм сигурна. Както и да е, той не е този, за когото се представя (онзи също е мъртъв), и се надявам, че бихте помогнали да възвърне паметта си, за да разберем какво става, а също и за да мога да заживея отново нормално.“

Щеше да я изслуша и след това щеше да звънне в психиатричната болница в Белвю. „Обади ми се една луда...“

Тя обърна нова страница в бележника си и в най-горната част на листа написа: „Шоу“. После добави: „Адвокати — Фелоус — делото «Брустър»“.

Въздъхна. Щеше да е добре, ако знаеше повече за делото „Брустър“. Щеше да изглежда, че е свързана по някакъв начин с делото. Трябваше да погледне в „Нексис“ и да разучи нещата.

Лаптопът на Ники беше в колата. Всичко, което ѝ трябваше, за да се добере до уебсайта, съдържащ пълния текст на повече от пет хиляди вестници и списания от двайсет години, беше абонаментният код на фирмата и паролата. Тя ги знаеше наизуст. Всички ги знаеха. Абонаментният код беше 1-СЛОУ-1, същият като автомобилния номер на Къртис. Паролата беше *правонарушения* — една от малките шегички на шефа.

Тръгна да вземе лаптопа и мина през всекидневната; Дюран все така лежеше на дивана, втренчен в телевизора.

— Обичаш ли да гледаш телевизия?

Той сви рамене.

— Ами... да.

Беше отпуснат, без никакъв тонус, почти заспал. Странно. Ейдриън се сети за есето на Гертруд Стайн за Америка (или беше само за Бъркли?) — тя твърдеше, че *тук* няма *тук*. По същия начин изглеждаше и Дюран пред телевизора. *Него* го нямаше в него.

Измъкна лаптопа на сестра си и седна на кухненската маса. Първото нещо беше да изпрати паметната записка за Макелигът на Бети и Слоу, като я прикачи към един кратък имейл — по този начин те може би щяха да разберат, че не бяга от отговорност, а наистина си има проблеми.

Потърси в джобовете на чантата външен модем, но откри само пакетче дъвка „Орбит“, две розови шноли и малко шишенце с хапчета. Нямахше нито име и номер на лечебния препарат, нито име на лекаря. Пишеше само:

„№1
Никол Съливан
Да се взима според предписанието“.

Отдолу Ники бе надраскала: „Плацебо №1“. Какво значеше това? Тя отвори бурканчето. Хапчетата бяха капсули, пълни с кафяв прах. Нямаха фармацевтичен знак, нито някаква марка. Какво беше това? Витамини? Може би. Но не приличаше на шишенце за витамини. По-скоро изглеждаше като лекарство. А „Плацебо №1“? Това някаква шега ли беше?

Тя сложи шишенцето до компютъра и реши по-късно да го покаже на Дюран. Но първо: Нексис.

Откри модема в един от джобовете на калъфката и го включи. После влезе в Нексис-Лексис с кода и паролата на фирмата. Уебсайтът вървеше много бавно и за да намери историите, които търсеше, ѝ трябваше повече от половин час: откри профил на доктор Шоу в „Ню Йорк Таймс“, няколко негови статии за паметта и информация за бракоразводния процес „Брустър“.

Шоу беше петдесет и седем годишен, възпитаник на университета „Еразъмс Хол“, на колежа в Бруклин и медицинския университет в Йейл, където бе специализирал невробиология и психиатрия. Снимката показваше очевидно гениален човек с рошави вежди, облечен в пуловер с обърната яка и спортно яке. Според написаното Шоу беше „шеф на научните изследователи“ в Центъра за невробиология и изучаване на паметта към Колумбийския университет, а също така известен преподавател във факултета по психиатрия на медицинския факултет. Беше редовен сътрудник на „Ню Ингленд Джърнал оф Медисин“, беше писал и статии за популярни списания като „Харпърс“ и „Атлантик“.

Всичките му статии бяха събрани в Нексис и тя ги изтегли на един диск, после прекара около час в четене за откритата и скрита памет, за когнитивните разстройства, за хипнозата и за ролята на хипоталамуса в късата и дълга памет.

В материалите нямаше нищо особено.

После се задълбочи в делото „Брустър“, което подробно бе тълкувано в един брой на „Американ Лойър“.

Шоу беше свидетел от страна на защитата. Проблемът беше с „натрапчивите“ спомени на госпожа Брустър за предполагаемото насилствено държане на съпруга ѝ — поведение, което не бе доказано.

При разпита, воден от Сократес Нелсън, Шоу трябваше да обясни връзката между учебния процес и запомнянето. Според невробиолога спомените бяха по-скоро динамични, отколкото статични и имаха физиологична основа. С други думи, те се променяха и това ставаше и на физическо, и на клетъчно равнище.

„Ако това не се случва — бе казал той пред съда, — ние не бихме могли да научим нищо ново.“ Шоу привеждаше примери и бе обяснил съвсем популярно как изглежда обучението да се удари правилно една бейзболна топка. Тази задача изискваше най-малко три вида памет — двигателна, зрителна и памет за последователните действия — всяка от които заемаше различно място в мозъка.

Повечето хора никога не постигат добри резултати при удрянето на бейзболна топка. Но дори и най-ограниченото и скромно умение изисква повторяеми опити, усилия, като последният опит прилича на предишния. В това се състои цялото физическо обучение — усъвършенстване на техниката със стимулиране. И основното бе, че при всеки нов опит да се удари топката се променя и неврологичната рамка на самата памет. Когато новакът уцели топката, съответните неврони кодират информацията като успешен опит. По този начин закодираните данни се превръщат в шаблон за всички бъдещи удари.

„Разбира се, това е най-общо казано. Спомените се променят от новите преживявания. Ние разбираме това на едно вътрешно равнище — бе свидетелствал Шоу, — но това, което не можем да разберем, е, че същият механизъм, който ни дава възможност да учим — тоест, който ни позволява да променяме паметта — ни кара понякога да помним миналото по един дефектен, неправилен начин.

Когато със съпругата ми си припомняме споделено събитие — концерт, спорт, пътуване — ние рядко си спомняме *едно и също* събитие по *един и същ* начин. Чрез един процес, наречен «захвърляне», споменът ни за концерта е повлиян от спомените за други концерти, включително и такива, които сме гледали по телевизията или на филм, дори и концерти, за които *само сме чували*. И всички тези спомени «споделят» подробности помежду си — и така спомените ни за един следобед в «Линкълн Сентър» са променени от документалните

филми, които сме гледали за Уудсток, и също от това, което сме чели за Вагнер — да не споменавам и мечтата да слушаме концерт в «Ла Скала».

Механизмът действа по следния начин: всеки спомен е свързан посредством невронни магистрали с всички останали. Но няма и двама души с еднакви преживявания, всеки от нас има уникална матрица на спомените и нервните връзки. Тоест, когато аз и съпругата ми посещаваме един концерт, ние имаме подобни, но различни преживявания — и подобни, но различни спомени за същото събитие. И не само това: след като спомените са предмет на постоянна еволюция, спомените на съпругата ми за този концерт един ден биха могли да бъдат напълно непознати — поне за мен.“

След възражения на адвоката на обвинението Шоу бе цитирал различни експерименти, засягащи свидетелствата на очевидци — трудовете на Елизабет Лофтърс и други автори. Тези изследвания разкриваха, че макар и мнозина — обикновени хора, лекари, адвокати, дори психиатри — да са склонни да вярват, че „паметта“ е нещо като преглед, реалността всъщност е съвсем различна. На практика „паметта“ представлява възстановка на събитието в ума ни. Звучи като „да сееш на корена му ряпа“, беше казал Шоу, но „разликата не би могла да бъде описана по-задълбочено“.

Основният въпрос беше, че тези възстановки не бяха солидни. „Паметта е романист, а не фотограф“ — беше казал Шоу пред съда.

И за да илюстрира мисълта си, бе описал редица експерименти, при които пред студенти са били показвани кратки филми, а след това младите хора са били разпитвани с подвеждащи въпроси за това, което са гледали. Седмица по-късно разговаряли със студентите за втори път и било установено, че повечето от тях са въвели подвеждащите данни в собствените си спомени. На втория път те си „спомняли“ неща, за които били питани на предния сеанс — но които всъщност не били гледали. „С други думи — бе казал Шоу, — те са оформили псевдоспомени.“

Ейдриън стана, протегна се, излезе навън и вдиша с пълни гърди влажния въздух и мириса на океана.

Всичко се въртеше около паметта. Фантазиите на Ники, фантазиите на Дюран! Доктор Шоу беше кралят на паметта и ако той

не можеше да помогне, сигурно никой друг не би могъл. Но щеше ли да се съгласи?

Тя подиша още малко солен въздух, влезе и попита Дюран:

— Искате ли кафе?

Той поклати глава, потънал в плачливите истории на някаква сапунена опера.

С чаша топло нескафе в ръка тя седна пред лаптопа, за да извади от търсачката всичко, свързано с термина „псевдопамет“. Миг покъсно пред нея се появи десетина заглавия; повечето се въртяха около използването на хипнозата за „лекуване“ на спомените на лица, претърпели сексуални нападения — точно какъвто беше случаят с Ники. Феноменът, изглежда, беше епидемичен, дискусиата около него — твърде активна. Дори бяха създадени и организации с идеална цел: „Фондация за фалшивата памет“, чиято цел бе да разбива подобни спомени, и „Вяра в децата“, която търсеше начин да подпомогне страдащите от болезнени спомени. Доколкото си спомняше, в завещанието си Ники беше отделила пари за втората фондация.

„Лекуването“ на спомените беше станало нещо обикновено — и, разбира се, твърде противоречиво — така че Националната асоциация по психология беше въвела известни правила. Първо, терапевтът трябваше да е нащрек да не подвежда несъзнателно пациентите си към „разкриване“ на дълго потисканите събития на насилие — които всъщност може и никога да не се бяха случвали.

Според второто изискване терапевтът трябваше да знае, че възстановяването на някои спомени по пътя на насочени представи или хипноза може да доведе до съдебен процес — ако се разкрие връзка с определена личност. Доколкото тези „подсилващи паметта“ техники увеличаваха „внушаемостта“ и образуването на псевдоспомени, редица застрахователни компании изискваха сеансите от такъв вид да бъдат записвани на аудиокасети за защита на терапевта.

И именно по този път беше спечелено делото „Брустър“. Списание „Американ Лойър“ пишеше:

„Коментарите на Шоу по записите на терапевта по време на сеансите с госпожа Брустър бяха особено показателни.

Той я е подвеждал — каза професорът пред съда. — Ако слушаме въпросите, които ѝ е задавал, става ясно, че той е предлагал предварителен сценарий, който по-късно тя е възприела като свои собствени спомени. Процесът се превръща в пълно сътрудничество, в някакъв псевдолечебен заговор, в който тя допълва сценария с все по-нарастващо чувство на омерзение към определен субект, а терапевтът — от своя страна — я окуражава с прояви на съчувствие и поздравления.“

Ейдриън изключи лаптопа и стана. Шумът на приборя започваше да ѝ действа на нервите.

— Буден ли сте? — подвикна тя.

Дюран се появи на вратата на кухнята. Лицето му беше зачервено и сънено.

— Почти.

— Спомняте ли си магнетофонните записи, които сте правили?

— За застрахователната компания ли?

— Да. Питам се дали може да ми разкажете за тях. Може би е възможно да набавите копия?

— Имате предвид сега ли?

— Ами — тя го изгледа малко нервно, — да, сега. Ако не сте много зает...

Той погледна часовника си и се усмихна лениво.

— Мисля, че имам малък прозорец в програмата. — Отиде във всекидневната, взе дистанционното и изключи телевизора. После вдигна телефона, набра служба „Справки“ и след няколко минути тя го чу да казва: — Само не ме свързвайте с телефонен секретар, окей? Защото веднъж вече звънях на този телефон. Бих искал да се свържа с „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“, нали може? Ем-Джи-Ей. „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“.

Слуша известно време мълчаливо, после затвори.

— Какво има? — попита тя.

— Не мога да намеря номера на фирмата. Това е нелепо — знам адреса им. Нали пращах касети два-три пъти седмично. Всъщност — той потупа джоба на спортното си сако — все още имам една.

Той я извади от вътрешния си джоб и я сложи на масата.

— Нямах възможност да я пратя по пощата, но... помня адреса: 1752 „Авеню ъф ди Америкас“. Апартамент 1119. Това е в... Манхатън.

— Нека погледна — каза тя и се обърна към лаптопа. — В справочника „За всеки“ би трябвало да го има.

— „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“ — каза той. — Не „иншурънс“. А...

— Разбрах — прекъсна го тя, — чух ви.

Модемът затърси уебстраниците, а тя вдигна шишенцето с лекарствата, което бе намерила в чантата на лаптопа, и му го показа.

— Имате ли представа какво е това?

Той взе тъмното шишенце и го разгледа внимателно, докато компютърът търсеше „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“.

— Може би е някакъв вид клинична проба — предположи той. — Макар че... Плацебо №1? Не, не мисля.

— Сигурно е ходила при някой билкар — предположи Ейдриън.

— Мислите ли?

Тя взе шишенцето, пъкна го в джоба си и си помисли: „Може би трябва да дам хапчетата за анализ“. На екрана се появи списък на застрахователни компании. Но „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“ нямаше. Нито нещо подобно в щата Ню Йорк.

— Вижте — каза тя, докато Дюран се наведе през рамото ѝ, за да погледне екрана, — заслужава ли си да им звъним?

— Не. — Той поклати глава. — Няма смисъл. Единственото, което можем да направим, е да отидем до Ню Йорк, но...

— Между другото какво има на лентата? — попита тя, като почука по касетата с нокът.

— Запис на сеанс с един пациент. Той е холандец. — Изведнъж лицето му стана пепелявосиво. — О, боже! Кой ден сме днес?

— Понеделник.

Той изглеждаше като ударен от гръм.

— Това не е хубаво.

— Кое?

— Пропуснах уговорена среща! — Дюран погледна към тавана и въздъхна.

— Без майтап!?

Той беше толкова отнесен, че дори не долови сарказма в гласа ѝ.

— Да изчезна по този начин — не знам какво може да направи той. Отношенията между пациент и терапевт... това са отношения на доверие! Нарушавате доверието и...

— Ама май сте забравили, че не сте терапевт? Че всъщност не сте и Дюран. И въобще не знаем кой сте. Вие сте една разстроена личност с фалшиви документи и дипломи. Повярвайте ми: холандецът ще е по-добре без вас!

Той я погледна притеснено, после се тръшна на дивана пред телевизора и каза:

— Знаете ли, понякога сте много гадна.

Забележката му я изненада и тя се разсмя. Разбира се, беше прав.

Той засили звука на телевизора и се скри зад стена от безсмислено бърборене. Предаваха някакво токшоу — Ейдриън дори не познаваше водещите. Пък и не се интересуваше, макар че предаването беше интересно по някакъв особен начин: две дърти скубли седяха пред камерите, доволни, че ги показват по телевизията.

„Как го беше нарекъл професорът?“ — помисли си Ейдриън. Какъв беше терминът, който бе употребил Шоу? *Псевдотерапевтичен заговор...*

Всекидневие в собствената всекидневна.

24.

Много мразеше да се обажда на хора, които не познава. Всъщност това не беше фобия, но все пак изпитваше някакво неудобство и когато се налагаше да го направи, започваше да се помотава и да си намира оправдания. И това отлагане почти винаги ѝ създаваше неприятности. Като този следобед: ако беше звъннала на Шоу по-рано, нямаше да го търси сега. Не и вечерта. Нито пък вкъщи — което беше по-лошо. Вместо това с Дюран бяха отишли до един супермаркет да купят разни неща (на практика им трябваше всичко) и ето, вече бе станало осем без петнайсет.

Примирена, тя вдигна слушалката и набра номера, решена да затвори, ако никой не отговори до второто иззвъняване. Можеше да е зает, можеше да...

— Рей Шоу слуша. — Гласът беше нисък и звучен.

— Ало? — каза тя след моментно колебание.

— Да? — В гласа му прозвуча съмнение: очевидно предполагаше, че му звъни някакъв телефонен търговец.

— Доктор Шоу — каза тя по-уверено и пое дълбоко дъх, — обажда ви се Ейдриън Коуп от „Слоу & Хюли“. Бил Фелоус ми даде телефона ви.

— О? Как е Бил?

— Добре е! Каза ми: „Поздрави доктор Шоу, като му се обадиш“.

— Бил е страхотно момче.

— Прав сте!

— Е? — попита Шоу, бяха привършили с любезностите. — С какво мога да ви помогна?

— Ами... бих искала да доведа за преглед един човек.

Мълчание.

— Случаят е много необикновен — продължи Ейдриън — и...

— Не знам дали Бил ви е казал — прекъсна я Шоу, — но... нямам много време, за да свидетелствам в съда. Веднъж го направих

заради стар колега — но това е всичко. Нали знаете поговорката: веднъж философ, два пъти — перверзник.

— Разбирам ви. — Тя се засмя вежливо. — А и Бил ми каза, че сте направили изключение за делото „Брустър“. Но не става въпрос за това.

— Така ли?

— Да. Както ви казах, надявам се да прегледате един...

— Уха, уха, уха! Имате предвид — *пациент* ли? — Произнесе думата, като че ли тя бе обещала да извади от шапката си птичечовка.

— Да.

— Ами при това положение не мога да помогна. Толкова съм претрупан с преподаване и с научна работа, че наистина нямам време за пациенти. Ужасно е да се каже, но...

— Не ви моля да приемете нов пациент, докторе — просто се надявах за предварителна оценка. Случаят е много необикновен.

— И колко необикновен? — избоботи той скептично.

— Ами, малко е трудно по телефона, но... мъжът, за когото става дума, живее в напълно измислен свят.

— По-точно?

— Мисли си, че е терапевт.

— Сериозно? — Веселостта на Шоу беше по-обнадеждаваща от предишния му скептицизъм.

— Да. И това не би било толкова зле... но той лекува хора.

— Охо! — Възбудата в гласа на Шоу нарасна в рамките на няколко секунди. — Доведете ми го в четвъртък — каза той. — Мога да го прегледам в десет.

После ѝ даде адреса си и тя затвори с чувството, че е виртуозен изпълнител.

Отиде при Дюран във всекидневната, за да му съобщи новината; той си допиваше бирата.

— Имаме уговорка за четвъртък сутринта.

— С кого?

— С един психиатър. В Ню Йорк.

— И какво очаквате да излезе от това? — Дюран я погледна със съмнение.

— Мисля, че едно професионално мнение може да е ни от полза.

— Мнение за какво?

— За вас.

— За мен ли?

Тя кимна, готова за възраженията му: „Нищо ми няма — аз съм добре!“.

— Добре — каза той.

Следващата сутрин Ейдриън стана рано, отиде с колата до супермаркета в южната част на селището и купи един евтин магнетофон. На връщане спря в „Мечта“ и купи кафе и кроасани.

Когато се прибра, Дюран тъкмо излизаше — пригладдаше косата си и се прозяваше, като че ли току-що бе станал.

— Мислех, че можем да прослушаме лентата — каза тя.

— Коя лента?

— Онази, която не сте пратили.

— А — намръщи се той, — тази ли?

— Какъв е проблемът?

— Сложно е. — Той поклати глава.

— Кое му е сложното?

— Ами, от една страна, има морални проблеми. Хенрик е пациент и разговорите ми с него са поверителни. Все едно че съм свещеник.

— Имате предвид, ако бяхте терапевт.

— От друга страна — той не обърна внимание на подигравката, — не съм сигурен, че това е уместно.

— Няма да ви давам под съд.

— Така ли? Нали бяхте подали жалба.

— Отказах се. Ще оттегля жалбата веднага... след като нещата се нормализират.

— И кога ще стане това?

— Ох, всичко е толкова объркано. Не мога да подавам един ден жалба срещу вас, а на другия — да си наемаме вила заедно. Това не е нормално. Но нещата не са така прости, както си мислех.

Той замълча за миг, после каза:

— Добре. Но няма да ви разкрия самоличността на пациента.

— Разбира се — каза тя. — Просто исках да чуя как провеждате сеанса.

Мъжкният глас беше дълбок и звънтящ, английският му беше превъзходен, с лек акцент от Бенелюкс. Нагласиха касетата и Дюран се настани удобно в едно кресло и се загледа в тавана.

— Всъщност вие го видяхте — каза неочаквано той.

— Така ли?

— Когато дойдохте в кабинета ми първия път.

Тя се опита да си припомни.

— Ние точно провеждахме сеанс — напомни ѝ Дюран. — Едър мъж, с руса коса.

Ейдриън нагласяваше силата на звука. Намръщи се — не можеше да си спомни пациента на Дюран.

— И вие му викахте — не помните ли? Казахте му, че трябвало да се събуди.

— Оо... да.

— И ме нарекохте...

— Бях бясна — призна тя. — А сега тихо — искам да чуя.

Превъртя лентата отначало и увеличи звука.

„Дюран: Съсредоточете се върху дишането си. Така. Искам да дишаш заедно с мен... добре! Много добре. Можеш ли да усетиш спокойствието, Хенрик? То ни обхваща, изпълва ни до повърхността на кожата. И когато издишаме — усещането се увеличава. Ето така. Да, точно така. Искам да усещаш как въздухът влиза и излиза. Знаеш ли къде сме, Хенрик?

Хенрик: На безопасното място.

Дюран: Точно така. Ние сме на безопасно място. На скалата. Мога да чуя малките вълнички, които се разбиват под нас. И над водата се носи лек ветрец. Усещаш ли го в косата си?

Хенрик: Прелита една чайка. Над нас.

Дюран: Точно така. Една чайка се носи над главите ни с вятъра.

Хенрик: Красиво е.

Дюран: Сега искам да си спомниш нощта, когато шофираше... ти шофираше колата си... и беше на пътя към Уоткинс Глен. Помниш ли това, Хенрик?“

Касетата бавно се въртеше.

„Хенрик: Беше късен следобед — един ясен ден. Минах покрай сладкарницата...

Дюран: Не. Не си ходил пеш. Може би си карал кола. Спомняш ли си — ти си бил в кола. През нощта.

Хенрик: Да.“

Ейдриън погледна Дюран — той седеше леко разкراчен, приведен напред, и слушаше внимателно.

„Дюран: И чия беше тази кола?

Хенрик: Аз... не си спомням.

Дюран: Не беше ли автомобилът на родителите ти?

Хенрик: Да. Така беше.

Дюран: Превъзходно. И после какво стана?

Хенрик: Имаше светлини.

Дюран: Какви светлини?

Хенрик: Мислех, че са светлини от фарове, но...

Дюран: Не, аз ти казах това, Хенрик: това беше мисъл на баща ти. Ти си бил на седем години и не си знаел какво да мислиш. Тогава светлината е била навсякъде. Ти си бил окъпан в нея, помниш ли?

Хенрик: Да, да, разбира се.

Дюран: И на какво ти приличаше това — кажи ми, Хенрик, на какво приличаше?

Хенрик: Не знам.

Дюран: Не беше ли като светлина на прожектор?

Хенрик: Да! В гърдите ми. Това беше като светлина на прожектор в гърдите ми!“

Ейдриън спря магнетофона и се взря в Дюран — той се бе ококорил невярващо.

— Вие сте го насочвали — каза тя.

Той кимна.

— Все едно че е по сценарий — допълни тя.

— Знам.

— И такава ли според вас трябва да бъде „терапията“?

— Не. — Той поклати глава. — Това е... нещо друго. Не разбирам...

— И този тип си мисли... какво? Какъв е проблемът му?

— Той халюцинира. — Дюран се изкашля. — Мисли си, че е бил отвлечен от летяща чиния. Смята, че в сърцето му има червей, който му дава заповеди.

Ейдриън избухна в кратък, гневен смях, който спря така внезапно, както бе почнал.

— И какво според вас правехте с този мъж?

За миг Дюран не можа да отговори. После пак се изкашля и каза:

— Като че ли се опитвам да го влудя.

— Като Нико, само че с друга история.

Той не знаеше какво да отговори.

Ейдриън натисна копчето и заслуша как Дюран водеше пациента си все по-навътре в лудостта. След половин час, когато сеансът приключи, тя натисна бутона „стоп“ и го погледна.

— Не разбирам защо сте набутвали целия този... боклук в хорските глави?

— Не знам.

— Като че ли сте ги подготвяли за шоу! Искам да кажа, че сестра ми си мислеше, че когато е била на десет години, сатаната я е изнасилил, а този тип — Хенри...

— Хенрик.

— Както и да е! Този тип си мисли, че има червей в главата...

— В сърцето.

— Недейте! Аз не съм ви пациент!

— Знам, но...

— Какво става, докторе?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен. Но мисля, че това не съм аз — не съм аз.

- Какво?
— Аз не бих могъл да говоря по този начин с пациента си.
— Но се чухте, нали?
— Знам, но...
— *Какво?* Вие ли сте? Или не? Какво е това? *Какво?*
— Ами това е... Просто е това.

Дюран излезе да купи вечеря и се върна с печено пиле, домати салата и изстудена бутилка „Шардоне“. Ядоха мълчаливо в кухнята, на сивата сгъваема маса, която напомняше на Ейдриън за кухненската маса в къщата на Дек и Марлина.

- Излизам за малко — каза тя.
— Искате ли компания? — попита Дюран.
— Не. Искам да помисля.

Нощта беше хладна, въздухът — свеж. Трябваше да преосмисли болезненото откритие, че Дюран бе тласнал Ники към лудостта, също както бе заблуждавал и германеца (или какъвто беше там).

И бе намерила доказателство за това точно сега, когато бе почнала да го харесва (имаше приятно чувство за хумор и способността да я спасява от истинските неприятности)... Тъкмо когато бе почнала да го харесва (той наистина ѝ беше станал симпатичен — висок, слаб, с меки черти и кобалтовосини очи)... Тъкмо бе почнала да го харесва и той се оказа нещо като... *Распутин*.

Стигна до края на пътя и помисли да се върне, но вместо това слезе по дървените стъпала и тръгна по плажната ивица. В обувките ѝ влезе пясък, но тя не обърна внимание на това. Беше поразяваща нощ: звездите блестяха, като че ли бяха измити, луната — като излъскана златна пара — хвърляше сребриста пътека върху черното море. Приливът бе отстъпил. Прибойт тихо се приближаваше и отстъпваше и търкаляше с тих шум облите крайбрежни камъчета.

Дюран. Какво беше станало с него? Изглеждаше уязвим и крехък по свой начин, като Ники — или, най-малкото, бе също така откъснат от реалността. Тя изу обувките си и тръгна покрай водата. Какви бяха тия лудешки идеи? Не бяха нито оригинални, нито особено интересни. Малтретиране от извънземни, сатанински култ. Смешно. Никой не

приемаше подобни неща сериозно — поне не сега, а и едва ли бяха вярвали в тях и навремето.

А червеят? В сърцето? Хайде де!

Беше абсурдно, но смъртоносно — да, това наистина беше смъртоносно. Бонила беше мъртъв, а и другият мъж. И типът на стълбището в „Комфорт Ин“. Тя също щеше да е сред труповете, ако не беше... Дюран.

Поклати глава. Нямаше смисъл. Защо Ники бе имала пушка — и то такава пушка? Какви бяха... онези апаратури в съседния апартамент до този на Дюран? И какво бяха търсили в нейния?

Не можеше да си обясни. Единственото нещо в дома ѝ, което имаше нещо общо с Ники, беше урната с праха ѝ. Оръжието не беше при нея — то си остана в апартамента на Ники, прибрано в гардероба ѝ. Всъщност имаше и още нещо... лаптопът.

Но тя беше прегледала всичките файлове и не бе намерила нищо. Адресната книга съдържаеше само десетина имена — нейното, на Дюран и още няколко, но те не представляваха никакъв интерес: Рамон, банката, два адреса за химическо чистене; ветеринарният лекар за Джек. Имаше и няколко други имена, които не бе запомнила, но и те бяха съвсем прозрачни. Салон за маникюр. Фирма за почистване. Такива неща. Нямаше имена на приятели, които биха могли да бъдат отговорни за самоубийството ѝ, или следи за членство в милицията на Джорджтаун или Дамската снайперистка асоциация.

Всъщност...

Върна се в къщата и видя, че Дюран е измил съдовете и е изчистил кухнята. Чу и телевизора от съседната стая — някакъв разговор, прекъсван от неизменните изблици смях. Влезе при него и видя, че е заспал на дивана.

Отнесе лаптопа в кухнята и го включи.

Влезе в програма AOL, която бе използвала Ники, и остави автоматичната парола да свърши работата си. Влезе в „Мейл Сентър“, като търсеше последователно нова поща, стари съобщения, изпратени имейли... но, разбира се, нямаше нищо интересно. Два бюлетина от някаква туристическа фирма; съобщения от Дружеството за любителите на териери; реклами за електронна търговия и проспекти за различни витамини, грим и хранителни добавки. Това бе всичко.

Излезе от Интернет и се върна към десктопа на „Уиндоус“, като кликна върху иконката за счетоводната програма „Куикън“. Ники не се бе интересувала много от „проследяването на парите си“ и сигурно бе получила тази програма в комплект с „Уиндоус“ още при покупката на компютъра. И никога не я бе използвала.

Имаше и дневник към „Майкрософт Аутлук“ и ако животът на Ники беше като този на Ейдриън, той сигурно щеше да съдържа доста данни също както нейния, щеше да е натъпкан със срещи и паметни бележки от всякакъв вид. Проследяваше теглото си, определяше разстоянията, които пробягваше, напомняше ѝ за рождени дни, крайни срокове и още много неща. Но календарът на Ники беше празен като живота ѝ. Имаше срещи — с Дюран, с маникюристката, с фризьорката и ветеринарния. И на всеки две седмици по няколко знака: Е — тук в 7, или Е — в 8. Това бяха припомнянията за общите им вечери (половината от които, както си даде сметка Ейдриън, тя беше отлагала по някакви причини). Но това беше всичко. Календарът не подсказваше, че Ники е била тайна посетителка на някаква църква, участничка в сатанински служби или студент по изобразително изкуство. Не беше посещавала и група за ритуално изнасилвани и малтретирани. Нито пък бе взимала уроци по стрелба.

Общо взето файловете в лаптопа бяха пълно разочарование, но това не я изненада. След Европа животът на Ники бе станал много затворен. Беше преживяла тежко изпитание и единственото, което правеше, бе да се мотае къщи и да разхожда Джак. Освен сеансите с Дюран тя не бе правила почти нищо, освен да гледа телевизия. Сигурно затова календарът ѝ бе толкова празен.

И тук изникваше очевидният въпрос: всъщност защо Ники бе имала нужда от компютър? Всичките си ангажименти можеше да побере и в тефтерчето до телефона. Тогава защо бяха обърнали апартамента ѝ наопаки, за да намерят компютъра? А може би не бяха търсили него, а нещо друго. (Това означаваше, че тя сигурно пак е пропуснала нещо.)

Ейдриън потисна една прозявка и отново прегледа календара, месец по месец, като търсеше нещо необикновено. Не намери нищо. Уговорка за зъболекар през юли, пътуване до кучешкия пансион през октомври, напомняне да види новия мюзикъл на Бродуей.

Ейдриън се намръщи. *Кучешки пансион?*

Върна се назад и кликна на датата 19-и. На екрана излезе:

„Предмет: Джак в кучкарника.

Място: Арлингтън.

Начално време: Нед. 07/10

Краен срок: Пет. 12/10“

Ейдриън се загледа в екрана изумена. Ники никога не бе пътувала никъде — тогава защо би трябвало да праща Джак в кучкарника? Опита се да си спомни предния месец: наистина имаше два дни, когато тя се бе опитала да се свърже с Ники и не бе успяла. Но за какво бе всичко това?

Спомни си, че беше се загрижила дотолкова, че накрая бе изпратила имейл, на който Ники не бе обърнала никакво внимание, както не бе прослужала и съобщенията на телефонния секретар. Ейдриън бе звъняла отново и отново и накрая Ники се бе обадила, като че ли нищо не се бе случило.

— *Къде беше?*

— *Никъде.*

— *Никъде ли?*

— *Бях заета. Забравих да ти се обадя.*

Ейдриън се замисли за датата. Октомври. Началото на октомври. Точно тогава беше. Вълна от гузно удоволствие премина през нея, когато разбра, че сестра ѝ я е лъгала. Но това беше в компютъра и това бяха нейни думи: *Джак в кучкарника. / Къде беше? / Никъде.*

Тя стана, протегна се и се прозя. Значи Ники бе водила таен живот. Някъде.

Събуди я дъждът — валеше като из ведро — и глухият рев на прибоя, както и чуждото усещане на голия матрак и бодливото одеяло.

Във вилата нямаше бельо, а тя бе забравила да купи от супера. Но имаше две изхабени плажни хавлии и поне можеше да си вземе душ.

Главата все още я болеше и тя внимателно опипа цицината над ухото си: като че ли бе поспаднала малко. Смъкна крака от леглото,

погледна часовника си и примига от изненада — беше почти обяд!

Облече се бързо, като нахлузи тениската и шортите за бягане, макар планът за сутрешно бягане да бе провален от поройния дъжд. Дюран беше буден от часове. Седеше на дивана, обръснат и изкъпан, с дистанционно в ръка. Когато тя влезе във всекидневната, той натисна бутона за изключване на звука и каза:

— Добро утро.

— Много телевизия гледате, нали?

Това беше риторичен въпрос, но иронията го уцели по болното място. Той се замисли. Накрая рече:

— Да. Наистина много.

Като че ли едва сега разбираше това. Загаси телевизора и остави дистанционното.

— Трябваше да ме събудите — каза му тя.

— Защо? — Той сви рамене. — Навън е истински потоп.

— Трябва да свършим сума ти неща, преди да отидем в Ню Йорк.

— Какво например?

— Първо кафето — каза тя и отиде в кухнята.

В шкафа имаше кана за шварцкафе и кутия с филтри. Тя сложи кафето и попита:

— Знаете ли дали Ники е пътувала някъде?

— Къде по-точно?

— Искам да кажа, дали е напускала града — казвала ли ви е нещо такова?

Дюран се намръщи.

— Би трябвало да е в началото на октомври — продължи Ейдриън. — Десетина дни преди да се...

— Да, тя пропусна една среща — каза Дюран, — някъде по това време.

— Често ли го правеше?

— Не — поклати глава той, — почти никога.

— Имате ли представа къде е ходила?

— Не, но... когато се върна, имаше тен. Спомням си, че я закачих за това. Питах я къде е била.

— И?

— Каза ми, че била ходила на плаж.

— На кой? — зачуди се Ейдриън.

— Не ми каза. А и аз не настоях.

— Защо?

— Защото очевидно не искаше да говорим за това. А и аз не бях много любопитен.

Вятърът се усили, дъждът премина в буря. Зад прозорците проблясваха мълнии, следвани от силен тътен.

— Ники се ужасяваше от светкавици — отбеляза Ейдриън.

— Никога не ми е казвала.

— Наистина ли? Като дете в такива случаи си обуваше обувки за тенис — заради гумените подметки. После отиваше да се скрие в мазето.

Наблизо падна гръм, един откъснат клон, понесен от вятъра, се блъсна в къщата. След малко ударът се повтори. Дюран понечи да стане и да излезе, но Ейдриън го хвана за ръката и го спря.

— Луд ли сте? — И двамата се разсмяха като деца.

Ръката ѝ още беше върху неговата и за секунда като че ли щяха да се целунат. Но после въздухът навън избухна отново — светлините премигнаха и Ейдриън подскочи от изненада, а къщата внезапно потъна в някакъв необикновен призрачен сумрак.

Ейдриън си пое дъх, преглътна мъчително и каза:

— Токът.

— За секунда си помислих, че се възнасяме — засмя се Дюран.

Решиха да играят шах — хем да минава времето, хем това не изискваше много светлина. Дюран импровизира някои липсващи фигури, като използва капачки от бирени бутилки за пешки и солниците за турове. Ейдриън не беше много добра и за няколко минути Дюран я би без никакво усилие, някак си разсеяно.

— Мисля, че сте играли шах и преди — отбеляза тя.

— Така изглежда — вдигна рамене Дюран.

— Повярвайте ми — каза тя, — не съм сериозен играч, но Гейб... Имах един приятел, който се занимаваше доста усърдно с шах — мисля, че посещаваше и някакъв клуб. Както и да е, той се опита да ме учи и мисля, че не съм съвсем боса.

Тя се замисли за момент, после подреди фигурите както преди малко и обърна дъската.

— Сега ще играете с моите фигури. И не бъдете учтив. Опитайте се да ме биете.

И той го направи. Съвсем бързо. Всъщност единствено Ейдриън обмисляше ходовете си — движенията на Дюран бяха почти автоматични, като че ли знаеше ситуацията наизуст — а тя трябваше да обикаля през всяка клопка и препятствие, които той ѝ създаваше. На деветия ход я погледна вяло и каза:

— Мат.

Тя се загледа в дъската и поклати глава.

— Не го виждам.

— Тука. — Той сви рамене.

— Къде? — Тя продължи да гледа дъската и да се мръщи.

— Сега следва.

Очите ѝ минаха от фигура на фигура и накрая, изпълнена с подозрение, тя вдигна поглед.

— За какво говорите?

Дюран я погледна с озадачена невинност и каза:

— Шах.

— И после?

Той ѝ взе пътьом пешката и даде шах на царя. След два хода играта свърши.

В средата на четвъртата игра капациите на прозорците отново се блъснаха силно. Върху стъклата се изляха потоци вода, подгонени от вятъра.

— Направете ми една услуга — помоли Ейдриън, като се облегна назад в стола си. — Затворете очи и ми кажете какво си представяте, когато мислите за шаха.

Дюран се подчини с готовност. Затвори очи и се замисли.

— Е? — попита тя.

— Дъската — каза той — и фигурите.

— Правилно, но...

— Черни и бели. Червени и черни.

— Нещо друго?

Той помисли известно време, после каза:

— Ром.

— Ром ли? — Тя примигна изненадано.

— Да. Чувствам аромата му. Остър... букет, изпълващ гърдите ти като мириса на коняк.

Тя не знаеше какво да каже.

За момент той усети тежката чаша в ръката си, видя тъмната повърхност на питието и малкото кубче лед, което постепенно изчезваше.

— Нещо друго? — Гласът ѝ като че ли идваше някъде отдалеч.

— Горещина. Спомням си, че играехме и беше много горещо, понякога наистина много горещо — ризата ми залепваше от пот на гърба.

— Къде?

— Не знам. Това като че ли не е истински спомен, а нещо като спомен за спомена.

— Нещо друго?

— Музика.

Дори наклони глава, като че ли това щеше да му помогне да я чуе по-добре, но движението прекъсна съсредоточаването му. Той отвори очи и се втренчи в нея.

— Стойте си така, не мърдайте — каза му тя.

Опита се, но всичко си бе отишло и накрая той си призна, че не си спомня нищо повече.

Дъждът вече спираше и небето се проясняваше до жълтеникавосиво.

— Това бе странно — рече Дюран. — Като че ли беше сеанс.

Тя се наведе напред и се замисли, без да го изпуска от поглед. Въртеше един тур в ръцете си.

— И това беше всичко, което си спомнихте? Ром, горещина и музика?

— Извиквах си представи — обясни той, — това беше по-скоро усещане, отколкото нещо друго. Но, да: само това можах да си спомня.

Ейдриън се намръщи и с най-сериозния си адвокатски глас каза:

— Ники е имала продължителна амнезия, след което паметта ѝ е била заместена от всички тези фалшиви спомени — при вас може да е същото, нали?

Дюран я погледна притеснено, като че ли искаше да ѝ отговори, но замълча. Накрая каза:

— Имаме различни гледни точки.

— Но вие прослушахте касетата, нали?

— Да, но...

— Какво?

— Мислите, че страдам от амнезия ли?

— Бих се надявала да е така.

— Защо? — Бръчките на челото на Дюран се задълбочиха.

— Защото това е по-малката от двете злини — отвърна Ейдриън.

Когато се смрачи, Ейдриън седна пред лаптопа на сестра си. След час и нещо батерията започна да примигва и тя го изключи.

— А не може ли да се провери къде е ходила по кредитните ѝ карти и по сметките? — попита Дюран. — Ако е напускала града през октомври...

Малко преди пет следобед Ейдриън се обади в банката на сестра си и поиска копия на банковите сметки и отчетите за последните шест месеца. Чиновникът не искаше да ѝ съдейства, но тя се свърза с началника му, който се съгласи да изпрати документите до регистрирания адрес на клиента.

Дюран слушаше разговора и бе впечатлен от начина, по който говореше Ейдриън: тя не приемаше „не“ за отговор.

— Доста сте корава — учудено каза той, когато тя хлопна телефона.

— Както сам казахте, понякога съм много гадна. — Усмихна се и добави. — Защо не излезем за малко?

Навсякъде имаше локви, листа и паднали клони бяха разхвърляни по улиците и по поляните. В далечината се чуваха сирени. Въздухът беше изпълнен със свежа влага.

Събуха се и закрачиха по плажа; пясъкът беше изпъстрен с останки, изхвърлени от бурните вълни: черупки на раци, части от въжета и рибарски корди, разкъсани пластмасови опаковки, мокри клони, мъртви риби.

Ейдриън реши да тича, но Дюран не си беше купил маратонки и се прибра. Седна в кухнята и се опита да се пребори с болезнената

загуба, която бе почувствал, когато завиха зад ъгъла и разбраха, че „Плажният рай“ не съществува. Не можеше да изрази какво усещаше: сякаш се опитваш да слезеш по някаква стълба и внезапно разбираш, че няма стъпала — и падаш надолу, като се премяташ в празното пространство. Единственото нещо, за което знаеше, че е истина, беше тук и сега. Светът не беше какъвто е бил или би могъл да бъде, а само такъв, каквото бе сега, в момента. Кухнята. В настоящия момент. Дори споменът за играта на шах с Ейдриън, който бе толкова богат на подробности — толкова пресен — не беше достатъчно сигурен. Спомените му за „Плажен рай“ също бяха богати на подробности. И все пак „Плажен рай“ се оказа измислица — въображаемо понятие. Точно като „Джефри Дюран“. Може би и Ейдриън също беше илюзия. Както и вчерашният или завчерашният ден. Нико. Де Гроот. И „Кулите“. Бяха ли и те плод на въображението му? Или на Божието въображение?

— Страхотно е! — възкликна Ейдриън, като нахлу през вратата, засмяна и жизнена.

Той загледа тази съвсем истинска жена, която си наля чаша вода от чешмата, вдигна очи към тавана и я изпи на дълги, бавни глътки. Очите му я оглеждаха, спираха се тук-там, после отново се придвижваха, като че ли тя беше някакво пиршество.

Когато изпи чашата, тя седна срещу него и го погледна въпросително.

— И какво си мислехте сега?

Той понечи да отвърне, но реши, че е по-добре да не споделя с нея потискащите си мисли, така че отговори:

— Не мога да ви кажа.

Току-що беше излязла от душа, когато телефонът звънна и тя вдигна слушалката.

— О, добре — каза тя. — Разбира се... да. Така е. Спря преди четири часа. — И понеже Дюран я гледаше озадачено, сложи ръка пред слушалката и му прошепна: — Триш.

Агентката по недвижима собственост.

— Разбира се... не — продължи тя в слушалката. — Не, няма проблем. Имам фенерче.

Изтри ръката си с хавлиения пешкир и се засмя.

— Аз съм точно от тези хора. Прякорът ми е Скаута. — Наведе се и записа нещо. — Окей, ако има някакви проблеми, ще ви звъннем.

И затвори телефона.

— Какво иска? — попита Дюран.

— В сутерена имало помпа за канализацията — обясни му тя — и когато спирало електричеството, тя не работела и мазето се пълнело. Кое то пък причинявало проблеми на мебелировката. Имало генератор, който би трябвало да се включва автоматично, но невинаги сработвал. Така че ни помоли да отидем да го включим.

Изчезна в спалнята и се върна с фенерче, после двамата слязоха долу.

Всъщност това не беше сутерен. По-скоро беше мазе с мокър, покрит с чакъл под. Входът му беше от задната страна на къщата, където две метални врати водеха до къса бетонна стълба. Ейдриън вървеше напред.

— Бая е мръсничко — измърмори тя.

— Помпата е там — посочи Дюран.

Ейдриън отиде, светна, дръпна шалтера и помпата изръмжа и заработи.

Токът дойде малко след девет. Когато светлините в къщата блеснаха, двамата тъкмо ядяха пица на свещи и пиеха бира. За момент изпитаха усещането, че са попаднали пред фотографска светкавица. Замръзнаха. А телевизорът оживя и ги заля с взрив от клакьорски смях.

Дюран също започна да се смее, но млъкна, като видя лицето на Ейдриън. Тя плачеше.

— Какво има? — попита той.

Тя поклати глава и се обърна встрани, за да скрие сълзите си.

— Какво ви стана?

— Когато потърсих Ники в апартамента й... нямаше ток... заради късото съединение. От печката. И когато Рамон включи бушона... внезапно всичко светна и тя беше там. Във ваната.

Тя скри лицето си с ръце.

— Съжалявам — каза Дюран.

Той отиде да измие съдовете — не че имаше много, а Ейдриън се върна към компютъра. Пусна го и отвори картата на града, за да открие как най-лесно да стигнат до кабинета на доктор Шоу в Ню Йорк. Потърси и хотел, като гледаше да не е от най-скъпите.

Мисълта за пари накара Дюран да се намръщи, защото Ейдриън очевидно имаше проблеми, а освен това досега тя плащаше почти всичко. Той не бе взел със себе си чековата книжка и нямаше кредитна карта. Ейдриън намери това за невероятно.

— Всеки има карта за банкомат — каза тя.

— В приземието на „Кулите“ има банка — оправда се Дюран. — Ходя там, когато имам нужда от пари.

Ейдриън затрака по клавиатурата, а Дюран отиде във всекидневната. Бореше се с желанието си да включи телевизора, защото знаеше, че тя не одобрява това, но беше изтощен от тази несигурност, от нещата, които ставаха и които бяха единствената му реалност. Имаше нужда да не мисли. А телевизорът му помагаше в това отношение.

— Не мога да плащам толкова пари, за да спим — подхвърли Ейдриън. — Ще проверя още няколко хотела. Може би ще се наложи да останем тук.

— Може и така да стане — отвърна Дюран, отпусна се на дивана и взе дистанционното.

Прескачаше безцелно от канал на канал и накрая се спря на „Дарма и Грег“. И потъна в себе си.

25.

Потеглиха по тъмно, като крадци. Ейдриън караше с постоянна скорост, стрелката беше замръзнала на деветдесет километра. Пътят беше приятно спокоен, без излишно напрежение. Движеха се като всички останали. Ейдриън беше притеснена от това, че не ходи на работа. Дюран беше в безгрижно настроение, загледан в мрака. Ако затвореше очи, можеше лесно да си представи, че напуска града с приятелката си, че потеглят за дълга отпуска. Дори когато зората просветна и в сивата светлина се появиха очертанията на предградията на Ню Джърси, чудесното му настроение почти не намалю.

След малко минаха с колата през тунела „Линкълн“ и се насочиха към центъра, където завиха на север към Уест Сайд. Откриха лесно адреса, който им бе дал доктор Шоу, но Ейдриън обикаля квартала цели петнайсет минути, за да може да паркира.

— Мразя да плащам за паркинг — обясни тя.

— Не се учудвам — отвърна Дюран. — След като изразходвате толкова много бензин, сигурно не сте в състояние да си го позволите.

Кабинетът на Шоу беше на двацет и третия етаж на един небостъргач от опушено стъкло, сигурно супермодерен някъде около 1965 година, когато бе строен. Сега изглеждаше изоставен и мрачен, като че ли бъдещето го бе заобиколило.

Самият кабинет изглеждаше по-приятливо — стените бяха разкрасени с картини, дипломи и грамоти. Книги и купчини документи бяха натрупани по пода, застлан с впечатляващ ориенталски килим.

Шоу имаше уютния вид на чичко от Холандия. Пълнен мъж с воднисти кафяви очи под рошави вежди, той се усмихваше меко, почти с извиняващ се вид. Поздрави ги с твърдо ръкостискане и ги настани на един стар диван.

Носеше сако от рипсено кадифе, джинси и маратонки. На ръката си бе поставил яркочервен пластмасов „суоч“ — беше го закопчал над

маншета на ризата си. Беше с толкова голям циферблат, че Дюран можеше да разчете цифрите от другия край на стаята. Ейдриън предположи, че докторът е някъде над петдесетте, макар че лицето му бе гладко като на бебе — и някак си блестящо.

— Кафе?

Те приеха и преминаха към същността на работата.

— Заинтересувахте ме с това, което ми съобщихте по телефона — започна Шоу. — Би могло да се каже, че събирам подобни случаи на необикновена загуба на памет. Така че ще е най-добре да ми разкажете всичко, за което ми споменахте по телефона, отначало. Може да започнете — продължи той, като се взря с кафявите си очи в Ейдриън — като ми кажете как мъжът до вас привлече вниманието ви.

После кимна към Дюран.

— Ще се занимаем и с вас.

Преметна крак върху крак, облегна се в креслото и скръсти ръце, като че ли разполагаше с цял ден.

Малко след дванайсет Шоу се протегна в креслото си и каза:

— Да, това е забележителна история, но дори и психиатрите трябва да се хранят. Предлагам ви следното: имам уговорка за обяд с дъщеря си; трябва да се срещнем в един и половина. Ако дойдете в три, ще направя сондажно интервю и ще можем да продължим.

— Какво е това „сондажно интервю“? — попита Ейдриън.

— Ами... — Шоу размаха ръце във въздуха.

— Това е основната медицинска история — обясни Дюран. — Прекарани операции, заболявания, алергии...

— И малко тестове — добави Шоу. — Рутинни неща: ПИТ, МОР...

— Какво е това? — пак попита Ейдриън.

— Ами имената едва ли ще ви говорят много повече от съкращенията — Шоу сви рамене, — но това са средства, които използваме за установяване на психопатологичното състояние на пациентите, като се фиксират когнитивните несъответствия и тематично възприемащите криви — такива неща.

Ейдриън кимна, а Дюран се намръщи. Защо всъщност се бе съгласил да дойде тук? Защо трябваше да става опитно свинче на този

човек?

— Сигурен съм — Шоу му намигна, — че господин Дюран знае не по-малко от мен за тези тестове — нали така?

— Знам какво представляват — Дюран вдигна рамене, — но всъщност никога не съм ги използвал в практиката си.

— Аз много вярвам в тестовете — каза Шоу. — И ако имаме време, мисля, че можем да ви направим една снимка и с апарата на Бек.

Забеляза напрежението в погледа на Дюран и побърза да го успокои:

— Само за да видим как стоят нещата.

— Разбирам — каза Дюран. — Но обсъждаме паметта ми, а не психическото ми равновесие. Паметта ми.

Шоу завъртя глава в несъгласие, като че ли това възражение бе маловажно.

— Ако всичко, което ми казвате, е вярно, все пак трябва да има някакво увреждане. Тестовете са само средства за изучаване на нещата. На първо място би трябвало да открием дали вашата амнезия е органична, или придобита, резултат от травма или... от нещо друго. — Той сплете пръсти. — Трябва да имаме представа за вида на нещата, с които си имаме работа.

— Което означава? — попита Ейдриън.

Шоу обърна дланите си нагоре.

— В този момент не може да се каже нищо. За амнезията може да има много и различни причини, от удар по главата до епилепсия, от силен стрес — и не искам да ви плаша — до мозъчен тумор. Може да бъде и форма на истерия.

— Истерия ли?

— Това е остарял термин. — Шоу намигна. — Обикновено говорим за адаптивна амнезия, вид амнезия, получаваща се от психологически — противно на физическите — причини.

Шоу пак сплете пръсти.

— Разбира се, линиите могат и да се преплитат. Но, общо казано, хистеричната амнезия се поддава на лечение от психоаналитик. В наши дни я класифицираме като дисоциативно увреждане.

Той погледна големия си часовник и скочи.

— Във всеки случай тестовете ще ни дадат основата, върху която да стъпим.

Ръкува се с тях и ги изпрати до вратата.

— Ще се видим в три часа.

Провериха колата (нямаше бележка за глоба) и пуснаха още монети в паркинг-автомата. Намериха уютно местенце на няколко преки от кабинета на Шоу и хапнаха сандвичи с пастърма и туршия. Дюран бе малко мрачен, изправен пред необходимостта да бъде нечий пациент. Вероятните диагнози на Шоу звучаха в главата му: когнитивно нарушение, дисфункция, истерия.

— Какво има? — попита Ейдриън.

— Ако се опита да ме изхвърли в кофата за смет — Дюран поклати глава, — без мен.

— Кофа за смет ли?

— Просто лаф — каза той. — В смисъл, че не ставам за нищо.

Имаха още един час за убиване и решиха да потърсят офисите на „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“.

— Може би ще ни дадат копия от касетите на Ники — ако въобще има някой там — каза тя. — Нали сте им клиент.

Качиха се на метрото, после повървяха малко пеша и стигнаха до мястото, където трябваше да се намира застрахователната компания.

Адресът — „Авеню ъф ди Америкас“ — се оказа клон на „Бокс енд Мейл“, едно от тези места, където продаваха опаковъчна хартия и картонени кутии, пакетираха и изпращаха пратки чрез „Ю Пи Ес“, „Федекс“ и пощата. Освен това този клон на „Бокс енд Мейл“ служеше и като място, където можеха да се наемат пощенски кутии, за хора, които имат затруднения с получаването на пощата си у дома.

Офисите на „Мючуъл Дженеръл“ в апартамент 1119 всъщност бяха кутия с размери 10×15×25 сантиметра. Една метална планка скриваше това, което се намираше вътре.

Ейдриън и Дюран изчакаха на опашката зад една жена, която изпращаше колетна пратка на сина си в Корнел, и когато им дойде редът, Ейдриън попита как биха могли да се свържат с „Мючуъл Дженеръл Ашурънс“.

Служителят беше енергичен тип с дълги руси коси.

— Само по един начин — каза той. — Като им напишете писмо.

— Но тук трябва да има някакъв списък, нали? Трябва да имате договор с тях.

Чиновникът поклати глава и почна опитно да облепва пакета пред себе си.

— Не бихте ли могли да ми дадете поне телефонен номер? — примоли се Ейдриън. — Важно е, искам да кажа, че наистина трябва да говоря с тези хора.

— Госпожо — каза служителят, — защо мислите, че хората предпочитат пощенските кутии?

Въпросът беше реторичен, но Ейдриън все пак измисли подходящ отговор.

— За да получават пощата си.

Чиновникът я погледна, после огледа пакета в ръцете си от всички страни и го пусна в пластмасов кош, на който бе написано „Ю Пи Ес“.

— Наемат ги, защото това е дискретен начин да си получават пощата. Дискретен — повтори той. — Ако се интересувате за телефонния номер на тези пощенски кутии, би трябвало да наберете 411 — телефонни справки.

— Този адрес не е в списъка им — каза Ейдриън. — Вече опитах.

— Аха. — Мъжът ѝ се усмихна със съжаление. — Точно затова ви казах, че трябва да им пишете. Ако искаха да говорят с някого, може би нямаше да наемат пощенска кутия.

Спряха при колата, за да пуснат още няколко монети в паркинг-автомата, и преди да се върнат в кабинета на доктор Шоу, Ейдриън каза:

— Мисля да потичам. Паркът е само на няколко преки.

Измъкна екипа си за бягане от колата, после се преоблече в тоалетната срещу кабинета на доктор Шоу и тръгна към първи етаж, като остави психиатъра и Дюран сами.

Обичаше Сентръл Парк. Разстоянията бяха почти идеални, около десет километра, и имаше някаква особена прелест в това да бягаш под тунел от дървета и небостъргачи.

Тича около час и един или два пъти обърка посоката. Всеки път се връщаше и си мислеше: „Идиотка с идиотка. Какво ще стане, ако си изкълчиш глезена? Трябваше да вземеш пари, та поне да можеш да се обадиш по телефона. И освен това трябва да си нащрек“.

Сестрата в приемната на доктора — млада пънкарка със сини нокти и разноцветна коса, напусна в шест. Когато си тръгна, Ейдриън отиде до бюрото ѝ и използва телефона, за да направи резервация в един от хотелите, който си бе записала от компютъра предната вечер. После се преоблече в нормалните си дрехи и зачете „Нюзуик“. До 7:30 вече беше прочела „Ню Йорк Пипъл“ и беше преполовила „Ню Йоркър“. Започна да се безпокои, че нещо не е в ред. Два пъти ставаше и слушаше пред вратата на кабинета на доктор Шоу, но вратата беше солидна и тя долавяше само слаб шум.

Те се появиха чак в девет без петнайсет. Гласовете им толкова я стреснаха, че тя подскочи, като че ли се тревожеше за близък в чакалнята на някоя болница.

Шоу ѝ се усмихна и тя забеляза, че е развълнуван. От своя страна, Дюран беше изтощен; изглеждаше блед и уморен, по челюстта му се очертаваше сянката на набола брада.

— Неудобно е — говореше Шоу, — но не боли.

Обърна се към Ейдриън и се извини, че я е задържал толкова дълго.

— Аз съм напълно шашнат — сподели възбудено той — и съм заинтригуван като никога. Не съм виждал нищо подобно! И тъкмо казвах на Джеф, че утре сутрин ще са нужни допълнителни тестове. Нещо съвсем безболезнено...

— Но сигурно вече имате някаква представа. — Ейдриън се намръщи. — Все пак прекарахте тук часове.

Шоу въздъхна, разкърши рамене, затвори очи и завъртя главата си в кръг. После предложи:

— Защо не поседнете?

Седнаха.

— Много е странно — започна Шоу. — Отначало ме интересувахе продължителността на това, което смятах за белег на амнезия, но...

— Променихте мнението си, така ли? — обади се Ейдриън.

Шоу кимна.

— И сега какво мислите?

— Мисля — че *не знам* какво да мисля. Честно казано, никога не съм се срещал с нещо като мозъка на Джефри. Той не знае почти нищо за миналото си, а това, което знае, е по-скоро наизустено, а не запомнено. Като че ли е чел за себе си и е запомнил подробностите.

Ейдриън погледна Дюран.

— Това е впечатляващ случай — каза й Дюран; гласът му беше изпълнен със сарказъм. — Рей ще нарече болестта на мое име. Ще се казва „Синдромът на Дюран“.

— Ако попитам Джефри за някоя случка в миналото — усмихна се Шоу, — той би я повтарял всеки път, съобщавайки ми *едни и същи* подробности в една и съща последователност.

— И?

— В съзнанието му има анекдоти — запомнени истории, но не и лични спомени. Наистина е необикновено. Всички ние добавяме по нещичко в спомените си, за да сме по-пригодни за една или друга цел — да сме по-привлекателни, да си представяме, че нашите родители са ни обичали повече — могат да се изредят много такива случаи. Но при Джефри спомените не са полирани, те са втвърдени като камък.

Видя, че Ейдриън се мръщи, и се опита да бъде по-ясен:

— Помолих Джеф да си спомни някои силни преживявания от миналото — неща, които никой не може да забрави.

— Като например? — попита Ейдриън.

— Ооох... — той размаха ръце във въздуха, — времето, когато си е загубил първия зъб например.

Той млъкна и кимна окуражаващо.

— Как е станало това при *вас*? Във вашето семейство?

— Не помня... — Ейдриън се изчерви.

— Разбира се, че помните. Помислете си. Когато сте си загубили първия млечен зъб — леко ли го преживяхте? Или беше голяма история? — Психиатърът събра длани и допря връхчетата на пръстите си.

— Е — каза Ейдриън малко нервно, — *мое* семейство е доста общо понятие. Нямам много спомени, свързани със „семейство“, когато бях дете.

— Не говоря за това — намеси се той. — *Където* и да сте били, с когото и да сте били, в даден момент сте загубили първия си млечен зъб. Той е паднал. И какво се е случило тогава?

Тя затвори очи, лицето ѝ се стегна, целият ѝ вид показваше, че се мъчи да си спомни — и наистина то само изникна в ума ѝ. Накрая каза:

— Живеех с баба и тя вдигна голям шум за това — нещо, което не беше характерно за нея.

— Продължете.

— Ами... направи малка кутийка от глина. Приличаше по форма на зъб.

Дюран се разсмя.

— Наистина! И направи капаче, което се отваряше, и отгоре му бе написано „Кутийка за зъбчета“. Мислех, че беше чудесно — продължи Ейдриън, — макар че като се замисля сега за това... ами... струва ми се малко странно. — Тя се изсмя нервно.

— Продължавайте.

— Ами, зъбчето отиде в кутийката и я сложихме под възглавницата ми, и когато сутринта се събудих, там имаше банкнота от един долар — сгъната в малката кутийка — на мястото на зъба. Баба си нямаше и представа колко съм меркантилна — бях готова да си извадя всички останали зъби.

— Виждате ли — възкликна Шоу и заръкомаха. — Вие си го припомнихте. Идеално. Както трябва. Загубата на зъб е първата голяма промяна и всеки пази известен спомен за това. Но не и Джефри. Той не помни нищичко.

Той погледна Дюран и сви рамене.

— Както и да е, казах на Джеф, че имам каталог на някои подобни значими събития. Неща, които всички сме правили — като обяд в началното училище, подстригване, посещение при зъболекар. Мога да ви дам примери за колективни спомени, такива, за които бихме казали, че са общи за нормалното човешко поведение — или най-малко при американските условия. Но — Шоу се обърна към Дюран с извинителна усмивка — по този показател нашият приятел би могъл да бъде и от Марс. От всички събития, за които го питах — а те бяха повече от десетина, Джефри отговори само на две.

Той вдигна пръст.

— Спомня си, че е ходил на плажа — в Бетани Бийч с родителите си. И как е духал свеци на някакъв рожден ден. Всичко друго е празно. Точно това предполагах, че е невъзможно.

— Защо? — Ейдриън беше озадачена. — Нали амнезията е добре проучено заболяване?

Шоу поклати глава.

— Да, той си съчинява истории. И това прави неговия случай толкова интересен: той е раздвоен. И не само е раздвоен. Господин Дюран е уверен, че спомените му са истински — затова е преминал теста с детектора на лъжата, за който споменахте, и затова наивно ви е завел до крайбрежната вила, която не съществува. Всичко това съвпада с нещата, които разбрах за него този следобед. Когато питах Джеф за подобни незначителни събития, за които говорехме, той без затруднение измисляше нещо. Или си спомняше, или не. Обикновено не си спомняше.

— И какво означава това? — попита Ейдриън.

— Че не е наред с главата.

— И какво?

— Той не само страда от амнезия, но и халюцинира. — Шоу се обърна към Дюран. — Не ви ли притеснява, че ви обсъждаме по този начин?

— Нее — каза Дюран. — Ние с Ейдриън сме стари приятели. Особено откакто тя оттегли гражданския си иск срещу мен.

— Вие сте го давали на съд, така ли? — изненада се Шоу.

— Не. — Ейдриън поклати глава. — Това беше преди. Сега не го съдя.

— Във всеки случай проведохме няколко от тези медицински тестове, за които ви споменах — продължи психиатърът.

— И?

— Всичко е естествено — с изключение на пациента. — Той се усмихна широко. — Така че го хипнотизирах.

— Но... — Ейдриън се намръщи. — Мислех си, че сте против хипнозата.

— Напротив. Тя е полезно средство — и смятах, че това би го облекчило. Би отслабило задръжките му.

— И получи ли се?

— Не. Дори и под хипноза продължаваше да дава празни отговори. Но събитията, които вече споменах — отиването на плажа, тортата за рожден ден (и първото парти по този случай) — това беше още по-интересно.

— Как така?

— Той разказва едни и същи истории. Искам да кажа, точно същите истории. Почти дума по дума. Като че ли рецитира стихотворение.

— И какво означава това?

— Рано е да се каже. — Доктор Шоу поклати глава. — Има още два теста, които искам да проведем. Само по този начин можем да стигнем до някои изводи.

— И тези тестове... какво представляват? — попита Ейдриън.

— ЧСТ сканиране. ПИТ сканиране. МОР.

— Мисля, че господин Дюран няма толкова пари.

— О, той има осигуровка — каза Шоу. — Проверихме.

— Така ли? — попита тя. — Чрез „Мючуъл Дженеръл“ ли?

— Не — каза Дюран. — През „Травелърс“. Другото беше застраховка в случай на лекарска злополука. За касетите.

Шоу отиде до бюрото на медицинската сестра, извади една карта и някакви документи и ги подаде на Дюран.

— Какво е това? — попита Ейдриън.

— Карта, показваща къде се намира болницата, в която е лабораторията. Стандартни формуляри.

Шоу погледна „суоча“ си и направи безпомощен жест.

— О, боже, страшно закъснях!

— Съжалявам — каза Ейдриън и вдигна плика с маратонките и дрехите, с които беше тичала.

— Няма да ми е за първи път — успокои ги психиатърът и ги изпрати до вратата на асансьора. — Вие сте невротичен тип, Джефри, нали? Клаустрофобия?

— Откъде да знам? — вдигна рамене Дюран.

— Добре, ако имате проблем с МОР — засмя се Шоу, — трябва да кажете на техника. Той ще ви даде нещо, което ще ви помогне да издържите теста.

Под чистачката на предното стъкло на колата имаше бележка за глоба.

— Да ги вземат мътните! — изплака Ейдриън и побърза да махне листчето, като че ли с това щеше да се отърве от глобата. — Сто долара! — Погледна квитанцията и видя, че е писана преди няколко часа, още докато бе тичала. Бе забравила за паркинг-автомата. Не беше честно и тя се нахвърли върху Дюран, сякаш грешката беше негова.

— И защо се забавихте толкова дълго?

Той разбираше притеснението ѝ и знаеше, че е по-добре да не я дразни допълнително. Така че вместо да направи мъдра забележка или да ѝ напомни, че пътуването е нейна идея, каза:

— Не знам. Съжалявам, че трябваше да чакате толкова дълго.

След две минути пътуваха към централен Манхатън и тя вече му се извиняваше:

— Грешката бе моя — каза тя разкаяно. — Забравих да захраня автоматата. Не знам защо ви се разкрещях. — Тя въздъхна. — Понякога, когато съм под напрежение...

— Да забравим за това.

— Не, това беше лошо. Знам, че не беше ваша идея да прекараме толкова време в кабинета му, за да ви пържи от А до Я. Аз измислих всичко това.

Изглеждаше толкова неутешима, че му се прииска да я прегърне, но вместо това каза:

— Знам, че се безпокоите за парите. Дори не искахте да прекараме нощта тук.

— Така е, но не се опитвайте да ме успокоявате. — Тя вече се смееше. — Обичам да... обичам да се самоизмъчвам.

Предното стъкло се запоти и тя го забърса с длан.

— Къде отиваме?

— Направила съм резервация в един хотел на площад „Уошингтън“.

— Страхотно.

— Съмнявам се — разсмя се тя. — Ще ни струва седемдесет долара на нощ.

— Аха... И какво казва туристическият справочник?

— Относително чист. Безопасен. Умерена цена.

— Там ли отиваме? — възкликна Дюран. — Това е прахосничество.

— Ами... — Гласът ѝ стана неуверен.

— Какво ви смущава?

Тя се замисли за момент, после каза:

— Всъщност нищо.

26.

Хотелът беше второкласен. Стаята им — „комплекс с кухничка“ — беше „клинично потискаща“, както се изрази Дюран. Изтърбушените легла бяха покрити с подозрителни завивки, някога сигурно оранжеви (според някои тъмни петна по тях), но сега избелели от многото пране. Мокетът беше на петна. Един жълтеникав стол, целият в следи от изгасени цигари, беше поставен до прозореца, който също отдавна се нуждаеше от измиване. Върху ниско шкафче бе поставен двайсет и седем инчов „Сони Тринитрон“.

В кухненския бокс, зад един талашитен шкаф с умивалник, който отдавна би трябвало да се смени, имаше малък ръмжащ хладилник и стенов шкаф, пълен с аркопалови чинии и чаши.

Ейдриън отвори хладилника и погледна вътре. За щастие нямаше нищо, освен форма за лед, която като че ли беше направена ръчно от парче алуминиево фолио.

— Отвратително — каза тя.

Дюран запъна дръжката на вратата със стола.

Сутринта взеха метрото за „Паштън Медикъл Сентър“. Азиатският служител на рецепцията вдигна прозрачното стъкло и се усмихна широко на Дюран.

— О, да, Дюран? И сте тук за проверката, нали? Само да повикам Виктор.

След минута се появи един латиноамериканец с остри черти. Беше обут с джапанки, а лицето му бе като от ацтекски фриз.

— Ще дам на Мелиса формулярите — каза той — и може да започваме. — После се обърна към Ейдриън. — Вие сте госпожа Дюран, така ли?

— Не — каза тя бързо и се изчерви. — Просто приятелка.

— Няма смисъл да чакате — каза той. — Това ще отнеме много време. Можете да дойдете към четири.

Ейдриън си тръгна, а Дюран остана да чака в една стая, където трябваше да го подготвят. Там, където стените се съединяваха с тавана, беше прекарана пастелна геометрична линия. На едната стена висеше самотно копие на картина от Норман Рокуел, изобразяваща облечен в бяло доктор с любезна усмивка и слушалка, който се бе навел над едно дете. Сладникавата картина на любезния детски лекар го отведе назад към един свят, който нямаше нищо общо със заобикалящата го обстановка.

Центърът за нервни изследвания беше мечта за всеки любител на техниката — планина от компютри, осцилографи и какви ли не други машини, които изглеждаха едновременно съвременни и праисторически.

Първо се заеха със сканирането на черепа — ЧСТ.

За тази цел Дюран трябваше да легне и да притисне брадичка към гърдите си. Вкараха в устата му гумиран уред и той трябваше да го захапне, без да мърда главата си. Чувстваше се като повален дънер, усещаше всяко гъделичкане и пощипване, но бе решен твърдо да не мърда.

Лаборантката управляваше уреда, който се търкаляше по една релса около главата му и заснемаше четиридесет и осем сектора от черепа му. Уредът се движеше с напрегнато жужене и беше трудно да не се реагира, когато спираше и щракаше при правенето на поредната снимка.

Дюран слушаше бодрия успокояващ глас на лаборантката и му хрумна, че точно по този начин хората се обръщат към кучетата и малките деца.

След ЧСТ-сканирането една индуска взе медицинския му картон и го подкара към една стая, на чиято врата пишеше: „Ехографски магнитно-образен резонанс“.

Тук нещата не потръгнаха толкова добре.

Апаратурата МОР представляваше дълга маса, която влизаше в приличащ на ковчег цилиндър — „магнитът“, както го нарече техниката. Дюран легна на масата и му сложиха нещо като футболна каска. Сестрата му даде малък уред, чрез който можеше да подаде сигнал за тревога, ако го обземе клаустрофобичен пристъп. После го помоли да лежи неподвижно и да не обръща внимание на помпация звук, който издава машината.

Дотук добре. Дотук нямаше проблем.

Но после сестрата натисна един бутон и масата се плъзна в поглъщащото я отверстие. Очите му бяха на около една педя от повърхността на цилиндъра — а после масата се вдигна и го приближи само на няколко сантиметра до гладката метална тръба.

Той пое дълбоко дъх. „Ти си на сигурно място“ — каза си и натисна с все сила бутона за тревога. Чу се звукът на аларма. Сестрата притича, масата се смъкна и се изтегли обратно навън.

Последваха консултации на ухо, после го върнаха в стаята за прегледи. Там един млад мъж с обръсната глава и златна халка на носа му би инжекция, която според него щяла да го отпусне. И наистина стана така. Спомените от сутринта и от следобеда минаха през главата му — не като сън, а като документален филм. Бавно. В бяло и черно. Без думи.

Дюран не си спомняше колко теста му направиха.

Последното изследване беше ПИТ-сканиране. Чарли Ацтека — както го наричаха в клиниката — обясни на Дюран, че ПИТ е съкращение от Позитронно излъчващ томограф.

— Основното — каза той — е, че ще ви осветим отвътре ето с това.

Той вдигна една спринцовка от някакъв лъскав поднос.

— Това е радиоактивен изотоп — обясни той. — Осветява мозъка и докторите могат да видят какво става там.

После помоли Дюран да легне на кушетката.

Дюран легна и едва усети иглата.

След два часа се срещна с Ейдриън и доктор Шоу в малката съвещателна зала в клиниката.

Дузина снимки — отделните секции от мозъка му — бяха закрепени на ръба на осветения екран. Шоу се движеше от снимка на снимка, като потупваше с една показалка малки светли петна в иначе сивите зони.

— Точно тук — каза той. — И тук. И тук. И може да видите и още едно и тук също!

— Прилича на оризово зърно — каза Ейдриън.

— Какво е това? — попита Дюран.

— Не знам.

Шоу смръщи вежди и добави:

— Мога да ви кажа какво не е. Това не е тъкан. Не е кост или нерв. Не е плът. Не е кръв. Което означава, че това е „чужд предмет“ — както наричаме нещата, с които се сблъскваме всекидневно, но не можем да си обясним произхода им.

Една от флуоресцентните лампи на тавана примигна.

— Спомняте ли си да сте имали наранявания в главата? — попита той Дюран с надежда. — Злополука с кола? Или когато сте били в армията? Или при самолетна катастрофа?

— Не, не мога да си спомня. — Дюран го погледна студено.

— Много странно — каза Шоу.

— Чакайте минутка — обади се Ейдриън. — Мислите ли, че едно... че...

— Че едно нараняване би могло да доведе до неговото състояние ли?

Шоу размаха ръце. Изглеждаше притеснен.

— Да речем, че това е... работна хипотеза. — Той посочи прозрачните снимки. — Историята на психологията и невробиологията е пълна с примери по какви начини една физическа травма може да засегне паметта. Всъщност най-добрата ни информация за паметта идва от злополуките — от тежки злополуки, при които мозъкът е увреден. Това, разбира се, не е изненадващо. Най-пълните изследвания могат да се правят само в болниците.

— Възможно ли е — попита Ейдриън — това нещо... да влияе на паметта на Джеф?

— Абсолютно. Дори е много вероятно.

— Но не сте напълно сигурен — обади се Дюран.

— Не и без да го изследвам. — После обясни на Ейдриън: — Паметта е странно нещо. Хората са склонни да мислят, че ние поставяме спомените в мозъка си както библиотекарите поставят томчета книги — една до друга, като ги редят по категории. Това не е истина. Знаем това, понеже сме провели много експерименти. И това, което сме научили най-добре, е, че спомените не са на едно определено място, а са разпилени. Те са пръснати из мозъка. Когато обучавате един плъх да бяга из лабиринт, това обърква ума му до такава степен, че плъхът едва

може да ходи и едва си спомня как да стигне от точка А до точка Я. Но после бавно, постепенно, успява да си припомни.

— Това, което е особено интересно в дадения случай — продължи Шоу, — е, че не виждаме обичайните аспекти на загуба на памет. Късата ви памет не е нарушена, господин Дюран. И като че ли сте запазили способността си да оформяте дълготрайни спомени.

— Тогава каква е вашата теория? — попита Дюран.

— Нямам теория — отвърна Шоу. — Всичко, с което разполагам, е един предмет.

И потупа една от снимките на светлинния панел.

— Този предмет.

Дюран загледа снимките на светещия панел и усети, че настроението му се приповдига. Психиатърът може би беше прав. Предметът сигурно можеше да обясни много неща. Не всичко, разбира се, не убийството на Еди Бонила например. Но... много други неща.

— И какво ще правим? — попита Дюран.

— Ами — поколеба се Шоу, — зависи от вас.

— Как така?

— Можем да бръкнем — отвърна психиатърът — и да го извадим. Да видим от какво е направено. Да го разгледаме.

— Опасно ли е? — каза Ейдриън.

Шоу отново започна да барабани по гладката повърхност, после забави ударите до бавно, монотонно почукване и заклати глава.

— Не особено. Това е зона, до която се достига сравнително лесно. Ще проникнем през предната носова преграда към кухината на сфеноидния синус.

— Носът ми.

Шоу спря да потропва.

— Правилно. Ще трябва да се приложат антибиотици с широк спектър, но иначе е фасулска работа.

— Но има опасност все пак, така ли? — предположи Ейдриън.

— Винаги има опасност — каза Шоу.

— Например? — попита Дюран.

— Увреждане на очния нерв.

— Може да ослепее ли?

— Много малко вероятно е. По-скоро става въпрос за изтичане.

— На какво? — попита Ейдриън.

— На МГТ. Мозъкът плува в басейн от церебралноспинална или мозъчно гръбначна течност. При хирургия от този вид... — Той повдигна рамене.

— Боже! — промърмори Дюран.

— Процентът на смъртност е под едно на сто.

Никой не се обади.

— Разбира се — продължи психиатърът, — на това място може да възникнат последствия, може да се получи и местна инфекция или подуване — сканирането показва някакво странно... надигане... около предмета. — Той взе една лупа и едно от големите цветни принтерни копия на мозъка на Дюран. Цветовете бяха наситени — вишнев, червен, яркосин — мозъкът на Дюран имаше психеделичен вид, като че ли беше рисунка, приготвена за ретро тениски.

— Тук. Може да видите съвсем ясно подутината. Погледнете.

Те го направиха един след друг. Дюран видя малка жълта точка, оградена от пурпурно сияние.

— И какво искате да направим? — попита Дюран.

— Едно изследване — да разберем дали можем да го извадим без значителни увреждания. Ако може, ще го направим, за да видим какво е.

— И кой ще направи операцията, вие ли? — попита Ейдриън.

— Не, ще намеря по-добри ръце. — Шоу измъкна от едно чекмедже дебела папка и я подаде на Дюран.

— Това са формуляри за постъпване и първоначални данни. Прочетете ги внимателно. Починете си добре тази вечер... и ми се обадете утре сутринта.

На една пряка от хотела откриха кубинско-китайска храна за вкъщи и купиха ориз, боб и стек бира „Цзин-цао“.

Докато Дюран разглеждаше формулярите, Ейдриън сервира на малката масичка в ъгъла.

— Може да ослепея — каза той — или да претърпя личностни промени. А това най ми харесва: „загуба на когнитивна функция“.

— Какво означава това? — попита тя и му подаде една бира.

— Означава, че мога да се превърна в идиот.

— Господи! — възкликна тя. — Не знам дали...

— Какво?

— Не мога да поема такава отговорност.

Храната беше ужасяваща.

— Китайско-кубинска — каза Ейдриън. — Никога няма да взема пак такава комбинация. Как ли я правят?

— В Карибите има много китайци — каза Дюран. — Бяха се настанили в Ямайка и Хаити и може би вече са проникнали и в Куба.

Тя спря, пръчиците ѝ увиснаха.

— Откъде знаете?

— Какво искате да кажете с това „откъде“...

— Сериозно ви питам — каза тя. — Помислете. Били ли сте там? На Ямайка. И на Карибите.

— Мисля, че да — каза той, като помисли. — Май на Хаити.

— Помислете за това! Вижте какво може да си спомните.

Той лапна още една хапка ориз с боб, затвори очи, преглътна и отпи от бирата. Накрая каза:

— Голяма бяла къща. Веранда. Палми.

Спря. Чуваше шума от уличното движение, приглушения рев на двигателите.

— Вятърът люлееше палмите — каза Дюран. — Не беше тих звук, както когато вятърът шумоли в листата. А силен, сякаш нещо се чупи. — Спря, после продължи: — Имаше един градинар, който се качваше на дърветата, когато приближаваше буря.

Отново млъкна.

— Защо? — подпита го Ейдриън.

— Да реже кокосовите орехи — за да не повредят верандата.

— Продължавайте — окуражи го Ейдриън и остави клечките си на масата. — Това е както когато играхме шах. Помните ли? Ромът, топлината, мисля, че...

Лицето на Дюран се отпусна, само очите му бяха съсредоточени. Внезапно той се изправи и я погледна диво.

— Какво ви е?

Той поклати глава, погледна встрани, после пое няколко пъти дълбоко дъх.

— Понякога... когато започна да си спомням... виждам онази стая... И тя ме плаши ужасно.

— Каква стая?

— Не искам да говоря за това — каза той и отиде до прозореца.

— Трябва да говорите.

Той продължи да се взира през прозореца, като че ли търсеше нещо. После каза:

— Опитвам се да си представя цвета.

— Какъв цвят?

— На стаята. Не беше точно жълто... по-скоро охра. И навсякъде имаше кръв. — Той въздъхна. — Наистина не искам да мисля за това.

— Но трябва. Точно това трябва да направите — да мислите за това. Продължавайте. Може би...

— Не!

— Добре — каза тя и отново взе клечките, разбърка червеникавия сос и се зае да улови едно черно бобче.

— Съжалявам — каза Дюран. — Просто не мога. То е... не знам. Не мога да го обясня.

— Няма нищо — отвърна Ейдриън миролюбиво.

— Вижте...

— Просто си мислех, че има някаква следа от спомен за нещо важно — помислих си, че искате да си го изясните.

Известно време той не каза нищо. Една къдрица от черната му коса бе паднала върху челото му и той я побутна с пръсти назад.

— Не мога да го обясня точно, но като че ли... не мога да се справя с това. Не мога да го понеса.

Тя въздъхна.

— Представям си тази стая... И като че ли трябва да мина през нея — каза той. — Като че ли искам да изляза от нея.

Тя поклати глава и каза:

— Мисля, че нещо се е случило с главата ви.

— Какво? — Той я погледна озадачено.

— Ами... мозъчна операция. — Тя бодна с едната пръчица едно самотно черно бобче, после се опита да го вдигне с помощта и на другата.

— Винаги ли правите така? — попита той. Тонът му беше спокоен.

— Какво?

Той посочи купчинката ориз и зеленчуци, която беше издигнала.

— Защото доктор Фройд има много интересно мнение за подобни неща.

— Да си играя с храната ли? — разсмя се тя. — Завистниците ми ще кажат, че това е единствената игра, която умея.

— Имате завистници?

Тя прекара пръчицата през яденето и го раздели на четири триъгълника.

— Ами, не съм много весела. Аз съм работна пчеличка. Само работа.

— Мисля, че завистниците ви ревнуват.

— Благодаря — рече тя със смях.

Този мъж започваше да я привлича. Всъщност бе почнала да го харесва — и дори нещо повече от това (което би било истински ужас). „Може би това е синдромът на пленничката“ — помисли си тя. Дюран не беше неин похитител, двамата бяха хванати в мъчителна хватка и беше естествено да почне да мисли, че са нещо като... екип. Прокара палец по бутилката „Цзин-цао“ и остави пътечка по изпотеното стъкло. После я вдигна и я пресуши.

След час, докато миеше съдовете в кухнята, го чу да се обажда по телефона. Спря водата и се заслуша.

— Да, докторе — говореше той. — Обажда се Джеф Дюран... добре. Благодаря. Вижте, само исках да кажа — прегледах всичко и... съм съгласен.

27.

Шоу се обади в осем часа сутринта и събуди Ейдриън — Дюран си затисна главата с възглавницата.

— Можем да го направим във вторник — каза Шоу. — Осигурих Ник Алелин от управлението на клиниката — той е неврохирург, и се свързах със здравната осигурителна каса. Преговорите ще бъдат трудни, но... ще се справим.

— Във вторник ли?

Шоу усети разочароването й.

— Най-доброто, което можах да направя — каза той. — Дори това...

— Вторник е добре — каза тя. — Просто се зачудих какво ще правим дотогава. Ню Йорк е толкова скъп и още три дни...

— Защо не се приберете вкъщи? Кажете на Джеф да си почине, а и съм сигурен, че вече липсват на „Слоу & Хюли“.

Привечер се върнаха в Бетани и спряха пред супермаркета.

— Искане ми се да сготвя нещо приказно — каза Ейдриън, докато поръчваша едно печено пиле на продавача — той ловко го измъкна от металния шиш и бързо го уви в алуминиево фолио. — Но истината е, че нещата, които ядем... ами... сигурно не сте много доволни.

— Какво? — попита Дюран. — Шпикован бут? Много обичам шпикован бут.

— Това изисква голямо умение. Аз съм по по-елементарните неща — каза Ейдриън. — Най-много кюфтета. Или опашка на риба тон. Пиле със сметана.

— Как се прави опашка на риба тон? — попита Дюран.

— Не питайте. Трябват ядки, гъбен сос и много оризови пелети.

Върнаха се във вилата и когато се нахраниха, Ейдриън се преоблече в джинси и пуловер и отидоха да се разходят по плажа. Тя обичаше мириса на море, тътена на прибоя и шума на камъчетата. Но

въздухът беше мразовит. Можеше да види дъха си и това я накара да потрепери. Дюран сложи ръка около раменете ѝ, за да я защити от вятъра. За момент Ейдриън замря — а после почти се сгуши в него, съвсем лекичко.

След малко го запита:

— Тревожите ли се за операцията?

Дюран сви рамене.

— Човек трябва да е луд, за да не се тревожи — добави тя.

— Ами нали точно това е въпросът — засмя се той.

Върнаха се премръзнали.

— Искам да го погледна пак — каза Ейдриън и седна пред компютъра на Ники. — Сигурна съм, че пропускам нещо. Справяте ли се добре с тези неща?

— Бих могъл да погледна — каза Дюран и се наведе над рамото ѝ.

— Минах през всичко, което ми дойде наум: календар, списък с адреси, имейли, счетоводна програми. Виках всеки файл, който откриех и... нищо.

— Погледнахте ли във временните файлове на Интернет?

— Не.

— Идете на „старт“ — Дюран седна до нея, — после на „инсталиране“, след това „контролен панел“. — Тя местеше курсора, както ѝ казваше. — Сега кликнете на иконата Интернет и... вижте къде се намират „Временни файлове на Интернет“... кликнете бутона „инсталиране“ и...

— Това ли?

Той кимна. Тя кликна и се появи прозорец с поредица адреси на Интернет, наредени в списък по „Име“, „Адрес“ и „Последен достъп“.

Прегледаха адресите, като слизаха надолу по страницата. Покрай обичайния асортимент от реклами и GIF-картинки имаше и много URL-адреси, макар че повечето бяха посещавани само по веднъж или два пъти:

„cookiejacko@jcrew.com

cookie: jacko@washingtonpost.com

http://www.travelocity.com

<http://www.mothernature.com>
<http://www.theprogram.org>
<http://www.jcrew.com>
<http://www.victoriasecret.com>
<http://www.theprogram.org>

— Какво е това? — попита Дюран, като натисна с пръст един от тях, който се показваше постоянно: „cookie: jacko@theprogram.org“.

— Като че ли го е посещавала всеки ден — каза Ейдриън.

— И кой е Джак? — попита Дюран.

— Кучето ѝ — обясни Ейдриън. — Мисля, че е нарекла компютъра си на името на кучето. — Тя продължи да преглежда адресите:

„cookie: jacko@theprogram.org
cookie: jacko@ceoexpress.com
<http://www.theprogram.org>
<http://www.theprogram.org>
<http://www.theprogram.org>
<http://www.mothernature.com>
<http://www.jcrew.com>
<http://www.theprogram.org>

— Това е посещавано всеки ден — каза Ейдриън. — Понякога два пъти дневно. — Тя погледна Дюран. — Ще опитаме ли?

Той кимна.

Тя затвори прозорчето на контролния панел, кликна на иконата AOL и изчака машината да мине по рутинния си път. Накрая долетя слаб шум, някакви звуци и бипкания — и започна зареждането на файла.

— Искате ли бира? — попита Дюран и стана.

— С удоволствие — отвърна тя и като мърдаше курсора в прозореца в горната част на екрана, написа „theprogram.org“, после натисна бутона „връщане“. След момент Дюран се върна с две

бутилки, сложи ги на масата и седна. Кракът му нетърпеливо почукваше по пода.

— Мразя дългите зареждания — промърмори тя.

„Прехвърляне на документа: 1%, 5%, 33%“

И после:

„Непознат адрес

Описание: непознат Интернет адрес

www.theprogram.org в URL

http://www.theprogram.org/“

„Трафик Сървър версия 1.1.7“

Ейдриън изчисти екрана и опита отново — напечата адреса точно както беше във временния файл на Интернет. Натисна „търсене“. Сайтът отново започна да се зарежда. Тя отпиваше от бирата си и наблюдаваше малката синя черта, която пълнеше долната част на екрана: 24%, 25%, 32%. Накрая екранът трепна и се появи същото съобщение:

„Непознат адрес

Описание: непознат Интернет адрес“

Тя изруга под нос, въздъхна и отпи голяма глътка бира.

— Защо не опитате вие? Ей сега ще се върна.

После стана и излезе от стаята.

Като се върна, седна до Дюран и попита:

— Стана ли?

Той печаташе бързо по клавиатурата и не й отговори. Обезпокоена, тя надникна над рамото му в екрана на лаптопа и изпита чувството, като че ли някой я залива с ледена вода. Водопад от картини и текстове минаваше по екрана, и то с такава бързина, че тя не можеше

да ги следи. Никой не можеше. Движението беше придружено със странен електронен ритъм — нещо като антимузика.

— Какво... какво е това? — попита тя, но Дюран пак не отговори.

После екранът мигна, забави движението и спря. На изумруденозеления фон затрепери: „Здравей, Джефри.“

Дюран напечата нещо и натисна „връщане“.

„Къде си?“

Дюран написа кратко съобщение и натисна бутона „връщане“.

— Какво е това? — попита Ейдриън. — Какво правите?

„Благодаря ти, Джефри.“

— „Благодаря ти, Джефри“? С кого говорите? — попита Ейдриън.

Дюран придвижи курсора към логото AOL и го натисна два пъти. Компютърът изписа обичайното си „сбогом“.

— Това уебсайт ли беше?

Дюран все още не отговаряше. Просто изключи компютъра и вдигна нещо от бюрото — нещо, което тя не бе забелязала досега — прозрачен пластмасов лист, в който имаше изрязани много квадратчета.

— Какво е това? — попита тя и посегна към листа, но Дюран го дръпна скъпернически, както би направило малко дете. Беше мълчалив и сериозен.

— Какво е това? Дайте ми го! — настоя тя и сграбчи листа, но той пак го дръпна. След няколко секунди безмълвна борба Дюран сложи край на схватката, като стисна китката ѝ с такава сила, че тя изохка.

— Боли!

Той пренебрегна оплакването ѝ — стискаше все по-силно и по-силно, докато коленете ѝ не се подгънаха. Отваряше със сила пръстите ѝ един по един. После измъкна пластмасовия лист от ръката ѝ и го постави внимателно в техническия паспорт на компютъра, прибра го в калъфа на лаптопа и затвори ципа.

А след това я погледна с усмивка, която я накара да отстъпи. Това беше усмивка на кукла — куха, голяма и празна като пустиня.

„Господи — помисли си тя. — Какво му става?“

Хватката му беше желязна. Какво щеше да стане, ако искаше нещо повече от това пластмасово листче? Ами ако... За първи път изпита страх и това усещане ѝ дойде като внезапен удар, болезнен и стряскащ. Понякога беше толкова грижлив и мил... Спомни си как я бе прегърнал през раменете на плажа. И после... Но той беше ненормален. Психопат.

— Добре ли сте? — попита Дюран.

Очите му все още пламтяха и в начина, по който се движеше, имаше нещо смешно. И гласът му... гласът му беше съвсем нормален, което беше смразяващо, защото усмивката му беше толкова безжизнена и студена, очите толкова нефокусирани, като че ли не виждаше нищо.

— Добре съм — каза Ейдриън и се подпря на масата.

Дюран сви рамене, отиде във всекидневната, седна на дивана и включи телевизора.

„Обади се на Шоу. Веднага.“ Тя пийна глътка бира и затърси в чантата си листчето, на което бе записала домашния и служебния му номер. Намери го смачкано на дъното, разглади го и започна да набира. Погледна дали Дюран вижда какво прави, но той си седеше във всекидневната, обгърнат от мекия отблясък и неспирното добро настроение, изливащо се от телевизора.

Шоу отговори на четвъртото позвъняване и тя веднага каза:

— Трябва да ми помогнете.

— Какво става?

— Дюран — каза му тя. — Изплаши ме.

Разказа му какво се бе случило — чувстваше се глупаво, защото трябваше да говори шепнешком. Но Шоу разбираше.

— Виждали ли сте го и преди... да изпада лесно в афект?

— Не — отвърна тя.

— И какво прави сега? Вие шепнете, така че предполагам, че той не знае, че говорите с мен. Напрегнат ли е? В нормално състояние ли е?

— Гледа телевизия. Но наистина му има нещо, докторе. За него като че ли не съществувам. Като че ли ме няма. Какво мислите, че е това?

— Не знам — отвърна Шоу. — Прилича ми на хипнотично състояние. И казвате, че докато е седял пред компютъра...

— Да, точно тогава.

— Ами... би могло да бъде някакъв вид зашеметяване...

— Зашеметяване ли?

— Да. Причинено от това трепкане.

— Не разбирам за какво говорите.

— Имам предвид ритъма на трепкащата светлина — примигване, синхронизирано с електрическия ритъм на мозъка. Това може да причини хипнотично състояние.

— Но ние не сме в дискотека, докторе!

— Вярно, не сте. Но нали е използвал компютър.

— Да.

— Е... повечето монитори постоянно потрепват, защото „подновяват“ видеосигнала. Имаше ли някакъв звук на този уебсайт, или беше само...

— Имаше някакъв звук — каза тя. — Електронна музика или... може би беше само шум — както и да е, имаше нещо.

Шоу въздъхна тежко.

— Какво! — попита Ейдриън.

— Може би е проблем с монитора, но... би могъл да е и уебсайтът. Има класическа рецепта...

— Какво искате да кажете?

— Комбинирани ритмични пулсации на светлина и определени звукови честоти.

— И?

— Предизвиква хипнотично състояние. Транс. Шаманите са правили това хиляди години — биели са барабани около огъня. Макар че ми е противно да мисля, че има уебсайт, който...

— Но...

— Нека да поговоря с него — предложи Шоу.

Ейдриън пое дълбоко дъх, обърна се и повика Дюран с „най-естествен“ глас, който можеше да докара.

— Джеф, доктор Шоу иска да ви каже нещо.

Той не отговори и тя отиде във всекидневната. Дюран седеше отпуснат на дивана и зяпаше телевизора. Като я видя, натисна бутон за изключване на звука и вдигна очи. Лицето му бе безизразно, като че ли носеше собствената си маска.

— Викат ви на телефона — каза му тя.

Разговаряха дълго, може би около двадесетина минути, като почти през цялото време говореше само Шоу. Дюран седеше със затворени очи и само от време на време произнасяше „Хм-м-mmm“ или „Дааа“, с нисък и безличен глас. Накрая се прозя и каза:

— Ейдриън? Доктор Шоу иска да говори с вас. — Гласът му бе нормален, но малко сънен. — Наистина се изморих страшно — обясни той, докато ѝ подаваше слушалката. — Отивам да се тръшна в леглото.

И с нова прозявка се обърна и тръгна към спалнята.

Ейдриън беше страшно учудена.

— Какво му направихте? — попита тя; гласът ѝ беше забързан шепот.

— Хипнотизирах го — отвърна Шоу.

— По телефона?

— Да. Не е толкова трудно. Той вече беше в транс.

— И?...

— Направих му няколко постхипнотични внушения. Отиде ли да си легне?

— Да.

— Добре, утре сутринта ще е наред.

— Благодаря, докторе.

— Ако все още ви създава трудности — макар и да не мисля, че ще стане — просто излезте. Така е по-сигурно. Обадете ми се отнякъде и аз ще мина да го взема.

След като затвори, Ейдриън реши да погледне пластмасовия лист, за който двамата с Дюран бяха водили борба.

Измъкна го и забеляза, че е разчертан на малки правоъгълничета — поне двеста-триста. Ако се съдеше по размера, беше направен специално, за да пасне на екрана на лаптопа на Ники.

Опита и разбра, че е точно така. Пасваше идеално. Имаше малки дупчици във всеки ъгъл, които отговаряха на обозначения по рамката на монитора. Тя постави листа според маркировките и видя, че се получава точна координатна мрежа.

Включи компютъра, влезе в AOL и отиде в уебстраницата:

Непознат адрес...

Както и преди. Прозрачната мрежа не разкриваше нищо, подобните на паяжини линии пресичаха съобщението за грешка. Тя въздъхна. Дюран може би бе отишъл в друг уебсайт, докато тя беше в банята. После си спомни трика, който Дюран ѝ беше показал, и с малко опитване откри папката „Временно запазени Интернет файлове“. Искаше да разбере кой сайт е посетил Дюран — онзи интерактивния, със съобщението „Здравей, Джефри“. Би трябвало да е вторият сайт по списъка, но не: и първият; и вторият бяха еднакви:

„<http://theprogram.org>

<http://theprogram.org>“

Това беше безсмислено. Но Ники също беше посещавала такъв сайт — с грешното съобщение. Тя се вгледа в буквите и се запита какво означават. Може би Дюран беше изтрил адреса. Но не, не беше така. Тя го беше видяла да изключва AOL и да затваря компютъра. После се бяха сдърпали. Така че...

Трябваше ѝ помощ. И знаеше към кого да се обърне.

Карл Добкин беше известен с това, че спи четири часа на нощ. Тя реши, че може да го потърси по телефона и да се надява, че ще ѝ помогне. Не беше много вероятно да е на работа, но с Карл човек никога не можеше да е сигурен. Тя провери в офиса. Не беше там. Знаеше, че живее близо до Потомак с Каролайн Стентън, една от партньорките във фирмата. Бети беше ходила веднъж на барбекю там и описваше къщата им като „О-гроом-на!“. Ейдриън взе телефонния номер от служба „Справки“.

Надяваше се, че няма да вдигне Каролайн. Не искаше да увърта за това къде се намира. И наистина имаше късмет.

— Ало?

— Карл?! — Обзе я облекчение. — Здравсти, обажда се Ейдриън.

— Здравсти, Скаут. Къде се губиш? Всички в службата говорят за теб.

— Сигурно. — Последва дълга пауза, която тя не се постара да запълни.

— Е, какво има — попита накрая Добкин.

— Можеш да ми дадеш гениален съвет.

— Няма проблем. — Карл се засмя с ленивия си смях. — Цар съм на съветите.

Тя описа безуспешните си опити да проследи пътуванията на Ники из киберпространството.

— И намерих един сайт, който, изглежда, е посещавала почти всеки ден — понякога няколко пъти дневно, — но той не може да се отвори.

— Какво значи „не може да се отвори“?

— Получавам съобщение за грешка „Непознат адрес“.

— Някой от вас ползва ли Unix^[1]? — попита той след кратко размишление. — Може би има проблем със съвместимостта.

— Използвам същия компютър, който е използвала и тя. Но не става нищо. Тя има програма на AOL — нищо специално.

— Кажи ми — можеш ли да влезеш „онлайн“ и да ми говориш в същото време?

— Не — отвърна тя, — имам само една телефонна линия.

— Задръж малко така. Ще ида до кабинета.

След малко отново вдигна телефона.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Добре, потегляме. — Тя го чу как трака по клавиатурата: Карл пишеше с невероятна бързина. — Сега ми дай логото... Окей, дай ми и адреса на сайта.

Тя му го издиктува по букви.

— Стой така. Сега се зарежда.

— Винаги се зарежда. И после не можеш да стигнеш доникъде.

— Ха! — възкликна Добкин — Права си. Виж ти!

Той замълча за момент.

— Карл?

— Най-странното е, че тази страница е заредена.

— Какво искаш да кажеш?

— Това не е съобщение за грешка — обясни Добкин. — Това всъщност е заглавната страница на сайта. Отиваш там и получаваш това.

Двамата останаха на телефона минута, без да говорят, обмисляйки проблема.

— Сестра ти беше ли забъркана в нещо? — попита накрая Добкин. — Хм, по-особено?

Ейдриън се сети за пушката. И излъга:

— Не знам. Защо?

— Ами защото в Мрежата има заключени и скрити сайтове, в които не можеш да проникнеш без ключ или парола.

— Искаш да кажеш като порносайтовете ли?

— Не, защото за онези знаеш какво представляват. Говоря за сайтове, които имат нищо незначещо начало...

— Като например?

— Цитат от Библията — или съобщение за грешка. Трябва да знаеш как да минеш по-нататък.

— Но... — Ейдриън се замисли за момент. — Но защо някой ще прави това?

— Може да е шега. Може да са хакери, които обикалят из сайтовете. Или може да става дума за нещо незаконно.

— Като какво?

— Не знам... Детска порнография. — Ейдриън започна да протестира и той я прекъсна: — Казах го просто като пример. Не знам какво е това.

Тя му каза за пластмасовия шаблон и попита:

— Това може ли да послужи за нещо?

— Сигурно. Разгледа ли го добре?

— Да. Но нищо не разбрах.

— Е, може би трябва да опиташ по друг начин — каза той. — Ще ти помогне ли, ако разбереш чий е уебсайтът?

— Какво?

— Уебсайтът — повтори той. — Ще ти помогне ли, ако разбереш кой и къде го е регистрирал?

Не можеше да повярва, че я пита за подобно нещо. Какво си мислеше?

— Ама да! — каза тя. — Това наистина ще придвижи нещата напред.

— Добре, може би ще мога да ти помогна с това — каза той. — Доста такива неща съм вършил и съм свикнал да проследявам подобни работи. Имам програма, проследяваща с висока скорост — минава от един компютър на друг и прави списък на мрежовите възли...

— Карл, това ще е идеално.

— Да бе, идеално. Виж, кога ще си лягаш?

— Не знам... може би след час. — Истината беше, че въобще не ѝ се спеше.

— Дай ми номера си. Ще ти се обадя, когато засека нещо.

След като затвори телефона, тя откачи гъвкавия пластмасов шаблон от екрана на лаптопа и внимателно го пхна в калъфката. После размисли и реши да го сложи някъде, където Дюран няма да може да го открие, така че го нави, мушна го в чантичката си и я взе в своята стая.

После извади нещата, които щяха да ѝ трябват за сутринта, и ги сложи до входната врата. Някак си, без да се замисля сериозно, стигна до решение за работата си: сутринта щеше да отиде във Вашингтон. Не за да работи (след това, което се бе случило в „Комфорт Ин“, нямаше начин да се мерне в офиса). Но щеше да тръгне достатъчно рано — в шест, за да хване Слоу вкъщи. Той никога не ходеше на работа преди 10:15, така че ако стигнеше в девет и половина, би могла да го хване вкъщи и да му обясни нещата. И да спаси работата си.

Това в крайна сметка беше нейният план и сигурно беше по-добър от това да стои в Бетани Бийч и да чака Дюран да откачи.

Прибра вещите си, изми мивката в кухнята, изчисти чекмеджетата и изхвърли отпадъците в една пластмасова торба, която изнесе навън до мястото, откъдето прибираха боклука. Телефонът иззвъня и тя изтича вътре, за да се обади.

— Скаут? — Беше Карл.

— Здравсти!

— Открех го. Сайтът със съобщението за грешка.

— Браво! Казвай бързо...

— Повярвай, не беше никак проста работа.

— Вярвам ти.

— По някакви причини имаше много изолатори...

— Кажи?

— Това е от Швейцария. От клиника „Прюдом“. В град Шпайц. Нещо от това познато ли ти е?

— Не. Макар че сестра ми... в Европа е получила травма на главата. И известно време е била в Швейцария. Но не съм сигурна къде.

— Е, тази клиника действа от 1952 година. Специализирана е за хранителни смущения. Да не би сестра ти да е страдала от анорексия?

— Не. Но известно време е била в кома. И когато се събудила... имала амнезия.

Карл изохка разочаровано.

— Тогава може би не е това, което търсим... Чакай, да не е имала и проблеми с наркотици? Защото тази клиника е и рехабилитационен център за наркомани — там го наричат „служба за подпомагане на пристрастени“.

— Ами... не мисля, че е била пристрастена, но всъщност... да.

— Е, тогава ще ти свърши работа.

Тя му благодари за помощта и затвори. Помисли си, че е по-добре да си легне, за да е бодрa в шест сутринта.

Мина от стая в стая и заключи вратите, спря отоплението и изгаси лампите. После включи алармата и си легна. Сви се под завивките и се замисли за клиника „Прюдом“.

Може би фактът, че този уебсайт имаше „изолатори“, както се бе изразил Карл, беше, защото е свързан с медицинската тайна. Може би беше някакъв център след завършване на лечебния процес, където бивши пациенти биха могли да се обаждат за съвет или подкрепа? Тя въздъхна. Дори да беше така, Ники никога не ѝ го бе споменавала. А каква беше тази странна история с Дюран? Беше ли свързана с клиниката? Уебсайтът беше интерактивен по някакъв начин и в неговия случай го бе довел до хипнотично състояние. И какви бяха тези картини, подскачащи и минаващи така необикновено бързо?

Нямаше смисъл. В нито едно от тези неща нямаше смисъл.

[1] Способ за представяне на адрес на обект (файл, документ и др.) в Интернет. — Б.пр. ↑

28.

Сутринта остави бележка на Дюран, че е станала рано и отива във Вашингтон, за да вземе пощата на Ники и да провери чековете ѝ и данните от кредитните ѝ карти. И че ще се върне към пет с две пържоли и торба дървени въглища за скарата. Спомни си, че той няма никакви пари, и му остави една двайсетачка, като му написа бележка да купи бутилка каберне.

Това, което не спомена, понеже знаеше, че Дюран няма да го одобри, беше, че първо ще се срещне с Къртис Слоу. Не че беше мислила много какво ще му съобщи. Но трябваше да направи нещо. Не можеше да изчезне просто така. Нито пък можеше да отиде до офиса — там със сигурност щеше да се случи това, което им се случи в „Комфорт Ин“. В никакъв случай не можеше да се появи на работното си място. Беше неделя и щеше да го хване вкъщи. Поне се надяваше.

Докато караше през равната селска местност, Ейдриън се замисли какво ще каже.

„Всъщност, Къртис, най-забележителното беше снощи, докато се грижех за възрастните и болните...“ Не. Слоу не даваше и пукната пара за възрастните и болните. Но обръщаше голямо внимание на онези, които правеха дарения за католическата църква, така че тя промени нещата: „Къртис, яви ми се Светата дева и...“ Не. И това нямаше да мине.

От тези шегги настроението ѝ се поповдигна, но истината беше, че колкото повече се приближаваше към срещата, толкова повече ѝ ставаше ясно, че каквото и да каже, няма да е подходящо. „Трябва ми адвокат — помисли си тя. — И не обикновен адвокат, а съдебен. Истински адвокат.“ Но тя нямаше адвокат. Което я поставяше в неизгодното положение да съобщи истинското състояние на нещата.

В крайна сметка грешката не беше нейна. Напротив, тя бе рискувала живота си, за да отиде на работа миналата седмица, и за малко не я убиха. И това нямаше да е така, ако беше отделяла повече време на сестра си. А тя беше работила по шейсет часа седмично

близо година, без почивен ден или болнични, и в уикендите, и по празниците. Да приемем, че беше провалила свидетелстването, но все пак то можеше да се проведе на друга дата. Наистина стана лошо, че бе накарала хората да загубят времето си — за което съжаляваше — но не бе имала друг изход.

С тези мисли не забеляза как стана седем, после осем и девет. Накрая се вля в градското движение — по това време вече беше решила какво да разкаже.

Къщата на Къртис Слоу беше в Спринг Вали и струваше поне един милион — райска гориста местност в сърцето на града, на границата с Рок Крик Парк. Ейдриън беше идвала тук само веднъж — по спешност, защото трябваше да занесе чантата на Слоу от службата. Не помнеше номера, но в този район — един от най-скъпите райони във Вашингтон — нямаше много къщи — а и домът на Слоу не беше къща, която може да забравиш.

Според Иржи Ковач от лосанджелиския офис на фирмата, който идваше веднъж месечно на заседания във Вашингтон, къщата беше пълно копие на вилата на маршал Тито на езерото Блед. Висока три етажа, с гипсова мазилка и френски прозорци, тя се издигаше на лек склон, зад дървен стобор, с кръгова алея с малък фонтан в центъра. Ейдриън спря зад „Биймър“-а на Слоу — колата бе произведена само в седемстотин бройки. После слезе и мина по алеята до главния вход. Чувстваше се като дете в замък от царството на приказките.

„По дяволите — помисли си тя и почука на тежката дървена врата. — Май сглупих.“

— Ейдриън!

Слоу се показва на прага — в кафяви, раирани панталони и маслинозелен пуловер. Очевидно беше изненадан.

— Влизай!

Той я заведе във всекидневната, където върху голям китайски килим бяха сложени две тежки кресла, покани я да седне и каза:

— Почакай минута, ще кажа на Аморита да ни донесе кафе...

Тя чакаше нервно, като разглеждаше колекцията на Слоу от руски икони. След малко симпатична латиноамериканка дойде със сребърен сервиз за кафе и Ейдриън си наля. Слоу се появи, като закопчаваше огромния си ръчен часовник „Брайтлинг“.

— Какво става? — повтори той в отчаян опит да я предразположи и да се прави на колега.

— Ами, доста е сложно — каза тя, — но смятам, че трябва да изляза в отпуск.

— В отпуск... — Слоу седна срещу нея и се намръщи. — Това не може ли да го обсъдим в офиса?

— Там е работата, че не можем.

Лицето на Слоу се сви в скептична, озадачена гримаса.

— Какво?

— Не мога да отида там. Нека ви обясня...

И го направи. Разказа историята колкото се може по-сбито, като в трийсет секунди прехвърли детството си, след това се спря на болестта на сестра си в Европа. Слоу слушаше замислено, скрил очи зад рунтавите си вежди, отпиваше от кафето и кимаше съчувствено, докато Ейдриън му разказваше как бе намерила тялото на сестра си. Беше наистина впечатлен. Тя стигна до зловещата връзка на сестра си с Дюран, наемането на Бонила, убийство му, скептицизма на полицията... и всичко останало, включително инцидента в „Комфорт Ин“ и предстоящата операция на Дюран. Когато свърши, остави чашката си с кафе и каза:

— Така че разбирате: наистина трябва да стоя настрани от работното си място за известно време. Защото — знам колко мелодраматично звучи — някой се опитва да ме убие.

Слоу я погледна замислено, остави чашата си на масата, наведе се напред и каза:

— Значи... си се обвързала с онзи тип?

Челюстта на Ейдриън увисна.

— Нали това ми обясняваше? — попита Слоу.

— Не — възрази тя, — съвсем не е така. Става въпрос за...

— Нека ти обясня нещо — изръмжа адвокатът. — Не мисля, че в града има друга юридическа фирма, която да се грижи толкова за хората си като „Слоу & Хюли“. Ако някой скърби, няма да разочароваме никого: ще му окажем цялото необходимо съдействие. Но това... това минава границите на нормалното. Полицията? „Комфорт Ин“? Боже — какво ще е следващото? Паркинг за камиони ли?

Слоу поклати глава и стана.

— Но — почна Ейдриън — вие не разбирате...

— Мисля, че разбирам — каза Слоу. — Подробностите настрани, но очевидно попадаш в лоши истории. — Той насочи пръст към нея, като че ли да подчертае казаното. — Това не е добре за един адвокат. — Спря за момент, после каза: — Трябва да обмисля нещата. — И плесна с ръце, за да покаже, че разговорът е свършил.

И не само разговорът. Въпреки волята си тя усецаше, че ще се разплаче. Като се бореше със сълзите си, последва шефа си към вратата.

— Може би временното отсъствие е добра идея — подхвърли той, докато отваряше вратата. — Трябва ти известно време, за да оправяш нещата. Да сложиш ред в живота си. След това... ще видим какво да правим.

Ейдриън кимна, като стискаше зъби, за да не ревне.

— Благодаря.

— Ще наредя на Бети да се заеме с материалите по асфалта. Тя не е от най-способните, но е... на разположение.

Сухите очи и усмивката на Ейдриън издържаха до края на алеята и там тя избухна в сълзи. Беше работила толкова упорито, толкова дълго. А сега беше... какво? Как го бе казал? „Границите на нормалното.“

Близо до „Дийн & Де Лука“ спря за чаша кафе с мляко — изпи я на една от малките маси в дългата остъклена зала пред бакалията. Беше в отвратително настроение след срещата със Слоу — очевидно догодина нямаше да работи във фирмата. Неочаквано я обхвана приятно чувство на успокоение: нямаше да работи повече по асфалтовите въпроси или да върши черната работа на Къртис Слоу. В действителност така като че ли щеше да е по-добре. Имаше и други фирми.

Когато свърши с кафето, влезе вътре и купи пакет дървени въглища и две пържоли — месарят ги пакетира с лед. Остави покупките в багажника на колата и тръгна към апартамента на сестра си — беше само на две преки.

Рамон стоеше във фойето в униформата си, с ръце зад гърба, и се поклащаше на пети. Като я видя, се усмихна и ѝ отвори вратата.

— Радвам се да ви видя! Идвате за пощата ли?

Тя потропа с крака, за да се сгрее, и каза:

— Да. И да поразчистя малко. Как е Джак?

— Добре е! И познайте какво? Последвах импулса си. Както ми каза Ники.

— Тя ли ти каза?

— Да. Говорихме си тъкмо... преди да се случи онова. И приех предложението.

— За какво?

— Във филма на Скорсезе. Аз съм портиер номер две — Рамон Кастро де Вега. Кво ще кажете?

— Страхотно!

— Сега си мисля дали да не се захвана с някой театър в района, нали разбирате?

— Защо пък не?

— Както и да е... пощата е в кухненския шкаф. Искате ли ключ?

— Не — каза Ейдриън. — Имам си.

Рамон я придружи до асансьора, натисна бутона и докосна ръба на фуражката си.

— Ще кажа на Джак, че сте питали за него.

— Ще се радвам — каза тя.

После се качи до апартамента на сестра си. „Трябва да направя нещо с пепелта ѝ. Трябва...“

Влезе в апартамента и я обзе вълна от скръб, по-силна, отколкото бе очаквала. Може би се дължеше на напрежението, под което се намираще, може би беше от жилището с увехналите цветя и неподвижния въздух. Какъвто и да беше източникът, тъгата я връхлетя като камион. Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ за втори път тази сутрин. Тя отиде на балкона, постоя на студения въздух и поплака за Ники; сълзите ѝ замъгляваха гледката оттатък реката.

След няколко минути влезе вътре, за да се залови за работа. Апартаментът беше потискащ — разхвърлян и някак си оскърбителен към паметта на Ники. Трябваше да почисти основно и реши, че това може би ще я накара да се почувства по-добре. Хладилникът миришеше на вкиснато мляко, имаше и вмирисана риба в някаква картонена кутия. Тя събра всичко в една зелена торба за отпадъци, излезе на стълбището и я изхвърли в шахтата за боклуци. После мина

от стая в стая с флакон почистващ спрей и хартиени кърпи и избърса праха от масите и шкафовете. Накрая стисна зъби и влезе в банята — полицията я бе оставила в пълен безпорядък. Навсякъде имаше прах за отпечатъци, защото — както ѝ бяха обяснили ченгетата — самоубийството на сестра ѝ било криминално деяние и трябвало да се отнасят към него именно като към такова.

Цветята на балкона бяха изсъхнали, но Ейдриън не намери сили да ги изхвърли. Така че само ги скупчи в един ъгъл на терасата.

Оставаше пушката. Беше мислила много за нея. Ако Ники я бе купила, кога и откъде? Това може би имаше възможност да се проследи. Сигурно имаше сериен номер или нещо такова. Отиде до гардероба на сестра си, отвори го и потърси кутията.

Но нея я нямаше.

Първо реши, че е забравила къде я е оставила. Погледна под леглото на сестра си и видя... валма прах и парчета опаковъчна хартия. Изправи се, отиде в антрето и погледна в шкафа, после във всекидневната и под диваните — търсеше навсякъде. Но пушката беше изчезнала. Беше голяма зеленикава кутия и не можеше да не я забележи... но я нямаше.

И тогава стигна до извода: бяха я откраднали. Колкото и да мразеше мисълта, че ще трябва да се занимава с оръжието, откритието, че някой е ровил в апартамента на Ники и го е отмъкнал... я накара да изтръпне. Беше като в апартамента на Дюран, когато бе изчезнал Бонила.

След тази кражба всичко изглеждаше несъществено и несигурно, като че ли я преследваше лоша съдба. Беше ѝ неприятно да мисли за това; изпита усещането, че нейният свят е зона, където може безпрепятствено да влиза всеки непознат.

Рамон ѝ напомни за пощата (която всъщност бе оставила горе, в апартамента) и после, когато тя си тръгна, ѝ махна за довиждане. Хрумна ѝ да отскочи и до своето жилище, поне да вземе праха на Ники, но реши, че това е твърде опасно. В крайна сметка малко преди шест се върна в Бетани.

Дюран беше в добро настроение. Тя му каза, че е изчистила апартамента на Ники и му съобщи за изчезването на пушката, но не му

спомена за срещата си със Слоу. Изпрати го до супермаркета за салата и сос за подправки „Пол Нюман“. Изпекоха пържолите на скарата зад къщата и отвориха бутилката каберне, която той бе купил още по обяд.

Дюран беше в приповдигнато настроение и се мъчеше да предвиди какъв резултат би имала оперативната намеса. И изпитваше някакво вътрешно облекчение: нямаше го неприятното чувство, както когато напускаше апартамента си. Разказа ѝ за пристъпите на паника, от които бе страдал, и за агорафобията, която бе изпитвал.

— Сега това е изчезнало — каза той. Не бе изпитвал такова нещо от деня, когато избягаха от „Комфорт Ин“.

— И какво мислите за всичко това? — попита тя.

— Не знам. — Той поклати глава. — Но видяхте цялата онази апаратура в съседния апартамент, нали?

Тя кимна.

— Ами ако тя... не знам... е имала някакво влияние върху мен?

— Какво искате да кажете? — Тя го погледна озадачено.

— Не съм сигурен. Просто чувствам, че има голяма разлика. По-добре съм. Чувствам се по-на себе си.

Тя кимна замислено, но не можа да устои.

— И това би могло да е?...

— Кой знае какво? — усмихна се Дюран.

Направо беше чудо, че все пак успя да го чуе. Ако морето не беше толкова спокойно и тихо, сигурно нямаше да може. Но нощта беше бездиханна, морето — неподвижно, а тя — отпочинала и полубудна; умът ѝ работеше бързо.

Звукът, който я събуди, бе слабо, но определено метално изскърцване — като че ли долетя през дъските на пода. И по някаква причина я разтревожи. „Нещо под леглото“ — помисли си тя. Но не, това беше лудост. Лежеше в мрака, без да помръдва, и разбра, че звукът долита от по-далеч. *В мазето имаше някой.*

Мина известно време — минута или две — и не се чу нищо. Тъкмо бе решила, че си въобразява, когато усети, че някой стои пред спалнята ѝ. Как беше разбрала, не можеше да каже. Нямаше никакъв звук. Нямаше светлина. Просто беше... факт.

После вратата се отвори. Тя стисна очи, но усещаше как другият я наблюдава. Дюран? Той трябваше да е. И все пак не изглеждаше да е Дюран. Току-що бе вечеряла с него и дори да беше луд, той не се държеше така. Беше някой друг. Но кой?

Стори ѝ се, че мина много време — не можеше да каже дали една, или пет минути. Като че ли долови и друг звук — не откъм вратата, а отново откъм мазето. Халюцинираше ли? Може би. Може би не. Както и да е... Вече полудяваше, принудена да лежи така неподвижно. И все пак... това беше единственото ѝ предимство — тайната, че е будна.

Отвори лекичко очи и за миг успя да зърне ивица светлина, после в отвора на вратата се мерна крак и част от рамо на човек, осветено отзад. Вратата тихо се затвори и светлината изчезна.

И това беше всичко. Отново можеше да чуе морето, почти безшумния плисък на прибоя. Дори дочуваше далечния шум от движението по магистрала А-1, на цели шест преки разстояние. Ослушваше се за стъпки из къщата, за звуци от мазето, за шум от затваряне на входната врата. Но нямаше нищо. По същия начин би могла да бъде в запечатано подземие.

Остана да лежи и да гледа как минутите минават по осветения циферблат на часовника до леглото ѝ. Накрая, след шест минути, се чу слаб шум от стъпки по чакъла на пътеката. Тя бързо стана, отиде до прозореца и надникна.

Не видя нищо, но чу стъпки по алеята. И затварянето на врата на кола. И паленето на двигател. В призрачната лунна светлина забеляза просветване на метал и задницата на кола, която изчезна зад ъгъла като привидение.

— Чухте ли нещо?

Тя рязко се обърна и видя Дюран. Беше бос и изглеждаше сънен, макар че бе облечен.

— Тук имаше някой — каза тя.

— В къщата ли?

— В мазето — каза Ейдриън. — И после и в къщата. Мисля, че беше дошъл за компютъра.

— И?

— Какво?

— Взел ли го е? За какво му е притрябвал?

— Не знам. Ще погледна.

После се усмихна смутено.

„О, за бога — помисли си тя, — та аз съм по бельо.“ Отиде да си облече джинсите и пуловера, а Дюран се провикна:

— Тук си е — на масата!

Тя влезе във всекидневната и видя, че всичко е в същото положение, както го бе оставила, преди да си легне. Нищо не беше местено или пипано, доколкото можеше да прецени. Отиде до прозореца и видя, че и колата си е на мястото.

— Може би ми се е присънило — каза тя.

— Едва ли — отвърна той. — Аз също чух нещо.

— Помислих си, че е в мазето, но... не съм сигурна.

Прегледаха всички стаи, но като че ли нищо не беше докосвано.

После излязоха и отидоха до металната врата, през която се влизаше в мазето.

— Може да погледнем и тук — каза той и я отвори.

— Същият шум! — прошепна тя, когато вратата се отвори с леко изскърцване. — Това ме събуди.

— Хм — само каза той.

Тя го последва по стълбите в тъмното. Той закрачи напред, размахал ръце, за да открие шнурчето за осветление, което висеше от тавана. Напипа го, дръпна и се огледа.

До стената бяха подпрени сгъваеми алуминиеви столове с платнени седалки. На другата стена висяха въжета, градински сечива и няколко стари спасителни жилетки и играчки за плажа.

— Не виждам нищо — каза Дюран.

— И аз.

Минаха покрай котлето на отоплението. Таванът беше толкова нисък, че Дюран трябваше да се наведе, в косата му се заплетоха паяжини. Изведнъж той я хвана за ръката.

— Какво? — попита тя.

— Не ви ли мирише на газ?

— Носът ми е запушен — каза тя. — Нагълтах се с прах в къщата на Ники.

— Газ е — изръмжа Дюран. — Да, газ.

— Да се обадим на агентката по недвижима собственост — каза Ейдриън. — Трябва да я поправят.

И бързо дръпна шнура на лампата и тръгна по стъпалата.
— Хей! — викна Дюран. — Почакайте! Нищо не виждам.
— Мислех, че сте зад мен. — Обърна се и протегна ръка във въздуха, за да хване шнурчето. Напипа го и дръпна.
Той стоеше неподвижен, като че ли душеше.
— Почакайте секунда. — Гласът му беше нисък и напрегнат. — Загасете!

— Какво?

— Загасете!

Тя пак дръпна шнурчето.

— Странно — каза Дюран. Гласът му й се стори по-висок в мрака. — Като че ли мярнах някакъв проблясък ей там. Светнете пак.

Тя щракна лампата и отиде до него. Беше приклепнал и гледаше зад някакви сандъци.

Тя също клекна — и я видя: малка свещица, примигваща в полумрака.

Пред очите им пламъчето порасна и стана по-ярко, после се извиси в синкаво стълбче, с оранжево ядро в сърцевината. Дюран я сграбчи за ръката и я помъкна към вратата — стискаше я толкова силно, колкото когато бе извил китката й, за да й вземе пластмасовия шаблон.

— Пуснете ме! — викна тя.

Изскочиха навън и той я задърпа към океана.

После долетя звукът — търкалящ се рев, който избухна оглушително и въздухът зад тях се взриви в огромно кълбо яростен пламък, топлината беше изгаряща. Стигнаха до брега, обърнаха се и видяха огнения стълб над покрива на къщата.

— Но... как разбрахте? — попита тя.

— Видяхте ли пламъчето? Свещта започна да става по-ярка, нали?

Тя кимна.

— Пропанът е по-тежък от въздуха, така че се стеле по пода и... и се натрупва. Бяха сложили свещта на някаква щайга зад сандъците, така че когато газът стигне до нея, да се е натрупал в достатъчно количество. Извадихме късмет.

След миг Ейдриън се разтрепери — и от студа, и от шока. „Опитаха се да ни убият — помисли си тя. — Отворили са газта и са

изключили предпазното устройство. Или нещо такова. — Във въздуха се вдигна стълб от искри. — После са запалили свещта, като за литургия. Това чух — звука от мазето. И после са проверявали — искали са да се уверят, че съм там.“

— Опитаха се да ни убият — каза тя. Гласът ѝ беше тих, лицето — осветено от огъня.

Дюран кимна, прегърна я и заедно тръгнаха към къщата. Отвсякъде се чуваха сирени — виеха все по-наблизо. Внезапно Дюран се напрегна, после спря и се потупа по джобовете. Усмихна се облекчено.

— Ключовете на колата. У мен са.

Първата пожарна се приближи с грохот; сирените пищяха, лампите бясно се въртяха. Небето се изпълни с проблясъци — жълто, червено, жълто, червено. Минаха покрай някакъв човек по пижама и набързо наметнато яке. Стоеше, прегърнал жена си — тя беше по пеньоар и кожени пантофи. Гледаха къщата.

— Като факла — каза мъжът. Гласът му бе прегракнал.

После част от покрива се срути с глух тътен и изригна гейзер от огън и искри.

Дюран отключи колата. Ейдриън гледаше това, което вече беше архитектурен скелет — между почернелите му ребра танцуваха пламъци. Температурата в единия край на улицата беше 50 градуса, а в другата — един.

Докато потегляха, тя каза:

— Мисля, че полицейският участък е някъде към водната кула.

— Не отиваме там — каза той.

Тя го погледна, като че ли беше ненормален (което, разбира се, май беше вярно).

— Трябва — настоя тя. — Не можем само да бягаме.

— По-добре е да не се мяркаме там — каза той.

— Защо?

— Защото е по-добре, ако сме мъртви.

Тя погледна отражението му в прозореца.

— Какво искате да кажете?

— Ако ни смятат за убити, е по-добре. Ще живеем по-дълго.

29.

— Не става — съобщи тя.

— Какво не става?

— Да се правим на умрели.

Дюран намести задното огледало и погледна изгрева.

— Защо?

— Защото колата я няма. Което подсказва, че не сме били в къщата. И вестниците ще съобщят, че никой не е убит.

— В най-лошия случай това ни дава още един ден.

— Тогава карайте към Вашингтон — каза тя.

— Защо?

— Защото искам да взема някои неща от апартамента си.

Той я изгледа скептично.

— Нали казахте, че това ни дава един ден?

— Така е, но... ако греша? Дори не знам как ни откриха.

— Аз знам.

— Така ли? И как? — Дюран я погледна с подозрение.

— Вие им съобщихте.

— Какво?! На кого съм казал?

— Вие им съобщихте къде се намираме — каза тя. — Влязохте в онзи уебсайт... в чатрума или каквото е там.

Дюран я погледна, за да види дали не се шегува. Но тя беше сериозна. Сериозна до смърт.

— Преди две вечери — каза тя. — И стига с това „вие“. Изкара ми акъла.

— Аз ли?

— Беше влязъл в някакъв уебсайт. Всички съобщения примигваха и... Беше като внезапно съобщение по AOL.

— Какво?

— Повярвай ми.

— Нещо като „Здравей“?

— Не. — Тя поклати глава. — Пишеше „Здравей, Джефри“. После те попитаха къде си. И ти написа нещо.

— Какво съм написал?

— Не знам. Но те попитаха и ти отговори. Може да си им съобщил пощенския код и къде сме.

— Хайде де!

— Сериозно говоря — настоя тя.

— Защо не ме спря?

— Опитах се! И беше... не знам. Не беше на себе си. Все едно те нямаше. Обадох се на доктор Шоу.

— Какво?!

— Ами ти много ме уплаши! Така че той те хипнотизира по телефона — каза тя. — Не помниш ли?

Дюран поклати глава. „Това не се е случило. Иначе щях да го помня. Защото късата ми памет е наред. Шоу го каза. Което значи, че Ейдриън лъже... или имам някакъв двойник. Джекил и Хайд. Лекар. Боже!“ Таблото избипка и той погледна индикатора за гориво и каза:

— Трябва да заредим.

Спряха на една бензиностанция близо до Бриджвил, но помпата не прие картата на Дюран. Той се обърна към Ейдриън за помощ и тя пребледня.

— Чантата ми остана в къщата. Нямам нито цент!

Той се обади на номер 800, обозначен на гърба на картата му, събщи номера на сметката и чу гласа на телефонен автомат, който би трябвало да събщи, че картата е с „нормален кредит“. Вместо това автоматичният глас му заяви, че картата е „замразена“ и че трябва да се свърже със служител от отдела за „обслужване на клиенти“. Той го направи и чиновникът му събщи, че някой е заявил, че картата е открадната.

— Ще ви издадем нова. След три работни дни. Вече е в компютъра.

— Вижте — Дюран не можеше да повярва, — картата е при мен. В ръката ми. Не съм съобщавал, че е открадната.

— Но някой го е направил.

— Питайте ме за моминската фамилия на майка ми.

— Това не е нещо, което...

— Имате въпроси за установяване на личността. Използвайте ги!

— Съжалявам, господин Дюран, но след като картата е обявена за открадната, трябва да бъде издадена нова.

— Вижте. Аз... — той погледна в портфейла си — имам само два долара. Извън града съм. Нямам бензин. Няма ли начин...

— Не.

— Какво?!

— Съжалявам — нищо не можем да направим. Просто трябва да изчакате новата карта.

Дюран се върна до колата, наля бензин за два долара и обясни на Ейдриън какво се е случило. Накрая каза:

— Шибани банки.

— Не е точно така — каза тя. — Това е стандартната процедура, когато някой се обади за изгубена карта.

— Да, но...

— Чудя се кой ли е...

Каза го така, като че ли се съмняваше, че го е направил той.

Когато стигнаха до околоръстния път, таблото отново избипка и лампичката за гориво замига. Ейдриън насочи Дюран по един сложен път, който ги отведе покрай Капитолия и по Шестнайсета улица. Бяха на около два километра от апартамента ѝ, когато колата се разтреса и спря. С помощта на двама латиноамериканци, които чакаха автобуса, избутаха доджа край една рампа за товарене до парк Меридиън Хил.

— Какво е станало с колата ти, приятел? Първо си я ударил, а после си минал през пожар, а?

Багажникът, смазан след удара пред „Комфорт Ин“, отдавна тревожеше Ейдриън. Не обичаше да лъже, но беше казала на Дюран при никакви обстоятелства да не признава, че той е бил на волана. Това можеше наистина да усложни нещата.

Новите им познати клатеха глави и обсъждаха цената на пребоядисването и изчукването. Ставаше дума... за солидна сума.

— Ще трябва да се бръкнеш бая, приятел. — Единият латиноамериканец бръкна в джоба си. — Дай да ти дам една визитка — ще ти вземе приемлива цена.

— Това е кола под наем — изстена Ейдриън.

— Леле! — каза другият и поклати глава. — Ще ви изпият кръвчицата.

Ейдриън написа бележка, пхна я под чистачката на предното стъкло и каза:

— Е, все ще мога да използвам застраховката.

— Ще ви скъсат задниците — засмяха се латиноамериканците.

— Ейдриън! Къде изчезна? — попита госпожа Спиърс.

— Загубих си ключа. Мога ли да мина през пералнята?

— Разбира се — отвърна хазайката ѝ и погледна с интерес Дюран.

— О, извинете. Джеф — това е госпожа Спиърс.

— Ще пийнете ли чай? — попита възрастната жена.

— Не, благодаря — отвърна Дюран.

— Бърза ме много — каза Ейдриън, докато минаваше през антрето към вратата, която водеше към приземието.

Минаха през малката пералня, Ейдриън отвори и се спря като закована. Дюран за малко не се блъсна в нея.

— Боже!

Беше забравила колко лошо е положението. Стаята беше в пълен безпорядък, нещата ѝ бяха разпилени навсякъде: книги, видеокасети, възглавниците от дивана, дрехи и компактдискове, обувки, одеяла, пешкири, вази. И на всичко отгоре навсякъде се бяха разхвърчали бели листа.

Дюран стоеше на прага и зяпаше любопитно.

Въпреки бъркотията тук имаше много повече атмосфера, отколкото в неговия апартамент. Имаше плакати на далечни места и стари неща („Биариц“ и „Ориент Експрес“), няколко ориенталски килимчета, поставени в дървени рамки. Той пристъпи, обърна с крак една книга и се изненада каква е: пътеводител за Шри Ланка, издателство „Лонли Планет“. Вдигна друга: „Маршрути в Турция“. И трета: „Мавриций, Реюниън и Сейшелските острови“.

— Много ли пътуваш? — попита той.

— Не — отвърна тя. — Не съм ходила никъде.

— Защо?

— Нямам пари. — Тя замълча. — Виждаш ли някъде музикална кутия?

Той се огледа и поклати отрицателно глава.

— А ти? — попита тя.

— Какво? — отвърна Дюран.

— Пътувал ли си много? Ходил ли си по света?

— Ами... — Той се замисли.

— Къде?

— Не помня. — Той сви рамене.

Тя се наведе зад едно малко бюро и измъкна една дървена кутия. Вдигна капака ѝ и тя засвири „Плезир д’амур“. Отвътре Ейдриън измъкна две кредитни карти и един паспорт.

— Ще заминаваш в чужбина ли? — попита Дюран.

— Това е единственият ми документ за самоличност — каза тя. — Всичко друго вчера се превърна в дим.

Огледа отново бъркотията. Помисли си, че би могла за час-два да поразчисти, но това беше прекалено сложно. Щеше да има достатъчно време, когато всичко това свършеше — нали бездруго вече беше без работа. Грабна дрехи за път и четката си за зъби.

Изведе Дюран от задния вход, за да избегнат госпожа Спиърс, и на авеню „Маунт Плезънт“ купиха туба бензин. Отидоха до колата и видяха на предното стъкло розов талон.

— Още сто долара! — изплака Ейдриън. — Ужасно!

И тропна с крак, което накара Дюран да се разсмее, а тя побесня още повече.

— Какво значи това? — възкликна тя, докато се качваше в колата. — Този шибан град е добър само в събирането на глоби за неправилно паркиране.

— Сигурно това е краят на цивилизацията, която познаваме — каза Дюран.

Операцията беше насрочена за осем сутринта, така че Дюран прекара нощта в болницата, а Ейдриън мръзна в хотел „Мейфлауър“.

Дюран беше приет от една сестра, която му даде болнична пижама и халат. Прикрепиха към китката му пластмасов колан и го заведоха в една стая с две легла в дъното на коридора. Няколко сестри

му мереха кръвното, температурата и пулса на всеки час; съседът му по легло (обвит целия в тръби) лежеше в безсъзнание и зяпаше тавана.

Вечерта при него се отби Шоу с неврохирурга Ник Алелин, пъргав човек с червен нос, големи зъби и висок глас.

Шоу ги запозна и Дюран забеляза, че ръцете на Алелин са поразително бели — като че ли, когато не се употребяваха, ги пазеха в кутия. Имаше дълги пръсти като на пианист, безупречно чисти и със съвършен маникюр.

За втори път му обясниха процедурата.

— Доктор Шоу ще ви направи малък разрез на горния венец, точно под носа. Оттам ще проникне през носния проход до сфеноидната кухина. От този момент нататък става наблюдател. Аз ще стоя в един специален стол — обясняваше Алелин, — близо до масата, и ще направлявам с крак хирургически микроскоп, за да виждам по-добре на един монитор какво върша с ръцете си.

— Колко време ще отнеме това? — запита Дюран.

— Трийсет-четирийсет минути. Вие ще седите с глава, облегната назад, през по-голямата част от операцията — и ще бъдете в полусъзнание.

— Нищо няма да усетите — усмихна се Шоу, като видя, че Дюран пребледня. — Ще почувствате само известно неудобство на следващия ден, но това е всичко.

— Искам да ви попитам нещо — намеси се Алелин. — Става дума за предишната ви операция. Какво може да ни кажете за нея?

— Какво имате предвид? — попита Дюран.

— Не ви е за първи път. — Хирургът се намръщи. — Под устната ви има белег.

Той се наведе, хвана горната устна на Дюран с два пръста и я обърна нагоре, за да види и Шоу. Психиатърът кимна и той я пусна.

Дюран облиза устни и каза неуверено:

— Ако съм бил подлаган на мозъчна операция, щях да я запомня.

— Разбира се — каза Шоу. — Но не забравяйте, че страдате от амнезия...

— Да, прав сте.

Шоу му даде да подпише още един формуляр, после двамата с Алелин си тръгнаха. По-късно му звънна Ейдриън, за да разбере какво е положението.

Не говориха дълго. От валиума, който му бяха дали, му се спеше. И въпреки това, когато затвори, му се стори, че е доловил нещо в гласа ѝ, нещо, звучащо като загриженост — загриженост за него.

Ха!

Сутринта, точно в осем, го закараха на количка в операционната зала, където бе интубиран и му направиха няколко инжекции, които го докараха до безволевото състояние на парализа. След десетина минути операцията започна и протече точно така, както я бе описал Алелин.

Дюран чуваше подрънкване и звънтене на метал. От време на време думите на лекарите се превръщаха в безсмислени срички. В един момент Шоу като че ли каза:

— Навлизам в кухнята...

— Като че ли е нещо изкуствено... — обади се Алелин.

Веднъж или два пъти Дюран отвори очи и тогава светлините в операционната зала блясваха с все сила. Беше почти красиво — всичко пулсираше в непонятната симфония на машинния звук.

А после Алелин ясно произнесе:

— Улових го!

Някой въздъхна с облекчение.

После се чу гласът на Шоу.

— Какво е това, по дяволите?

Лицето на доктор Алелин бавно се фокусира пред погледа му, разтвори се в лъчите светлина и после отново доби очертанията си. Дюран усещаше как устата му се мърда в изтощителен напън, но дълго време не излизаше никакъв звук.

— ... ффф.

Като буква от азбуката. Дюран се изкуши да продължи с упражнението: х, ц, ч. Но устата му беше съвсем суха. После разбра, че докторът казва „Джеф“.

— К... во? — Устата му сякаш беше пълна с паста за зъби.

— Почна да изговаря думи — каза Алелин с облекчение. Отново се наведе над Дюран. — Каж ми, Джеф. Как е фамилното ти име?

Дюран помисли. Спомни си, че е в болница, че щяха да го оперират. Операцията сигурно бе свършила. И той беше наред. Нито умрял, нито ослепял — нито станал идиот.

— Джеф? — Гласът беше търпелив и леко писклив. — Кажи ми. Помниш ли си името?

Дюран кимна.

— Как ти е фамилното име, Джеф?

— Д... ран.

Внезапно над него се наведе Ейдриън.

— Здравсти...

Усети как ръката ѝ го докосва и отговори с леко стискане.

— Дължа ти едно питие, Ник — каза доктор Шоу. — Направи го дяволски добре!

Дюран лежеше неподвижно, Ейдриън го държеше за ръката и слушаше разговора между лекарите. Накрая Алелин рече:

— Дръжте ме в течение. Много съм любопитен какво ще кажат хората от Лабораторията за приложни материали.

— Непременно ще ти се обадя — отвърна Шоу.

Дюран се опита да се надигне и да седне, но всичко се размаза пред очите му и той клюмна наляво. Затвори очи и стисна ръба на леглото.

— Спокойно — каза Шоу. — Спокойно. Сутринта ти оперирахме мозъка.

Дюран потърси ръката на Ейдриън, намери я и я хвана.

— Какво... беше? — попита той.

— Коего беше в главата ти ли?

— Да.

— Ще разберем — каза доктор Шоу.

— Как така?

— Трябва да се анализира — каза Ейдриън. — Изпратиха го на изследване.

— Изследване ли? — попита Дюран.

— Нека ти кажа какво предполагам, че е — обади се Шоу.

— Добре.

— Предполагам, че е хирургически предмет — нещо подобно. Особено след като вече си претърпял подобна операция — или приблизително същата. И ако не е това, мислех си, че може да е част от куршум или парченце след автомобилна злополука. Нещо, което е било пропуснато при първоначалното извличане.

— И? — попита Дюран.

— Но това е нещо друго — каза Ейдриън.

Дюран я погледна, после погледна лекаря.

— Какво? — попита той.

— Не знаем.

Дюран отвори уста, но Шоу каза:

— Това, което знаем със сигурност, е, че не е резултат от злополука.

Дюран се намръщи; очите му проследиха Шоу, който бе отишъл до прозореца.

— Какво искате да кажете?

— Било е присадка.

— Какво?! За какво? — Дюран пак се опита да се надигне, но не успя.

— Точно това е въпросът. Когато Ник го извади, помислих, че е парче стъкло, защото прилича на стъкло. После го погледнахме под микроскопа...

— И?

— Това е нещо друго — каза Шоу. — Вътре има някакви жички. Това е някакъв микроелемент.

Дюран изстена.

— Изпратихме го в Лабораторията за приложни материали — каза Шоу. — Те имат отдел за биомедицински уреди...

— Искате да ми кажете, че сте извадили нещо от главата ми и нямате представа какво е, така ли?

— Не — усмихна се Шоу, — не казвам това. Знам какво е: това е интерцеребрална присадка. Въпросът е: за какво служи? Но поне засега целта ѝ е неясна.

— Когато казвате „неясна“ — намеси се Ейдриън, — за какво говорим? Какви са възможните варианти?

— Ако трябва да съм честен — отвърна Шоу, — извън някои много начални разработки за лечение на Паркинсоновата болест, експериментирани върху животни, единствената присадка, за която знам, е била използвана за контрол на сериозни гърчове — на тежки гърчове.

— И мислите, че съм страдал от това ли? — попита Дюран.

— Напротив. Не виждам никакво доказателство за подобно заболяване.

Замълчаха за момент. После Дюран запитва отново:

— Кога ще можем да разберем нещо?

— След три-четири дни — отвърна Шоу.

— Дотогава ще бъда ли на крака?

— Дотогава ще сте изписан — усмихна се Шоу.

— Шегувате се — каза Ейдриън.

— Говоря съвсем сериозно.

— Добре, това е хубава новина — каза Дюран.

— Не ми благодарете — благодарете на болничната помощ — усмихна се Шоу. — И междувременно, много ми е интересно да разбера дали този предмет има... нещо общо с вашата амнезия. Предвид мястото му никак не е чудно. — Очите му блеснаха. — Надявам се, че скоро ще почнете да си спомняте много неща. Ще проведем няколко сеанса. Ако се чувствате наред, бихме могли да почнем още утре.

След операцията Дюран усети, че живее с някакво чувство на лекота, което беше толкова реално, колкото и трудно за описание. Някак си се чувстваше по-лек, като че ли преди се бе намирал в център на гравитационно поле, което едва сега бе почнало да отслабва.

Първия ден спа дванайсет часа, опита се да гледа телевизия, но не я хареса — после спа още. Ейдриън му се обади от „Мейфлауър“, за да пита как се чувства и да му каже, че е открила евтин паркинг само на петнайсет преки от хотела.

На сутринта на втория ден един от болничните служители го подложи на серия тестове и проби, предназначени да измерят различни страни от нервно-мозъчната му функция — чувството му за осезание, вкус, обоняние и зрение. Пробваха способността му за запаметяване, двигателните му умения и последователността на спомените. Когато свършиха, служителят му каза да стане.

— Няма да тичате — пошегува се той. — Вървете бавно. Ако ви се завие свят — седнете. Иначе... вървете — това е добре за вас.

Следобед Шоу дойде в болницата, за да „поработят по спомените“, и се поинтересува как се чувства пациентът му.

Дюран му каза, че се чувства така, като че ли от раменете му са смъкнали тежест, и че е разочарован от факта, че паметта му не се връща.

— Не става така изведнъж — каза Шоу. — Дори при нещо още по-сериозно — слепотата например — макар зрителните стимули да се завърнат, минава известно време, докато пациентът осъзнае значението и сигналите, които приема от външния свят. На някой, сляп по рождение, възстановяването на зрението е по-трудно и има голяма вероятност отначало да се блъска в стените. Защо? Защото е свикнал да е сляп. Трябва да свикне с новото възприятие. Премахваме слепотата му и той се озовава в хаос от светлини и цветове — а това не означава нищо за него. Всъщност започва да се учи как да се справя с околната среда. Във вашия случай, макар че не сме определили характера на травмата, очевидно сте си изработили начин да страните от света, като сте приели самоличността на Джефри Дюран за своя собствена. Тъй като още не сме се опитали да разклатим този особено характерен филтър на възприятия, естествено е той да се запази, преди да отслабне.

— И кога ще стане това?

— Ще проведем няколко хипнотични сеанса, ще се опитаме да ви върнем в миналото с насочени представи и ще видим какво се получава. Знаем някои неща за вас. Ейдриън каза, че сте обичали шаха, и предполагам, че... Карибите означават нещо за вас... и ми се струва, че знаете как да управлявате яхта.

— Имам една идея — усмихна се Дюран. — Защо не наемем една яхта и да поиграем шах някъде към Ямайка?

— Не ме изкушавайте — засмя се Шоу.

След двучасов сеанс Шоу се отпусна в стола си, погледна Дюран в очите и каза:

— Знам, че сте разочарован, но смятам, че все пак има някакъв напредък.

— Какъв? Че си спомних как се управлява яхта ли? И преди го знаех.

— Става дума за нещо, което не си спомнихте. Не си спомнихте дали сте участвали в регата. Не си спомнихте дали сте се състезавали.

Все пак, изглежда, сте участвали в подобни състезания. Може би, като се има предвид възрастта ви — още като студент. Това ни открива нова работа.

— Например? — Дюран се намръщи.

— Изглежда, че в известен период сте живели близо до морето. Може би, докато сте следвали, сте били член на платноходен отбор.

— Може би — каза Дюран. — Значи...

— Значи трябва да продължим. При повечето страдащи от амнезия спомените не се връщат веднага. Те изплуват незабелязано и често пъти доста бавно. Типично е споменът за травматичното събитие — катастрофа с кола или друго, да предизвиква амнезия — и особено характерно е, че споменът за злополуката идва последен. Ако въобще се появи.

— Защо, може ли да не се появи?

— Доста често. Нерядко този особен дял от паметта — тъй като има малко асоциативни връзки и не се подхранва от припомняне — просто изчезва.

— Наистина ли?

— Да. Така че не губете смелост. Истината е, че страдате от необикновено асоциативно състояние, което вече установих. За да се справите с това, трябва да преоткриете сам себе си. Сега задачата ни е да се върнем назад в спомените и да открием кой сте всъщност. Това ще ви изправи лице в лице с травмите, които сте потискали. Няма да е лесно. Мога вече да ви кажа това.

— Тоест? — попита Дюран.

— Срецам доста съпротива — дълбока съпротива. Дори и под хипноза постоянно отстъпвате от нещо, което би ви свързало с истинското ви минало. Съпротивата е дълбока.

— И защо се получава така?

— Нещо ви се е случило. — Шоу се усмихна ободряващо. — Нещо, което мозъкът ви отказва да възприеме. Може би е някаква злополука в морето и някой, когото сте обичали, се е удавил. Може би се чувствате отговорен за това. Може и да сте били отговорен.

Психиатърът замълча, после каза:

— Това са само различни възможности. Знаете ли — той спря за секунда, — утре ще опитаем нов подход.

След вечеря Дюран отиде в коридора и се обади на Ейдриън по телефона. После седна с екземпляр от списанието „Платна“, което му бе донесъл Шоу. Беше странно. Красотата на яхтите предизвикваше у него възторг, но очите му търсеха нещо в задния план — парче от сушата, от пейзажа или фигура на човек, управляващ яхтата — имаше усещането като че ли слънцето се крие зад облак. И едно дълбоко и тревожно чувство постепенно го обхващаше, и...

Той хвърли списанието на масата и включи телевизора.

Освежена от душа след дългото тичане из парка, Ейдриън се избърса и облече бельото си. После намъкна блуза и пуловер и си направи кафе в малкия кухненски бокс до вратата. Наля си и започна да преглежда пощата на сестра си.

Почти беше забравила за нея — беше я захвърлила на задната седалка на наетия додж. Сега беше време да я разгледа.

Първият плик беше от банката. Копия от банковите отчети на Ники и чекове, които се оказаха по-малко интересни, отколкото се бе надявала. Ники бе живяла с около 4500 долара месечно. Междувременно на всеки няколко месеца идваше нова вноска, също с банков превод: три хилядарки този септември например и осем хиляди през февруари. Отчетите не сочеха източника на парите, което накара Ейдриън да си отбележи върху хотелския лист за писма: „Трансфер — долари откъде?“.

Това все пак беше малка загадка, тъй като Ейдриън беше почти сигурна откъде идваха парите: от уговорката на сестра ѝ със семейство Ридъл. Бонила беше споменал за банка на остров в Ламанша и искаше да ѝ изпрати по факса подробности за банковите преводи до сметката на Ники в Щатите. Европейската сметка можеше да е само въпрос на удобство или нещо свързано с уговорката между Ники и семейство Ридъл. Във всеки случай това беше ключ към миналото на Ники. За нещастие Бонила така и не бе имал възможност да изпълни обещанието си. Ейдриън си отбеляза: „Да се проверят преводите“.

Чековете бяха сравнително ясни. Наем и разходи по апартамента за около две хилядарки. Хонорарите за Дюран също бяха тлъст разход. После идваха четирийсет и седем долара месечно за кабелна

телевизия, няколко чека за ветеринарния доктор. Плащания по „Виза“ и чекове за „Харлоу“ (фризьорския салон на Ники).

Следващият плик беше от банка „Чеви Чеиз“, която беше издала картата „Виза“ на Ники. Ейдриън прегледа преводите с любопитство. Козметика: 19.37 долара. Интернет „Америка Онлайн“: 19.95 долара. Осигуровка: 61.53... Билет за железопътната компания „Амтрак“: 189.60 долара.

Фактурата от „Амтрак“ не сочеше за къде е пътувала, но следващите разходи разкриваха това: „Херц“ (Орландо): 653.69. „Ла Ризорт“ в Лонгбоут Кий 1,084.06, ресторант „Моу Стоун Краб“: 18.94. Тя провери датите:

Ресторант „Конч Хаус Ийт Плейс“ — 10.08. — 21.03 долара

Слънчеви очила „Сарасота“ — 10.09. — 226.05 долара

Всички преводи от Флорида, или които изглеждаха оттам, бяха в един и същ период — между 7 и 12 октомври. Около седмица преди Ники да умре.

Което звучеше логично. Затова Ники беше водила Джак в кучкарник. Спомни си, че Дюран ѝ бе казал, че сестра ѝ е пропуснала един сеанс седмица преди самоубийството си и че последния път, когато я видял, била с тен. И не само с тен — тя му беше казала, че е била на плаж. Не бе споменала името му или той не го бе запомнил.

Ето къде беше ходила: в Лонгбоут Кий. Къде ли беше това?

Лаптопът на Ники беше изгорял в къщата на Бетани Бийч. Ако имаше компютър, би могла да погледне — и не само Лонгбоут Кий, но и „Ла Ризорт“. В „Мейфлауър“ обаче не даваха под наем лаптопи — от рецепцията се извиниха и ѝ казаха, че може да отиде до интернет залата „Кинко“. Била само на две преки.

Едно момче с вид на бодърстващ по нощите студент взе кредитната ѝ карта и я включи в AOL. Тя пусна „Лонгбоут Кий“ в търсачката „Ликос“ и след секунди гледаше самолетни снимки на изолиран от външния свят двайсеткилометров курорт на брега на Флорида. Разгледа картата и откри, че островът е на час път южно от Тампа и е свързан със Сарасота с виадукт.

Което повдигаше въпроса: какво бе правила Ники там? Дали беше имала приятел? Може би. Но ако беше имала, щеше да го спомене. Тогава какво? Какво беше толкова важно, че да принуди Ники да заведе Джак в „кучешки пансион“ — Ейдриън знаеше, че сестра ѝ

смяташе, че това е по-скоро „кучешки затвор“ — и после да вземе влака чак до Флорида? И защо влак? Тя не се плашеше да лети със самолет.

Трябваше да помисли добре.

Опра. Тя бе отишла до Флорида заради Опра. („Дяволът ме накара!“) Но защо не бе взела самолет? И не беше ли все пак Опра в Чикаго?

Тогава какво?

Истината беше, че през последната година само едно нещо интересуваше Ники и тава беше сатанинското изнасилване. Тя говореше само за това. Тогава... Може би там се бе състояла някаква конференция по този въпрос? Конференция на „оцелелите“.

Тя реши да опита с „Нексис“, написа Лонгбоут Кий и сатанински и ограничи търсенето само за миналата година. Компютърът даде отрицателен отговор. Нищо. Тя промени думите в прозореца на търсачката, като допълни към сатанински думите възстановени и спомен.

Този път се появиха шест документа. Но пет от тях се оказаха различни варианти на репортаж за една конференция по морска екология. Конференцията бе проведена в „Холидей Ин“ на Лонгбоут Кий през уикенда, на девети октомври. И по време на тази конференция много от времето беше изразходвано за обсъждане на въпроса за намалялата популация на морската крава поради петролни разливи и как споменът за това събитие бил възстановен в съзнанието на морските биолози. Последната статия засягаше крадените коли в Лонгбоут Кий, които полицейският участък беше възстановил на собствениците с помощта на помнещи чипове.

Опита отново, като този път изчисти думите „памет“ и „възстановена“. Може би щеше да открие какво се е случило на Лонгбоут Кий от седми до дванайсети октомври. Да свърже нещата.

Излязоха деветдесет и осем материала. Тя погледна заглавията, имената на вестниците, датите и кратките описания на материалите. Повечето истории бяха маловажни — съобщения за Винен празник, откриване на изложби, тенис турнири и голфмачове. Но имаше и една история, различна от другите, и сърцето ѝ почти спря, когато видя заглавията:

„СТРЕЛБА В КУРОРТА ОЗАДАЧАВА
ПОЛИЦИЯТА“

„УБИЙСТВО НА ИНВАЛИД ШОКИРА
ПОСЕТИТЕЛИТЕ“

„ЖЕРТВАТА НА СНАЙПЕРИСТ — ИЗВЕСТЕН,
ДЪЛГОГОДИШЕН ПОСЕТИТЕЛ“

Вече знаеше защо сестра ѝ бе взела влака. Във влак спокойно можеш да превозиш пушка... Тя отвори един материал, публикуван на 11 октомври във вестник, излизащ в Тампа.

„Познатият на всички Калвин Ф. Крейн бе застрелян вчера вечерта, докато седял в инвалидната си количка на алеята за разходки в «Ла Ризорт» и се любувал на залеза.

Според полицията Крейн, 82-годишен, е бил застрелян с много мощна и очевидно безшумна пушка. Предполага се, че изстрелът, разбил гръбначния стълб на възрастния мъж, е направен от височините около плажа.

Източници, близки до полицията, окачествяват престъплението като озадачаващо. «Човекът е умираше от рак — изтъква източникът. — Лекарите са му давали най-много още година живот.»

Санитарят на Крейн от Ямайка — Ливайтикъс Бен — е разпитан и след това освободен.“

Ейдриън продължи да чете и другите репортажи, наелектризирана от думите „снайперист“ и „много мощна пушка“. Според вестниците санитарят от Ямайка дори не разбрал, че Крейн бил застрелян — докато някой не изпищял. „Нито чух — заявяваше той на полицията, — нито видях човек с оръжие.“ Никой друг също не бе чул подозрителен шум и това бе накарало полицията да предположи, че е използван заглушител. Ейдриън си спомни дебелия черен цилиндър.

Разследването бе усложнено от факта, че болногледачът беше изтикал инвалидната количка на Крейн от брега до плувния басейн

пред хотела, преди да разбере, че болният е застрелян. Това, че жертвата е била преместена, затрудняваше да се открие мястото, откъдето е произведен изстрелът, и точният път на куршума. Ето защо определянето на мястото, от което бе стрелял снайперистът, според полицията бе само „игра на предположения“.

Ейдриън прочете и другите статии, като се надяваше, че случаят е бил разрешен. Но той така и не беше разгадан. Две седмици след убийството полицията нямаше мотив, заподозрени, надеждни свидетели или оръжие. Местните власти бяха в пълно неведение.

Ейдриън също. Изглеждаше очевидно, че сестра ѝ е замесена — но защо?

Тя вдигна поглед към флуоресцентните лампи и затвори очи. Не беше ченге. Не знаеше как се провежда разследване за убийство. Но ѝ беше известно, че полицаите обикновено разследват както извършителя, така и жертвата. Нещо повече — в конкретния случай тя имаше голяма преднина пред полицията: все пак имаше представа кой би могъл да е убиецът.

Но коя беше жертвата? Кой беше този човек? Всичко, което знаеше със сигурност, беше, че сестра ѝ бе пропътувала две хиляди километра, за да го убие — а според всички сведения това беше стар, умиращ човек, влюбен в залезите. Как го описваха заглавията? Като „известен дългогодишен посетител“.

Или... не. Не беше това. Не съвсем.

Тя се върна към първия репортаж и видя, че в заглавието има запетайка. „ЖЕРТВАТА НА СНАЙПЕРИСТ — ИЗВЕСТЕН, ДЪЛГОГОДИШЕН ПОСЕТИТЕЛ“. Което означаваше, че беше и известен, и дългогодишен посетител. Не просто стар особняк, когото познаваха всички.

Колко известен? Защо известен?

30.

Шоу и Дюран седяха един срещу друг в служебния бюфет на болницата и се стараеха да не обръщат внимание на тракането на подносите и приборите, както и на сновящите около тях сестри и лекари. Пуйки, изрязани от цветен картон, украсяваха стените. Беше Денят на благодарността.

Шоу гледаше озадачено Дюран над супата с тестени топчета. Накрая кръстоса ръце пред гърдите си и призна:

— Не съм сигурен как да продължа. — Замълча за момент и добави: — Това, с което се сблъсквам, е по-скоро растяща, а не намаляваща тенденция към дисоциация, към самоизолация.

— Наистина ли? — попита Дюран.

В първите дни след операцията се чувстваше бодър — гледаше на света през розови очила и живееше съвсем безгрижно.

Сега това чувство постепенно бе започнало да избледнява. Но докато тръпката на благополучието бе започнала да изчезва, яснотата на ума му се запазваше. Всичко изглеждаше по-голямо и по-светло, цветовете бяха по-ярки, звуците — по-силни и по-точни.

Шоу се наведе напред и доверително каза:

— Бих искал да приложа пентатол.

— Серумът на истината ли? — Дюран го погледна изненадано.

— Малка доза. Не знам какво друго бих могъл да направя, макар че предполагам, че ако изчакаме още... Но сега просто съм в задънена улица. Вие блокирате.

— В какъв смисъл?

— Не мога да проникна в съзнанието ви. Като черна кутия сте. Всеки път, когато се опитам да надникна в миналото ви, се изправям срещу стена. И не мога да разбера на какво се дължи това.

— И мислите, че пентатолът...

— Дали ще помогне ли? Да, така мисля.

— Как може да сте сигурен, че това, което наричате „съпротива“, не е по-скоро органично увреждане?

— Защото не сте си написали домашното — отвърна му Шоу. — Нямаме никакви показания за мозъчно увреждане — никакви. Имаме работа с патологично изключване.

— На какво?

— На вашата самоличност.

Дюран взе лъжицата и се замисли. После се наведе напред.

— Това, за което говорите, е нещо като психиатричен еквивалент на автоимунна болест, така ли?

Шоу примигна и се разсмя.

— Точно така. Но ме безпокои и още нещо. Започвате да се потискате. — И още преди Дюран да отхвърли диагнозата каза: — Е, депресията не е нещо необикновено след хирургическа намеса, но във вашия случай е по-дълбока, отколкото очаквах.

— Не я чувствам. — Дюран поклати глава. — Напротив, чувствам се толкова...

— Знам. Виждам го по лицето ви. Но само за миг, после отминава... — Той се поколеба. — Губите енергията си. Ще бъде честен с вас. Страхувам се, че може много бързо да развиете циклофрения.

— И ако стане така? — Дюран се намръщи.

— Е, всичко може да се почне отначало, да изчакаме данните от лабораторията... но ме безпокои въпросът за лечението ви в по-дълготраен период.

— Защо?

— Ами защото все още не сме говорили за мястото ви в живота, но вие не можете да се върнете към дейността си на терапевт — нямаме необходимата квалификация.

— Доколкото знаем.

— Едно на нула за вас — усмихна се психиатърът. — Доколкото знаем. И какво после? Имате ли достатъчно средства за живот?

— Родителите ми умряха внезапно. Имам някаква застраховка.

— Онези родители ли имате предвид? Госпожа и господин Дюран? Ясно. — Шоу се намръщи. — Разбира се, трябва да сте имали някакви пари. Не е възможно да сте разчитали само на двама пациенти, за да свързвате двата края. Защото ако е било така, то вашият хонорар трябва да е бил по-висок и от моя.

— Не си спомням да съм се тревожил за пари — каза Дюран. — Бих могъл да се обадя в банката и...

— Ами... — Шоу се изкашля деликатно, — какво ще кажете за Ейдриън?

— Какво да кажа? — Дюран беше озадачен от въпроса му.

— Вие очевидно я харесвате. Мислех си за отношенията ви.

— Тя е тъжител, аз съм обвиняем.

— Тя твърди, че е оттеглила жалбата си.

— Предполагам.

— Тогава... бихте могли да прекарвате известно време с нея, нали?

— Не мисля. — Сега беше ред на Дюран да се усмихне.

Шоу го погледа разочаровано.

— Има някои неща... Може би Ейдриън не ги е обсъждала с вас... но вие двамата сте... в някаква своеобразен преход...

— Преход ли?

— Именно. Поне в обзримото бъдеще.

Шоу се замисли за момент, после се извини и тръгна към бюфета. Върна се с каничка чай, седна и каза:

— Защо да не опитаме с пентатола днес следобед? Или — не. Днес е Денят на благодарността. Жена ми ще ме убие. Ще го оставим за утре. Както и да е. Донесох ви някои касети с яхти...

— Какво?

— Аудиокасети. Звуци от морето. Много отпускащо. Водата се плиска срещу скали, скърцане на въжета, плющят платна, чуват се сирени за мъгла — истинска картина — с изключение на това, че ще сте в хипнотичен транс. Мисля, че ще е доста въздействащо.

Шоу се опитваше да го представи като шега, но Дюран се почувства малко неудобно. Скърцане на въжета. Плющене на платна.

— Откъде ги намерихте? — попита той.

— Кое?

— Звуките.

— От фирмата „Ню Ейдж Аудио“. На Шейсет и трета улица и „Лексингтън“. — Психиатърът отпи от чая си и се усмихна. — Хрумват ми интересни идеи, нали?

Беше странно, но именно якетата събудиха спомените му — макар те никога да не носеха якета, когато бяха в морето. Точно както бе обещал Шоу, Дюран потъна в звуците на океана, плисъка и шума на водата. Докато слушаше лентата със затворени очи, той летеше напред с приятелите си, нагласяше руля, отпускаше въжетата, като избираше оптималния ъгъл и насочваше яхтата да заобиколи маркиращия буй. Всички имаха якета, но никога не ги обличаха, когато бяха на борда.

— За какви якета говорите? — попита Шоу.

— Униформите на отбора... не тези, които се обличат на състезание, а другите, които се носят преди и след това. В студентския град.

Вече се бяха опитвали да видят кампуса през очите на Дюран, да го накарат да обясни как изглежда: студентите, сградите и професорите, имената на отделните сгради, особени забележителности и статуи. Но Дюран продължаваше да блокира, като принуждаваше Шоу да се съсредоточава върху на пръв поглед незначителни неща. Надписи върху моливи и тетрадки, телефонен и пощенски код, спортни облекла...

И якета.

— Какви на цвят бяха?

— Черно и бяло.

— Черно и бяло. Това е необикновено. Сигурен ли сте? Не смятате ли, че помните някаква фотография? Може да са били тъмносини, а не черни?

— Не, бяха черни. С бели букви.

— Разкажете ми за тях.

Но Дюран се чувстваше все по и по-неудобно. Искаше да смени позата си, но не можеше. Да съобщи, че подсъзнателното нежелание да си припомня миналото го кара да трепери в истинския смисъл на думата. По този начин се събуждаха страховете му. А той наистина се бе смръзнал — едновременно схванат от студ и неподвижен, като че ли скован в леден блок, жизнените му процеси се забавяха. Страхуваше се да помръдне, страхуваше се да не счупи нещо. Но защо? Логическият сектор на мозъка му все още измерваше проекциите и не възприемаше неудобството. Как би могъл да се плаши от неща, свързани с якетата? Как якетата можеха да го застрашават?

— По-полека — каза Шоу. — Опишете ми ги по-добре. Дали се закопчаваха, или се затваряха с цип? От каква материя бяха направени?

— Не мога да мисля. Няма място за мислене. — Усещанията му се бяха стеснили до две неща: натиск и студ. Изпитваше паническото чувство, че главата му е притисната отвсякъде с ледени плочи и мозъкът му замръзва.

— Можете да мислите. Закопчават ли се, или се затварят с цип?

Нищо.

— Нека окачим якето в стаята ви — предложи Шоу.

Това беше по-лесно. Якето беше на закачалката, а не върху него.

— С цип — отвърна той.

— Чудесно! Има ли нещо от предната страна на якето? До ципа?

— Избродиран надпис.

— С какъв цвят?

— Бял.

— Какво е това — бродираното? Букви? Дума? — Той се поколеба. — Вашето име?

— Една мечка — каза Дюран по-скоро на себе си, отколкото на доктора.

— Само главата ли? Или цялата?

— Мечка — каза Дюран.

— Бяла мечка?

Дюран кимна. Трябваше да полага огромно усилие, за да говори, и това му отнемаше много време.

— Да.

— Бяла мечка — повтори Шоу почти шепнешком. В думите му прозвуча облекчение.

— Черно и бяло. Бяла мечка — повтори той, този път по-високо — и в гласа му прозвуча триумфираща нотка, която изпълни Дюран със страх.

Бялата мечка беше на предната част на якето му. А на гърба, който сега ясно си спомняше, пишеше „Боудън сейлинг“.

— Боудън — бавно каза Дюран. — Колежът „Боудън“.

— Аха — възкликна Шоу, — разбира се. Адмирал Пири. Белите мечки.

Там беше учил: в „Боудън“, а не в „Браун“. И затова не го познаха на сбирката в „Сидуел“ — защото беше от Мейн. Сега си

спомни ясно. Беше ходил на училище в Бетъл, майка му беше учителка по литература.

И в съзнанието му изскочиха големи откъси от миналото му и сърцето му се сви — той се озова по средата на дълъг път, а двигателите внезапно бяха отказали да работят. За секунда животът му премина пред очите му с бясна скорост и резултатът беше нещо подобно на внезапна смърт. Само за миг — и в този миг бе сигурен, че е получил инфаркт. Но когато моторът заработи отново, той разбра, че няма сърдечен пристъп, и усети как Лу Макбрайд се връща вкъщи след дълго отсъствие. За миг го изпълни вълна на удоволствие — но една картина изникна пред очите му. Стая в охра, нещо като кланица... стените, опръскани с кръв, и една безумна мисъл: „Боже, аз ги убих всичките!“.

Но после това изчезна. Изчезна така бързо, както се бе появило. Очите му се отвориха и той видя, че се намира там, където е бил винаги, седнал в удобния стол срещу доктор Шоу, изпълнен със смесица от радост и съжаление. „Радостен съм да знам кой съм — помисли си той. — Жалко, ако съм го сторил.“

Спряха дотук. Макбрайд си спомни името си и беше поразен как му пасваше. Спомни си майка си — истинската си майка, не иконата в рамката за фотографии в апартамента му — и как го прегръщаше и му пееше.

— Почакайте секунда — каза Шоу. — Искам да включа магнетофона.

Беше Луис. Беше Лу. За известно време беше и Мак — спомни си и как един семестър приятелите му го наричаха Брайди. Но Джеф, името, на което бе отговарял допреди час, му беше така чуждо като Хорас или Етиен.

— Добре, да започнем отначало — каза Шоу. — Казвате, че баща ви е медалист от олимпиада. Така ли е? Това е фантастично, разбира се. После продължил ли е да се състезава?

— Не, само веднъж. Той е първият американец след Бил Коук, получил медал на зимни игри. Но е бил вече трийсет и четири годишен. Спечелил е сребърен медал. След това е работил главно като ски инструктор.

— Къде?

— За известно време в Килингтън. После в Шугарлоуф. В Стоу. И Сънди Ривър би бил подходящ за него, но тогава курортът още не е съществувал.

— Това е в Мейн, нали?

— Да. Живеехме там. В Бетъл. Както и да е, той отсъстваше по три или четири месеца, идваше си понякога в средата на седмицата, ако нямаше много работа. По-късно, когато се разви ски бягането, даваше уроци в „Бетъл Ин“ — той е прочут с това.

— Бяха ли щастливи?

— Кои?

— Родителите ви.

Макбрайд не знаеше какво да каже. На моменти се чудеше защо той не беше щастлив — защо всъщност бе изпълнен с някакъв трепет.

— Нямахме много пари — каза накрая той. — Така беше. Майка ми изрязваше купони и постоянно се пазареше по магазините. Учителите не изкарват много, а приходът на баща ми беше... спорадичен. И смятам, че майка ми не му вярваше много, когато отсъстваше и работеше надалеч. Той си падаше малко любовчия. Дори на олимпиадата...

— Да?

— Той спрял да работи заради тренировките, а майка не била съгласна. Тогава била бременна с мен. Той влязъл в отбора, но тя не можела да отиде с него в Сапоро. Щяло да струва много пари.

— А след като е победил?

— Той не е стигнал до златния медал само със стотина метра. Финиширал е втори в десеткилометровия биатлон — а по онова време не е имало парични награди. Мисля, че майка ми го е смятала за бавноразвиващ се. Спомням си веднъж, когато си изкълчи глезена. Стана лошо, защото нямаше болнична застраховка и не можеше да работи. И нещата се затегнаха. Спомням си, че мама стоеше на горната стълба и хвърляше сметките, после слизаше и гледаше кои са паднали на лицевата си страна и плащаше само тях. Може ли чаша вода?

— Разбира се — каза Шоу и побърза да му налее.

Макбрайд наистина беше жаден, но така печелеше и време — защото чувстваше как паниката в него се надига отново въпреки погълнатия химикал.

— Благодаря — каза той и отпи.

— Продължавайте — каза лекарят.

— Докъде бях стигнал?

— Че парите не са ви достигали.

— Да — рече Макбрайд. — Наистина не стигаха, но тя беше луда по него — все още се обичаха. Мисля, че така бе до деня, в който загинаха.

— Не са ли живи? — Шоу го изгледа със съчувствие.

— Не — поклати глава Макбрайд. — Върху тях се стовари камион с ремарке.

— Върху тях ли? — Психиатърът беше потресен.

— На шосе „Кат-Моусам“. Камионът загубил управление, минал през мантизелата и паднал върху междущатската магистрала. Точно върху тяхното „волво“. И ги смазал.

— Моите съболезнования.

— Беше отдавна. — Макбрайд сви рамене.

— Кой се грижеше за вас след това? Роднини?

— Никога не съм имал роднини. Но майка имаше застраховка „живот“. Бях студент, когато това се случи.

— А преди това? Бяхте ли щастлив като дете?

— Не знам. Предполагам, че да. Бетъл е красиво място. Имах приятели. И работех.

— Къде?

— Зареждах магазини, подреждах кеглите в боулинг залата. Когато поотраснах, работех и като екскурзовод. В Мейн има много туристически лагери.

Следобедът напредваше. Шоу поръча кафе, а по-късно и пица. Няколко пъти пита Макбрайд дали е уморен. Но странната отпуснатост, която го бе владяла дълго — полусънното състояние, позволяващо му да убива дните си пред телевизора, сега бе изчезнала и с изключение на пристъпите на панически страх, които го връхлитаха от време на време, той се чувстваше бодър и се стараеше да си припомни колкото се може повече. Химикалът очевидно бе дал резултат и Шоу се радваше, че могат да продължат.

Говориха за детството му и за студентските дни, за „Боудън“ и Станфорд, където беше защитил докторат по психология.

— Изследователската работа ме привличаше — каза той.

— Значи не сте се занимавали с клинична дейност. Като Джефри Дюран?

— Не, никога не съм имал пациенти, никога не съм оправял хорските глави. След време може би щях да стана... Получих стипендия, която всъщност можеше да ме насочи към това.

— Каква стипендия?

— От Института за глобални изследвания. — Макбрайд се размърда с неудобство на стола, изкашля се и кръстоса крака.

— Разкажете ми за това.

— Това е фондация, която дава стипендии за различни дисциплини.

— Тоест не ви плаща разходите за следването?

— Не. Дават стипендия и плащат пътни разноски. Доста благородно от тяхна страна. Освен това ходехме на експедиции.

— В какъв смисъл? — Шоу смръщи вежди.

Дюран се замисли и направи безпомощен жест.

— Съжалявам... мисля, че не се чувствам добре. Опитвам се да се сетя колко дълго... Колко дълго съм отсъствал.

— Ето — Шоу поклати глава, — точно така се получава, когато блокирате. Моля ви, не се опитвайте да определите къде започва Лу Макбрайд и свършва Джеф Дюран. Просто... просто заобикаляйте трудните места. Говорехме за стипендията.

Макбрайд кимна.

— Да. Ами схемата беше такава: пишех нещо като писмен отчет всеки месец. Пращах ги до Института и след като ги преглеждаха, изпращаха някои от тях за публикация. Идеята беше, че могат да ги публикуват безплатно, доколкото резултатите бяха кредитирани от самия Институт. Понякога изпращаха копия до заинтересувани учени или по списък на най-влиятелните хора в Щатите и в други страни.

— Звучи чудесно. Как кандидатствахте?

— Там не се кандидатства. Някой просто ви препоръчва — не ви казват кой, но обикновено е професор, бивш стипендиант — нещо подобно. Канят ви няколко пъти на делови обяд и ви питат какво бихте правили, ако имате време и пари. След известен период — освен ако не сте идиот, започва някакво изследване. Правят ви известни препоръки как е най-добре да се насочите и след това преминавате поредица от тестове.

— Какви тестове?

— Подобни на вашите. Мозъчна активност, „Майерс-Бригс“... отнема цял ден. Помня добре това.

— Хм! — Шоу го погледна учудено. — И защо са им трябвали?

— Зададох им същия въпрос. Отговориха ми, че по този начин определяли дали кандидатите могат да работят сами — нещо като малко наблюдение. В основни линии след това те потупват по гърба и те пращат да работиш. Мисля, че се стараят хората, които изпращат, да се чувстват добре в чужбина — имат голям опит в това.

— В кое?

— В дейността в чужбина.

— Къде беше районът на изследването ви? — попита Шоу. — Какво изследвахте?

— Заглавието на разработката беше „Анимистичните лечения и Третия свят“. — Макбрайд се усмихна малко притеснено.

— Интересно! — Шоу повдигна вежди.

— Идеята беше да се изследват психологическите и терапевтичните елементи в местните религии. Което означаваше да се изучи всичко от индианските парни бани до предизвикването на хипнотични състояния, изпадането в транс и различните начини, по които затворените култури използват халюциногенните гъби.

— И вие?

— Започнах и... — Гласът на Макбрайд затихна.

— Какво?

Внезапно той почувства как го присвива под лъжичката.

— Съжалявам — рече той, — разсеях се.

— И какво точно правехте? — Челото на Шоу се смръщи.

— Бях в Южна Америка, прекарах доста време и на Карибите. Написах доста материали. Лекуване с вяра, със сантерия — свръхмаратон като форма за самобичуване и медитация. Две от статиите, които подготвих, бяха публикувани в „Таймс“.

— На каква тема бяха?

— Едната беше за духовните аспекти на видеоигрите — просто изследване, знаете как е. Другата беше за груповите запои, като начин за преодоляване на временни емоционални разстройства.

— И как точно се развиха нещата?

— Отидох в Юкон през февруари — засмя се Макбрайд — и се запих с местните индианци.

— И какво стана после?

— Вече не ми пукаше за промените на временните емоционални разстройства.

Шоу се засмя.

— Споменахте и Карибите.

— Така е. Известно време бях на Хаити. Изследвах ритъма на временните ключове в постхипнотичните внушения.

— Звучи фантастично.

— И наистина беше така. — Той забарабани по масата с пръсти. Тупата-туп-туп! Пет потупвания. — По този начин там правят хипнозата.

— Наистина ли? Да, всъщност няма нищо учудващо. Звуковата памет има склонност към последователност, така че ако започнете серия от звуци, мозъкът е склонен да я следва. И къде другаде сте ходили?

— Трябваше да отида и до Ямайка.

Шоу изчака Макбрайд да продължи. Но той млъкна и психиатърът го подкани.

— И после?

Внезапно гърлото на Макбрайд се стегна. Той си спомни полета от Порт о Пренс до Сан Франциско, когато се връщаше с магнетофонните записи, фотографиите и бележките си. Беше скъпо да се връща, но в неговия апартамент беше по-удобно да се работи, а освен това — което също беше много важно — можеше да прекара известно време с Джуди и Джош. Можеха да бъдат семейство — поне за няколко дни в месеца.

Новината за бременността на Джуди съвпадна с известието, че е спечелил стипендията, и двамата се съгласиха, че той не бива да изпуска тази възможност — че трябва да се възползват от предоставения шанс. Щеше да се върне колкото се може по-бързо и след това нещата щяха да са наред.

И точно така стана. Преди да се роди Джош, Джуди прекарваше с него седмица тук, няколко дни — там, когато можеше да се измъкне от служебните си задължения на графичен дизайнер. Но това свърши, когато се роди Джош, защото... Ами, от една страна, вече не можеха да

си го позволяват, защото местата, които посещаваше, не бяха за малко бебе.

— Лу? — Доктор Шоу се наведе загрижено напред.

Макбрайд можеше да чуе хеликоптера, както и сирената — тя изпълваше пространството с протяжния си вой. Слънцето проникваше през оцветените стъкла и огряваше окървавения килим.

Не бяха за бебе.

— Лу?

Имаше усещането, че от пода се надигат светлини и сенки и проникват в мозъка му. И после воят на сирената се превърна в неутешим плач на дете.

На бебе.

Чуваше гласа на Шоу, но много слабо, като че ли много отдалеч, като че ли се промъкваше през дебели пластове памук.

— Джеф? Какво ти става?

Той не отговори. Беше в стаята с жълтеникавите стени. Родилното. Кланицата. Държеше бухалката — Джуди я слагаше в поставката за чадъри зад вратата. Можеше да усети чупещата се кост, потъването на тежкото дърво в меката, подобна на пъпеш плът; удари първо сина си, после и жена си. Кръв навсякъде, въздухът беше като розова мъгла. И той удряше и удряше...

31.

Откриването на Калвин Крейн беше толкова лесно, колкото хващането на такси до Нюйоркската обществена библиотека. Ейдриън мина покрай внушителните лъвове, които пазеха входа, изкачи забързано стълбите до читалнята на третия етаж и откри често прелистваните страници на справочника „Кой кой е“ на един рафт. Занесе го на една махагонова маса, седна до възрастен мъж с венец от разрошени коси и потърси справката за Крейн.

„Крейн, Калвин Флечър

Филантроп, основател на фондация и неин ръководител. Р. 23 юли 1917, Пачоуг, завършил Йейл, Н. И., 1938, право в Харвард 1941, Юрист (Ню Йорк) 1942, 1945. Управление по стратегическите въпроси (УСВ), Лондон, Базел, 1942–45. Централна разузнавателна група (ЦРГ — Вашингтон, О. К.) 1946–7. Дипломатическа работа към Държавния департамент (Цюрих), 1947–9. Секретар-ковчезник на Института за глобални изследвания (ИГИ), 1949–63 (Цюрих). Президент и финансов директор на ИГИ, 1964–89, Почетен президент на ИГИ, 1989. «Почетен легион», 1989. Член на Съвета за международни отношения, дружество «Билдербургер». Клубове: «Йейл», «Сенчъри», «Атенеум». Местожителство: Лонгбоут Кий, Флорида.“

Ейдриън се облегна на стола си и забарабани с пръсти по отворената страница. Възрастният мъж отдясно я погледна накриво, после пак се наведе над книгата, която четеше: „Тайните на Великите пирамиди“.

Справката в „Кой кой е“ изискваше известен анализ. Харвард и Йейл предполагаха пари. После работа в правна фирма, прекъсната от

войната. После шпионска централа. После отново в света на юристите. После отново агентурна дейност, а след това — държавна работа — в Швейцария, където, както бе забелязала, той беше пребивавал и преди. След това работа във фондацията. Четиридесет години. Престижни клубове и отличия, увенчани с пенсионерско оттегляне във Флорида.

Предварително прекъснато от лудата ѝ сестра.

Трябваше да има още нещо. Тя стана, отиде до бюро справки и помоли да я упътят към читалните за периодика. С помощта на една библиотекарка подбра микрофишовете на „Ню Йорк Таймс“, „Маями Дейли Нюз“ и „Сарасота Стар-трибюн“. Всеки от тях отразяваше периода на октомври, когато беше убит Крейн.

Седна пред един от екраните и зачете материал след материал, докато не разбра нещо повече за мъжа — ако не за връзките на сестра ѝ с него.

Особено интересни бяха справките за агентурната му дейност в ЦРГ. От това, което прочете, разбра, че организацията е създадена под влиянието на британското разузнаване като пряк резултат от Втората световна война. Служителите се набираха от горните слоеве на страната, като се изтегляха колкото се може повече специалисти, от най-добрите университети и най-престижните фирми на Уолстрийт. Според „Таймс“ ЦРГ беше едновременно главният предшественик на ЦРУ и превъзходна трансатлантическа мрежа за шпионажа.

За да се изтъкне този момент, в „Стар-трибюн“ беше публикувана почти цяла страница със снимки, наредени като „визуален помен“ — показваха Крейн на различна възраст. Като млад той беше красив почти като кинозвезда, с дръзки вежди, силна брадичка и черен перчем. Сниман беше как се ръкува с Франклин Рузвелт; как стои до Алън Дълес; как се чука с шампанско с Дьо Гол; как придружава Одри Хепбърн през парадния вход на хотел „Еспланад“ в Загреб. Четиридесет години в Швейцария. Юрист, шпионин, шеф на фондация. „Как се преминава през такива длъжности?“ — зачуди се Ейдриън. И после Флорида. Където поддържаше с финансови дарения различни начинания, включително симфоничния оркестър в Сарасота и „Родна земя“ — екологична група, посветила дейността си на предпазване на местната флора от пернати нашественици. Преди да се озове неподвижен в инвалидната количка тези дела, както и играта на голф, бяха основните моменти в живота му.

Всичко това беше много интересно, но въобще не ѝ подсказваше защо сестра ѝ бе взела влака до Флорида и го бе застреляла. Хрумна ѝ, че може би Ники си е представяла, че Крейн е един от мъжете, който я е „малтретирал“, но това беше малко вероятно. Ако се вярваше на „Кой кое е“, Крейн беше живял в Швейцария през цялото време, докато Ники беше расла.

Когато се върна в хотела, Ейдриън забеляза, че червената лампичка на телефона мига, и прослуша съобщението: „Позвънете по всяко време — Рей Шоу“.

Потърси го в дома му.

— Направихме пробив — каза психиатърът.

— Фантастично! Кой всъщност е той?

— Ами... един много объркан човек.

— Докторе...

— Казва се Лу Макбрайд — Луис. Това е добрата новина. Лошата е, че е убил съпругата и сина си с бейзболна бухалка.

— Какво!?

— Чухте ме. Разбира се, това може да е някаква друга негова фантазия или нещо друго — не можем да сме сигурни.

Зави ѝ се свят.

— Къде се е случило това? — попита тя.

— В Сан Франциско. — Шоу ѝ разказа миналото на Макбрайд от Бетъл до „Боудън“ и „Станфорд“, включително и за смъртта на родителите му.

— Несъмнено е умен млад мъж. Завършил е с пълно отличие. Доктор по психология, престижна стипендия — всичко е било пред него. Докато...

— Какво?

— Нагазил е в дълбокото. Сигурно е станал жертва на психичен срив или нещо подобно. Пребил е семейството си. Кълне се, че не е бил дрогиран, макар че можем и да го допуснем.

— Убил е жена си? — Ейдриън не можеше да повярва.

— И невръстния си син. На три месеца.

— Бил ли е арестуван, или... какво?

— Или какво, разбира се! — възкликна психиатърът. — Според него на това място всичко се размива. Спомня си убийството, но това е всичко. След това знае, че е във Вашингтон и че е Джефри Дюран, психоаналитик.

— Така... и къде е сега?

— В усмирителна риза. Предадох го на А-4. Отделението за опасно луди.

— Предполагате, че може да избяга ли?

— Не. Мисля, че може да се опита да се самоубие. Всъщност съм сигурен в това.

— Тогава... — Ейдриън трудно намираще думите, не й хрумваше нищо свястно. Накрая попита: — А какво стана... с онова нещо?

— Имплантът ли?

— Да.

— Това би могло да е част от проблема, но наистина не мога да ви кажа нищо. Дяволски се затрудних с това. Три пъти звънях в лабораторията и... нищо.

— И какво сега?

— Ще се оправя с лабораторията, но трябва да ви кажа, че ако споменът на господин Макбрайд за убийството е верен, това обяснява много неща — самоизолацията, истеричната амнезия — дори прехвърлянето на личността му в друга самоличност.

— „Ако“...

— Моля? — попита психиатърът.

— Казахте „ако споменът му е верен“.

— Да. Така казах.

Ейдриън замълча за момент. После взе малкото моливче, закачено до телефона, и попита:

— Кога се предполага, че е станало това?

— Преди пет години — в Сан Франциско.

— Нека проуча — предложи тя. — И ако разбера, че е истина...

— Мисля, че никой от нас няма избор. Трябва да известим полицията.

Тя знаеше, че е прав. Но знаеше също, че има място и за съмнение и че всяко обаждане в полицията би било преждевременно. Допреди ден наскоро разкаялият се убиец беше съвсем друг човек.

- Просто не го вярвам — каза накрая тя.
- Аз също — отвърна Шоу. — Но ще ви кажа едно нещо.
- Какво.
- Той го е направил.

Следващата сутрин Рей Шоу седна зад кормилото на мерцедеса си и потегли за работния си кабинет. След малко колата спря в средното платно на моста „Джордж Уошингтън“, потънала в какофония от клаксони. Шоу извади мобифона от чантата си, набра номера, който знаеше като своя, и притисна малкия апарат до ухото си.

Въпросът беше, че Реймънд С. Шоу не беше човек, който молеше за услуги други хора. В редките случаи, когато го правеше, очакваше услугата да бъде компенсирана — особено в случаи като сегашния, когато евентуалният благодетел беше човек, с когото от години играеше скуош два пъти седмично.

Чарли Дорган беше: 1) най-добрият му приятел и 2) старши научен работник в лабораторията по инженерни въпроси и приложни материали на Колумбийския университет. Шоу му бе изпратил присадката за анализ час след като я бяха измъкнали от мозъка на Лу Макбрайд и само три часа след като бе загубил от Дорган среща по скуош в клуб „Манхатън Спортс“.

Това, че Дорган още не му се бе обадил, все пак не беше толкова учудващо — физикът беше страшно зает човек — съчетаваше преподавателските си отговорности с ръководството на един факултет, който поддържаше колебливи и сложни взаимоотношения с многобройни частни фирми и държавни агенции. Така че Шоу не беше изненадан, че се е позабавил. Но се учуди, че не отговаря на обажданията му.

И това го нервираше.

Затова сега му звънеше пак. Този път — у дома. В седем сутринта.

- Познай кой е?
- Дорган изръмжа.
- Чарли, обажда се...
- Знаем кой.

— Е, и? — попита Шоу. Гласът му беше пълен с възможно най-голямата ирония, на която бе способен.

— Какво?

— Обаждам ти се... за онова, което ти изпратих.

Отговорът на Дорган беше дълго мълчание.

— Ало? — рече след малко Шоу.

— Чувам те — отвърна Дорган.

— Ами кажи ми...

— Наистина не мога да говоря за това, Рей.

— Какво?! — Шоу реши, че не е чул добре.

— Казах, че не мога да говоря за това. И двамата не можем.

— Не вярвам на ушите си — отвърна Шоу. — Какво значи...

— Виж — трябва да свършвам — каза Дорган. — Ще говорим по-късно. — И затвори.

Партньорът му по скуош остана да гледа тъпо мобилния си телефон.

Този път Ейдриън знаеше имената на двата огромни лъва пред входа: Търпение и Смелост. И знаеше къде може да намери компютър, с който да може да влезе в „Нексис“. Седна пред отворения терминал в компютърната зала на библиотеката, отиде на уебстраницата на Нексис и вкара абонаментния номер на „Слоу & Хюли“ и паролата. Когато се появи въпросната страница, натисна бутона „търсене“ и след това „новини“. Накрая вкара в прозорчето името „Макбрайд“ и добави Сан Франциско, 1996 и за да е сигурна — 1995 и 1997.

След трийсет секунди на екрана се появи списък документи. Бяха всичко на всичко 204, споменаващи различни Макбрайдовци в Сан Франциско през съответните години. Имаше рекламни съобщения за промоции или за пенсиониране на служители, които се казваха Макбрайд. Ричард Макбрайд. Фред Макбрайд. Делано Макбрайд. Имаше няколко истории за предварителните футболни кръгове (чиито отбори включваха и един защитник на име Антван Макбрайд), както и статия за един престарял съдия, популярен ресторант и заведение на брега на океана, които — както и всичко останало — носеха името Макбрайд. И още много.

Но във вестниците през последните десет години нямаше репортаж за убийство или за двойно убийство, извършено от мъж на име Лу Макбрайд — или някой друг Макбрайд. Ейдриън разшири търсенето, включи цяла Калифорния и извика още няколко съобщения. По-внимателното им прочитане разкриваше, че нямат нищо общо с темата. Във Фресно през 1996 някакъв Макбрайд беше застрелял с пистолет някакъв търговски служител. Друг Макбрайд беше обвинен в непредумишлено убийство в пияно състояние, когато прегазил двама души с колата си (семейството искало да го обвини в предумишлено убийство, но не станало). И така нататък.

Искуши се да се върне в „Мейфлауър“, да звънне на Шоу и да му каже, че и тази самоличност на Дюран е илюзия, както и предишната. Но защото беше адвокат и се гордееше, че стига до дъното на нещата — за да е винаги подготвена — мина през целия списък.

И това се оказа твърде полезно. С помощта на „КУИК“ изваждаше думите, които я интересуваха от всяка от историите. Така че не ѝ се налагаше да ги чете, а само да ги преглежда.

И като се връщаше назад към 1997, стигна до материал № 138, публикуван в „Сан Франциско Екзаминър“ на 16 юни, 1996 г.:

„Млад учен вероятно загинал в самолетна катастрофа
Кап Аитен (Ройтерс)

Жителят на Сан Франциско Луис Макбрайд, 26, вероятно е загинал. Спасителните екипи спряха търсенето на неговия изчезнал самолет във високите планини западно от града.

Макбрайд е бил единственият пътник в една наета «Чесна», изчезнала при буря във вторник вечерта. Въздушните контролори в хаитянската столица Порт о Пренс съобщават, че от самолета не са получавани сигнали за бедствие.

Зоната, където се предполага, че се е разбила малката «Чесна», е необитаема планинска джунгла. Усилията за откриване на самолета бяха прекратени поради извънредно лошото време.

Випускник на Станфордския университет, с докторска степен по психология, през последните две години Макбрайд е пътувал на разноски на една фондация. Професор Иън Хартуиг от «Станфорд» изразява потреса и тъгата си от «трагичната загуба на този приятен младеж и обещаващ учен».

Макбрайд няма никакви роднини.

Снимка: портрет (Макбрайд)“

Ейдриън се замисли. Дали Дюран беше наистина Макбрайд? Или това беше още една открадната самоличност? Какво ако в него имаше поредица от личности, насложени като в матрьошка, и тази — Лу Макбрайд — беше само черупка за няколко други? Каква беше тази история с убийството на семейството му? Във вестниците нямаше нищо за това — с материала Ройтерс доказваше, че това въобще не се е случвало. Ако Макбрайд бе убил някого, това щеше да бъде споменато в материала — и професорът от Станфорд нямаше да го споменава като „приятен младеж“.

„Нексис“ предлагаше текстове, а не снимки, но в текста имаше необходимия ключ. Снимка: портрет (Макбрайд). Това означаваше, че може да намери въпросния материал на микрофилм, където щеше да има снимка на Макбрайд.

Когато Чарли Дорган пристигна на работа, Рей Шоу го чакаше на дивана в приемната пред кабинета му. Дорган кимна на секретарката си Пърл и влезе в кабинета си.

Шоу го последва по петите и когато приятелят му затвори вратата, почна:

— Чарли...

— Не искам да слушам — каза Дорган и вдигна ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не мога да говоря за това. Че не можем да го обсъждаме. А също така, че ти няма да получиш доклад за предмета, който ми изпрати — така че спри да ме разпитваш, иначе ще развалиш едно хубаво приятелство.

С тези думи физикът се тръшна в креслото зад бюрото си и загледа тавана.

— Не те разбирам. — Шоу направи безпомощен жест.

— Това е строго секретно — каза Дорган.

— Кое?

— Предметът. Това е неврофонична протеза. Направена от биостъкло.

— Така че да не дразни имунната система на тялото?

— Да.

Рей Шоу седна и се замисли върху думите на физика.

— Трябваше да ми кажеш, че е толкова деликатно — оплака се Дорган.

— Не знаех...

— Показвах това проклето нещо на всеки, който иска да го разгледа! И Фред — нали познаваш Фред — го погледна и каза: „С това си играехме в гимназията“. Попитах го кога е било това — в Каменната ера ли? А той се засмя и каза: „Да, така беше, в лабораторията се топлехме с лава“. Много смешно. И го попитах: „Какво е това?“, а той ми рече: „Ами, Чарли, това е неврофонична протеза — и сега ще трябва да те убия“. „Ха, ха“, казах аз, а той ме изгледа странно. С невероятен поглед!

— Майтапиш се.

— Да пукна! Погледна ме странно и каза: „Ако трябва да говорим сериозно — *сериозно* не би трябвало да имаш подобно нещо. Това е от правителствена програма. Много, много тайна. Изобщо неизпробвана. Експериментална програма“.

— Изпробвана е — каза Шоу.

— Какво искаш да кажеш?

— Извадих това нещо от главата на пациент.

Дорган премигна и попита:

— Шегуваш ли се?

— Не.

Физикът облиза устните си и пое дълбоко дъх.

— Следващото нещо, което трябва да знаеш, е, че имах посетители... — Той спря, за да подчертае значението на думите си.

— Какви? — попита Шоу.

— Какви мислиш? От службите.

Шоу се засмя.

— Не се майтапя — настоя Дорган. — Нали ги знаеш: дълги шлифери и никакво чувство за хумор.

— Представиха ли се?

— Казаха, че са от Пентагона. Само че служебните им карти бяха с телефонен код 301.

— Което означава?

— Националната служба за сигурност.

— И какво искаха?

— Искаха да знаят как съм получил уреда.

— И ти им каза, така ли?

— Разбира се, че им казах! Какво можех да направя, Рей? Изкараха ми акъла.

— И сега какво?

— Не знам. — Дорган се поколеба. — Може би трябва да очакваш посещение.

32.

Ейдриън чакаше вече двајсетина минути в приемната. Накрая вратата на кабинета на Шоу се отвори и излязоха двама навъсени мъже с дълги черни шлифери. След тях се показа Шоу. Изглеждаше загрижен.

Щом мъжете излязоха в коридора, Ейдриън скочи и се изкашля.

Психиатърът се обърна към нея и за момент ѝ се стори, че не си спомня коя е. После я позна и възкликна:

— Ейдриън! Боже мой, влизайте.

Тя го последва в кабинета. Седна пред бюрото му и попита:

— Нещо не е наред ли?

Психиатърът наистина беше притеснен.

— Нямам право да споменавам за посещението им — каза той.

— Чие посещение?

— На мъжете, които току-що излязоха.

— Аха — рече тя. Не беше сигурна какво означава това.

— Вие — Шоу се намръщи и я погледна право в очите — не сте ми казали всичко, нали? За вашия приятел.

— Да — призна тя. — Не ви казах всичко.

— Защото сега... очевидно става беля.

Тя беше поразена от мисълта, че е въвлякла този благороден мъж в кашата на собствените си проблеми. И на Дюран. На Макбрайд. На Ники.

— Мислех си, че колкото по-малко знаете...

— Поискаха ми медицинското му досие. Отказах да им го дам.

— И кои са те?

— Казаха, че са от държавните служби. — Психиатърът поклати глава.

— Кои по-точно?

— Не казаха.

— Ако искат медицинското досие, трябва да имат съдебна заповед.

— Мисля, че не работят по този начин. — Доктор Шоу поклати глава. — Много са агресивни.

— Аха.

Психиатърът смени темата.

— Щяхте да погледнете историята на Макбрайд. Открихте ли нещо?

— Да — възкликна тя. — Да започнем с факта, че той е този, който казва — с изключение на това, че се предполага, че е мъртъв.

— Какво?!

— И не е женен. Няма съпруга, няма дете. Никакви споменавания за убийство. Нищо такова не се е случило. — Тя извади копие на материала „Млад учен, вероятно загинал в самолетна катастрофа“ и го бутна през бюрото му. — Има по-дълга коса на снимката, но... е той.

Шоу сложи очилата си, погледна снимката и след малко попита:

— Как може да сте сигурна...

— Изчетох всички възможни материали в „Нексис“, споменаващи името Макбрайд и Сан Франциско — от 95-а до 97-а. Няма нищо, свързано с измислицата, която ви е разказал. И ако съм пропуснала нещо някак си — а не съм — това сигурно е било репортажът за самолетната катастрофа — ако въобще се е случила.

— А ако е имал незаконна съпруга? И ако бебето е било с друго име? И ако...

— Докторе, моля ви. Прекалявате.

— Права сте, прекалявам. — Психиатърът се замисли.

Уговориха се да се видят в болницата следващата сутрин. Междувременно Шоу даде указания да държат Макбрайд под наблюдение, но да не му дават повече успокоителни.

В „Мейфлауър“ Ейдриън се преоблече в екипа си за бягане, мушна десетдоларова банкнота в дясната си обувка и слезе с асансьора във фойето. Някакъв човек сваляше украсите от Деня на благодарността. Портиерът възхитено поклати глава, когато тя изскочи въвн на хапещия студ.

— Ако не се върна до час, пратете санбернарско куче — каза му тя.

Голите клони на старите дъбове и платани над главата ѝ рамкираха небето. Групички ученици пушеха и се смееха заговорнически. Чуваше се трополене на ролери и тупкане на топки за тенис в далечината. Докато тичаше, Ейдриън си мислеше за Макбрайд.

„Как можеш да си измислиш семейство — питаше се тя, — да си го представиш така идеално, че да ти хрумне да се самоубиеш в увереността си, че си убил жена си и детето си?“ И защо Макбрайд си спомняше това илюзорно минало, след като присадката му вече беше махната?

В това нямаше смисъл. Но пък ако това беше целта: да накарат Дюран да се самоубие, ако уредът бъде премахнат и той евентуално си възвърне паметта... Истинската си памет.

А и мъжете с дългите шлифери...

На другата сутрин Ейдриън пристигна в болницата почти половин час по-рано, освежена от дългия и дълбок сън. Надяваше се да види Макбрайд, преди да дойде Шоу, но сестрата на рецепцията не ѝ позволи.

— Не допускаме посетители в сектор А-4. Съжалявам, но не се правят изключения.

Напук на сестрата тя настоя да почака.

В десет часа доктор Шоу излезе от асансьора. Беше навъсен. Дежурната по етаж възрази, че Ейдриън ще влезе с него, но той само изсумтя и двамата минаха през тежките врати на отделение А-4. Поредица монитори показваха десетина малки бели стаи — във всяка имаше легло за един човек; никой от пациентите не мърдаше.

— Знаете правилата, докторе... — почна дежурната.

— Права сте — каза Шоу, — знам ги. И ако не бързахме, щях да прехвърля пациента в друга стая — но нямаме време за това.

„Нямаме време ли?“ — помисли си Ейдриън.

— Ако нарушавате правилника... — пак започна сестрата.

— Защо просто не докладвате? — попита я Шоу. — Между другото след малко го изписвам.

— Изписвате го? Господин Макбрайд не е в състояние...

Но Шоу не слушаше. Вървеше толкова бързо, че Ейдриън трябваше да подтичва.

Всички стаи имаха широки прозорци към коридора.

Шоу отвори една врата и влезе.

Стаята имаше вграден шкаф с чекмеджета до едната стена и легло — до другата. Срещу леглото имаше телевизор, а високо, до тавана, беше прикрепена видеокамера. В ъгъла имаше малка тоалетна. И това беше всичко.

Макбрайд лежеше в леглото и гледаше някаква сапунена опера. Не помръдна, когато влязоха, а и не можеше: китките му бяха вързани за леглото с каиши.

— Махнете тези неща! — възкликна Ейдриън и пристъпи към Макбрайд.

— Ей сега — обеща Шоу, сложи ръка на рамото на Макбрайд и каза: — Луис. Искам да ме слушаш внимателно.

Нямаше реакция.

— Важно е — настоя психиатърът. — И се притеснявам, че нямаме много време.

Макбрайд отново не реагира — изглеждаше състарен поне с десет години, откакто Ейдриън го бе видяла за последен път — години, през които бе минал през някакво ужасно изпитание. Лицето му беше изпито, страните му бяха обрасли с набола брада. Хлътналите му очи избягваха нейните.

Раздразнена, Ейдриън посегна и изключи телевизора.

— Благодаря — каза Макбрайд. — Мразя тия тъпотии.

Ейдриън се засмя, зарадвана от реакцията му — на всякаква реакция от него.

— Чуй ме, Луис — настоя Шоу.

— Оставете ме на мира, докторе — каза пациентът. В гласа му имаше твърди нотки.

— Готвя се да ви изпиша — каза психиатърът.

Мина момент, докато думите проникнат в съзнанието на Макбрайд и той разбере значението им. Очите му се отвориха широко.

— Но трябва да ми обърнете внимание — каза Шоу.

Младият мъж вече го слушаше внимателно.

Докторът се изкашля. Чудеше се как да започне.

— Не си направил нищо лошо! — не се сдържа Ейдриън. — Не си убил никого.

— Нека аз се занимая с това — настоя Шоу.

Ейдриън постави ръка върху бузата на Макбрайд и го погледна настойчиво в очите.

— Не си. Прегледах вестниците. Всичко е лъжа. Няма нищо! Нито убийство, нито полиция...

— Знам какво се случи — въздъхна Макбрайд. — Знам го.

— Грещиш. Дори не си бил женен. Не е имало бебе! — Тя млъкна. Трябваше ли да му каже, че го смятат за загинал? — Това е като при Ники — каза тя. — Вкарали са ти фалшиви спомени...

— Кой?

Въпросът му я свари неподготвена.

— Кой? — повтори той.

Тя не знаеше какво да каже. Погледна за помощ Шоу. И като не получи подкрепа, сви рамене.

— Не знам — призна тя. — Някой.

— Мога да я усетя. — Макбрайд погледна встрани. — Мога да усетя бухалката в ръката си.

— Лу... — започна Шоу.

Макбрайд гледаше Ейдриън.

— Е, ти си права: аз съм само екран за нечий прожектор.

Ейдриън повдигна рамене и каза:

— Така е.

— Добре. — Макбрайд погледна психиатъра. — Да приемем, че сте прави. Но какъв е смисълът? Защо на някого му е притрябвало да ме кара да мисля, че съм убил жена си и детето си?

Въпросът увисна във въздуха в особената тишина на стерилната стая. Въпрос на място — и за момент Ейдриън си помисли, че няма начин да му се отговори. А после каза:

— За да се самоубиеш. Като Ники.

Макбрайд взе изрезката от „Екзаминър“.

— Бих искал да проведем още един хипнотичен сеанс — каза Шоу.

— Не, докторе. Достатъчно време прекарах тук. Ако нямате нищо против...

— Няма начин да ви изпиша, ако не съм сигурен, че сте се освободили от постхипнотичното внушение — какъвто и да е

източникът.

Макбрайд преглътна и това. Гледаше с примирен поглед.

— Нека бъда честен с вас — продължи Шоу. — След като минахте през всичко това, ще трябва доста време, докато се оправите напълно. При други обстоятелства бих ви препоръчал консултации и лечение — и то в големи дози. Но не можем да си позволим такъв лукс. Както ви каза Ейдриън, бях посетен от държавни служители. Казаха, че имат „пълномощия“. Може и да е така. Не знам. Но това, което знам, е, че дълбоко в себе си въобще не мислят за личните ви интереси. Всъщност имам подозрението, че това въобще не ги интересува.

— И вие твърдите — каза след известно мълчание Макбрайд, — че може би са ми правени внушения под хипноза?

— Да! Точно затова ми беше толкова трудно да проникна в съзнанието ви. Всеки път, когато се приближавахме до миналото ви — истинското ви минало — грубата измислица, този *синдром* изплуваше на повърхността. И когато това ставаше, вие го усещахте и после — в психологически план — изпадахте в паника. Съпротива или бягство. Те са ви създали толкова отровна фалшива памет, че тя се е превърнала в напълно изградена противоположност на собственото ви аз.

Дори и след като задръжката беше отстранена, Макбрайд продължаваше да се чувства потиснат.

— Може би сте прав — каза той скептично. — Но тогава сигурно е малко вероятно, че бих могъл да изляза от това състояние?

— Не! — възкликна Ейдриън. Гласът ѝ трепереше от ярост. — По-вероятното е да излезеш! Знаеш, че някой е бъркал в главата ти. Събуди се! Ти не си убил Еди, не си взривил къщата, не си разбил апартамента ми...

— Кой е Еди? — попита Шоу разтревожено.

— И не ти се опитваше да ме убиеш! — продължи Ейдриън.

— О, господи! — промърмори Шоу.

— Да залагаш на „по-вероятно“ обяснение е пълна глупост, нали? — попита тя.

— Кой е Еди? — попита Шоу.

— Не ви трябва да знаете — каза му Ейдриън. Внезапно ѝ хрумна нещо. — Момент — каза тя и се обърна към психиатъра. — Нали хипнозата е добронамерена? И не е възможно да караш

хипнотизирани хора да причиняват зло. Чувала съм, че не е възможно да накараш някого да удари друг — или да посегне на живота си.

— Това е мит — каза Шоу. — Рекламен трик за хипнотизаторската индустрия. — Той посочи Макбрайд. — Луис може да ви разкаже. Това е в неговата област.

— В смисъл?

— Ами например, ако пациентът вярва, че е на война и че тази война е справедлива, има възможност да убие някой, за когото хипнотизаторът му е внушил, че е враг. Или ако е убеден, че някой иска да го убие и че действа при самозащита.

— Разбрах — каза Ейдриън. — Но всичко това е на теория.

— Не е точно така — отвърна Шоу, обърна се към Макбрайд и попита: — Какъв беше случаят? Някъде в Дания ли?

— Пале Хардруп — отвърна Макбрайд. — Банков обир през петдесетте, убит е един пазач. — Ейдриън забеляза, че Макбрайд се оживи — дискусията беше надвила безразличието му.

— Правилно! — каза Шоу с поощряваща усмивка. — Имате превъзходна памет.

И двамата се засмяха. Ейдриън ги изглежда.

— Хардуп, така ли? И е ограбил банка? Да не е някаква шегичка на психотерапевти?

— Хардруп — поправи я с усмивка Макбрайд. — Арестуван е след банковия обир. Застрелял пазача. Това, което озадачило полицията, е, че той всъщност не се е нуждаел от пари и не е бил агресивен тип. Всъщност е бил съвсем обикновен човек. Добър гражданин. И възниква въпросът защо го е направил? — Макбрайд погледна Шоу, който му кимна да продължи. — Това е било нещо съвсем нехарактерно. И открили, че е хипнотизиран от своя лекуващ лекар — той му наредил да ограби банката и да застреля пазача.

— И съдията хванал ли се е на това? — попита Ейдриън. Гласът й беше пълен с неверието на печен юрист.

— Да. Защото лекарят си е признал. Заявил, че е организиран престъплението, за да изпробва властта си.

— Хм — каза Ейдриън. Не знаеше дали да му вярва.

— Това е прочут случай — каза Шоу. — Цитираха го на процеса на Чарли Менсън.

— Защо?

— Защото лекуващият лекар не е бил на мястото, където е извършено престъплението, а нападателят очевидно е бил под негово влияние и контрол.

— И как го е извършил? — попита Ейдриън. — Искам да кажа, лекарят.

— Спомняте ли си, Лу? — попита Шоу.

— Той създава „персона“ — каза Макбрайд. — Свръхестествена фигура, която нарича „Х“. Персоната е нещо като Господ. И този „Х“ нарежда на Хардруп да извърши деянието.

— И той го прави, така ли? — попита Ейдриън. — Застрелва човека?

— Разбира се — отвърна Шоу. — Той е бил дълбоко вярващ.

— И това според вас е „контекстът“, така ли?

— Точно така. Доколкото се е отнасяло до Хардруп, той се е смятал за инструмент на Божията воля.

— А мислите ли, че по такъв начин може да се подтикне човек към самоубийство?

— Защо не? — отвърна Шоу. — Много хора се самоубиват. При подходящите обстоятелства — в подходящ контекст — това може да изглежда почтено, дори разумно деяние. — Той погледна часовника си и се обърна към Макбрайд.

— Готов ли сте?

Макбрайд го погледна неуверено.

— Наистина не разполагаме с много време.

— Ами... да — каза Макбрайд и погледна Ейдриън.

— Ако нямате нищо против — усмихна се Шоу на Ейдриън, — почакайте ни в кафето... Ще се поупражнявам в екзорсизъм.

Тя седеше в кафето и за десети път преглеждаше „Таймс“. Накрая Шоу дойде — почти час след като ги бе оставила.

— Къде е Лу? — попита тя.

— Ще дойде след малко. — Той седна срещу нея. — Оформих изписването, но има... има разни бумажки. Това е за вас. — Той бутна една папка към нея.

— Какво е това?

— Медицинското му досие. Ако не е у мен, никой не може да ми го вземе, нали разбирате?

— Не съм много сигурна, че трябва да го изпишете. Искам да кажа, откъде знаете, че е наред? Ами ако...

— Вижте — каза ѝ психиатърът, — трябва да се споразумеем. Мисля, че вече ще е добре. Наистина. — Опита се да се усмихне. — Няма причина да го държим тук. И колкото и да е невероятно, моето участие свършва дотук. — Той отклони поглед. — Виждате ли, изкарват ми душата по „частни пътища“... — Той сви рамене. — Сигурен съм, че разбирате: не съм независим човек. Съвсем не. — Отново се опита да се усмихне. Не се получи.

Думите му не бяха лишени от смисъл, но имаше нещо неестествено в начина, по който ги казваше — той очакваше тя да потвърди, че го разбира.

— Значи се отказвате — заключи Ейдриън.

Психиатърът се смръщи.

— Аз си имам и други отговорности и...

— Знам, че не съм справедлива, и съм ви много благодарна. Но... не знам какво да правя сега.

— Ще ви дам името на един човек — каза Шоу, измъкна жълта пощенска картичка от джоба на ризата си и ѝ я подаде.

На картичката пишеше „Здравна служба“, а отдолу Шоу бе надраскал едно име.

— Сидни Шапиро... Кой е той?

— Човек, който знае за тези неща.

— Имате предвид паметта ли?

— Не. Имам предвид сестра ви и Луис.

— Знае какво се е случило с тях ли? — Тя все още не можеше да разбере.

— Не. — Шоу поклати глава и погледна надолу. — Знае за имплантите — за присадките. За начина, по който са използвани и как после всичко се е объркало. От всички на света той знае най-много... а може би не знае.

— Но кой е той все пак?

— Той е... — Шоу се замисли — пенсиониран държавен служител. — После се засмя малко тъжно.

— И смятате, че ще говори с нас?

— Не знам. Ако му покажете досието, може и да се съгласи.

— Знаете ли му телефона?

— Не. Живее в Западна Вирджиния, близо до Харпърс Фери. Трябва да го има в указателя.

— Добре — каза Ейдриън. — Сид Шапиро. Ще го намерим. — Стана и подаде ръка на доктора.

Той я хвана с двете си ръце и каза:

— Ако ви пита как сте го намерили...

— Какво да му кажа?

— Не ме споменавайте. Обяснете му, че сте разбрали за него от един документален филм по „А & Е“.

— Какъв филм?

— За контрола върху мозъка.

Макбрайд ги чакаше във фойето. Тя разбра, че двамата вече са се сбогували, защото Шоу само му махна и забърза по коридора.

Може би си въобразяваше, но Лу Макбрайд изглеждаше някак си различно. Беше сякаш по-висок, фигурата му беше по-атлетична. Той й се усмихна, когато тя тръгна към него, и усмивката му също изглеждаше различна — не толкова плаха. По-щастлива. И имаше нещо в очите му. „Може би вече се е оправил“ — помисли си тя.

— Каня те на обяд — каза той. — Ще си поговорим за бъдещето.

Излязоха в студения слънчев ден.

— Имаш ли пари? — попита тя. — Аз съм закъсах.

— Всъщност — каза той — болницата ми даде малко джобни. Официално съм част от изследователски проект. Трябваше да подпиша цял куп документи за изписването. Рей Шоу ми подметна да заведа дело.

Тротоарите бяха пълни със забързани пешеходци.

— Особено — продължи той — след като се знае, че май си имам собствен юридически защитник.

— Безработен адвокат — поправи го тя.

— И двамата сме безработни — каза той. — Поне в това сме равни.

Тя го погледна. Той наистина беше различен. И говореше различно. „Може би не е в състояние да се шегува — помисли си тя, —

може би не схваща хумора — когато не знае кой е всъщност.“

— Къде отиваме?

— Седемдесет и втора и Бродуей.

— Е, поне хотелът е само на няколко преки — каза тя.

— Там дават кренвирши. Истински, с хрупкава кожица.

— На скара, а не варени?

— Да. И истинска горчица.

— Значи познаваш добре Ню Йорк, така ли?

— Просто знам къде има добри кренвирши.

След малко тя каза:

— Прав си за едно нещо.

— За какво?

— Не знам дали болницата е била притисната, но Шоу е. Искам да кажа — притеснен.

— Да, имах същото чувство. Може би са го притиснали началниците му. Все пак направи каквото можа.

— Знам. Ако беше скочил през прозореца... — Тя спря. Не биваше да говори за самоубийство. Само допреди малко този мъж беше вързан за леглото си в психиатрията.

— Това изчезна — каза той. — Заедно с бейзболната бухалка и кръвта. Изчезна, макар че ми е трудно да повярвам, че някой ми е влиял.

— Но все пак си го направил — каза тя.

— Какво?

— Приел си внушението.

Стигнаха следващото кръстовище и той я хвана за ръката. После каза:

— Да, така е. Но едно нещо е сигурно.

Пресякоха. Той не пускаше ръката й.

— Кое? — попита тя.

— На всяка цена ще намеря този, който ми е набутал това в главата.

33.

Тя търсеше името на човека в Западна Вирджиния. Името, което Шоу бе написал на пощенската картичка и го бе пъхнал в медицинския картон на Макбрайд. Оттам изпадна една снимка. Макбрайд беше в кухнята и отваряше една консерва супа. Тя се наведе да вдигне снимката — и спря.

Беше полароидна снимка три на пет сантиметра... на какво? Тя я вдигна, сложи я на бюрото и я погледна. Нещо като... Смътно познато... но къде го беше виждала? Къде? След малко се сети. В апартамента си. Това малко прозрачно нещо бе в праха на Ники. Тогава си помисли, че е останало от кремирането. Как бе попаднало у доктор Шоу и кога го бе снимал?

Обърна снимката и намери бележка, надраскана под датата:

„Предмет X — 6.4 мм на 6 мм
Изваден от мозъка на Дж. Дюран
Шоу / д-р. Н. Алелин“

Сърцето ѝ се сви. Това не беше предметът, който бе намерила в апартамента си. Но беше същият като него — прозрачно стъкло цилиндърче, пълно със сребърни и златни жички — приличаше на оризово зърно. Същото като онова.

Имплант. Изкуствена присадка.

Което означаваше, че същото, което бяха направили на Лу Макбрайд, бяха направили и на сестра ѝ. Сковаността в гърдите ѝ отстъпи на дива ярост и отчаяние.

— О, боже! — изплака тя.

Макбрайд вдигна поглед от супата, която разбъркваше, и попита:

— Какво има?

Тя само поклати глава. Плачеше.

Той дойде при нея, видя снимката и каза:

— Спокойно. Всичко свърши. Извадиха го.

— То бе на пода на апартамента ми!

— Какво?!

— Същото като това беше в пепелта на Ники!

Той гледаше неразбиращо.

— Беше в урната — обясни тя. — Много гадно, нали?

— Кое?

— Всички глупости за семейство Ридъл. И за „свърхдозата“! И за споразумението, което били сключили с нея. Затова издирването на Еди не стигна доникъде. Защото нищо подобно не се е случвало. Всичко е било лъжа — точно както са направили и с тебе.

Внезапно ѝ се прииска да убие някого. По-точно онзи тип, който бе превърнал сестра ѝ в робота, който бе срещнала в магазина, сестра ѝ, която беше умряла във ваната си.

— Ще го изкормя това копеле! — закле се тя.

Макбрайд кимна, сви рамене, върна се в кухнята и подметна:

— Вземи си номер, ще чакаш на опашка...

Доктор Шоу бе казал, че Сидни Шапиро сигурно фигурира в телефонния указател на област Джеферсън. Седнала по турски на леглото, с бутилка бира в ръка, Ейдриън си каляваше нервите, като се опитваше да се свърже с него. Даваше или заето, или свободно, но никой не вдигаше.

— Може би трябва ти да опиташ да му звънеш — провикна се тя.

— Какво... По дяволите! — Макбрайд се беше изгорил на дръжката на евтината алуминиева тенджерата. Смъкна ръкава си, вдигна я, излезе от малкия кухненски бокс и изля супата в двете бели купи на масата. На масата имаше и две квадратни пластмасови кутии с готова салата и франзела. И една роза в бутилка от кока-кола — беше ѝ я донесъл заедно с покупките.

— Мисля, че трябва да идем направо у тях — каза той и посочи масата. — Вечерята е готова.

Тя скочи от леглото и зашляпа с боси крака.

— Направо у тях ли? Защо да не звънем предварително?

— Е, така би било по-възпитано, но... какво ще му кажеш? Че искаме да говорим за мозъчния контрол? Не мисля, че ще ни приеме. По-добре да отидем направо там.

— Май си прав.

— Наздраве. — Той вдигна бирата си. — Благодаря за... — Погледна встрани и се усмихна хитро: — Не знам... Просто благодаря. Бутилките издрънчаха.

— Няма защо — каза тя и се изчерви, защото прозвуча съвсем глупаво.

Какво искаше да каже с това „няма защо“? Усмихна му се. Нещо в него се бе променило — ленивата му, хитра усмивка я смущаваше. По-рано я привличаше по един неясен, объркващ начин, но сега почти не можеше да го погледне, без да усети... тръпката. Това беше последното, което би искала. Едно ненужно усложнение, което можеше да ѝ докара само неприятности. „Някой се опитва да ме убие — помисли си тя. — Нямам работа. Парите ми свършват. А ние с него бихме могли да... какво? Да ходим заедно? Добър план, Скаут.“

Тя гребна лъжица супа. Беше толкова гореща, че за малко не я изплю. Но не го направи, а грабна бирата си и „угаси пожара“.

— Какво ти стана? — попита той.

— Изгорих си езика. — И пак надигна бирата.

— Знам едно народно лечение — каза той, наведе се към нея и за момент тя помисли, че ще я целуне, и отново изпита остро желание. Но той отиде в кухничката и донесе чаша мляко.

— Пий.

Усмихваше ѝ се.

Сутринта шофираше Макбрайд.

А Ейдриън му съобщаваше подробности за Сидни Шапиро.

Предната вечер бе излязла — веднага след вечерята. Макбрайд беше уморен — все още се чувстваше влиянието на болницата. А и тя не искаше да прекара нощта в една и съща стая с него, така че отиде до библиотеката и почна да чете за ЦРУ.

Тук-там се споменаваха за Шапиро — ръководел „специална“ програма. Ейдриън реши, че това означава „противозаконна“. И това под носа на сенатските комисии, които непрекъснато обсъждаха

„някои човешки права, нарушавани от разузнавателните кръгове в САЩ“.

Все пак успя да направи едно сурово досие, пълно с неясноти, с надеждата, че ще ѝ помогне.

— Учил е в Кеймбридж — обясняваше тя на Макбрайд сега. — Изследователска психология, точно като теб. После в Масачузетския технологичен институт. След това е бил за известно време в Корея — никой не знае какво е правил там, но се предполага, че е бил цивилен служител в армията — това било през 1953-та. После се върнал в Щатите и основал нещо, наречено Фонд за хуманна екология. В Ню Йорк.

— После какво? — попита Макбрайд.

— Този фонд трябвало да е частен, но всички пари са идвали от ЦРУ. Така че всъщност е бил НОП.

— Какво?

— НОП! Под неофициално прикритие.

— Къде научи тия неща?

— Вчера в библиотеката — докато ти спеше.

— Аха!

— Фондът е бил прикритие за дейността на ЦРУ. И се е занимавал с финансирането на поведенчески изследвания — тайни изследвания за контрол върху мозъка. Наричат го МкУлтра. Артишок. Синя птица. Нещо подобно.

— И Шапиро е бил част от това?

— Ръководил го е цели десет години. После закриват фонда и го прехвърлят на друга служба — началник дирекция „Наука и технологии“ в ЦРУ. Но най-интересно е какво са правили. Изучавали са психотропни вещества, хипноза, телепатия, промиване на мозъци, телекинеза...

— Гледал съм документален филм за това — каза Макбрайд. — По „А & Е“. Преди година. Експериментирали са различни халюциногенни препарати върху хора — затворници, душевноболни, заподозрени в комунистическа дейност, закононарушители.

— И какво е станало? Били са обработвани, нали?

— Да. Само че те не са знаели това. И не са били точно клинични опити. Така че за повечето от тях се е смятало, че са болни или луди.

— Разбира се. Точно така би изглеждал човек в такъв случай.

— Хората са полудявали. Поне един е починал.

— Кой?

— Един учен. Олсън. Пробутали му голяма доза ЛСД и той откачил. Напълно. Или поне така е обяснен случаят. След няколко дни се хвърлил от прозореца на хотела си.

— Божичко...

— Поне така се твърди. Според документалния филм може и някой да му е помогнал.

— Да му е помогнал?

— Има основания да се предполага, че е бил блъснат.

— Значи беше прав — каза Ейдриън след кратко мълчание.

— За кое?

— Че трябва да го посетим без предупреждение.

При будката на моста Макбрайд бутна една банкнота в протегнатата женска ръка. Въздухът беше студен, ръката бе топла. Мигът на докосване бе странно точен, изолиран от времето. Стори му се, че това е някакъв затворен микросвят на търговия, преминаване над реката срещу заплащане, операция, повтаряна от столетия. Реката изглеждаше огромна, гъвкава, жива и той можеше да усети влагата ѝ, неуловимото ѝ присъствие във въздуха въпреки тежкия мирис на бензин. Около него гъмжеше от звуци — рев и форсиране, които разсичаха въздуха. Макбрайд не можеше да се начуди на усещането, което го изпълваше с такава сила, като че ли беше нещо съвсем ново. Дори пътуването към междуцатската магистрала, което винаги му беше досадно, сега го развълнува: играта на движение и пространство, постоянното оформяне и прегрупиране на движението с ритъм, подобен на джазовия.

Отседнаха в хотел „Хилтоп“ — стар хотел, кацнал на планинския — склон, с изглед към прочутата планинска седловина, където се срещаха реките Потомак и Шенандоа. Хотелът беше почти празен — много късно бе за есенни екскурзии, а твърде рано за коледните празници. Пак взеха една стая — за по-евтино — но Ейдриън настоя за отделни легла.

Застаряващо пиколо ги заведе до стаята и изчака, докато Макбрайд не мушна банкнота в сухата му длан. После двамата излязоха на балкона и се огледаха. Реките се виждаха като далечни сребристи проблясъци между тъмните гористи склонове.

Шапиро живееше в Бейкъртън — само на десетина километра. Отидоха с колата, като смятаха да разпитат — надяваха се, че няма да е трудно да се открие някой в селище с шейсет и трима обитатели.

И наистина се оказа съвсем лесно.

Бейкъртън се оказа селище с дващестина-трийсет къщи, пръснати на четиристотин декара горист склон. Освен къщите и няколкото големи каравани имаше църква и провинциален магазин с бензинова помпа отпред.

Мъж с рошава брада, мустаци и корона червеникава коса стоеше при касата. Навсякъде около него имаше натрупани кутии със сухи сладкиши и с ловджийски патрони, буркани със свинска пача и твърдо сварени яйца.

— Питайте тях — каза продавачът и посочи трима мъже, които пиеха кафе от пластмасови чаши. Освен кафето ги свързваха и многото бръчки, дългите коси и вкуса им към защитните облекла.

Макбрайд заключи, че сигурно обсъждат футболното първенство или лова на елени.

— Знаете ли къде мога да намеря господин Шапиро?

— Джеймс Бонд ли?

— Да. — Макбрайд се засмя.

— Живее нагоре по Куори Роуд — каза един дребен човек с дълбокомислен вид, зелен комбинезон и бейзболна шапка, на която бе изписано името на фирмата за храни „Рамбо“.

— Къде е това?

— Тръгваш право нагоре и ще видиш една тясна отбивка. Това е Куори Роуд. Караш два километра и гледаш наляво за червена пощенска кутия.

— Благодаря.

— Може да го завариш как се моли — каза дребничкият. — Тогаваш ще трябва да го изчакаш.

— Не се моли — намеси се друг. — Медитира. Това е различно. Но Карсън е прав. Ако отидете, когато медитира, въобще няма да ви погледне. Изглежда невъзпитано, но Сид си е такъв.

— Той... религиозен ли е? — попита Ейдриън и се намръщи. Не изглеждаше много вероятно.

— Будист е — каза дребосъкът. — Еврейски будист. Казва, че имал много тежък кармичен товар.

Куори Роуд беше посипана с чакъл просека, разкаляна от неотдавнашния дъжд, която се провираше през гъста гора; стволите на дърветата бяха черни от влагата. Минаха през един дол и яркото зимно слънце проблесна сред голите клони. Макбрайд зави и след миг спря до един очукан бял пикап. На полянката имаше дървена къща. На стотина метра се виждаше постройка, подобна на парник. Надясно, в едно оградено пасбище, имаше десетина ламы, които затичаха към Ейдриън и Макбрайд, когато те тръгнаха към къщата. А зад тях, на средата на пасището, видяха Сидни Шапиро — правеше бавни, плавни движения, в които Макбрайд разпозна упражненията Тай-чи.

Въпреки студа Шапиро беше гол до кръста, облечен само с долнище на анцуг, и бос. Движеше се съсредоточено и гъвкаво. Ейдриън погледна Макбрайд и вдигна вежди. След минута ламите загубиха интерес към тях и започнаха отново да пасат, други се приближиха до Шапиро, който като че ли не ги забелязваше. Беше слаб, но жилест, с гъста черна коса. Изглеждаше пъргав и здрав за седемдесетте си години — протягаше крак изключително бавно, докато не го изпълнеше успоредно на земята, после грациозно го прегъваше и го завърташе в мъчително бавна спирала. Все едно наблюдаваха балетист на забавен каданс. Макбрайд беше хипнотизиран от гъвкавите движения на Шапиро. За момент слънцето се показа иззад облаците и освети пасбището и Макбрайд се изненада, че докато тялото на мъжа се съпротивлява на възрастта, лицето — не. Беше костеливо и приличаше на череп под тънката, изпъната кожа.

Шапиро свърши упражнението с отметната назад глава, с разкрачени крака и разперени, устремени към небето ръце. Остана в това положение трийсетина секунди, после бавно свали ръцете си и закрачи към тях, като внимателно избираше пътя и се спираше да почеше гърбовете на ламите. Излезе през металната порта, затвори я внимателно и чак тогава ги погледна.

— Здравейте.

— Доктор Шапиро?

— Да.

— Казвам се Лу Макбрайд. Това е Ейдриън Коуп.

— С какво мога да ви помогна? — попита Шапиро, като местеше поглед от Макбрайд към Ейдриън и обратно. Изглеждаше много стегнат за човек с „тежко кармично бреме“.

— Ами... искаме да поговорим с вас.

— Така ли?

— Да. Мислех си, че бихме могли да обсъдим...

— Вашата работа — намеси се Ейдриън.

— Моята работа ли? — Шапиро се обърна към нея. Очите му бяха черни и блестящи като антрацит. — Аз съм пенсионер.

— Работата ви, свързана с МкУлтра.

Шапиро се намръщи, в очите му проблесна раздражение.

— Репортери ли сте?

Те поклатиха отрицателно глави.

— Защото вече казах по телефона на един младеж, че не искам да се снимам повече в документални филми. Не намирам първия опит за много задоволителен.

Той погледна небето, после каза на Макбрайд:

— Въпреки че като покаяние може и да свърши работа... повече, отколкото да видиш нечий живот, сведен до дрънканица от звукове, прекъсвани от реклами на клиника за отслабване. — Той поклати глава. — Това не е нещо, с което бих се захванал отново.

— Не сме дошли за това — каза Ейдриън.

— Така ли? Тогава защо сте тук?

— Сестра ми и... господин Макбрайд... станаха жертви.

— Едва ли. — Шапиро я погледна скептично. — Това беше доста отдавна. Наистина ли мислите, че сте били жертва на мозъчен контрол?

— Не аз — каза Ейдриън. — Сестра ми...

— Тогава ще ѝ предложи да не гледа толкова телевизия и „мозъчният контрол“ ще изчезне. Такъв е съветът ми.

— Не мога да ѝ кажа нищо — отвърна Ейдриън. — Тя е мъртва.

— Моите съболезнования — каза Шапиро. — Но вижте, това е напълно изоставена област. Още преди десетилетия.

— Наистина ли? — попита Макбрайд.

— Предполагаше се, че това е следващият скок в науката. — Шапиро не обърна внимание на скептицизма му. — Мислехме, че ползата от излизането в открития космос и изпращането на хора на Луната би била много по-незначителна от това, което бихме открили... — той потупа главата си — тук... Наричахме го „вътрешен космос“. — Той въздъхна. — Но това беше много отдавна и макар че не знам на колко години е била сестра ви тогава, този млад човек със сигурност е бил пеленаче.

Той се усмихна. Усмивка, която не оставяше бръчици около очите му.

— Въпреки това, което може би сте чули, не сме правили опити с деца. Така че...

И се обърна, за да си тръгне.

— Може ли да ви покажем нещо? — попита Ейдриън.

Шапиро спря и я погледна.

— После, ако желаете, ще си отидем — обеща тя.

— Дадено — отвърна Шапиро.

Ейдриън бръкна в чантата си, извади полароидната снимка на присадката и безмълвно я подаде на Шапиро.

Той я огледа със скептично присвити очи, после лицето му се изпъна.

— Къде намерихте това?

— Един неврохирург го измъкна от главата ми — каза Макбрайд.
— Преди по-малко от седмица.

Шапиро разгледа снимката още по-внимателно, поклати глава, подаде снимката на Ейдриън и каза:

— Влизайте.

34.

Шапиро с мълчалив жест ги помоли да свалят обувките си. Вътрешността на къщата беше миниатюрен шедьовър. Лъснатите до блясък борови дъски бяха застлани с татами, стените искряха от белота. В задната част на помещението имаше зелена емайлирана печка за дърва, а до нея — масичка от чам, около която бяха пръснати десетина възглавнички. В средата на масичката беше поставена икебана от бяла орхидея и две дълги изсъхнали треви.

Шапиро сложи снимката до икебаната, после им посочи възглавничките и каза:

— Заповядайте.

След няколко минути излезе иззад един параван от рисувана коприна с поднос, на който бяха поставени три малки чашки и чайник от сивкав метал. Постави подноса на масата, отпусна се на една от възглавничките и наля чай. Макбрайд осъзна, че откакто са влезли в този необичаен дом, двамата с Ейдриън не са разменили и дума.

Шапиро задуха силно чашката си, отпи глътка и я остави настрана. После взе снимката на имплантирания уред, обърна я към светлината и я заразглежда. Накрая поклати глава и каза:

— Моето завещание... — Устата му се изкриви в гримаса.

— Какво смятате, че може да причини това на човек? — попита Ейдриън.

— Какво ли? — Шапиро сви рамене. — Не знам. Ако имах лаборатория, бих могъл да го разглобя, но дори и тогава щяха да останат много неясноти.

— Но...

— Ако искате да разберете какво прави, или какво би могло да прави, трябва да изчетете доста неща. Започнете с Делгадо.

— Кой е Делгадо? — попита Ейдриън.

— Вестник „Таймс“ му отдели репортаж на първа страница преди повече от трийсет години — отвърна Шапиро. — Мисля, че беше завършил Йейл.

Той млъкна и пак сръбна от чая си.

— Имаше и негова снимка: стои на арена за борба с бикове с малък преподавател — а точно пред него един бик рие земята. Невероятно шоу!

— И какво се случи? — попита Ейдриън.

— Ами, спря бика на място — насред скока. Много ефектно. Когато натисна втория бутон, животното се обърна и се отдалечи.

— Нещо като електрически нашийник, така ли? Или като електрическа ограда?

— Не е толкова просто. Всъщност това беше двоен тест: първият бутон активираше електрод, който контролираше двигателния кортекс на животното. Вторият превръщаше животинския гняв в безразличие.

Макбрайд се намръщи. Това не беше нищо ново за него. Беше чел за Делгадо още като студент. Всички бяха чели за него.

— А да кажете нещо за това? — попита той и потупа с пръст по снимката.

Шапиро се размърда неудобно.

— Вижте — каза той, — аз съм един динозавър. Аз съм извън играта от... от доста дълго време. Но има неща, за които и сега не мога да говоря. Подписал съм документ за пазене на секретните данни. Така че...

— Хипотетично — настоя Ейдриън.

— Предполагам — Шапиро въздъхна, — че може да е миниатюризирана версия на известни уреди... които биха могли да бъдат използвани експериментално...

Макбрайд изсумтя недоволно от увъртанията на стареца и Шапиро се намръщи.

— Има много достъпна литература. Едва ли ще ви помогна много, ако ви кажа на какво ми прилича.

— И все пак?

— На дълбочинен електрод.

— И за какво служи?

— Зависи... — Той сви рамене.

— От какво? — настоя Ейдриън.

— От честотата, на която е настроен — обади се Макбрайд.

— Правилно — усмихна се Шапиро.

— И искате да кажете... — продължи Макбрайд.

— ... че в диапазона от четири до седем мегагерца би могъл да действа — каза Шапиро.

— Защо? — попита Ейдриън.

— Защото това е хипнотичната ЕЕГ-честота^[1] — и *условно* това би улеснило приемането на една мозъчна вълна... с която би могъл да е натоварен мозъкът.

— Натоварен? — повтори Ейдриън. Същото бе казал доктор Шоу, когато му бе разказала за поведението на Макбрайд в Бетани Бийч — когато бе зяпал онзи уебсайт.

— Това е когато мозъкът се блокира от определен сигнал — обясни Макбрайд. — Като мигаща светлина или повтарящ се звук — особено когато някой вече е бил в хипнотичен транс. Тогава се казва, че мозъкът е „натоварен със сигнала“.

— Научили сте си домашното. — Шапиро беше впечатлен.

— аз съм психолог — каза Макбрайд.

— Но защо? — попита Ейдриън. — Каква би била целта?

— Ами — бавно отвърна старият човек, — това би позволило едно хипнотично състояние да се подновява и подсилва постоянно, без да е необходимо субектът отново да се подлага на хипноза.

— Тоест ако имате нещо подобно в главата, ще бъдете... какво? Хипнотизиран през цялото време?

— Повече или по-малко — отвърна Шапиро. — Макар че едва ли това е единствената му функция.

— Защо не? — попита Макбрайд.

Шапиро доля чашките им с чай и Ейдриън го изпи повече от учтивост, отколкото от жажда — имаше дъх на изгорени водорасли.

— Защото всичко се променя — каза Шапиро. — В имплант като този сигурно биха могли да използват нанотехнологии. В него може да има дори и компютър. Или бог знае какво.

— Но защо?

— Като предположение ли? Смятам, че някой би могъл да въведе известен „сценарий“ и после — в комбинация с хипнозата — би могъл да отиде и по-далеч, за да създаде нещо като... виртуална биография.

Ейдриън и Макбрайд се спогледаха.

— Виртуална биография... — замислено каза Ейдриън.

— Фалшиво минало — но такова, което се приема за истинско. До известен момент.

— Господи! — измърмори Макбрайд.

— Паметта — усмихна се Шапиро — е просто взаимодействие на химикали и електрически потенциали — и не е толкова трудно да се обработят, ако знаете как да го направите. Например, както е добре известно, ако увеличите равнището на ацетилхолин в мозъка — а това може да се направи, като насочвате към субекта радиовълни на ултразвукови честоти — синапсите започват да се възбуждат все по-бавно и бавно... докато не спрат въобще. И тогава припомнянето става невъзможно. Спомените са там, но не са достъпни.

— Значи може да се предизвика амнезия? — попита Ейдриън.

— Точно така. Още чай?

„Толкова е уютно“ — помисли си Макбрайд. Този очарователен и делови старец, сервиращ чай в аскетичната си малка къщичка. При тези обстоятелства беше трудно да го намразиш за поразите, които бе направил, трудно бе да го свържеш с ужасите, които бе предизвикал. Трудно, но не и невъзможно. Макбрайд почувства как у него се надига неудържим гняв, примитивна ярост. Бикове. Котки. Стаята в охра. Виртуалният Джеф Дюран. Щеше му се да плесне един на този сладникав копелдак — да му покаже как в действителност изглежда един шамар. Но вместо това каза:

— Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

„Не ме изкушавай!“

— Да допуснем — как би станало на практика всичко това? Целият комплект?

— Въз основа на това, което съм чел в общодостъпната литература ли?

— Разбира се — отвърна Макбрайд.

— Ами — Шапиро се замисли за момент, — предполагам, че първо бихте направили на субекта една ЕЕГ — запис на мозъчните му вълни при различни стимули. С това и с едно ПИТ-сканиране може да направите карта на мозъка на субекта — на неговите емоционални и интелектуални центрове.

— И после? — попита Ейдриън.

— След като имате *тази* информация, може да кодирате серия аудиограми, насочени към тези центрове, като ги пренесете до мозъка на обекта с помощта на ИНЧ...

— Какво е „ИНЧ“? — попита Ейдриън.
— Съкращение за Извънредно ниски честоти на радиовълните.
Това, за което говорих преди малко: от четири до седем мегахерца.
— И какво ще стане? — попита тя.
— Ами, ще промените пейзажа на мозъка — отвърна Шапиро.
— Какво означава *това*? — попита Макбрайд.
— Това, което вече ви казах: ще внесете някои определени — но временни — промени във физическата структура на мозъка.
— И когато това стане... после какво?
— Зависи от аудиограмите — каза Шапиро. — Но това може да доведе и до амнезия.
— Пълна амнезия ли? — обади се Макбрайд.
— Може например да говорите италиански — сви рамене Шапиро, — но няма да помните как и къде сте го учили — и дали сте ходили в Италия.
— Ще си спомняте ли кой сте? — попита Макбрайд.
— Зависи. — Старецът го погледна някак странно.
— От какво?
— От това, което се опитва да постигне програмистът. След като субектът вече е обработен и паметта му е блокирана, може да се присади неврофонична протеза.
— Протеза ли? — попита Ейдриън.
— Като тази. — Шапиро посочи снимката на масата. — Ако разгледате предмета под микроскоп, ще забележите, че съдържа изолирани електроди, които получават и излъчват аудиограми на определени честоти. Протезата позволява на предаванията да минат през вътрешното ухо — ушната мида и осмия краниален нерв — като изпраща съобщението директно в мозъка.
— И могат да се чуват гласове, така ли? — замислено попита Макбрайд.
— Все едно че чувате Господ — уточни Шапиро. — Но присадката е само част от процеса. Програмистът трябва да използва и други средства...
— Например?
— Хипноза... Сетивно изолиране...
— И как действа това? — попита Ейдриън.
Шапиро облиза устните си, помисли за момент и отвърна:

— Ами, на субекта биха могли да бъдат предавани хипнотични внушения, за да се подготви за определено действие. После го потапяме в тъмен резервоар, напълнен със солена вода, загрята до температура, близка до телесната — около 37 градуса по Целзий. Усещането е много странно — все едно че сте в безтегловност.

— Опитвали ли сте?

— Разбира се — отвърна Шапиро. — Опитвал съм всичко.

Той се спря за малко, после продължи:

— След час и нещо в резервоара вече не знаеш къде свършва кожата ти и къде започва водата. Просто се разтваряш... — Той кимна към чашката чай пред Ейдриън. — Като бучка захар в чай. И когато това стане, субектът е вече...

Макбрайд слушаше и не вярваше на ушите си, а Ейдриън гледаше Шапиро и си представяше как сестра ѝ е плувала в тъмния резервоар.

— След определен период...

— Какво значи „определен“? — попита Макбрайд.

— Ден. Седмица. Месец — каза Шапиро. — Въпросът е там, че след известно време самоличността на субекта започва да се разпада. Това е нещо като среща със смъртта — всички сетива изчезват — или поне така изглежда. Представете си: в резервоара не можете да видите или чуete нищо, да вкусите или помиришете нищо, да се докоснете до нищо. Изчезва усещането за време. Ако смятате, че усещането за загуба на съзнанието е необикновено, опитайте да загубите тялото си.

Шапиро спря и слаба усмивка изкриви устните му.

— Въпреки това някои хора намират това изживяване за... вдъхновяващо.

— А други? — попита Ейдриън.

— Други не. — Старият човек сви рамене.

— И после какво? — намръщи се Макбрайд.

— После ли? — Шапиро му хвърли кос поглед. — После се отива на следващото ниво.

— И то е?

— Интензивна обработка. След като самоличността на субекта е унищожена, той всъщност е „табула раза“. Относително просто е да запечатате каквито „спомени“ ви се харесват.

— Как? — попита Макбрайд.

— Създаваме сценарии, съвместими с неговия психологически профил, и ги въртим на филм. Субектът наблюдава тези филми успоредно с ускорен поток от аудиограми.

— Като в театър?

— Не — засмя се Шапиро, — това е по-ангажиращо. Пациентът носи специална каска, снабдена с говорители и очила. Звуково и светлинно влияние. Включва се и...

— Какво?

— Субектът има усещането, че стои на метър и половина от голям телевизионен екран и наблюдава триизмерни картини със стереозвук. Много впечатляващо усещане — но дотук говорим само за активиране на съзнанието. Същевременно се прилагат хипноза и химикали... Това е нещо като оформяне на предмети от глина. Нежна глина.

— Лекарства — каза Ейдриън и си спомни за малкото шишенце в компютъра на Ники: „Плацебо №1“. — Какви точно?

— Различни химикали с психеделичен ефект — отговори Шапиро. — Имахме голям успех с един наркотик от Еквадор, казва се *бурандага*. А също и с „кетамин“ — известен повече като транквилизатор за животни. И двата предизвикват дисоциативна амнезия.

— Кетамин — каза Ейдриън. — Това не е ли наркотикът, използван при изнасилвания?

— Точно така — каза Шапиро. — Дава резултати и там, но имаше ефект и при нашите опити.

— Какво искате да кажете?

— Ами ако искате да получите „надмощие над някого“ — така казвахме — кетаминът има ефект на откъсване на личността от тялото. Всичко, което става, изглежда, че се случва в друго измерение. И даже преживяното не остава в паметта.

— Вграден ефект на амнезия, така ли?

— Точно така. Впоследствие изнасилването — или каквото и да е — като че ли не се е случвало. Субектите не си спомнят да са били в резервоар или да им е поставян шлем, или че са били бомбардирани с нови „спомени“.

— И тогава на какво... на какво биха приличали тези хора? — попита Макбрайд.

— На хора с качулки — каза Ейдриън. — Сатанисти.
Шапиро я погледна странно, после се обърна към Макбрайд.
— Зависи.
— От какво? — настоя Макбрайд.
— От това, което бихте искали субектът да запомни — или от това, което бихте искали да забрави.
Макбрайд сръбна от чая си. Беше изстинал.
— И колко време отнема това? — попита той.
Шапиро поклати глава.
— Трудно е да се каже. Ако само разграждате личността на субекта, е едно. Ако изграждате някого от нулата — съвсем друго.
— Ако разграждате личността — повтори Ейдриън; гласът ѝ беше смесица от учудване и неверие.
— Точно така. — Шапиро намести краката си на възглавницата.
— Любопитен съм — каза той на Макбрайд — какви са били вашите връзки със сестрата на тази млада жена?
— Бях неин психоаналитик — каза Макбрайд.
— И тя е идвала в апартамента ви?
— Да.
— И се оказа, че и двамата имате протези?
— Да.
— Правени ли са ѝ мозъчни изследвания, или...
— Сестра ми беше кремирана — каза Ейдриън. — Открих импланта в прахта ѝ.
— Господи! — Ученият пребледня. — Кажете ми нещо — обърна се той пак към Макбрайд. — Често ли излизахте от апартамента си?
— Какво имате предвид?
— Когато работехте като психоаналитик — излизахте ли много? Или си стояхте повече вкъщи?
— Мисля, че не — вдигна рамене Макбрайд. — Много бях привързан към дома си.
— Естествено — каза Шапиро.
— Защо?
— Защото във вашата сграда трябва да е имало място за наблюдение и контрол.
— В съседния апартамент — обади се Ейдриън.

— Трябвало е постоянно да се подсилва сигналът. И като последица от това, когато сте излизали извън периметъра на уредбата, сте се чувствали зле — освен ако не сте били на лекарства. Взимали ли сте лекарства?

— Не — каза Макбрайд. Гласът му беше пълен със сарказъм. — Само гледах телевизия. Искате да кажете, че хората могат да се превръщат в ходещи кукли и зомбита...

— В автомати — вметна Ейдриън.

— Би могло да се каже и така — кимна старецът.

Ейдриън погледна встрани, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Значи можете да правите с тях каквото си искате — продължи Макбрайд. — Да ги карате да се смеят или да плачат, да се хвърлят под някоя кола...

— Или да им внушите детство, което не е било тяхно — обади се Ейдриън.

Шапиро въздъхна тежко.

— Ами, да... — Той пое дълбоко дъх, посегна към икебаната на масичката и докосна с нокът една от тревите.

— Вижте — каза той, — много съжалявам за тази част от изследователската си работа. И съжалявам, че това, което съм вършил, е засегнало и вашия живот. Но нищо не мога да променя.

— Можете да ни помогнете да разберем — каза Ейдриън.

— Да ви помогна?

— Да.

— Но... това беше много отдавна.

— Искам да знам кой е направил тези неща — каза Ейдриън.

— Разбира се, че бихте искали. — Шапиро поклати глава. — Но защо? Казвате ми, че искате да „разберете“, но ми се струва, че искате да си отмъстите.

— Може да го наречете както си искате — обади се Макбрайд, — но...

Той спря. През главата му преминаваше тежък облак — точно така се чувстваше — и ако не го оставеше да премине, трябваше да избухне. Защото това, което наистина му се искаше, беше да хване този прероден будист, който му беше осакатил живота, и хубавите му чашки за чай и да му извади душата. Вместо това каза:

— Аз съм развалина.

— Какво?! — Шапиро беше втрещен, Ейдриън също.

— Защото седя тук в тази хубава къща, пия чай — каза Макбрайд — и може би изглеждам чудесно. И няма кръв, чиста работа! Нали? Грешка. Аз съм ходеща развалина — без майтап. Който е направил това... Защото, който го е направил, е взел всичко от мен. Детството ми. Родителите ми. Мен *самия*. Никога няма да бъда същият. Отнели са ми всички спомени, изкривили са ми всяка мечта и съм пропилял незнайно колко години от живота си. Дори сега, когато се опитвам да мисля за това, всичко е бяло. И така беше, докато тя не се появи на прага ми и не се развика, че ще ме даде под съд... — Той спря и пое дълбоко дъх. — Все едно да кажеш: загубих някои неща... но не става дума за книги, мебели или дрехи.

— Не предполагам... — Шапиро поклати глава.

— А какво ще кажете за сестра ми? — попита Ейдриън. — Това, което се случи с нея, беше по-лошо и от убийство. Те са я накарали да убие един човек — а после са я тласнали към самоубийство. Какво ще кажете за нея?

Шапиро затвори очи за няколко секунди, после ги отвори.

— Исках да кажа, че това, което правите...

— Да правим ли? — повтори Ейдриън — Ние не „правим“ нищо — само задаваме въпроси.

— Точно така — каза Шапиро. — Точно в това е проблемът: може да е доста опасно.

Тримата замълчаха. Накрая Макбрайд каза:

— Искам да спра този неизвестен тип да прави такива неща.

Шапиро бавно кимна. После се обърна към Ейдриън.

— Казахте, че сестра ви е убила някого?

— Един старец — отговори тя. — В инвалидна количка. И после се самоуби.

Шапиро взе медицинския картон на Макбрайд, отвори го и бавно зачете. След малко вдигна очи и каза:

— Бих искал да говоря с вашия лекар... с този доктор Шоу.

Ейдриън и Макбрайд се спогледаха.

— Какво има? — попита Шапиро.

— Ами... — Ейдриън си спомни как Шоу бе казал, че е по-добре да обясни на Шапиро, че е разбрала за него от някакъв документален филм.

— Искам да се уверя — каза Шапиро, — че вие сте това, за което се представяте — и че наистина с вас се е случило това.

— Имате медицинския картон — каза Ейдриън.

— Картон — повтори Шапиро и се изсмя късо. — Ние с вас говорим за пречупване на човешки същества — и се изненадвате, че искам да се уверя в истинността на съдържанието на един плик, така ли?

В крайна сметка Ейдриън не виждаше как такъв разговор би могъл да навреди на Рей Шоу. Щеше да отнеме само минута, а и Шапиро искаше само потвърждение, че всичко това се е случило именно с тях.

Шапиро се обади по клетъчен телефон от кухнята. След минута-две се върна и седна до тях.

— Е? — попита Макбрайд. — Какво ви каза?

— Не можах да се свържа с него.

— Но...

— Говорих с жена му...

Изглеждаше странно потиснат.

— И какво ви каза тя? — попита Ейдриън.

— Беше много разстроена. Каза ми, че нощес мъжът ѝ е бил блъснат от кола пред болницата. Полицията търси шофьора.

Макбрайд почувства как стомахът му се свива, като че ли е в самолет, попаднал във въздушна яма.

— Ще се оправи ли?

— Не.

[1] От електроенцефалография — изследване на електрическите импулси на мозъчната кора (лат.). — Б.пр. ↑

35.

Макбрайд сложи дърва в печката и донесе още отвън, докато старият учен приготвяше вечеря — ориз с домашно отгледани зеленчуци и бутилка червено вино. Беше чудесно. Докато се хранеха, Шапиро им разказа зловещата история за Програмата за мозъчен контрол на ЦРУ.

— Повечето хора смятаха, че това е отговор на нещата, които комунистите правеха в Централна Европа и Корея. Дори имаше показан процес срещу един унгарски кардинал. И тогава много се заговори за „промиване на мозъци“. Но истината е, че Програмата започна много преди това.

— „Програмата“ ли? — попита Ейдриън, като си припомни уебсайта на компютъра на сестра си.

— Така я наричахме — намръщи се Шапиро. — Но каквото и да бе името ѝ — а тя имаше много имена — тя започна в Европа още по време на Втората световна война, когато специалните служби търсеха „хапче на истината“, за да го използват при разпити.

Той наля вино и обясни как проектът се е разраснал след войната, финансиран от новосъздаденото ЦРУ. През 1955-а били проведени повече от 125 опита в най-добрите университети на страната и в затворите с най-строг режим. Освен това подобни изследвания се правели в психиатрични клиники и в „граждански селища“, като се използвали „нищо неподозиращи доброволци“.

— Какво означава това? — попита Макбрайд.

— Например поставяха камери в публични домове и изпробваха хапчетата върху клиенти, без те да знаят — отвърна Шапиро. — Използвахме и наркомани, и хомосексуалисти. И комунисти. Извратени типове, изпаднали просяци, бездомници... — Той спря и добави с усмивка: — Либерали и футболни фенове.

Но бързо стана отново сериозен и им обясни положението през онези години.

— Това ставаше при първите мразовити вълни на Студената война — културният консерватизъм на Америка беше толкова силен, че подобни „упадъчни личности“ не се брояха за хора. Дори не бе нужно да се отчитаме, защото изследванията ни бяха засекретени. Това беше работа от „национален интерес“, което ни освобождаваше от всички нормални задръжки.

— Значи е било лесно да се скрие — обади се Ейдриън.

— Не криехме нищо — нещата просто бяха секретни. И когато някои от нас имаха морални проблеми с изпитването на химикали и медицински процедури върху неподозиращи субекти... Ами тези тревоги изглеждаха несъстоятелни, като се подчертаваше, че става дума за работа с врага.

— Мислех, че тогава Съветският съюз е бил истинският враг — намеси се Макбрайд.

— Разбира се. Но Студената война беше по-скоро домашен джихад, отколкото международен въпрос. Беше война за Американския начин на живот, който, мога да ви уверя, не включваше (поне по онова време) гейове, скитници, наркомани или... Въобще каквито и да било грешници.

— За какви изследвания говорим? — попита Макбрайд.

Старият човек се поколеба за момент и сви рамене.

— Добре — каза той повече на себе си, отколкото на гостите си, — това едва ли вече е тайна. Преди двайсетина години имаше разследвания в Конгреса. Излязоха книги, разсекретиха се съдебни дела...

— Все пак за какви изследвания говорим? — повтори Макбрайд.

— За химикали и хипноза, телепатия и телекинеза. Ясновидство. Екстремни положения — деградация и болка.

— Деградация и болка ли? — попита невярващо Ейдриън.

— Как да я предизвикваме, как да я понасяме и да я използваме — и как да я измерваме — отвърна Шапиро. — Експериментите с болка не бяха много резултатни.

— Защо? — заинтересува се Макбрайд.

— Срецахме трудности при привличането на изтъкнати психолози за изследванията — въздъхна ученият. — А и онези, които се съгласяваха, не бяха толкова обективни, колкото ни се искаше.

— Защо?

— Изследванията се смесваха със садизъм, а тези с дрогата — със секса. На практика всичко се смесваше със секса. И това изкривяваше резултатите.

— Споменахте за „физическа принуда“ — каза Ейдриън.

— Да. — Шапиро се размърда неудобно на възглавницата.

— Е, и?...

— Физическата принуда беше... как да се изразя? Крайни експерименти, при които на субекта се даваха относително големи дози психеделични наркотици и той се поставяше в тъмно запечатано пространство, където се подлагаше на продължителна обработка със записани послания.

— Запечатано пространство? — зачуди се Ейдриън.

— Използвахме чекмеджета в моргите — каза Шапиро.

Макбрайд зяпна, после попита:

— Когато казвате „крайни експерименти“...

— Не, те не умираха — увери ги Шапиро. — Но не се очакваше да се възстановят. И повечето наистина не се възстановяваха.

— Тоест говорим за...

— Шестстотин микрограма ЛСД дневно — каза Шапиро. — За шейсет или сто и осем дни. В пълен мрак.

Ейдриън и Макбрайд останаха смълчани известно време. Накрая Ейдриън прошепна:

— Как сте могли да вършите това?

Шапиро я погледна и се направи, че не разбира смисъла на въпроса.

— Доколкото си спомням, катетризирахме субекта, хранехме го венозно и му правехме срез на правото черво, за да облекчим нещата.

— Господи! — възкликна Макбрайд.

— Още вино? — попита Шапиро.

Ейдриън потръпна. Макбрайд поклати отрицателно глава. Шапиро затвори очи, поемайки аромата на червеното вино, огъня, компанията и старите си грехове. След минута отвори очи и заговори пак. Ефектът беше странен — като че ли ги бе наблюдавал през цялото време. Всъщност промяната беше толкова бърза, че Ейдриън неволно си представи орел или ястреб, заловил жертвата си.

— Знам какво си мислите — каза той.

— Така ли?

— Разбира се — каза Шапиро. — Мислите, че съм военнопръстърпник.

Никой от тях не обели дума.

— Предполагам, че го преценявате така — заключи Шапиро, отпи от чашата си и ги погледна. — Сега е лесно да се съди. Но истината беше, че Програмата беше изградена от хора, чиито мотиви бяха чисти като току-що паднал сняг.

Ейдриън не можа да се сдържи и вдигна очи към тавана.

— Те знаеха какво могат да направят хора като Хитлер. И това ги правеше безмилостни в стремежа им да защитят свободата. Знаем, че и това звучи надутно — думата „свобода“ винаги е звучала надутно — но е истина.

Спря за момент, опря лявата си ръка на пода и скочи с неочаквана пъргавина. Отвори печката, разбърка въглените с машата и сложи още един пън. После се обърна към гостите си.

— Още от самото начало идеята беше да се намерят начини да се определят и елиминират хора като Хитлер и Сталин — преди да са дошли на власт.

— Значи това е било програма за убийства — рече Макбрайд.

— Отчасти. — Шапиро сви рамене. — Идеята беше да се развият поведенчески контролирани агенти, които да могат да изпълнят заповед дори ако резултатът би засегнал инстинктите им.

— И какво означава това? — попита Макбрайд.

— Означава, че няма да ги интересува дали ще живеят, или ще умрат — каза Ейдриън.

— Оцеляването на агента не беше основен въпрос. — Шапиро поклати глава. — Това въобще не стоеше в центъра на нещата. Най-големият проблем беше какво ще стане, ако агентът оцелее и бъде заловен. А ги залавяха. Непрекъснато.

Той ги изгледа.

— Дори случайно. Някой полицаи неочаквано, дори ирационално проявява интерес към наглед съвсем безобидни неща. И в следващия момент нашият човек е в министерството на отбраната и го разпитват от А до Я. Така че повечето от изследванията бяха насочени към изграждане на агент, който да не може да се огъне.

— Оставете ме да позная — рече Макбрайд. — Вие сте ги правели идиоти.

— Не. Защото в такъв случай не биха могли да действат. Изгубихме години — и много пари — за да изследваме диференциалната амнезия и начините за внедряване на многобройни самоличности. В крайна сметка решихме, че оптималното решение е екранна памет — макар че и в този случай имахме проблеми. Тя дестабилизира личността, така че имаше нужда от терапевт, който постоянно да подсилва внушенията.

— Какво е това екранна памет? — попита Ейдриън.

— Това е памет, за която може да се разбере, че е фалшива и че не е убедителна — и ако някой твърди, че тя е истина, се дискредитира — просто с факта, че повтаря и поддържа твърденията си.

— Например? — попита Макбрайд.

— Че аз съм отвлечен от извънземни и съм летял до нелегалната им база в Антарктика — каза Шапиро.

— Или сатанисти измъчват дете... — каза Ейдриън.

— Точно така — каза Шапиро. — Това изобличава говорещия — в конкретния случай убиеца — като луд. Което, както можете да си представите, устройваше всички.

— Устройваше ли? — възкликна Ейдриън. — Говорите за живота на хора. Говорите за живота на сестра ми!

— Говоря условно. — Шапиро я погледна с изненадваща острота. — И все пак ви казвам: щом сестра ви е била малко по-голяма от вас, тази програма не би могла да има нищо общо с нея.

— Как може да говорите така? — викна Ейдриън. — Видяхте импланта...

— Престанаха да ни финансират преди трийсет години — тогава изоставихме и по-голямата част от работата. И всичко бе изнесено навън. За бога, говоря за шейсетте години! Всеки идиот в тази страна правеше свои собствени експерименти за мозъчен контрол!

— Казахте, че всичко било „изнесено навън“ — намеси се Макбрайд. — Къде?

— Повечето изследвания се правеха извън университетите и научните звена. Парите се перяха чрез фондации и институции, на които знаехме, че може да имаме доверие. Но минаха години и Управлението попадна под прицела на Конгреса и на печата, така че някои от най-деликатните изследвания трябваше да се провеждат извън САЩ. По времето, когато комисията „Рокфелер“ започна

разследването си, дейността вече беше приключена. Скоро след това се пенсионирах.

Дълго време никой не проговори; седяха и гледаха как пламъците от печката играят по тавана и пода.

— А какво ще кажете за мен? — попита Макбрайд. — Откъде се е появила тази присадка?

Шапиро поклати глава.

— И тази на сестра ми! — настоя Ейдриън.

— Не знам. — Шапиро безпомощно разпери ръце. — Аз отдавна съм пенсионер.

— Мисля, че просто не искате да приемете очевидното дори когато фактите са под носа ви — отвърна Ейдриън. — Видяхте медицинския картон. Видяхте и импланта.

— Видях само една снимка.

— Мислите, че ние сме си я измислили, така ли? — попита Макбрайд.

— Не — отвърна ученият.

— Тогава какво? Очевидно Програмата не е спряла — настоя Ейдриън. — ЦРУ...

— ЦРУ няма нищо общо с това — поклати глава Шапиро. — Повярвайте ми: щях да знам, ако е замесено Управлението.

— Тогава... — Макбрайд гледеше неразбиращо.

— Тогава трябва да е някой Франкенщайн — каза Шапиро.

Ейдриън и Макбрайд се спогледаха неразбиращо.

— Какво? — попита Макбрайд.

— Франкенщайн. — Старият учен допи чашата си и се усмихна странно. — Агент или операция, която не може да се контролира. Понякога човек създава нещо, което продължава да живее самостоятелно.

— И? — попита Ейдриън.

— Като гледам този имплант, бих казал, че Програмата се е приватизирала.

— Приватизирала? — повтори Макбрайд.

— В смисъл, че е поета от някого в частния сектор — или от човек, който е отишъл в частния сектор. С други думи, мисля, че някой е продължил изследванията за своя сметка — извън Управлението.

— Кой? — попита Ейдриън.

— Нямам представа.

— Но това би струвало много пари — каза Макбрайд.

— Милиони — каза Шапиро. — То кое ли не струва?

— Но как са могли да го държат в тайна? — зачуди се Ейдриън.

Шапиро се замисли, после каза:

— Изнесено е някъде в чужбина. И сигурно се работи в малки мащаби. Действа се в клиника, където основен принцип е опазването на тайната на пациента. Но ако са продължили да работят върху това още трийсет години... О, боже мой!

— Кажете, че това би могло да се извършва и в клиника? — попита Ейдриън.

— Да.

— Кажете ми, чували ли сте за клиниката „Прюдом“?

Ученият се намръщи, помисли и поклати отрицателно глава.

— А ти? — обърна се Ейдриън към Макбрайд, който я гледаше учудено.

— Не. Имаше подобна в Луизиана, но... не е това, за което питаш. Какво всъщност е клиника „Прюдом“?

— Вие споменахте, че Програмата трябва да се опреснява — обърна се тя към Шапиро, като спря за момент да поеме дълбоко дъх и да се съсредоточи. — Преди няколко дни — започна тя, — преди да махнат присадката от главата на Лу, го намерих седнал пред лаптопа на сестра ми. Беше влязъл в много странен уебсайт: „theprogram.org“.

— И?

— Беше в транс — не на себе си. Как да го кажа — въобще не беше контактен, изцяло бе съсредоточен в тази уебстраница. Тя беше интерактивна. И той отговаряше на въпросите, които се появяваха на екрана. Единият от тях беше къде се намира.

— Това е много интересно — отбеляза Шапиро, — но... какво искате да кажете.

— Въпросът е — продължи Ейдриън, — че следващата нощ някой се опита да ни убие. Подпалиха къщата — избухване на газовата инсталация. Никой не знаеше къде сме, така че очевидно са получили адреса от Лу, след като той е влязъл в този уебсайт.

— И какъв беше този уебсайт?

— Помолих един приятел — много го бива в тия неща — да открие източника — каза Ейдриън.

— И какво откри той?

— Каза, че сайтът е от компютър или нещо, наречено клиника „Прюдом“. В Швейцария.

— Никога не съм чувал за това — каза Шапиро.

— Има и още нещо, което не съм ти казала. — Ейдриън погледна Макбрайд. — Сестра ми е убила един човек.

— Какво?!

— Един човек във Флорида. Всъщност го е отгървала от мъките.

— Какво имате предвид? — Шапиро я гледаше изненадано и невярващо.

— Той е бил болен, в инвалидна количка, и е гледал залеза. Застреляла го е със снайперска пушка — със заглушител и оптически мерник.

— И как... разбрахте за това? — попита Шапиро.

Тя им обясни как е открила пушката в апартамента на сестра си.

— И ми казваш това чак сега? — възкликна Макбрайд.

— Не знаех какво е това оръжие, докато не проверих кредитните й карти и разходите й и не разбрах, че е пътувала до Флорида. После разбрах къде е била отседнала и прочетох за убийтия там човек. Ти беше в болницата, после дойдохме тук и... исках да обмисля нещата.

— И кой е той? — попита Макбрайд. — Убийтият имам предвид?

— Казвал се Калвин Крейн.

Шапиро се стресна и се ококори.

— Сестра ти е убила Калвин Крейн?

— Да — каза Ейдриън. — Деветдесет и девет на сто.

— Момент — каза Макбрайд. — В института имаше един Крейн.

— Сигурно говорите за ръководителя на Института за глобални изследвания — каза Шапиро.

— Точно така — възкликна Макбрайд. — Вече не беше директор, но все още се водеше там. Като почетен директор или нещо от сорта... Господи!

— Ти и Ники — тихо каза Ейдриън. — Крейн и Институтът. Ти и Дюран. Дюран и сестра ми, сестра ми и Крейн... всичко се връзва!

Известно време никой не проговори.

— Но защо? — въздъхна Ейдриън. — Джеф Дюран, имплантът, Калвин Крейн... сестра ми...

— Добре — каза Шапиро. — Няма да питам кой е Дюран. Но мисля, че този разговор...

— И откъде го познавахте? — прекъсна го Ейдриън; гласът ѝ отново бе делови.

— Кого?

— Калвин Крейн.

Бившият служител на ЦРУ мълча доста дълго и тъкмо когато Ейдриън беше готова да повтори въпроса си, каза:

— Той беше легенда. Той бе един от Рицарите на Ордена.

— Какво? — попита Макбрайд.

— Така ги наричаха — вътрешния кръг около Алън Дълес. Точно след войната, когато беше създадено ЦРУ. Дес Фицджералд и Ричард Хелмс, Корд Майер и Калвин Крейн.

— Значи е бил... агент на ЦРУ? — каза Ейдриън.

Шапиро се усмихна криво на тази наивна терминология и поклати глава.

— Не. Той беше при откриването, но напусна още след първото действие. — Той замълча, после каза: — Вижте, вие сте добри хора. Но се набърквате в нещо много опасно. Може би просто трябва да се махнете.

— Къде да се махнем? — попита Макбрайд. — Опитват се да ни убият. Как тая шибана...

— Кой се опитва да ви убие?

— Не сме сигурни — отвърна младият мъж.

— Институтът беше един от нашите филиали — каза Шапиро. — Крейн беше добър приятел на Управлението и напълно надежден.

— Значи е бил част от Програмата — каза Ейдриън.

— Беше в основата ѝ — един от хората, на които можехме да се опрем. Беше богат, патриот, с широки обществени връзки. Умен и чувствителен човек. — Шапиро се намръщи. — Това, че са го убили така, е трагично. И същевременно е иронично.

— Иронично ли? — попита Ейдриън.

— Нещо като змията, която изяла опашката си. Крейн искаше да организира сектор за убийства дълбоко вътре в ЦРУ. Но не получи подкрепа.

— Какво?! — попита невярващо Ейдриън.

— Сектор за убийства.

— Казвате го толкова спокойно...

— Идеята беше да се определят и да се елиминират хора, представляващи опасност за световния мир. Или опасност за американския начин на живот. Не си спомням добре, но Крейн много искаше да го направи. Бореше се да създаде вътрешно свято място в Управлението и да узакони убийството.

— Тоест казвате, че ЦРУ никога не е убивало никого? — попита Макбрайд. — Ами онези „поведенчески контролирани убийци“, за които ни говорихте?

Шапиро поклати глава.

— Това са две различни неща. Когато бях там, Програмата все още беше предмет на изследване. Имаше секретна програма, която включваше необходими действия, но не се занимаваше с убийства.

— А Кастро? — попита Макбрайд.

— Разбирам за какво намеквате — каза Шапиро, — но това бяха импровизирани опити — и Крейн нямаше предвид това. А и те се провалиха — това също не беше в плана на Крейн.

— Не ви ли се струва странно, че толкова много „луди“ стреляха по политически лидери там, където ЦРУ въпреки всичките си възможности не успяваше? Поне в случаите, за които знаем?

Шапиро погледна часовника си, стана и започна да прибира чиниите — знак, че разговорът е свършил.

— Е — въздъхна той, — разговорът беше интересен, но вече е тъмно, а и имате много път.

Макбрайд се изправи и помогна на Ейдриън да стане.

— Всъщност — каза той — наели сме стая в „Хилтоп Хаус“. Не е далеч.

— Нямах това предвид. — Шапиро поклати глава. — Казах, че е „тъмно“ и че трябва да извървите още много път.

Изпрати ги до вратата и добави:

— И си сложете коланите.

И затвори вратата.

36.

Пътуването до „Хилтоп Хаус“ беше тихо и печално; река Шенандоа отразяваше лунната светлина.

Не говореха. „Всички около мен умират — мислеше Ейдриън. — Ники, Бонила, Шоу.“

Макбрайд караше с една ръка, другата небрежно бе прехвърлил на съседната седалка. Това напрягаше Ейдриън и я караше да се чуди дали иска да я прегърне, или още по-лошото: не иска.

Колата летеше по пустото шосе, планините и горите чернееха на фона на звездното небе.

Размити фарове се показаха в огледалото и по гърба на Макбрайд полазиха студени тръпки. Но колата ги задмина и отново бяха сами.

— Мислех си — обади се Макбрайд, — че може би ще се наложи да се разкараме някъде.

— Къде например?

— На Луната, ако намерим билети. Иначе може просто да се покрием.

Тя се замисли. Истината беше, че нямаше къде да отиде. Жилището ѝ не ставаше. Вече бе останала и без работа. А след Бонила и Шоу не искаше да се свързва с никой друг.

— Искам да разбера какво се случи с Ники — настоя тя. — А пък и ти се нуждаеш от мен.

— Аз ли? — Макбрайд я погледна. Светът беше само черно и бяло. В тази светлина Ейдриън беше прекрасна.

— Ами да — каза тя. — Колата е на мое име.

— Е, тогава можеш да останеш — каза той.

— То било лесна работа.

Макбрайд се засмя и си помисли: „Искам да я прегърна“. Но точно тогава се показа „Хилтоп Хаус“ и моментът беше изпуснат.

Но не и забравен.

В хотела я попита какво знае за Крейн. Вместо отговор тя измъкна куп листа от чантата си и му ги подаде.

Повечето бяха разпечатки от „Нексис“, включително два материала от „Уошингтън Поуст“ и „Сарасота Стар-трибюн“. Той ги прочете внимателно, като си отбеляза организациите, където бяха споменати имената на Крейн и на сестра ѝ. Колкото повече се заравяше в разпечатките, толкова повече забравяше за Ейдриън, която седеше на леглото със свити крака. Стаята беше малка и претрупана и той се бе наместил на дивана — неудобна, корава мебел близо до балкона.

— Отиваме във Флорида, нали? — попита тя.

— Да, трябва да отидем. — Правеше всичко възможно да не я поглежда. — За начало може отидем в болницата и да видим какво ще ни кажат. Да проверим и в съда за някаква следа. Да проверим завещанието...

— Хм — каза тя и протегна ръце над главата си. — Значи просто отиваме и питаме.

— Докато не измислим нещо по-умно — каза той и отвори вратата на балкона — внезапно му бе станало горещо.

Тя го изгледа продължително, изви и изпъна младото си тяло.

Макбрайд изстена вътрешно, изправи се и излезе на балкона.

Истината беше, че мислеше за нея по цял ден като гимназист — не, по-лошо — като малко момченце. По цял ден — и в къщата на Шапиро, и в мрака на ужасяващите истории, дори при страшната вест за Шоу. Страдаше от мъчителното влечение, което превръща живота на всеки юноша в агония.

Сега, застанал на балкона, той се загледа в светлините на колите и си помисли: от колко време не е лягал с жена? Не беше сигурен — паметта му все още се възстановяваше. Но това беше преди времето на Джеф Дюран — в това поне беше сигурен.

Ейдриън беше хитруша и това беше факт. Но също беше факт, че Лу Макбрайд беше последното нещо, което ѝ трябваше сега.

Вече беше загубила сестра си, работата си, за малко да загуби и живота си — и той беше отговорен за всичко това. Не беше редно да се възползва от нея просто защото бяха заедно в тази отчаяна обстановка. Освен ако...

Неестествено беше да спят в една и съща стая и да не се любят. „Такава е човешката природа“ — каза си той, спорейки със съвестта си.

Бяха преминали заедно през много неща и не ставаше въпрос само за секс — той наистина я харесваше. Беше умна и привлекателна, весела и непосредствена. Беше като на война или при природни бедствия. Хората просто се свързваха.

Тогава защо се противопоставяше? Защо просто... не направеше своя ход!

Но беше късно — може би не точно късно, просто бе отрезвял. Студът му бе повлиял и когато влезе в стаята, той вече не беше така възбуден. Ейдриън все така седеше на леглото, зачела се в изтъркания пътеводител за Харпърс Фери и околностите. Погледна го изпод дебелиите си тъмни вежди — убийствен поглед. Очите ѝ бяха игриви и подканящи. Той си помисли за всевъзможните положения, които би могло да заеме тялото ѝ. Без дрехите.

— Звездите ли гледаш?

— Не — отвърна той. — Мислех си... Няма да ти кажа какво си мислех.

Тя се усмихна и той трябваше да събере цялата си сила, за да не се хвърли в леглото. И да потъне в нея.

— Ами... — каза вместо това, — да вземем да се наспим.

Тя кимна, прибра колене към гърдите си и склучи ръце около тях. Вече беше напълно заключена. Радиаторът тихо шумеше. След малко въздъхна и каза:

— Страхотно.

Пътуването беше дълго — сменяха се на волана, караха през целия ден и късно вечерта спряха в един мотел и поискаха стая с две легла. Ейдриън беше притеснена — не бе мислила, че тялото ѝ е способно на такава тийнейджърска страст.

Сутринта отидоха до канцеларията на „Ла Ризорт“ на Лонгбоут Кий и една русокоса, почерняла от слънцето жена им каза, че вилата на Калвин Крейн била опразнена преди седмици. Но самата постройка — три спални, тераса към океана и всякакви екстри — се продавала. Интересували ли се?

Не.

Спряха да хапнат и обсъдиха следващите си стъпки. Първо поред се оказа съдилището в Брадентън, където им казаха, че Крейн не е

имал връзка с никого. Половината от състоянието му бе разделено по равно между Харвардския университет и Американското дружество за борба с рака. Останалата част бе за „любимата ми сестра Тиадора Уилкинс и приятелката ми Марике Винкелман“.

Следващата им спирка беше къмпингът за каравани, където болногледачът на Крейн — Левитикъс Бен от Ямайка — живееше с глутница лаещи кучета. Висок черен мъж с широка усмивка, Бен беше приятен, но и малко вятърничав. И малко ядосан.

— Когато господин Крейн почина, петима полицаи разчистваха къщата направо с четка за зъби. И какво откриха? Малко ганджа. Само мирис. Искам да кажа — нищо особено. Само за мое лично ползване, нали разбирате. След това ме разпитваха грубо, като че ли къмпингът е нацистки лагер. И ги питам: как тая работа ще реши проблема ви бе, хора? Кажете как!

На Бен му трябваше доста време, за да се укроти, но всъщност нямаше какво друго да научат от него.

— Бях нещо като негова медицинска сестра, разбирате ли? Човешката част на инвалидната количка. Но не си говорехме много. Всъщност въобще не си говорехме. Само „добрутро, Левитикъс“. „Добрутро, госин Крейн“.

— Значи не беше много дружелюбен?

— Всъщност беше много затворен.

Сестрата на Крейн живееше в „Паркингтън“ — луксозно общежитие за стари хора в облицована със стъкло и камък сграда на една от широките красиви улици на Сарасота. На южната страна имаше дълга остъклена тераса с люлеещи се столове. Само един беше зает — на него седеше с изпънат гръб възрастна дама с къса, момчешка подстрижка. Краищата на белия ѝ бретон бяха толкова равни, че Ейдриън помисли, че за да се срещне, сигурно използва линейка. Лицето под бретона някога можеше и да е било красиво, но сега хубостта му бе потънала в мрежа от дълбоки бръчки. Приличаше на старо бебе. Носеше раирана блуза на сини и бели ивици, пола, широк бял колан и бели обувки и чантичка.

Когато се приближиха, жената се изправи.

— Трябва да сте Ейдриън и Лу — каза тя с нисък, приятен глас. — Казвам се Тиа, макар че не държа на това. Ако ви е неудобно да се обръщате на малко име към някой толкова „древен“, може да ме наричате и госпожа Уилкинс.

— Приятно ни е да се срещнем, Тиа — каза Ейдриън.

Малко се бе стреснала, когато разбра, че Тиадора Уилкинс приближава деветдесетте и живее в старчески дом. Единственият жив сродник на Калвин Крейн едва ли бе запазил ума си, за да им помогне. Но очевидно случаят не беше такъв.

— А това е господин Макбрайд.

Старата дама ги покани да седнат и влезе вътре, за да провери може ли да „изпроси малко леден чай“. След малко се върна, следвана от един мургав мъж с поднос, и внимателно се настани в стола си. След като всички взеха чашите, тя се усмихна и каза:

— Казвайте какво има?

— Както ви казах по телефона — започна Макбрайд, — Ейдриън смята, че сестра й, Нико, е поддържала кореспонденция с брат ви, преди да почине. Сестра й също се помина неотдавна...

— Надявах се да взема писмата — рече Ейдриън. — За спомен.

Старата жена сви устни и сбърчи нос.

— О, скъпа. Страхувам се, че не мога да ви помогна. Кал и аз не бяхме много близки, нали разбирате.

— Аха. — Ейдриън се опита да скрие разочарованието си.

— Сигурно се питате защо, нали? Ето на — брат и сестра, стар негодник и стара особнячка, живели на половин час път, а се срещяхме... — тя духна бретона си: жест, вероятно запазен от юношеските години — през половин година. На Деня на благодарността и на Великден. Това беше всичко.

— Значи не сте се разбирали много.

— Никак. Кал ме смяташе за вятърничава — и мразеше мъжа ми. Наричаше го дилетант — което сигурно беше вярно, мир на праха му. И все пак...

— А какво вие мислехте за него? — попита Ейдриън.

— За моя малък брат ли? Мисля, че беше най-арогантният мъж на света.

— Наистина ли?

— О, да. Вярно, беше идеалист, но и Хитлер е бил идеалист. Просто хора, които си мислят, че знаят кое е най-доброто за другите. — Тя повдигна елегантно изскубаната си вежда. — Ужасно е да се каже, но не ми липсва много.

— Не бяхте ли ужасена, когато...

— О, да — в крайна сметка беше толкова грозно. Сигурно на Кал му е било много гадно. И толкова левашки — да го застрелят по този начин. Сигурно би се отвратил от такова нещо.

— Имате ли представа кой...

— Кой го е убил ли? Не, съжалявам. Хора като него имат невероятен брой врагове, макар че не мисля, че някой от съдружниците му би могъл да бъде чак такъв... каубой. — Тя се поколеба, наведе се напред и прошепна: — Говорихте ли с Мами?

Те се спогледаха и поклатиха глави.

— Коя е Мами? — попита Макбрайд.

Старата дама се засмя — дълбок, гръден смях. После отпи глътка чай.

— Мами беше истинската любов на Кал.

— Така ли?

— Но никак не прилича на Кал. Всъщност аз дори я харесвам — макар че не разбирам какво намираше тя в него. Но бяха приятели цял живот. Срецнали се в Лондон през войната. Той бил офицер — тя нещо като свръзка. Омъжена, както се оказа после. — Тя се засмя. — Наричах я „малката холандка“, защото... тя си беше точно такава! Холандка, искам да кажа. Марике Винкелман. Кал ѝ казваше просто „Мами“.

— А съпругът ѝ? — попита Ейдриън.

— А, мисля, че почина — преди двацетина години. Работеше в Червения кръст в Женева. И двамата работеха там. В отдела за помощи за бегълци.

— Разбирам — каза Макбрайд, макар че не разбираше нищо.

— Там е започнало всичко — добави Тиа.

— Кое? — запита Ейдриън.

— Любовната им история. Той беше в Цюрих. Женева не беше далеч — макар че защо тя не се омъжи за Кал след смъртта на съпруга си, така и не разбрах. Може би са били много заети.

— Смятате ли, че тя би знаела нещо за документите му, ако е оставил такива? — попита Макбрайд.

Тиа Уилкинс разбърка чашата с леден чай, отпи дълга глътка и попи устните си с коктейлната салфетка.

— Ако някой знае — каза тя, — това е Мами, макар че... Ще ви дам адреса ѝ, може да проверите сами.

— Не са ли живеели заедно? — попита Ейдриън.

— О, божичко, не! Никога. Мами има чудесно жилище, направо на плажа, вила „Алегре“.

Вила „Алегре“ наистина беше чудесна — плажна къща с керемиден покрив. Издигаше се сред гъста растителност, над която се извисяваха стари палми и бананови дървета.

Мами въобще не приличаше на близката си по възраст Тиадора Уилкинс. Носеше шорти, тениска и сандали „Биркенсток“. Наистина кожата ѝ беше сбръчкана, но тя все още беше доста красива. Очите ѝ бяха раздалечени, бледосини, имаше руса, почнала да посребрява коса и голяма благородна уста. Преведе ги през задната част на къщата и за миг спря пред малък рибарник.

— Моят инструктор по Фън шуи настояваше да си завъдя рибки. Каза, че къщата се нуждаела от движение. Както и да е, нали са страхотни?

Макбрайд изказа възхищението си, а Ейдриън се усмихна учтиво.

— Не ги харесвате много, нали, мила? — попита Мами.

— Не особено — призна Ейдриън. — Не знам защо.

— Може би е заради окраската им — допусна Мами. — Имате ли нещо против, ако ви попитам: като дете обичахте ли маскарада на Все светии?

— Не. Всъщност никога не ми е бил приятен.

Старата жена се усмихна ослепително, доволна, че е намерила потвърждение на теорията си.

— Ясно! — каза тя, хвана Ейдриън под ръка и я поведе по покритата с плочки пътека към къщата.

Имаше нещо в начина, по който говореше, в темпото или произношението... После Ейдриън разбра какво е. Тя беше „на

градус“, както обичаше да казва Дек. Не пияна, но на път да се напие.

Мами ги настани на бели плетени столове под един лилав платнен навес с гледка към вълните, заливащи близкия плаж — откъм морето появяваше слаб ветрец, който разклащаше дузина малки камбанки — и след няколко минути се върна със стъклена гарафа с мартини и голяма чиния със сирене, плодове и бисквити.

След като наля питието в традиционни високи чаши, добави маслини и подаде чашите на гостите си, тя заяви, че е готова за разговор.

— Така — каза тя. — Наздраве.

Първата глътка почти ги повали.

— Сега, какво бихте искали да ви кажа за Кал?

Те отново повториха измислицата за това, че покойната сестра на Ейдриън си е кореспондирала с Крейн. Мами каза, че не знае нищо за това.

— Той никога не е споменавал за подобна кореспонденция и може би въобще не е получавал писмата.

Вятърът разклащаше растенията около тях. Заговориха за човека Калвин Крейн — което подготвяше пътя на Макбрайд да попита за неговите „врагове“.

— Разбира се, и полицаите ми зададоха същия въпрос — каза Мами, — но мисля, че просто караха по приетата процедура и не се интересуваха наистина от отговора ми. Така че не съм се замисляла. Искам да кажа — не съм мислила сериозно. — Тя си взе парченце сирене и го поля с глътка мартини. — Но знам, че Гунар не беше много доволен от съвместната им работа.

— Гунар ли? — попита Ейдриън.

— Да — каза Мами. — Гунар Опдал. Той беше протеже на Кал в Института, но... но какво ви стана, господин Макбрайд?

Споменаването на името Опдал го потресе. Сърцето му спря, паника заля гърдите му. Сигурно беше потреперил, защото Ейдриън сложи ръка на рамото му и попита:

— Добре ли си?

Порив на вятъра разклати камбанките.

— Влезе ми прах в окото — излъга той.

Ейдриън го изгледа странно. Какво ставаше, по дяволите? Гунар Опдал беше... какво? Умен и цивилизован човек, приятен компаньон

за един обяд. И въпреки това имаше още нещо, нещо много неприятно, което чакаше да се появи в съзнанието му. Той се изкашля и погледна към Мами.

— Та казвахте, че...

— Да. Стана една разправия. Между Гунар и Кал.

— Знаете ли за какво беше? — попита Ейдриън.

— Не — отвърна Мами. Вече почти беше изпразнила чашата си. — Напуснах Швейцария преди Кал. След определена възраст климатът там започва да става неприятен.

— Кога се пенсионира Кал?

— През деветдесет и трета — отвърна тя. — Но разправията стана по-късно. Мисля, че започна преди около година. Може би малко повече.

— Заради Института ли? — попита Ейдриън.

— Предполагам. — Мами поклати глава, смръщи се и допълни чашата си от гарафата. — Всъщност това беше единственото общо между тях. Дори след като се пенсионира, Кал все още беше активен и като един от основателите на Института все още имаше право на мнение.

— Мнение за какво?

— За сътрудниците, за изследователската работа — и за клиниката, разбира се. Те вършеха доста добра работа с разстроени млади хора. Това противопоставяне с Гунар... — Тя повдигна рамене. — Не би трябвало да го казвам. Защото не знам подробности. Просто предположения.

— Разкажете ни, моля! — настоя Ейдриън. — Знаем толкова малко...

— Ами допусках, че ставаше въпрос за пари: по някакъв начин Гунар се чувстваше недооценен. Такова усещане имам, понеже дочух един телефонен разговор. — Тя извади маслината от чашата си и я лапна.

— В Института има ли някой, който би могъл да ни каже нещо повече за недоразуменията между тях? — попита Макбрайд.

— О, не мисля. Кал беше последният от първоначалния екип. А новите... ами, просто не зная кои са.

— Лу беше аспирант там — пробва почвата Ейдриън.

— О, така ли? — възкликна Мами. — Колко вълнуващо! — Тя го потупа по рамото. — Сигурно сте... изключителен младеж!

Макбрайд се усмихна. Мами започна да премрежва очи и да заваля думите. Може би им бе казала всичко, което знаеше.

Ейдриън също го забеляза. Мами беше стигнала до маслината на второто си мартини, което подсказваше, че разговорът скоро ще прекъсне. Така че беше по-добре да стигнат до основния въпрос. Ейдриън завъртя чашата си и загледа как се мести маслината. Покрай брега избръмча един джет, досаден като комар. Макбрайд разказваше на Мами за стипендията си.

Какво щеше да стане, ако ставаше дума за съдебно дело, запита се Ейдриън? Какъв въпрос трябваше да зададе?

— Господин Крейн оставил ли е някакви документи?

— Моля? — Въпросът изненада Мами.

— Знам, че имуществото му е разпродадено — каза Ейдриън, — но понякога...

— Е, не сте първите, които питате — каза Мами, като се опита да прикрие слабо хълцане. — След като умря, идва един човек от правителството и поиска същото. Ужасен дребосък! — Тя тръсна глава като тийнейджърка. — Казах му, че Кал винаги цитираше един загинал легионер: „Pas de cartes, pas de photos, et pas des souvenirs“.

— Не знам испански — каза Ейдриън.

— Без документи, без снимки, без спомени — преведе Макбрайд и се усмихна със съжаление. — Кое не е най-доброто за нас. Както и да е — заключи той, — сигурно ви отнехме много време.

— Бяхте много мила — додаде Ейдриън, стана и протегна ръка на възрастната жена.

Мами взе ръката ѝ и дълго я задържа, като разглеждаше Ейдриън, сякаш е картина от Вермеер.

— Имате такова обаяние... — каза тя. После се разсмя. — Я по-добре седнете пак.

И като се обърна към Макбрайд, добави:

— Кал беше голямо говедо — „pas de cartes“, разбира се.

37.

Върна се след няколко минути, с освежено червило и с отново сресана коса; носеше овехтяло дипломатическо куфарче и малък албум. Вдигна куфарчето и каза:

— Той пазеше кореспонденцията си тук. — И като погледна през прозореца, добави: — Времето се разваля. По-добре да отидем в зала „Флорида“.

Стана и ги преведе по дълъг коридор до стая с нисък таван и широки старомодни прозорци, покрити с жалузи, и вентилатор на тавана.

Зад прозорците Мексиканският залив потрепваше с върховете на белите си вълни, повърхността му беше синьо-бяла.

Стаята беше уютна, обзаведена със старомодна гарнитура и пълна със саксии: смокини, царска папрат, хибискус. В големи гледжосани делви имаше цитрусови дръвчета. До вратата цъфтяха гардении, изпълващи въздуха с тежък аромат.

Мами се разположи между двамата на малък диван, албумът остана в скута ѝ. Тя отгърна корицата и запрелиства страниците една по една, като не се задържаше дълго на снимките.

— Къщата на родителите ми — каза тя. — В Амстелвеен.

— Красива е — обади се Ейдриън. И наистина беше красива.

— Работеха в една банка — сподели Мами. Обърна друга страница и въздъхна. — Брат ми Роел. Много красиво момче!

— Той...

— Не — поклати глава старата жена. — Умря през войната.

— На фронта ли? — попита Макбрайд.

— От туберкулоза — отвърна тя.

Друга снимка, този път на млада жена в някакъв европейски град.

— Може ли да познаете кой е това? — попита тя дяволито.

— Разбира се — отвърна Макбрайд с усмивка. — Грета Гарбо. Винаги мога да я позная.

— Ха! — изсмя се Мами, очевидно приятно поласкана. — Какъв дързък мъж! И какъв лъжец!

— Това сте вие нали? — попита Ейдриън. — Много сте красива!

— И вие сте много любезна — отвърна Мами.

После обърна друга страница и спря. Пръстът ѝ почука малка снимка: няколко души позираха на елегантна тераса някъде из Алпите.

— Това е! — каза тя. — Това исках да ви покажа.

Снимката беше леко пожълтяла, мъжете бяха в две редици — трима изправени и още толкова клекнали пред тях. Бяха в старомодни туристически дрехи — клинове, вълнени чорапи, тежки обувци и груби вълнени пуловери. Зад тях се виждаше заснежен връх.

— Кал е отпред — в центъра на нещата, както винаги.

С един поглед можеше да се разбере, че някога Крейн е бил млад и красив, с тъмни очи и широки рамене, с прав нос и трапчинка на брадичката. От лявата му страна бе клекнал едър скандинавец с широко лице, розови бузи и остра руса коса. Светлите му очи, леко подпухнали, гледаха право в обектива.

— Кой е това? — попита Макбрайд. — До господин Крейн. — Мъжът му изглеждаше странно познат.

— Това е Ралф — каза Мами. — Двамата с Кал работеха заедно.

— В Института ли? — попита Ейдриън.

— Разбира се — отвърна старата жена. — Гунар е негов син.

Тя измъкна снимката от малките черни ъгълчета, които я крепяха, и я обърна. На гърба бе написано с избеляло синьо мастило:

„Айгер Монк и Юнгфрау

Отляво надясно: У. Колби, Дж де Менил, Ф. Наги

Клекнали: Т. Барне, К. Клейн, Р. Опдал

8 септември 1952: хотел «Палас Айгер» (Мурен)

На връщане от Шилтхорн!!!“

— А другите? — попита Макбрайд.

— Шпиони — усмихна се Мами.

— Често ли ходеха на излети? — попита Ейдриън.

— Не — поклати глава старата жена, — мисля, че го направиха само веднъж. Имаха някаква работа. — Тя помисли за момент, после

кимна решително. — Сетих се! Тъкмо откриваха клиниката.

— Клиника „Прюдом“ ли? — подпита я Ейдриън.

— Да. — Мами кимна. — Имаше малко честване.

— Как намерихте тази снимка? — попита Макбрайд.

— Да я намеря ли? Та аз ги снимах тогава — каза тя. — Това е моят почерк, не на Кал. Тук има много негови снимки от ония дни.

Бързо прелисти няколко страници от албума и намери това, което търсеше.

— Това е още една, доколкото си спомням — може би и Тиа има няколко.

Снимката беше правена през лятото. Показваше сграда в предградията на европейски град. Сградата напомни на Ейдриън за легациите покрай булевард „Масачузетс“ във Вашингтон. Големи каменни делви, обсипани с пищна зеленина, ограждаха масивната входна врата. На вратата, с ръка, облежната на чукалото във вид на лъвска глава, а с другата махайки към обектива, беше Крейн. На страницата под снимката със същия почерк бе написано:

„Пристига хер директорът на Института (Кюснахт)
3 юли, 1949“

— Добре — каза Мама и се изправи. — Оставям ви сами. Трябва да полегна. Ако ви трябва нещо...

— А, всичко е наред — каза Ейдриън.

Вече валеше и по стъклата на прозорците се плъзгаха тежки капки. Над залива ехтяха гръмотевици. Макбрайд отвори куфарчето и измъкна няколко папки и пликове, жълт бележник, три тефтера за визитки, дневник „Хермес“ и копие на „Армейски бюлетин“. Имаше и дебел пакет с писма, завързан с ластиче.

С други думи, бъркотия, но поне обещаваща бъркотия. Ейдриън започна да чете дневника, а Макбрайд почна да преглежда останалите материали.

Скоро разбра, че няма нищо важно — банкови отчети, сметки и писма до различни брокерски фирми. Фондацията „Харвард“ изразяваше надежда да бъде спомената в завещанието му, а една банка се надяваше покойният да ѝ стане клиент.

— Нещо интересно? — попита той Ейдриън.

— Стихотворения — каза Ейдриън, затвори дневника и го остави на масичката. — На стари години е прописал стихотворения.

— Майтапиш се — каза Макбрайд, за да скрие разочарованието си.

— Виж сам — каза тя, свали ластика от писмата и започна да ги преглежда.

Макбрайд запреглежда сметките на стария човек. Минутите се влачеха.

— Почти всичко са фактури — каза Ейдриън. — Купувал си е обувките от „Чърч“, книгите от Мейн стрийт и панталоните от „Бийкрофт и Вейн“. С лекарства се е снабдявал от „Райт-Ейд“. Нищо не откривам.

Макбрайд се върна към албума със снимките. Отвори на страницата със снимката на Крейн, пристигащ в Института, и я загледа, като се опитваше да си припомни нещо.

— Къде е Кюснахт? — попита Ейдриън.

— Северно от Цюрих. Там е седалището на Института. — Той се намръщи.

— Какво? — попита тя.

— Опитвам се да сглобя картината. — Макбрайд поклати глава. — Разбираш ли? Да си представя кога точно се превърнах в Джефри Дюран. И последното нещо, което си спомням, последното, което наистина помня, е, че това беше в Института. Пристигнах в Швейцария, за да обсъдя нещо с Опдал. Трябваше да обядвам с него.

— Човекът, който се е скарал с Крейн ли?

Макбрайд кимна, после обърна страницата на груповата снимка на терасата в Мюрен.

— Прилича на баща си — каза той.

И като гледаше широкото лице и подпухналите очи, Макбрайд изпита същия тъмен трепет, както преди няколко минути. Сякаш чувстваше, че стъпва върху нечий гроб.

— По-добре да се омитаме.

Дъждът забарабани по покрива, стичаше се по стъклата на широки сребърни струи. Ейдриън отвори един плик, погледна вътре и го остави на масата.

— Какво е това? — попита Макбрайд.

— Изрезки от вестници — отвърна тя. — Погребения и такива неща.

Макбрайд сви рамене и вдигна жълтия бележник, който изглеждаше неизползван. Отвори го и на масата падна един плик и два листа от бележник — писмо, или поне черновата на писмо.

„Гунар“ — започваше писмото.

Макбрайд спря.

Нямаше „Драги“, нямаше никакви топли чувства.

„Гунар — простият отговор е...“ — „Какъв ли е въпросът?“ — зачуди се Макбрайд.

„... че съм стреснат от това, което предлагаш. «Йерихон» е нещо невероятно и не мога да разбера какво изкривено съображение може да го оправдае. От днес вече преценявам моята по-раншна пасивност като неуместна. Един обикновен самолет лети към Африка и милиони хора загиват?

Къде се насочва твоето изследване? За какво мислиш? Имали ли сме някога стипендиант в Руанда?

Каквото и да смяташ, не искам да съм част от друго такова бедствие — в каквото «Йерихон» несъмнено може да се превърне. Разбира се, замисълът обещава да превърне предшествениците му в начинаещи бегачи. Така че няма да получиш подписа, който искаш. И въобще няма да изпратя подписан документ. И ако намериш начин да продължиш, обещавам ти да направя всичко по силите си, за да предотвратя изпълнението на «Йерихон».

Нека ти напомня, Гунар, някои основни принципи — които като че ли си забравил. Нашата организация беше създадена върху развалините на Втората световна война. Като последствие от катастрофата, Западът затъна в Студената война, която обещаваше да прибави още гробове към масовите касапници от предишните световни войни. За да попречим на това, ние създадохме Института, който сега председателстваш ти.

Баща ти беше един от нас. Разбира се, той беше един от най-добрите.

Но всички ние участвахме, осем мъже от няколко страни, които се трудиха здраво и дълго в името на свободата — мъже от различни военни и тайни служби, споделящи едно и също убеждение: че някаква трета сила, трета класа от индивиди, извън лидерите и учените трябва да съществува — и такава класа трябва да изпълнява задачата да пресича грешките на цивилизацията.

Да няма Хитлеровци. Нито Сталиновци. Нито Маовци.

Никога вече.

Рискът, който поемахме, беше огромен, трудно обозрим, още повече при факта, че никога не се бяхме радвали на убежищата и имунитетите, толкова естествени за подобни държавни служби.

Ако стигнехме до провал, щеше да бъде заради добра кауза, но щяха да ни заплуют — не само диктаторите като Батиста, но също така и Папата и всички останали. Готов ли си за това? Съмнявам се.

Истината е, че Институтът винаги е бил парapolитическо учреждение — трета сила, не много различен от Триадите или Мафията. Всички подобни институти започнаха живота си като тайни борци, натоварени с политическа мисия с благородни измерения. Често, може би неизбежно, когато губеха смисъла си — когато каузата им спечелваше или биваше изгубена — те не отстъпваха, а се превръщаха в престъпни организации.

Страхувам се, че именно това става и с Института под твоето директорство: в началото избивахме чудовища — сериозни цели, за които имахме единодушното си съгласие. А сега, когато Студената война е минало, нашите цели стават все по-меки и меки. Истината е, че Институтът трябваше да бъде затворен, когато Горбачов помоли за мир...“

— Виж това — каза Макбрайд и подаде писмото на Ейдриън. — Невероятно е.

Наблюдаваше как Ейдриън чете и мислеше как Институтът е използвал стипендиантите си, за да изследва малко известни технологии и практики на операции за мозъчен контрол (неговото собствено изследване, включващо „анимистките терапии“ и Третия свят беше класически пример).

— Господи — прошепна тя. Вдигна очи и попита: — А защо и Папата? Какво общо има?

— Не знам — каза Макбрайд. — Повече съм обезпокоен от „Йерихон“. — Той погледна плика, който беше изпаднал от бележника. Беше надписан „До Калвин Крейн, Флорида“, нямаше марка, нито обратен адрес. „Значи е бил предаден на ръка“ — реши Макбрайд.

Отвори го и намери една страница неподписан текст.

„Драги Кал,

Признавам, че съм потресен от милосърдието и негъвкавостта на последното ти писмо, което дойде вчера по пощата. Как си могъл да изложиш такива неща на лист хартия?

Може би възрастта те прави безгрижен — но може би те прави и набожен? Нямам нужда никой да ми напомня за «основните принципи», върху които е основана нашата институция. Живея всеки ден с тях, като и баща ми — както някога и ти.

Нито пък е необходимо (или желателно) да обсъждаме операцията, която така безгрижно споменавах в писмото си. Ролята ти в тези неща е приключила. Нямам намерение да обсъждам действията си в Африка — както и всички други — с теб. Напротив, очевидно решението ми да те държа в течение на операциите, дори и след пенсионирането ти, е било грешно.

Но по-сериозната ти грешка е, че си оттеглил подписа си, утвърждаващ годишното отпускане на служебни средства от банката в Лихтенщайн. Това, че се изискват два подписа за отпускане на парите, както знаеш,

е анахронизъм от времето, когато Институтът и Клиниката бяха отделни единици.

Това, че сега се опитваш да използваш тази аномалия, за да наложиш мнението си, е нечестно. И не само че е нечестно: това е атака не само срещу Института, но и лично срещу мен. Моля те да обмислиш въпроса.“

Макбрайд се обърна към Ейдриън, която четеше през рамото му, и каза:

— Мами е права.

— За какво?

— За парите. Крейн е имал някакво право на заповест.

— Какво мислиш? — попита тя.

— За стипендията си — каза той. — Мисля, че цялата работа е била заблуда.

— В смисъл?

— Изследвах знахарите. В това се състоеше работата. Всичко от танците, водещи до транс, до заклинанията.

— Е? Не виждам как това ще помогне на Програмата им.

— Аз разбирам. Всичко се е свеждало до едно: променени състояния на съзнателност. Наркотици, хипноза, състояния на транс. И не само това — бях подтикван да пиша за „месиите на Третия свят и за масовото внушение“. И аз го правех. Докладвах за един много известен лечител в Бразилия, за един чалнат свещеник в Салвадор, който твърдеше, че прави чудеса, и за един проповедник от Петдесетниците... мисля, че в Белиз.

— И какво?

— Някой ликвидира лечителя с вяра. Застреля го пред хората, докато се ровеше в купчина пилешки вътрешности. Вестниците писаха, че убиецът бил луд.

— А ти мислиш, че...

— Не знам какво да мисля — отвърна Макбрайд.

Седяха на дивана и слушаха как дъждът барабани по прозорците. След малко той се наведе и започна да прибира листовите на Крейн в куфарчето. Ейдриън стана, отиде до прозорците, загледа се навън и каза:

— Скоро ще спре да вали.

Макбрайд кимна, после се загледа в дебелия плик с вестникарските изрезки. В десния горен ъгъл Крейн беше написал: „Съобщения“.

Отвори плика, изсипа го на масата и започна да рови пожълтелите вестникарски изрезки. Първо бързаше, после започна по-бавно. Имаше и статии — някои по-дълги, някои съвсем кратки, повечето пожълтели от времето. Имаше некролози за неизвестни личности в десетина страни и изрезки за насилствената смърт на известни хора по света. Например съобщение от Руанда:

„ИЗЧЕЗНАЛ САМОЛЕТ НА ЛИДЕРИТЕ НАХУТУ“

Изчезнал!

Макбрайд прегледа изрезките една по една. Накрая погледна Ейдриън и каза:

— Виж.

— Какво?

— Тези изрезки.

Нещо в гласа му прикова вниманието ѝ.

— Просто вестникарски изрезки? Какво толкова?

— Мисля, че току-що открихме списъка на ударите на Института.

Преписаха имената — а имаше доста — на една страница от тефтера, после я откъснаха и отидоха да се сбогуват с Мами. Тя прегърна Ейдриън и с хитра усмивка попита:

— Откри ли писмата си, скъпа?

— Не — поклати глава Ейдриън. Чувстваше се виновна. — Знаете ли, Мами, никога не е имало писма. Беше само...

— Знам — усмихна се Мами и стисна ръката на младата жена, — но не ми казвайте нищо повече. Знам какви бяха приятелите на Кал. Само ми обещавайте, че ако дойдете пак, ще останете на обяд. Разбрахме ли се?

Стиснаха си ръцете.

След час и половина Ейдриън и Макбрайд бяха на Лонгбоут Кий, седнали на верандата на ресторант за морски специалитети. Въздухът бе изпълнен с миризмата на скара, зехтин и старо богатство. Вентилаторите се въртяха на тавана, но почти не носеха хлад.

Вечеряха на свещи — прясна риба на скара, полята с бутилка студено „Сансер“. Дъждът беше спрял и въздухът беше ясен, свеж и прохладен. Можеха да чуят пъшкането на прибой в мрака.

— Не знам и половината от тези имена — каза Ейдриън, като гледаше списъка. — Кой е първият например? Форестал.

— Мисля, че беше... министър на отбраната. Беше получил някакъв психически срыв — страдеше от мания за преследване.

— И какво се случи с него?

— Падна от един прозорец във Военноморската болница. От най-високия етаж. После кръстиха един самолетоносач на негово име.

— А Лин Бяо? — Ейдриън направи гримаса.

— Китаец — каза Макбрайд.

— То си личи — каза тя.

— Разбира се, че си личи — засегна се той от иронията ѝ. — Знаем кой е. Беше вторият след Мао. Много лош човек. Загина в самолетна катастрофа.

Тя беше впечатлена.

— Знаем следващия — каза Ейдриън. — Фейсал. Беше саудитски принц или нещо подобно.

— Крал — поправи я Макбрайд. — Той организира арабското петролно ембарго. Племенникът му го застреля на един прием. Четох за това: кралят си стоял и чакал да го целуне по носа...

— Какво!?

— Местен обичай. Както и да е, племенникът изчаква реда си и когато се приближава, пропуска целувката и го застрелва в главата. Бил студент в Сан Франциско и след убийството всички твърдяха, че бил полудял. Обаче при това положение не можеха да го екзекутират. Така че промениха мнението си, решиха, че е наред, и му отрязаха главата.

— Откъде знаеш толкова?

— Имам две дипломи. Психология и съвременна история. — Той отново напълни чашите.

— Тук има поне шейсет-седемдесет имена каза тя.

Макбрайд кимна.

— Едно или две годишно и всички са около периода на започването на Студената война. — Той погледна списъка и посочи едно име. — Онзи тип, за когото ти говорих. Лечителят с вяра.

Тя погледна страницата, после пръстът ѝ проследи трудно произносимото име.

— Джуюдо Гу-ема-рисе.

Ейдриън прегледа още имена. Зиа Ул Хак. Пак Джон Хи. Улоф Палме.

— Васфи Тал. Соломон Бандаранайке — продължи да чете Макбрайд.

— И всички те са били убити? — неуверено попита тя.

— Тези, за които знам — да! Пак беше президент на Южна Корея. Шефът на разузнаването му го застреля на една вечеря. Палме беше шведски министър-председател. Някой го гръмна, когато излизаше от кино с жена си.

Очите на Ейдриън пробягаха по списъка.

— Някои от имената са ми познати, но повечето не съм ги чувала — отбеляза тя. — Уилям Толбърт.

— Либерия — каза Макбрайд и продължи да чете: — Познато ми е някак си... не, не знам. — И той, както и Ейдриън, беше изумен от това, което бяха открили, и изплашен от мащабите му.

— Това е само списък — каза тя. — Не доказва нищо.

— Точно така.

— Искам да кажа, че това са просто изрезки от вестници. Може би Крейн е правил някакво изследване.

— Да бе — каза Макбрайд. — Може би. Изследване! Сериозно ли го казваш?

— Не. — Тя поклати глава. — Мисля, че е списък на жертвите. И това означава, че ние сме мъртви.

Той кимна замислено и хвана ръцете ѝ. Изглеждаше изплашена — и защо не? Той също беше изплашен. Да знаеш тайната на дори едно от тези убийства беше достатъчно, за да бъдеш ликвидиран.

— Сега знам какво имаше предвид той — каза тя.

— Кой?

— Шапиро. Каза, че е тъмно, но знаеш ли какво? Той просто предполагаше. Не знаеше колко тъмно е всъщност. — Тя се загледа пред себе си. — И какво правим сега?

— Не знам. — Макбрайд поклати глава. — Мисля... мисля, че ще пия още едно. Все пак ти си юрист — какво мислиш, че трябва да правим? Мислиш ли, че имаме нещо, което да занесем в полицията? Или в Тайните служби — някъде?

— Имаме медицинския ти картон.

— Който показва — какво?

— Че си прекарал мозъчна операция — и че лекарите са открили нещо.

— И какво друго?

— Бонила. Сигурно вече го издирват като изчезнал.

— Продължавай.

— Пушката.

— Само че... пушката я няма.

— Но мога да им разкажа за нея! Видях я! — Тя се поколеба и сви рамене.

— Нещо друго?

— Мисля, че това е всичко. Също и писмата, които видяхме, но те не могат да закарат никого пред съда. По-скоро са следи, отколкото доказателства.

— Така мисля и аз — въздъхна Макбрайд.

— И списъкът...

— Дори не е списък. Просто купчина изрезки. Които също нямаме. — Той спря и помисли. — Тоест... това, което наистина имаме, което може да съобщим на полицията, е един липсващ детектив, липсваща пушка, някои интересни следи и снимка на нещо, което е било в главата ми.

— И Крейн — добави тя. — Имаме и Крейн. Той е убит и можем да докажем, че го е убила Ники.

— Окей — кимна Макбрайд. — Да предположим, че отидем в полицията с нашия малък пазарски списък. После какво? Какво следва?

Тя се замисли, този път доста по-дълго. Накрая рече:

— Ако имаме късмет, ще запишат това... и после ще го пхнат в някоя папка.

— Така си мисля и аз — каза Макбрайд. — И междувременно, докато се въртят наоколо — ако въобще се помръднат — ние с теб ще

споделим съдбата на Еди Бонила и Калвин Крейн. Да не споменавам господин Лучани — който и да е бил той.

— А „Йерихон“?

Името мина през съзнанието му като отровен вятър. Йерихон. Думата от писмото на Крейн до Опдал отново изплува в ума му. Йерихон: бедствие. Йерихон: нещо невероятно. Макбрайд знаеше, че „Йерихон“ — каквото и да беше, в крайна сметка беше нещо такова. Това беше тъмната звезда, погълнала години от живота му. Това бе силата, която бе убила Крейн, беше поразила смъртоносно с ток Нико, беше простреляла Бонила и бе премазала Реймънд Шоу. Какво беше това? Не знаеше какво представлява, но го изпълваше със страх. Ейдриън продължаваше да го гледа и той успя да я погледне с решителен, бодър поглед, намиращ се на светлинни години далеч от безпомощната слабост, която го бе обзела.

— Не знам — каза той. — Но ще трябва да разберем.

38.

Може би беше от виното, или може би заради опасността. Може би и заради двете. Или просто му бе дошло времето.

Стояха пред „Супер 8“, прословутия „евтин мотел“, и чакаха колата да спре да работи. По някаква причина доджът бе възприел навика да работи и след като запалването е изключено. И тъй като никой от двамата не можеше да предотврати това, търпеливо изчакваха, докато сърцето на двигателя не замлъкне само.

— Не мога да повярвам — каза Ейдриън. — Този списък... всичко. — Въздухът беше студен. Палмите трепереха срещу вятъра. Асфалтът, още мокър след дъжда, блестеше под светлините на лампите. — Всеки път, когато се замисля за това, си казвам „не“. И после се сецам за Ники. Във ваната. И за Еди. — Тя се загледа встрани. По улицата профучаваха коли. Синьото отражение на неонова реклама трептеше по асфалта. — Онази свещ — добави тя, — взривената къща в Бетани. — Той видя блясък на сълзи в очите ѝ. — И... всички тези убийства...

Двигателят избумтя за последен път.

— Знам — каза Макбрайд. — Пълен мрак. — И я прегърна.

Тя се сгуши в него, сълзите се затъркаляха по бузите ѝ, тялото ѝ затрепери. След малко той избърса сълзите ѝ, наведе се и я целуна така нежно, както не бе целувал никого. Устните ѝ бяха студени, влажни като въздуха; имаха вкус на манго. Трябваше да бъде — и беше — приятелска целувка, или нещо подобно. Невинна.

А после устните им се сляха отново и този път целувката ги отнесе далеч от самите тях. Продължи дълго — и после почнаха да си свалят дрехите, възбудени до границата на общественото неприличие. Бяха спасени от една двойка, излизаща от мотела: жената беше руса, дългата ѝ коса се полюляваше в такт с обувките на високи токчета. Тя се обърна към приятеля си с висок, подчертан глас:

— Искаш ли „тик-так“?

Ейдриън се разсмя; избухване на смях, набъбнал в нея и после разцъфнал сам. Слязоха от колата и тръгнаха към 18-Б, заливайки се от смях и желание. И още щом затвориха вратата, се вкопчиха един в друг. Ейдриън беше като фурия, а той...

Дрехите им пречеха и обстоятелствата бяха такива, че той вече губеше представа къде свършва тялото му и къде почва нейното.

— Това е грешка — каза Ейдриън със сипкав глас, който премина в смях, докато изпълняваше нещо като светкавичен стриптийз.

— Знам — изпъхтя той, докато хвърляше единия си чорап през стаята.

— И само ще усложни нещата — продължи тя, като се хвърляше в леглото.

— Трябваше да изчакаме — каза той и проникна в нея за десета от секундата — вълшебната Ейдриън — така жадно, като че ли нямаше утре.

И всичко стана ей така, за нищо. Ейдриън, толкова стегната и толкова свободна, беше неопитна, но безстрашна в леглото. Правиха всичко. В един момент, когато Макбрайд, заровен в чаршафите от сладка отмала, помисли, че вече са свършили, Ейдриън се надигна на лакът и каза — като че ли тяхното любене се нуждаеше от обяснение:

— Знаеш ли, ние сме здрави млади животни. Какво очакваме?

— Ами, животни! Ще ти дам аз едни животни!

— Ей!

— Здрави — продължи той. — Ще ти дам едно здраво...

— Ще си платиш за това — каза тя с блясък в очите, качи се върху него, притисна лактите му с коленете си и се наведе.

Той се подчини.

А после каза, че се чувствала виновна, че искала да ѝ плати.

— Имам едно лекарство за вина — каза той.

— Я го дай. — Тя взе лекарството.

След това се отдадоха на мързелуване, наслаждавайки се на новооткритата си интимност. Макбрайд намери в бюрото, където би трябвало да има безплатна библия, тесте карти, седна и започна да ѝ показва номера. Размесваше тестето с една ръка, което изглеждаше лесно, докато тя самата не пробва и картите не се разлетяха из цялата стая.

— Имаш ли шапка? — попита той.

— Не — засмя се тя. — Защо?

— Защото ако имаше, щях да ти покажа как да хвърляш картите в нея от другия край на стаята.

— И защо?

— Защото можеш да спечелиш много басове в бара — искам да кажа в случай, че правото не върши работа. — После я накара да извади от тестето една карта.

— Която и да е ли? — попита тя.

— Какво ти става — откачи ли?

— Аха — измърмори тя.

— Добре, измъкни една.

Тя го направи.

— Запомни я, нали? Добре, сега я върни в тестето.

Като държеше тестето между тях в дясната си ръка, той сече картите — отново и отново. После ѝ подаде тестето и каза:

— Сега я извади и я притисни до челото си.

Отначало със скептичен поглед, после намръщено тя затърси картата, която бе измъкнала от тестето. Накрая каза:

— Няма я.

— Сигурна ли си?

— Аха — каза тя със смях. — Как го направи?

— Какво да съм направил?

— Да познаеш картата!

— Каква карта?

— Която изтеглих!

— Искаш да кажеш... дама купа ли?

— Еее! — възкликна тя. — Как го правиш?

— Не знам — сви рамене той. — Просто номер. Но тя не е у мен.

— У теб е — настоя тя. — Дай си ми я! Сигурно е под тениската

ти.

— Нее!

— Е!

— Нее!

Тя го опипа — което не беше трудно, защото единственото му облекло беше една тениска.

— Къде е?

Той се замисли за секунда, после я изгледа тържествено и каза:

— В мивката в банята.

— Наистина ли!

— В мивката в банята — повтори той.

— Не може да бъде!

Той я погледна с фалшивата невинност на мошениците.

— Добре — каза тя и скочи от леглото. — Обаче стой тук. И не мърдай!

— Няма.

— Не ставай!

— Няма да мръдна.

Като го следеше с очи, тя бавно отстъпи към банята, отвори вратата, пристъпи вътре — и изпищя. След секунда връхлетя в стаята с дама купа в ръка и викна:

— Как го направи?

— Ще се шашнеш от нещата, които мога да правя — засмя се Макбрайд.

— Къде се научи да правиш това?

— Когато бях момче, изчетох всички книги за Худини. Искаш ли да знаеш истината? Ако не бях открил баскетбола и момичетата, сигурно щях да стана илюзионист в Лас Вегас. Великият Макбрайд. — Той се усмихна и въздъхна: — Бях забравил всичко това... до скоро.

Не след дълго бяха под душа, където взаимно се търкаха със сапун — дейност, която можеше да свърши само по един начин, както и стана — двамата бяха на пода, изтощени от собствения си ентусиазъм и изобретателност. Накрая Ейдриън се изправи, отиде до крана и дълго пи от шепа. Когато Макбрайд отиде да си легне при нея, вече беше дълбоко заспала, със завивка, дръпната до брадичката, и с детинска усмивка на устните.

Ейдриън се събуди първа и реши, че може да остави Макбрайд да поспи още. Харесваше го как изглежда в леглото с дясната ръка, сложена над главата — като че ли плуваше през съня си.

След като се облече и среса, тя му написа бележка:

„Отивам в библиотеката да проверя имената. След малко се връщам.

С любов Е.“

Не.

Не „с любов“. Беше твърде рано за това. Никога не се беше влюбвавала, поне не истински, не и както трябва. Може би тази нощ щеше да е първата от многото, а може би — не. Така че скъса бележката, написа втора и я остави в банята, до четката му за зъби:

„Аз съм в библиотеката да проверявам имената. Връщам се към обед.

Работливата пчеличка!“

Попита на рецепцията за библиотеката. Жената я зяпна и каза, че не е чувала за такова нещо.

— Никога не съм си падала по книгите, сладурано — намигна ѝ тя и се разсмя, като че ли беше казала страшна шега.

Ейдриън набра „Справки“ и се оказа, че библиотеката е само на три преки. След пет минути беше там. И след час беше свършила.

Когато се върна, Макбрайд беше още в леглото. Протегна се доволно и измърка:

— Мммм. Ела.

Ейдриън се поколеба — беше хубаво да се въргаля в леглото. Но остана права, стиснала тефтера с жълтите корици.

Той се надигна на лакът и внезапно стана сериозен и съсредоточен.

— Какво има? Терзания ли?

— Не.

— Ох, добре! Защото... може би съм влюбен. Всъщност мисля, че наистина съм влюбен. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш при мен? — Гласът му стана театрално изкусителен. — Ще ти стане хубаво.

— Лу — каза тя сериозно.

— Какво става? — попита той също така сериозно. — Къде беше?

— В библиотеката.

— И какво откри?

— Лучано Албино — каза тя.

— Албино — повтори той и се намръщи.

Тя обърна бележника си към него и той прочете написаното и присви очи.

Йоан Павел I

— О, боже! — промърмори той. — Значи това е имал предвид Крейн. Папа Йоан Павел I. Говореше се, че бил отровен във Ватикана.

— Ще ни убият — каза тя.

Той помълча, после каза:

— Знам.

— Какво искаш да кажеш с това „знам“? — В гласа ѝ прозвуча раздражение.

— Искам да кажа, че знам, че ще се опитат. Нали вече опитаха. Но няма да им мине номерът — няма да успеят.

— И защо? — попита тя и седна на леглото.

— Защото ние ще ги изпреварим.

— Какво?!

— Ще ги изпреварим! Ще го убия този кучи син.

— Кого?

— Опдал.

— Ти какво, полудя ли?

— Това е последното, което очаква — каза Макбрайд.

— Разбира се. Защото е най-глупавото нещо, което би могъл да направиш!

— Не е. Най-глупавото е да продължа да бягам от него. Защото лека-лека губиш предпазливост.

— И защо смяташ, че убийството ще помогне? — попита тя. — Искам да кажа, ако все пак успееш — което е невъзможно!

— Ще пледирам самоотбрана. Може да ми станеш адвокат. Ще направим голям процес и всичко ще излезе наяве... — Той спря. — Какво мислиш?

Тя го гледа мълчаливо десетина секунди. Накрая бавно каза:

— Ти си луд.

— Знам — съгласи се той и отпусна глава на възглавницата. — Но ако имаш по-добър план, съм готов да го приема — защото не знам друг начин да спрем „Йерихон“.

— „Йерихон“ ли? Ние дори не знаем какво е „Йерихон“.

— Аз знам — малко.

— Например?

— Кървава баня — каза той.

— Дотук съм съгласна — каза тя. — И какво още?

— Свързано е с времето.

— Защо? — Тя го погледна озадачено. И заедно с въпроса ѝ хрумна и отговорът: защото бяха изпратили Нико да убие един умиращ човек.

— Нямаат време да чакат — каза той, усетил, че е схванала същността.

Тя кимна.

— И знаем нещо друго — каза той.

— Ние ли?

— Да. Знаем кой е изпълнителят — човекът, който го започва.

Ейдриън се смръщи неразбиращо.

— Де Гроот — обясни той. — Моят пациент. Ти го видя веднъж. Онзи, който... — Гласът му секна.

— Какво?

— Кучи син! — прошепна Макбрайд. Мислеше си за Де Гроот. Гъстата руса коса, атлетичната походка: един хищник, винаги нащрек. Безмилостната му усмивка. Танцуващата светлина в очите му. Дори и под влиянието на лекарствата холандецът имаше много енергия. Постоянно тропаше с крак или барабанеше с пръсти, винаги си припвяваше нещо. Понякога си свиркаше. Винаги една и съща мелодия. „Нещо като звуков вирус“ — беше се оплакал Де Гроот. „Мислите, че е смешно, но не мога да се отърва от нея! Дори не знам цялата мелодия — само началото: за Исус.“

— Какво?! — повтори Ейдриън.

— Винаги си тананика песента — тази за Исус Навин и... за Йерихон.

— Каква песен?

— Тази, в която стените рухват. Де Гроот... Де Гроот си мисли, че има червей в сърцето. И че той му дава заповеди.

— Червей ли? — повтори Ейдриън.

— Да.

Тя взе бележника, разлисти го и намери това, което търсеше.

— Погледни тук.

„Хенрик Вьортер, премиер-министър на Южна Африка

Архитект на апартейда. Застрелян през 1966 от Димитрио Цанфедас. Цанфедас, самотен маниак, последовател на секта (Следовниците на Исус), имал пет фалшиви паспорта. Обвинявал за убийството червей в сърцето си.“

— Мамка му — изруга Макбрайд. — Йерихон е Южна Африка. — Втренчи поглед в тавана. Червеят сигурно беше някаква вътрешна шега в Института, спомен за първите успехи на Програмата. Макбрайд си спомни сеансите с Де Гроот и за първи път разбра за какво мърмореше холандецът. Нямаше нищо общо с мандалите — симетричните форми, които привличаха въображението на много шизофреници. Той говореше за Нелсън Мандела — той щеше да бъде изпратен срещу Мандела.

Стана и започна да се облича.

— Той ще убие Мандела — каза на Ейдриън. — Той е расист и ще подпали Южна Африка.

Редуваха се на волана и караха право към Вашингтон — фучаха по междущатската магистрала със сто и трийсет километра в час, радиото гърмеше с всичка сила. Слънцето залезе над Джорджия и когато изгря отново, вече бяха близо до границата с Вирджиния.

Малко преди обяд пресякоха Потомак и поеха на север по шосето край парк „Рок Крийк“. Апартаментът на Де Гроот беше близо до „Чеви Чеиз Съркъл“.

Макбрайд се надяваше, че Де Гроот все още живее там. Мислеше си, че ако открие холандеца, може би ще успее да разбие екранната му памет. А ако това не можеше да стане, щеше да намери начин да го

извади от играта — на всяка цена трябваше да се попречи на плана „Йерихон“.

— За какво мислиш? — попита Ейдриън.

— За дома му — каза той. — Ако имах пистолет...

Тя пребледня, после се втренчи в него, за да види дали е нормален, или е почнал да превърта.

— Еди имаше пистолет — напомни му тя. — Не му помогна много.

Макбрайд не отговори.

— Знаеш ли въобще да стреляш?

— Да — каза той. — Добър съм.

— Да бе — отвърна тя с глас, пълен със скептицизъм и ирония.

— Сериозно!

— И къде се научи?

— Татко ме учеше — каза го, без да мисли, и когато думите излязоха от устата му, си спомни обучението. Кристално ясна, ужасно студена зимна утрин в Мейн. Дъхът им излизаше на облачета. Носеха ръкавици без пръсти. Баща му нагласи пушката на рамото му и му показва как да се прицелва. Хартиената мишена беше закачена на едно дърво на трийсетина метра от тях.

— Той е спечелил медал в биатлона — не съм ли ти казал?

— Хайде бе!

— Сериозно ти говоря. На Олимпиадата в Сапоро през 1972.

— Това е фантастично! — възкликна тя. После попита: — Какво е биатлон?

— Ами... — той се засмя, — състезание, при което тичаш десет километра със ски и после стреляш по мишени. Трудното е, че когато дойде време за стрелба, си капнал. Трябва да си в страхотна форма, за да можеш да успокоиш пулса си. После, когато си готов за стрелба, се прицелваш и дърпаш спусъка между два удара на сърцето.

— Можеш ли го това?

— Не — каза той. — Можеше го баща ми. Но мога да стрелям. Ако имам оръжие. За нещастие, нямам. — Чудеше се откъде да си купи пистолет. На някой пазар или на изложба на оръжия — предлагаша се на много места, без да чакаш за разрешително като в магазин. Но по пътя им нямаше пазари и оръжейни изложби, а пък да минат през някое черно гето с наетия додж беше... глупаво.

Пристигнаха. Сградата беше десететажна кутия от тухли и стъкло, отпред имаше надпис „Жилища под наем“. Един униформен портиер се измъкна от малката си будка до стената и им отвори вратата. Вътре отегчен мъж на средна възраст, седнал зад старо бюро, не много сърдечно ги попита с какво може да им е полезен.

— Търсим един наемател — Хенрик де Гроот — каза Макбрайд.

Мъжът се замисли за момент, после попита:

— Русият мъж от Г-7? Не съм го виждал от две седмици. Много пътува. — Той вдигна телефона, набра номер и се заслуша. След малко постави слушалката на вилката и сви рамене.

Пет минути по-късно бяха отново в колата на път за апартамента на Макбрайд. Отиването там беше рисковано — имаше възможност все още да го наблюдават. Но нямаха избор. Техният единствен план — и това не беше точно план, а по-скоро замисъл — беше да заминат за Швейцария, да се сблъскат с Опдал и да открият Де Гроот, преди да е станало твърде късно. Нямаха представа как ще направят всичко това. Но едно беше сигурно — трябваше му паспортът (Ейдриън вече бе взела своя) — а той беше в хладилника.

И всичките му лични документи също бяха там.

Това беше идея на Де Гроот. Холандецът беше в бизнеса по гасене на пожари — презареждаше пожарогасителните системи със стабилни газове, които не увреждаха околната среда. При един от първите им сеанси холандецът бе критикувал остарелите противопожарни системи в „Кулите“.

— Ако нещо стане тук, няма да се справят — каза той. — Може би трябва да пазите касетите и дисковете си в хладилника. А също така и документите си. Там ще са на сигурно място, изолирани от вода и от огън.

„Джефри Дюран“ нямаше никакви особено важни дискове, а само ленти, които изпращаше в застрахователната компания. Но имаше паспорт и две неизползвани кредитни карти и ги бе сложил в пластмасова торбичка с цип, която бе мушна под ледените кубчета във фризера. Направи го най-вече, за да се хареса на Де Гроот и да установят обстановка на взаимно доверие с пациента.

Всички лични документи на Макбрайд бяха на името на Джефри Дюран и с това име трябваше да пътува из Европа. Възстановяването на истинското му име сигурно щеше да е бюрократичен кошмар.

Пред „Кулите на Капитолия“ той каза на Ейдриън да го изчака в колата. Тя не искаше, но той знаеше как да натисне някои от бутоните ѝ и каза:

— Ще отмъкнат колата или ще ни глобят.

Охраната на рецепцията — млад тип с очила — го познаваше, което беше добре.

— Здравейте, господин Дюран. Къде се губите? От доста време не съм ви виждал.

— Бях във Флорида за няколко дни — каза му Макбрайд.

— Жестоко!

— Вярно е — хубаво е да си по шорти, нали?

— Щастливец сте.

— Обаче само за няколко дни. — Засмяха се. — Имаш ли резервен ключ? Забутал съм някъде моя.

— Няма проблем — каза младежът, наведе се и извади ключ от едно шкафче. — Само че ще ми го върнете, нали?

— Разбира се — отвърна Макбрайд, взе ключа и тръгна към асансьора. Докато чакаше, се обърна, за да види дали момчето не посяга към телефона, но не — то стоеше до бюрото и се усмихваше.

Качи се на шестия етаж и бавно тръгна към апартамента си. Тревожеше го онзи тип от съседния апартамент — Барбера, но както се оказа, нямаше нужда от тревога. Вратата му беше отворена и отвътре звучеше бодра кънтри музика. Във въздуха се носеше тежък дъх на боя. Той надникна и видя пъргав дребен тип с брадичка и с оплескана работна дреха да боядисва тавана. Иначе апартаментът беше пуст — хаосът от проводници и апаратура беше изчезнал, както и масата, металните резервоари и голямото кресло. Нищо не беше останало от Хектор Барбера — с изключение на слабия дъх на разложена плът, долавящ се под острите миризми на боята и почистващите препарати.

Заля го вълна на облекчение и същевременно в него се прокрадна чувство на разочарование. Барбера би могъл да му каже доста неща...

На пръв поглед апартаментът му беше такъв, какъвто го бе оставил. При по-внимателно оглеждане забеляза, че няма и следа от хартия, с изключение на няколко книги. Всяка сметка, квитанция, списък от супермаркета или поръчка за храна — всичко, което можеше да е в писмена форма, беше изчезнало. Както и компютърът му и

снимките на фалшивото му семейство. Всичко, което би могло да го свърже с Програмата, беше изчезнало.

Но паспортът и кредитните карти си стояха в хладилника под кубчетата с лед. Макбрайд се огледа. Усещаше, че каквото и да се случи, не трябва повече да се връща тук. После нахвърля някои неща в една малка чанта и излезе.

В едно Интернет кафе на Дюпон Съркъл Ейдриън откри две второкласни тарифи за Швейцария, за които нямаше нужда от предварително плащане. Билетите бяха по 484 долара в двете посоки, включително летищните такси — изгодна оферта, като се имаше предвид, че само таксито до летище „Дълес“ струваше петдесет и пет долара.

— И какво все пак си правил с този паспорт? — попита тя, когато таксито се насочи на север по околоръстния път към аерогарата. — Нали не си ходил никъде — само си гледал телевизия.

— Трябвало е да ме вкарат обратно в Щатите — искам да кажа, да върнат тук Дюран.

— От къде? — попита тя.

— От Швейцария. — Той се намръщи. Споменът за времето, когато Лу Макбрайд се бе превърнал в Джеф Дюран, започваше да се възстановява. Имаше линейка, спомни си той, и въртящи се червени светлини. Той не можеше да мърда, но го пренасяха, караха го нанякъде с носилка. И можеше да си спомни гласове — а после шепота на Гунар Опдал. Понякога, когато се замислеше за това... като че ли заспиваше.

— Добре ли си? — попита Ейдриън.

— Бях се замислил за нещо.

— За какво?

Той само поклати глава.

39.

Хотел „Флорида“ беше чиста спретната сграда, но мебелировката като че ли не бе подновявана от седемдесетте — столовете бяха от тънки дървени плоскости, а върху нощните шкафчета имаше странни керамични лампи в бледосиви оттенъци. Светлият гардероб бе стъпил на извити резбовани крака, а традиционната пухена завивка лежеше като облак върху удобното легло.

— Ще ти хареса — обеща Макбрайд, като забеляза колебанието на Ейдриън.

— Но... защо се казва така? От къде на къде „Флорида“ в Цюрих? Защо не „Алпенхорн“? Или „Вилхелм Тел“?

Макбрайд само сви рамене и отвори вратата към балкона — там имаше шарена стъклена саксия с изсъхнало растение.

Стаята беше на третия етаж и гледаше към Зеефелдщрасе, река Лимат и Цюрихското езеро. Бяха паркирали взетата под наем кола на две преки, близо до ъгъла и до трамвайната спирка. На всеки пет минути лъскава нова мотриси изгърмяваше по улицата под балкона им към оживения Белвюплац. Точно в момента под тях пак профуча трамвай — единственият му фар блестеше неясно във влажния въздух. Макбрайд затвори вратата на балкона и шумът заглъхна.

Ейдриън се хвърли на леглото и се прозя.

— Колко е часът?

— Малко след девет.

— Тоест три сутринта, така ли? Скапана съм. — Пак се прозя. — Не можах да се наспя в самолета.

Това си беше чиста лъжа — Ейдриън беше изразходвала огромно количество енергия, за да помогне на самолета да пресече благополучно Атлантическия океан. Лявата ръка на Макбрайд още носеше следи от нервността ѝ.

— Е, какъв е планът? — попита тя, като затвори очи и се мушна под студената пухена завивка.

— Планът? Ами планът е: първо подремваме — после отиваме на пазар.

Тя се обърна по корем и дръпна възглавницата под бузата си.

— Ммм. Добра идея... — Вече спеше.

Той се съблече, легна до нея и затвори очи. Не трябваше да отиват да търсят Опдал така съсипани от полета. Трябваша им поне няколко часа почивка.

Опдал... спомни си, че беше в линейка, но не помнеше защо — помнеше само блестящите лампи на тавана. После носилката и Опдал, който казваше: „Много сте смел“. Но той не беше смел — Опдал всъщност го окуражаваше. Играеше си с него. Забавляваше се.

— Лу! Лу! — Ейдриън го разтърсваше. — Събуди се.

Той отвори очи и почувства истинско облекчение. Сънуваше мъж с туба в гърлото — не истински човек, а мъж без лице. Или мъж, чието лице беше махнато. Виждаше човека на телевизионен екран и близкият план го ужасяваше. Дори сега не можеше да се отърси от това — лицето без кожа го поразяваше, блеснало пред очите му, разкривено и червено-синьо. Очите на мъжа бяха широко отворени от ужас... Там, където трябваше да е лицето му, имаше само кръвоносни съдове...

Но не. Това беше сън. Той беше във „Флорида“ и до него беше Ейдриън. Под прозореца издрънча трамвай.

— Да излезем преди магазините да затворят за обедна почивка — каза той.

— Затварят по обед ли? — попита Ейдриън.

— Да. За по два часа.

— Виж ти — измърмори тя. Никога не бе стъпвала в Европа.

Жената на рецепцията беше очарована от немския на Макбрайд.

Той я попита за ловджийски магазин: Ein Speicher fur Jager.

— О, да — отвърна жената, взе брошура и отбеляза с писалка пътя от хотела до въпросния шпайхер.

— Какво е „шпайхер“? — попита Ейдриън, когато излязоха в студа и тръгнаха към Стария град.

— Магазин — отвърна Макбрайд и съжали, че не си бе взел ръкавици.

— Какъв магазин?

— За ловци.

Това я притесни още повече.

— Искаш да кажеш — лъкове и стрели, въдици и...

— И пушки — каза той.

— Пушки ли? — попита тя.

Макбрайд кимна.

Продължиха към историческия квартал на града.

— Оня ден — когато ми каза, че искаш да убиеш Опдал, за да отиде всичко в съда — и аз да бъда твой адвокат... Това бе някаква лудост, нали? Просто шега. Искам да кажа, че не беше истински план, нали?

Той погледна към Цюрихското езеро. Ято лебеди се плъзгаше по огледалната повърхност. Накрая рече:

— Искаш да ми кажеш, че не познаваш швейцарското законодателство, така ли?

— Разбира се, че не го познавам — каза тя. — И не знам нито немски, нито френски, нито италиански.

— Е, не е точно план. — Той се усмихна. — Не се безпокой. Няма да застрелям никого, ако не се опитат да застрелят мен.

След две минути стояха пред старомоден магазин, заляпани през витрината в някаква ловна сцена, изработена от шперплатови и картонени фигури — лаещи кучета, препускащи коне и мъже с рогове. Вътре ги посрещна препарирана мечка, изправена на задните си крака; по стените висяха ловни трофеи, а зад касата бе окачена глава на диво прасе.

— Не можеш току-така да си купиш пушка — настоя Ейдриън.

— В Швейцария можеш — отвърна той, докато разглеждаше оръжията, наредени зад една стъклена преграда. — Тази страна е въоръжена до зъби. Всъщност има закон: всеки мъж между двайсет и четиридесет трябва да има пушка.

— Хайде стига!

— И то не ловна — добави Макбрайд. — А бойна. Такъв е законът. — Той се замисли за момент, после я попита: — Виж, на пет крачки оттук има универсален магазин. Ще ми купиш ли нещо?

— Разбира се. Какво?

— Корнизи за пердета.

Тя реши, че не е чула добре, и го помоли да повтори. Но той искаше точно това.

— Какви корнизи?

— Каквито и да са — каза той. — Да са в кутия и да са дълги метър и половина. Освен това ми трябва и опаковъчна лента.

Преди да го попита какви корнизи иска — за кухненски перденца или за големи завеси — зад касата се появи възрастен продавач и попита на перфектен английски с какво би могъл да им услужи.

— Интересувам се от бойно оръжие — каза Макбрайд. — Нещо с автоматично презареждане и ръкохватка като на пистолет. Като къса бойна пушка. Имате ли такава?

Ейдриън реагира така, като че ли той иска куфар, пълен с порнография, излезе и забърза към универсалния магазин.

След половин час, на път за хотела, тя спря да си купи топли дрехи. Бе започнал да вали слаб сняг, а въздухът беше неподвижен и студен. За щастие улица „Зеефелд“ беше пълна със стилни бутици. В един от тях Ейдриън си хареса палто, дълго до глезените, гълъбовосиво и с качулка, дълъг пухкав шал и меки кожени ръкавици. Всичко беше десет пъти по-високо от реалната цена, така че се стигна до пазарлък, но все пак крайната цена беше толкова солена, колкото не бе плащала никога.

После беше ред на Макбрайд да си избере дрехи и за изненада на Ейдриън той дълго се оглеждаше, докато намери магазин за стоки с намаление. Влезе вътре и след няколко минути се появи, нахлупил черна шапка, с военно яке и високи обувки, които бяха виждали и по-добри дни.

— Можеш ли да си ги позволиш? — засмя се Ейдриън.

— Такава е модата сега — сериозно каза той.

Скоро след това бяха в топлото фоайе на „Флорида“ и изтупваха снега от дрехите си, благославяйки парното отопление. От косата на Ейдриън се вдигаше пара. Изчакаха да дойде мъничкият асансьор, който се спусна от горния етаж след повече от минута.

— Разбрах защо — каза Ейдриън.

— Какво защо?

— Защо са го нарекли „Флорида“.

— Защо? — попита Макбрайд.

— Заради психологическата топлина.

В стаята Макбрайд разопакова късата пушка, пробва пневматичния затвор и два-три пъти опита спусъка. После седна на леглото с кутия патрони и зареди осем в магазина. Извади корнизите от кутията и сложи в нея заредената пушка. После я уви с широката лепенка и направи с ножчето си разрез на около две-трети от дължината на кутията и три-четвърти — по обиколката ѝ. Ейдриън дори и не го погледна.

Седеше и прелистваше „Хералд Трибюн“; отново имаше безредици в Чечня, вече започваше подготовката за коледните празници, а в Хага се готвеха за нови дела срещу сръбски военни. Обърна на финансовите страници и очите ѝ попаднаха на материал, в чието заглавие фигурираше Швейцария. Ставаше дума за предстоящия Световен икономически форум в Давос — приличаше повече на скъпо парти, отколкото на финансова конференция, каквато би трябвало да е. Всеки билет за участие струваше 160 000 долара, участници бяха всички от Бил Гейтс до принц Чарлз и от Уорън Бийти до Кофи Анан. Страховете от евентуални демонстрации бяха довели до още по-големи мерки за сигурност. Ейдриън не мислеше, че би трябвало да се безпокоят от това. Швейцария изглеждаше много тихо и спокойно място, а и както беше изтъкнал Макбрайд, мъжете тук бяха въоръжени до зъби.

Включително и той.

— Е, какъв е планът? — попита тя, като сгъна вестника.

— Планът ли? Планът е следният: отивам до Института, намирам Опдал и говоря с него.

Тя помълча за момент, като че ли очакваше да продължи, но като не чу нищо повече, попита:

— Това ли е всичко?

— Е, не. Първо ще опра пушката в главата му — така че няма да прилича много на светски разговор.

— Много незряло. Всъщност това не е никакъв план. Не е дори идея за план.

— А, не — каза той. — План си е.

Тя поклати глава, като че ли се уверяваше, че е чула всичко добре.

— И какво ще го питаш?

— Ти как мислиш? Кой. Какво. Къде. Кога. Защо. Как.

Тя помълча, после каза:

— Добре. Но аз ще отида първа.

— Не.

— Те не ме познават — настоя тя. — Ако отидеш и те познаят, всичко ще свърши. Ами ако Опдал не е там? Тогава ще го вдигнат по тревога. И после никога няма да се добереш до него. А аз? Аз съм най-обикновена студентка. В крайна сметка мога да разбера дали е тук, или го няма.

— Студентка?

— Да. Ще кажа, че съм била тук на ски. И че някой от стипендиантите, когото съм срещнала в Щатите, ми е казал да се отбия. Да взема документи за кандидатстване.

— Нямаат такива документи — каза Макбрайд. — Трябва да те препоръчат.

— Добре. Значи ми е казал да мина и просто да се обадя. За да се представя на Опдал. Не искам никакви обещания, но си мисля, че някой би могъл да ме препоръча в близко бъдеще.

— И кой е този стипендиант? — попита Макбрайд. — Надявам се, че не е Джеф Дюран, защото...

— Не! Разбира се, че не! Никога не съм чувала за Джеф Дюран. Кой е той? Не го познавам. Може да е... кой може да е?

— Ерик Бранч.

— Ерик Бранч — повтори тя.

— Той изследваше миграцията около Сахара. Чел съм някои от докладите му. Добър материал.

— Значи Ерик Бранч. Срещам се с Опдал, а ако го няма, разбирам къде е.

— А ако ти кажат: „Съжаляваме, но не може да се срещнете с доктор Опдал“? — каза Макбрайд със силен немски акцент. — „Трябва да имате уговорка.“

— Но аз съм в Цюрих само за два дни... — Гласът на Ейдриън стана плачевен и умоляващ.

— Не им се моли — каза той. — Няма да мине.

Тя смени тона и каза сериозно:

— Но аз съм в Цюрих само за два дни.

Тонът ѝ беше едновременно глупав и неотразим. Той се хвърли през леглото, събори я и се затъркаляха по пухения юрган. Ейдриън се смееше и опитваше и други варианти на „Аз съм в Цюрих само за два дни“... После целуването стана по-сериозно. Накрая Ейдриън се дръпна; косата ѝ беше разрошена. Беше от онези жени, които изглеждат по-добре разрошени. Тогава можеш да откриеш в тях дивото, което в повечето случаи държат скрито.

— Стига — каза тя задъхана. — Ще стане много късно.

Той се примири, стана, махна едно пухче от панталона си и попита:

— Кой беше стипендиантът?

— Ерик Бранч. — Ейдриън започна да се реши. — И още нещо: какво да правя, ако кажат: „Добре, господин Опдал ще ви приеме веднага“. Тогава какво?

— Изчезваш.

— Но...

— Само не се качвай нагоре по стълбите с него — каза Макбрайд.

— Защо? Може би...

— Обещай ми — каза той.

Трамваят ги закара почти до Института. Макбрайд стискаше кутията с „корнизите“. Ейдриън напрегнато се беше вкопчила в металната дръжка на седалката. При всяка спирка през вратите нахлуваше студен въздух и с него — зачервени от студ пътници: странна смесица от възрастни господа, служещи, които миришеха на никотин, и добре облечени жени с найлонови пликове, пълни с покупки. На една от спирките нахлу шумна група униформени ученици.

Оживеният шум на децата като че ли беше контрапункт на настроението на Макбрайд, който ставаше все по-мрачен и мрачен. Колкото повече се приближаваха, толкова повече си мислеше, че правят глупост — че отиват в Института, а той не е там. Че вместо градската къща с френските прозорци и водоливниците ще има празно място или спирка на гара. Нали така се бе случило в Бетани Бийч — и това го караше да се съмнява във всеки фрагмент от миналото си.

— Какво ти е? — попита Ейдриън, но той само поклати глава и погледна встрани.

Беше решил, че всичко това е минало — тревогите за паметта му, за това кое е истинско и кое — не. Беше решил, че вече се е оправил. Той беше Лу Макбрайд и това беше всичко. Само че не беше. Никога нямаше да бъде. Това беше нещо, което Опдал му бе отнел.

Кондукторът обяви тяхната спирка и трамваят започна да намалява. Той видя спирката пред тях, плексигласовия навес с пейките, няколкото чакащи пътници. Няколко от децата станаха, за да слязат. Той гледаше през прозореца. В къщите имаше нещо познато, но не можеше да каже какво.

— Тук е — каза Макбрайд, стана и натисна бутона, който отваряше задната врата. После слязоха и той започна да се пита дали цялото това пътуване не е ужасна грешка.

Къщите от двете страни на улицата бяха масивни и стари — луксозни жилища на швейцарски индустриалци, банкери, адвокати и данъчни изгнаници. Пред всяка имаше по два или три платана, които чакаха пролетта, за да се разлистят.

Двамата наведоха глави срещу вятъра — духаше откъм езерото и караше леките пухкави снежинки да профучават през въздуха като искри.

С всяка стъпка гърдите на Макбрайд се стягаха. Налагаше си да диша, само да диша. Или Институтът беше тук, или не. Здравият му разум беше на теглилка.

И после го видя — точно както си го спомняше: триетажна гранитна постройка с френски прозорци и сандъчета на первазите, пълни с вечнозелени растения и хвойна. Тежката врата с чукалото във форма на лъвска глава. Кръглото прозорче от оловно стъкло. Медната табелка и камерата за наблюдение, монтирана малко над нея. Инстинктивно мина встрани, извън обсега на камерата.

Лошото предчувствие го бе завладяло напълно. Внезапно идеята да прати вътре Ейдриън му се стори безумие.

— Това не е добър план. Трябва още да го обмислим.

Тя поклати глава и изправи рамене. Ейдриън Скаута. Готова. Решена. Юристката.

— Трябва да вляза.

— Можем да го потърсим по телефона.

— Много лесно е да разкараш някого по телефона.

— Ако не се върнеш до петнайсет минути — каза той, — влизам и в ръката ми няма да има само кутия.

— Ерик Бранч — каза тя. — Ерик Бранч. — И решително се запъти към вратата.

Макбрайд погледна часовника си. Беше 2:36.

Насили се да гледа към сградата. Видя как Ейдриън натиска звънеца, как вратата се отваря, мярна една жена на прага, видя как Ейдриън влиза...

Беше студено. Смразяващо. И времето не вървеше, беше замръзнало като зимния следобед. Той стоеше на улицата срещу Института, облеган на един чинар. Чувстваше се много подозрителен. Нямахте причина да е тук, стиснал под мишница тази кутия. Но стоеше, вперил очи в масивната входна врата, и си повтаряше:

— Хайде, хайде, хайде...

Внезапно му се прииска Опдал да не е там. Имаше нещо в Института, в сградата, която наблюдаваше, което му влияеше по много първичен начин — като да се събудиш посред нощ и да видиш, че по пода на спалнята пълзи змия.

И изведнъж си спомни. Докато гледаше сградата, си спомни съня, който Ейдриън беше прекъснала. И внезапно се сети кой е човекът без лице.

Беше отишъл да се срещне в института с Опдал и беше нападат. От човек с аерозолен спрей. Спомни си облака газ, спомни си дългото пътуване с линейката, упойките, носилката, която подскачаше по чакълестия път...

После операционната зала и как Гунар Опдал насочи фенерче в очите му. Едрият норвежец, облечен в хирургическа престилка, с шапка на главата. И до операционната маса — монитор. Който показваше самия него в близък план... и как събличаха лицето му, докато не остана нищо. Макбрайд можеше да усети писъка в гърлото си, в което беше пъхната тръбата на дихателния апарат, превърнал ужаса му в някакъв гърлен звук. Наблизо шумеше машина, която дишаше вместо него. Опита се да затвори очи, но не можеше. И

отнякъде долиташе гласът на Опдал: „Това е парализиращ газ, но не и приспиващ. Вие сте много смел“.

Смел ли?

Макбрайд потръпна и погледна часовника си. 2:48. „Дванайсет минути. Защо се бави толкова? Би трябвало вече да е излязла!“ Освен ако Опдал нямаше нейна снимка — макар че не би могъл. Макбрайд пак погледна циферблата — 2:49.

— Мамка му! — измърмори той и забърза към Института.

И точно тогава вратата се отвори. Той забави крачка и се престори на случаен минувач. Ейдриън се показва на прага — усмихваше се на една жена в зелено. Жената погледна Макбрайд. Ейдриън каза нещо. Той можеше да види възбудата на лицето ѝ, блясъка в очите ѝ и белотата на зъбите ѝ. После заслиза по няколкото стъпала — и вратата се затвори.

— Какво има?

— Да се махаме оттук! — каза Макбрайд.

Искаше да знае дали Опдал е в института. Защото искаше да го убие. Но не и когато Ейдриън беше до него. Задърпа я към спирката на трамвая и когато стигнаха малкия плексигласов навес, я попита:

— Той там ли е?

Тя се намръщи и каза:

— Май наистина си уплашен.

— Там ли е?

— По-леко. Какво ти става?

— Извинявай — каза той. — Изживях тежки десет минути.

— Не — каза тя и направи саркастична гримаса. — Не е там.

— Но ще се върне, нали?

— Чак след вторник.

Разочарованието му беше осезаемо.

— Не се безпокой — каза тя самодоволно. — Открих къде е: в клиниката в Шпайц.

Макбрайд кимна. Един трамвай се приближаваше към тях в бавно падащия сняг.

— Е? — попита Ейдриън.

— Какво... мислиш? — попита Макбрайд.

— Далече ли е Шпайц?

40.

Шпайц беше на сто и трийсет километра в планините и по пътя имаше много стръмни участъци и лед. Пейзажът беше сурово красив, с вечнозелени гори, покрити със сняг, над които се извисяваха Алпите, устремени към огромното небе. Трябваша им три часа с беемвето под наем, за да стигнат — чак привечер.

Край градчето имаше замък, извисен над едно езеро, с елегантен пристан и изглед към връх Юнгфрау. Улиците бяха тесни, ветровити и стръмни и трябваше два пъти да спират, за да питат за посоката — веднъж в „Гастхаус“ и веднъж в ресторант, специализиран в глигански ястия.

Хотелът им — „Белведере“ — беше в жилищната част на града, която се намираше на хълма над пристана. Бяха го открили в един туристически пътеводител във фоайето на „Флорида“ и преглътнаха високите цени, защото беше близо до клиника „Прюдом“ — само на една пряка.

— Я да видим каква охрана имат — каза Макбрайд и зави в двора на клиниката.

Чакълът изхрущя под гумите и нощта внезапно избухна в сноп от светлини, и един мъж се показва на прага.

— Добра е — заключи Макбрайд, обърна и влезе в съседния паркинг.

— Но те ни видяха! — каза Ейдриън.

Макбрайд поклати глава.

— Ще помислят, че сме сбъркали адреса.

Настаниха се в стая 252, с изглед към езерото и планината отсреща. Ейдриън седна на широкото удобно легло и огледа елегантната обстановка; Макбрайд стоеше до прозореца, втренчен в светлините от другата страна на езерото.

— Хайде да вечеряме — предложи той и Ейдриън веднага се съгласи.

Във фойайето спряха пред рецепцията, за да оставят гигантския ключ на стаята.

— Тази сграда до вас — попита Макбрайд стилната жена зад бюрото — болница ли е?

— Клиника „Прюдом“. За млади хора.

— А от какво страдат? — попита Ейдриън.

— Мисля, че имат проблеми с храненето. — Жената сви рамене. — Много са слаби всичките.

— Искате да кажете, че са болни от анорексия? — обади се Макбрайд.

— Може би. Но мисля, че имат и наркотични проблеми. Надявам се това да не ви безпокои.

— Не, не — поклати глава Макбрайд, — сигурен съм, че охраната им е чудесна.

— Абсолютно. Клиниката е много дискретна. Добри съседни, ако нямате нищо против архитектурата им.

Макбрайд и Ейдриън отидоха в ресторанта на хотела. Келнерката ги заведе до една маса, която гледаше към езерото, и попита:

— В хотела ли сте отседнали?

— Да.

— Добре. Приятно прекарване. — Тя се усмихна, запали свещта и за момент огледа масата, като че ли се възхищаваше на идеално бялата покривка и блестящите сребърни прибори. — Ще приемете ли за добре дошли по чаша швейцарско вино?

Те се спогледаха.

— Да, благодаря — каза Макбрайд.

— Казва се „Фендам“ — каза сервитьорката, като се върна след момент с две чаши. — Надявам се, че ще ви хареса. Какво да ви препоръчам? Рибата от езерото е... — тя събра пръсти и ги целуна — превъзходна.

Скоро дойде първото ястие — крем супа с дъх на пушек и превъзходна на вкус, с гъби и шунка. После пристигна рибата, придружена с цели картопки и плато аспержи, и към нея — бутилка студено бяло вино. Свършиха с коняк и еспресо.

Макбрайд вдигна чашата си към Ейдриън и каза:

— За нас.

Тя се усмихна, чукнаха се и отпиха.

— Иска ми се всичко това да е истина — промълви тя. Имаше предвид вечерята и нощта в този елегантен хотел. — Иска ми се да сме само двамата тук.

— Ами то си е така — каза той. — Нали сме тук.

— Иска ми се да забравим всичко и да се махнем някъде — в Индонезия или в Мадагаскар например. Да изчезнем. Може би нищо няма да се случи с „Йерихон“. И да не ни преследват. И... — Тя вдигна поглед към тавана и допря тумбестата чаша до бузата си. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Ейдриън...

— Какви са все пак шансовете да се измъкнем от това? Планът не е много добър. Имам предвид, че дори не е план.

— Права си — каза Макбрайд. — Това е просто... — Не искаше да каже „глупост“ и заключи: — Опит.

Тя го погледна странно и отпи глътка „Реми Мартен“.

Всъщност планът наистина беше глупав, макар да бяха обмислили всяка подробност. Ейдриън трябваше да чака в хотела, а Макбрайд щеше да отиде в клиниката и да се престори на работник с кутията корнизиди за завесите в директорския офис. Щеше да поиска телефон, да повика Опдал и да се обади като Лу Макбрайд, да каже, че е в Швейцария и че иска да го убие. Това щеше да вдигне на крак охраната и да я насочи към вътрешността на сградата — където опасността можеше да бъде реална. В суматохата Макбрайд щеше да отиде до кабинета на Опдал и да му опре пушката в главата. Ако получеше това, което искаше, щеше да звънне на полицията и после на Ейдриън. Ако не — ако тя не чуеше нищо от него до един час — Ейдриън трябваше да се обади на полицията, да каже всичко и да поиска защита.

— Прилича ми на детска игра — отбеляза Ейдриън.

— Ами — Макбрайд не искаше да спори с нея, — разполагаме само с това.

Тя прекара пръст по ръба на чашата си. Чу се ясен тон, подобен на звън, но толкова висок, че тя отдръпна ръка и се огледа виновно.

— Знам.

— И?

Мълчаха дълго. Накрая той каза:

— Да се качваме.

Бели мечки

Всеки март в колежа „Боудън“ група луди глави отиваха в един къмпинг на Попъм Бийч и щурееха. Палеха огън на плажа, пиеха ликьор „Ягермайстер“ и се хвърляха в ледения прибой. Това беше израз на почит към училищния талисман и начин да се покаже среден пръст на зимата. Имаше само един начин да го правят и това беше бързината да се хвърлиш във водата, без да му мислиш много-много.

По същия начин Макбрайд премина късото разстояние между „Белведере“ и клиника „Прюдом“. Бързо. Спринтира пред гъстия сняг, зави и внезапно се озова пред вратата. На табелката пишеше: ПРЮДОМ.

Изтръска снега от якето си и повдигна леко козирката на шапката. Автоматичните врати се отвориха и той влезе в просторното светло фоайе. Прави ъгли и минимален лукс на обстановката: червени кожени столове, изтръкани до блясък чамови подове и пръснати тук-там като бижута малки персийски килими. Хванал дългата кафява кутия под мишница, той се огледа и се усмихна.

Вдясно, малко след входа, забеляза нещо като преддверие с гардероб и три телефона. Те вече бяха най-последният швейцарски дизайн — футуристични цилиндри от неръждаема стомана, които затваряха говорещия в пространство, напомнящо спасителна космическа капсула. Зарадва се, че няма да има затруднения с обаждането.

Една пищна блондинка със светлорозова униформа седеше зад кръгло, лъснато до блясък бюро. Като видя Макбрайд — с джинси и шапка и с кутия, пълна с пръчки за завеси, тя го помисли за служител по доставките — той се надяваше точно на това.

— Bitte?^[1]

С момчешка усмивка той отиде до рецепцията, наведе се към русокосата и показа кутията.

— Fur Herr Doktor Opdahl.^[2]

— Можете да я оставите тук — каза тя. — Ще му я предам.

— Благодаря. Мога ли да ползвам телефона? — Той кимна към автоматите до стената.

— Разбира се — отвърна тя.

Макбрайд погледна часовника си и тръгна към телефоните. 10:35. Беше станал в зори, но си беше наложил да изчака, докато клиниката стане по-оживена — прием на пациенти, срещи на персонала, заседания. Според него това беше най-невинният от часовете, най-неочакваното време за една атака.

От рецепцията тръгнаха два коридора. Единият водеше към асансьорите — той не можеше да ги види, но ги чуваше. Няколко табели сочеха пътя към аптеката, кабинета за хидротерапия и гимнастическия салон.

Не можеше да каже нищо за другия коридор. Може би оттам се отиваше по стайте и тъй като пациентите трябваше да бъдат настанявани някъде, можеше да се предположи, че води именно натам.

Бързо разбра, че клиниката е по-голяма, отколкото изглеждаше. Пред нея нямаше коли, което предполагаше, че има подземен гараж. А от вентилационните тръби, които беше видял от стаята си в „Белведере“, предположи, че под земята няма само паркинг.

Извади фонокарта и я мушна в процепа. Почти незабавно екранът от течен кристал му извести, че му остават още 23.7 швейцарски франка за разговори. Той погледна листчето, на което беше записал номера на клиниката, и го набра.

Блондинката натисна бутона на телефона и каза:

— Bitte?

Макбрайд погледна настрани.

— Bitte? — повтори тя.

— Ако обичате доктор Опдал.

От една врата в коридора излезе възрастна сестра в розова униформа, следвана от две кльощави млади жени. И двете бяха внимателно сресани, модно облечени и гримирани. Ефектът беше призрачен — като че ли бяха от модно ревю в концентрационен лагер.

Телефонът в кабинета на Опдал започна да звъни. Сестрата и подопечните ѝ изчезнаха зад ъгъла. После шефът на клиниката се обади.

— Ja?^[3]

За момент Макбрайд не можеше да говори.

— Ja, wer ist es?^[4]

— Обажда се Лу Макбрайд.

Последва дълго мълчание. Накрая Опдал каза:

— Здравейте.

Щом чу гласа му, Макбрайд усети, че нещо не е наред. Или може би беше.

— Ще ви убия — каза той.

— Така ли? Сериозно?

— Съвсем сериозно — каза Макбрайд. — И то скоро.

— Стига, Лу — засмя се Опдал. — Не говорите сериозно. Не сте такъв тип...

„Така не става — помисли си Макбрайд. — Има нещо в гласа му — или не само в гласа — нещо не се връзва.“

— Защо не седнем да поговорим?

— Ще седнем! — обеща Макбрайд.

— И да обсъдим нещата?

— Няма какво да обсъждаме — започна Макбрайд. И изведнъж разбра какво липсва в гласа на Опдал. Той не беше учуден.

— Разбира се, че има — каза хирургът. — Има да обсъдим много неща. Много вълнуващо време за Института е и мисля, че го знаете. — Пак се засмя. — Защо не позволите на Рутгер да ви покаже пътя?

Рутгер? Макбрайд не знаеше какво ще се случи, но усещаше, че нещата се изплъзват от контрол. После погледна към тавана и чак сега забеляза видеокамерата — насочена точно към него. Обърна се, видя, че рецепционистката го зяпа иззад бюрото си, посегна към картонената кутия...

И в този миг го блъснаха в стената.

— Виждам, че сте се срещнали с Рутгер — и с Хайнц — отбеляза Опдал, когато двамата биячи грубо блъснаха Макбрайд в кабинета.

Единият натисна Макбрайд в един стол срещу бюрото на хирурга, а вторият пазач остави кутията на дивана.

— Gesetz ihm in eine Zwangsjacke^[5] — нареди Опдал и когато единият от охраната излезе от стаята, превключи на английски: — За ваша собствена безопасност.

— Майната ти — изръмжа Макбрайд и изохка, защото охранителят го удари зад ухото и опря в тила му пистолет.

— Уха! — засмя се Опдал.

Другият пазач се върна с усмирителна риза. Макбрайд понечи да се дръпне, но дулото направо се вряза в тила му. Изправиха го, завързаха го и пак го бутнаха на стола.

— Свободни сте — каза Опдал на охраната и махна небрежно с ръка. Когато двамата излязоха, мина пред бюрото, подпря се на него и скръсти ръце.

— Казах го и ще го кажа отново: вие сте много смел мъж, Джефри Дюран.

— Джефри Дюран е мъртъв — каза Макбрайд.

— Всъщност така е. — Опдал се усмихна, извади кутия „Ротманс“, запали и вдиша дълбоко дима. После го издуха към пленника си и продължи: — Ще ме намразите за това, което ще ви кажа, но знаете ли какво? Това е първото място, където очаквах, че ще дойдете. Рецепционистките имат снимката ви на бюрото.

Макбрайд не каза нищо, само седеше неподвижно на мястото си. Мразеше този човек.

Опдал подигравателно поклати глава.

— Какво си мислехте? Че ще ме изненадате? За бога, имам вашия психологически профил — две огромни папки. — Той се засмя. — Така че може да направите много малко неща, които да ме изненадат. — Той пак се засмя и тръсна пепелта от цигарата на пода.

Макбрайд го гледаше с безизразно лице.

— И сега какво следва? — Опдал вдигна очи към тавана, после погледна Макбрайд. — Приемам предложения.

— Следва да се шибате! — изръмжа Макбрайд.

Опдал се засмя от сърце и размаха пръст.

— Смешно е, но перченето няма да ви доведе доникъде. В крайна сметка, имате ли някакъв резервен ход? — Той огледа Макбрайд, после посочи кутията на дивана. — За какъв се представяхте? За работник? — Устните му се свиха в подигравателна гримаса. — Какво въображение!

Всъщност това не беше разговор — Макбрайд го разбираше много добре. Опдал се забавляваше, играеше си с него — и това беше добре.

Колкото по-дълго говореше, толкова по-скоро Ейдриън щеше да се включи в играта, макар че в действителност Макбрайд не смяташе,

че един телефон до полицията ще помогне много. Това, на което се надяваше, беше да се измъкне от усмирителната риза.

— Очевидно не мога да ви пусна — каза Опдал. — Предполагам, че ви изглеждам неблагодарен, макар че не е така. — После за момент стана сериозен. — Свършихте чудесна работа с Де Гроот. Сигурен бях, че няма да е лесно. Той не беше като другите.

— Защо? — попита Макбрайд.

— Клиниката — Опдал махна с ръка — е база за прикритие. Почти всеки ден имаме десет или петнайсет млади мъже и жени със сериозни нарушения в храненето — като често са зависими от наркотиците. Благодарение на благотворителната дейност, която развиваме, при нас идват и болни от обществени приюти или от други заведения. Както може да предположите, липсата на семейни връзки при бъдещите участници в Програмата е много желателна — тъй като и без това повечето от тези нещастни създания са създали изкривени представи за самите себе си.

— А Де Гроот? — попита Макбрайд.

— Де Гроот беше нещо различно. Търсехме някой с опита на Хенрик, така че направихме... — хирургът щракна с пръсти — предварителен подбор. — Той се усмихна. — Макар че Хенрик не пасваше напълно на профила, който търсехме.

„Опит?“ — зачуди се Макбрайд. Де Гроот ръководеше фирма, инсталираща противопожарни системи.

— Всъщност трябваше да положим много усилия при лечението, за да го превърнем в чаровния мъж, когото познавате — добави Опдал. — Така че сме ви благодарни. Наистина!

Хирургът се поколеба, после смръщи чело и се наведе напред.

— Божичко, целият сте потен!

Беше истина. Макбрайд се потеше обилно, но това не беше толкова от страх, колкото от усилието му да стегне мускулатурата си, за да може да се освободи. Това, разбира се, беше номер. Худини постоянно се беше измъквал от усмирителни ризи и като момче Макбрайд се беше опитвал да му подражава. Даже се канеше да помоли родителите си да му подарят за дванайсетия рожден ден усмирителна риза, но накрая все пак предпочете скейтборд. При тези ризи имаше един трик и той го знаеше — но все пак от знанието до

изпълнението имаше дълъг път. Въпреки всичко беше решен да се справи.

— Няма да ви убия, не се тревожете — обеща Опдал и пак тръсна пепелта от цигарата си на пода. — Но все пак трябва да направим нещо.

Той се спря, смръщи се и се замисли. После се усмихна.

— Сетих се! Ще повторим случая с Х. М. Спомняте си Х. М., нали?

Да, спомняше си го. Погледна встрани, защото му прилоша само при мисълта за това, което бе намислил Опдал.

— Треперите ли? — попита хирургът. — Да! Вижте се!

И се засмя с изкуствен, театрален смях.

Всъщност Макбрайд наистина трепереше. Започваше да губи двигателен контрол от усилието, което полагаше, за да се освободи от дебелия тъкан, притиснала ръцете към гърдите му. Номерът, за който беше чел в детските биографии на фокусника, беше наистина много прост. Но това беше на теория. Когато усмирителната риза се слагаше, този, когото връзваха, трябваше да се направи колкото се може по-голям (това Макбрайд вече бе свършил), като издуе гърдите и раменете си. После, когато се отпуснеше, се създаваше малко пространство, което можеше да се използва. Худини го беше правил, увиснал на въже десет етажа над улицата. Разбира се, това беше Худини.

— Промислена злополука — припомни му Опдал. — Учебнически случай! Удрят Х. М. по главата и той оцелява, макар да има някои проблеми, нали си спомняте? Загубва способността си за дълготрайни спомени. Така че всеки ден жена му трябва да го запознава с него самия и всеки ден той я вижда за пръв път. Както и родителите и приятелите си.

Нова усмивка.

— Може да си направим същия номер и всеки ден да се смеем. — Той изглеждаше възхитен. — Вие няма да се чувствате потиснат от това. Съвсем не! Ще бъдете като агънце. Защото всеки ден — лицето му светна — за вас ще бъде съвсем нов!

Дясната ръка на Макбрайд беше почти свободна.

— Какво е „Йерихон“? — попита той.

— Охо, написали сте си домашното, така ли? — Опдал изглеждаше впечатлен.

— Какво е?

Хирургът дръпна от цигарата и издуха струя дим във въздуха. После се наведе към Макбрайд.

— Да не се опитвате да се измъкнете от това нещо?

Макбрайд не отговори.

Опдал го погледна снизходително и каза:

— Ами опитайте се.

После отиде до прозореца, погледна снега и промърмори сякаш на себе си:

— Йерихон! — Обърна се към Макбрайд. — Ще го забравите още утре — каза той и започна да се разхожда из стаята. — Вие не знаете какво представлява всичко тук. Институтът, клиниката — те са много повече от това, което изглеждат.

Той спря и се замисли.

— Това място трябва да се счита за... за кръстопът на реалната политика и реалната медицина. Тук те се пресичат.

Лакътят на Макбрайд беше вече в края на ръкава. Трябваше му още малко усилие и...

— Като хирург, моята отговорност е да премахвам болните тъкани. Институтът има същата отговорност, с тази разлика, че пациентите са не личности, а държави.

— С други думи, убивате хора.

— Премахваме рака.

— Като Нелсън Мандела ли? — попита Макбрайд. Вече бе освободил дясната си ръка.

— Не само Мандела. И много други. Те всичките ще бъдат в Давос — и ще се надуват. Аз също ще съм там. Обичам да гледам.

Внезапно Макбрайд прозря целта на план „Йерихон“: операцията трябваше да ликвидира черните лидери на Южна Африка, като елиминира с един удар бащата, основал нацията, действащия президент и моралното съзнание.

— Вие сте луд — каза Макбрайд.

— Смешно е — отвърна Опдал — да се чуе това от човек в усмирителна риза.

„Само още малко“ — помисли Макбрайд, като използваше дясната си ръка, за да освободи и лявата.

— Защо сте решили да предприемете подобно нещо?

— Ако един пациент има цирей, ние го срязваме.

Видя, че Макбрайд се мръщи неразбиращо, и допълни:

— Мислете за това като за „предварително кръвопускане“. Страната се нуждае от кръв. И Де Гроот ще предизвика това. Това, което ще се случи в Давос, ще експлодира в Кейптаун.

— А Калвин Крейн?

— Вие сте много опасен. — Опдал не можа да скрие изненадата си. — Господин Крейн се превърна в спънка. Той имаше известни възражения срещу задачата на „Йерихон“ и морални тревоги за някои инвестиции, свързани с района. Така че се противопостави на действията ни... за известно време.

— Какви инвестиции?

— Институтът гълта много пари — Опдал сви рамене и погледна встрани, — клиниката също. Не могат да се издържат сами.

— И?

— И затова имаме платинови залежи — доста сериозни.

Макбрайд се намръщи.

— Да си остане само между нас двамата: Южна Африка ще влезе в период на дълбока нестабилност — обясни Опдал. — Имаме основание да смятаме, че платината ще стигне много високи цени. И по този начин Институтът ще има значителна печалба. С помощта на новите средства влиянието му ще се разшири — моето също.

— Винаги ли сте били такъв? — попита Макбрайд.

— Бях умно дете.

Макбрайд освободи и лявата си ръка и въздъхна с облекчение. Вече и двете му ръце бяха свободни, макар и все още притиснати към тялото под твърдата тъкан.

Опдал набра някакъв номер на интеркома и зачака да му се обадят.

— Франк? Гунар се обажда. Ще дойдеш ли в кабинета ми за момент? Тук има един човек, когото ще искаш да видиш.

Затвори, погледна към тавана и каза:

— Доктор Морган ми асистира при вашата операция. Той ще направи операцията и сега. Бих я направил сам, но... Давос.

Стана и попита:

— А, да. Как всъщност открихте плана за „Йерихон“?

Макбрайд поклати глава. Ако искаше, можеше да скочи към бюрото и да счупи врата на Опдал. Но предпочиташе да разбере колкото е възможно повече и затова попита:

— И какво ще направи Де Гроот?

— Аз попитах пръв — усмихна се Опдал.

За миг на Макбрайд му хрумна да му разкаже за документите на Крейн, но се отказа — можеше да пострада Маами. Така че реши да излъже.

— Измъкнах го от сеансите с Де Гроот — малко по малко.

— Хм. — Опдал се намръщи. — Смята се, че пациентът няма да си спомни.

— Той беше под хипноза.

— Обзалагам се, че... — На вратата се почука и Опдал подвижна: — Влез.

Влезе висок широкоплещест млад мъж със синя болнична престилка.

— Франк — каза Опдал, — помниш Джеф Дюран, нали?

— Разбира се — отвърна Морган.

— Няма нужда да се ръкувате — изгаври се Опдал. — Тъкмо казвах на Джеф, че ще го оперираш тази вечер.

— О, така ли?

— Да. Трябва да повториш варианта на Х. М. Сега е твоят шанс. Джеф става неудобен случай — нали, Джеф?

Морган му намигна с подигравателно съчувствие.

— Е, какво мислиш? — попита Опдал, като че ли даваше на младия хирург нова играчка. — Харесва ли ти идеята?

— Разбира се! — възкликна Морган. — Как може да не ми харесва! — Отиде до Макбрайд, опипа черепа му и каза: — Ще мина оттук...

Макбрайд скочи от стола и го удари с глава в брадичката. После скъса усмирителната риза и се хвърли към смаяния Опдал, който вече бе успял да натисне един бутон на бюрото си. Прозвуча далечна аларма. Макбрайд го стисна за гушата, удари главата му в стената и после в стъклото на прозореца — надяваше се да му среже гърлото. И сигурно щеше да успее, но Морган го изрита отзад и го повали. Опдал се дърпаше и крещеше.

По коридора тичаха хора. Макбрайд хвана хирурга за петата, изви я и го свали на пода. После се хвърли към кутията на дивана и напипа спусъка в момента, когато вратата се отвори с трясък и нахлуха Рутгер и Хайнц.

— Ergrafen Sei inn!^[6] — изпищя Опдал и се хвърли към бюрото си, където беше pistolетът му.

Пазачите се втурнаха към американеца, но картонената кутия изгърмя и Рутгер отлетя до стената и я опръска с кръв. Дебелият Хайнц спря с разперени ръце. Макбрайд обърна пушката — Опдал вече стреляше, но куршумите хвърчаха из стаята, без да стигнат до целта си. Морган се опита да се измъкне през вратата, но Макбрайд го повали, после се обърна към Опдал — той беше зяпнал от ужас — и му пръсна черепа.

Настъпи тишина.

Хайнц трепереше, Морган стенеше в локва кръв до вратата. Дим от барут и мирис на барут. Макбрайд отдавна не беше вдишвал тази миризма. Пое си дъх. Чу се тупване — горната част на черепа на Опдал падна като курешка от тавана върху финансовите страници на „Нойе Цюрихер Цайтунг“.

— Не мърдай — каза Макбрайд на пазача.

После отиде до бюрото на Опдал, вдигна телефона и каза на жената на рецепцията да го свърже с хотел „Белведере“. Миг по-късно Ейдриън беше на телефона.

— Какво стана? — попита тя. — Чух...

— Докарай колата отпред — каза той.

— Но...

— Веднага!

[1] Моля! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] За доктор Опдал. (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Да? (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Да, кой е? (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Сложете му усмирителна риза! (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Хванете го! (нем.). — Б.пр. ↑

41.

Давос приличаше на зоологическа градина. Не беше просто приятно алпийско селище, както си го беше представяла Ейдриън, а дълга и шумна поредица от блестящи дискотеки и барове, ресторанти и магазини. Под върховете, малко над града, зад редиците красиви вили, накацали по хълмовете, се издигаха бетоновите блокове на хотелите. Тя идваше тук за първи път и си помисли, че някой — може би Сатаната — е решил да пресъздаде рая на земята.

Но въпреки търговския дух, проникнал здраво в града, нямаше къде да спрат. Освен обикновените туристи и тези, които бяха дошли да карат ски, тук имаше и стотици обслужващи, работещи за Световния икономически форум, още толкова журналисти и тълпа протестиращи, готови да се борят срещу всичко — от генетично променената храна до клонирането. Потърсиха място в десетина хотела, но всичко беше пълно — да не говорим за луксозния „Фрайбург“, където щеше да се проведе срещата.

Разположен на хълм над града, „Фрайбург“ изглеждаше като гигантска сватбена торта със своите двеста стаи с балкони с бели колони. Още преди да стигнат дотам разбраха, че достъпът е строго ограничен. Всички пътища и пешеходни пътеки бяха обградени и навсякъде имаше контролни пунктове. Тълпа протестиращи се беше накачила по барикадите и освиркваше минаващата лимузина. Възпитани викове (все пак това беше швейцарска демонстрация) изпроводиха лимузината, която тръгна към хълма; опушените стъкла на огромния мерцедес криеха пътниците. По-нататък имаше камиони и микробуси, обслужващи Си Ен Ен, Би Би Си и другите електронни медии. През снега се точеха кабели за прожекторите, микрофоните, камерите и сателитните чинии. Тук-там се виждаха самотни фигури, окъпани от бяла светлина — говореха пред милионите невидими зрители.

Нямаше начин да се разбере къде може да е Де Гроот. Ако беше наел апартамент в района — както бе направил във Вашингтон —

можеше да е навсякъде.

Единственото, което можеха да направят Ейдриън и Макбрайд, беше да ходят от врата на врата, от хотел на хотел, да надничат по барове и ресторанти и да се надяват да зърнат висок як холандец с къса руса коса. Изглеждаше безнадеждно — докато Макбрайд не се сети за нещо.

— Музика... — измърмори той.

— Какво? — Ейдриън разтри очите си. Беше два през нощта.

— Де Гроот е пристрастен към трансвата музика. Даже искаше да ме води в някакъв клуб.

— Каква трансва музика?

— Джангър. Диджей и рейв. Специално озвучаване и светлинни ефекти. Много е модно в Европа.

— Сериозно?

— Е, младите адвокати нямат много време за танци — засмя се той.

— Така ли? Откъде знаеш?

— От Ем Ти Ви.

Гърмящата музика и тресящите се тела в дискотеките само засилиха умората и изтощението на Ейдриън. Обикаляха от клуб на клуб и немският на Макбрайд много помогна, защото трябваше да разпитват бармани, келнери, диджеи и грохнали танцьори, отдъхващи встрани. Докато търсеха, все по-ясно формулираха целта си и когато стигнаха в „Кит Кат“, вече задаваха точно формулиран въпрос: има ли в заведението холандец, едър мъж с къса жълтеникава коса, симпатяга, вечно с цигара в устата? И дали са го виждали тази нощ?

Не и не. Може би хората бяха оглушали от музиката и не можеха да мислят. Но един диджей им помогна — даде им списък на дискотеките, където пускаха трансва музика. Никъде обаче никой не си спомняше за Хенрик де Гроот.

— Може да спим на гарата — предложи Ейдриън. — Или в колата. Скапах се.

— Добре. Но нека отидем на поне още две-три места — каза Макбрайд.

Докато задраскат следващите три клуба от списъка на диджея, нощта започна да отстъпва на зората; дискотеките вече затваряха, изплювайки на улиците шумни тълпи, чийто смях разкъсваше студения въздух. Ейдриън вече не се оплакваше, но беше капнала.

— Още един — каза Макбрайд. — След това ще спрем да изпием по едно кафе.

И тогава го видя.

„ТРАНС КЛУБ“

И отдолу знак — сребърни и черни концентрични кръгове, в центъра на които премигваше неоново око. От ъглите проблясваха светлини, които можеха да предизвикат амок.

— Тук! — каза той.

— Какво? — попита Ейдриън.

— Той е идвал тук.

— Откъде знаеш?

— От кибрита. Забрави си кибрита и цигарите. Ментолови. Спомням си го много добре — макар че тогава бях Дюран.

Тя го изгледа странно.

Вътре келнерите и барманът стояха на бара, пушеха и пиеха кафе.

— Geschloten^[1] — каза един мъж със сребърна халка на езика и посочи чистача, тъмнокож възрастен мъж с конска опашка, който мъкнеше голяма прахосмукачка по мръсния черен под, изрисуван със сребърни звезди.

— Търся един човек — каза Макбрайд. Една келнерка с хипарска перука и сребристо червило отвори уста, но Макбрайд я прекъсна: — Без майтап. Търся един холандец. Едър мъж. Рус. Казва се Хенрик.

— А — каза келнерката, — познавам го. Често идва тук.

— Беше ли тази нощ?

— Да. Отиде си преди час. Приятел ли ви е?

— Аз съм психотерапевтът му — каза Макбрайд.

Тя кимна, като че ли разбираше за какво ѝ говори.

— Добре че сте дошли. Хенрих наистина не е добре.

— Знаете ли къде е отседнал?

Келнерката ги огледа преценяващо.

— Може би... Забъркал ли се е в нещо?

— Нямаше да съм тук в седем сутринта, ако... — Макбрайд разпери безпомощно ръце.

— Наел е апартамент в „Алпенрьосли“.

— А ти откъде знаеш? — попита мъжът с металната халка на езика.

— О, я се шибай — отвърна му тя с досада.

„Алпенрьосли“ бе пансион от дебели дървени греди в края на града. Имаше четири самостоятелни апартамента, които се даваха под наем за седмица или месец, а на приземния етаж имаше служебно помещение.

— Пълно е — каза им една жена със сиви коси, която им отвори вратата.

— Търсим господин Де Гроот — каза Макбрайд.

— А, да — каза жената. — Номер четири. Но още не се е прибрал. Цяла нощ танцува, а после отива да работи.

— И къде?

— Не знам.

Седнаха в колата пред „Алпенрьосли“ и зачакаха, като ту пускаха, ту спираха отоплението, защото нито можеха да издържат студа, нито пък можеха да оставят стъклата да се запотят. Към обед Ейдриън отиде за сандвичи — вървя пеш почти до центъра на града. В два следобед небето потъмня. От Де Гроот все още нямаше и следа. След час над планините се чува гръмотевици и започна да вали мек сняг.

— Може би е време за план „Б“ — каза Макбрайд.

— И какъв е той? — попита Ейдриън.

— Не знам. Мислех, че ти си измислила нещо.

На практика „план Б“ беше полицията. Това беше единствената им възможност, но след случилото се в клиниката едва ли биха ги изслушали. Бяха сигурни, че вече ги търсят. Ако ги задържаха, щяха да им задават милион въпроси за касапницата в клиниката и едва ли някой щеше да се вслуша в теорията за „Йерихон“. А докато ги изслушаха, сигурно щеше да е много късно. Към 4:15 следобед

светлините из долината започнаха да примигват. Макбрайд беше вдървен от умора и студ, главата го болеше.

Но най-накрая Де Гроот се появи. Беше с джинси, ботуши и яке от овча кожа. Носеше два пълни найлонови плика.

— Ето го — каза Макбрайд.

Холандецът бутна вратата и влезе.

— Стой тук — каза Макбрайд и натисна бутона да отключи багажника.

— Ти полудя ли? — попита Ейдриън. — Няма да стоя тук!

Той се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Пази ми гърба.

И без да чака отговор, излезе, извади пушката от багажника и влезе в пансиона през задния вход. Качи се до апартамента, пое дъх и почука. Нищо. Почука пак. Никакъв отговор. Натисна вратата и тя се отвори послушно.

Влезе в антрето, огледа се и се послуша. Нищо.

Влезе във всекидневната и видя маса, на която бяха сложени няколко крушки. Малки крушки — всичките счупени. До тях имаше електрическа бормашина и туба с лепило. Какво беше това?

Имаше една врата наляво и една — надясно. Отвори тази наляво и се озова в спалнята на Де Гроот — не толкова помещение за спане, колкото расистка изложба от груби колажи, налепени по стената: порнографски снимки на черни мъже и млади бели жени, главата на Дезмънд Туту върху тяло на шимпанзе, някакви фотографии на летящи чинии и плакат на Нелсън Мандела с кръг, очертан с маркер около главата му, пресечен с диагонална червена линия. Третият колаж бе главата на Табо Мбеки сред плъзнали червеи, с охлюви, пълзящи около бузите на южноафриканския президент и уши като пламъци. На пода до леглото имаше купчина расистки издания. На отсрещната стена, точно срещу колажите, имаше големи портрети на Адолф Хитлер и на швейцарския уфолог Били Майер.

„Това е сцена“ — помисли Макбрайд. Това трябваше да свидетелства, че живеещият тук е луд. В това нямаше никакво въображение. Беше както с екранната памет на Де Гроот: сцената пред него беше груба и позната, реминисценция от евтино телевизионно шоу — идея на долнопробен продуцент за светилището на един расист. Макбрайд беше сигурен, че ако потърси, ще намери дневник, пълен с

фройдистки мисли и псевдополитически глупости. Плюс една-две снимки на Де Гроот с оръжие в ръце.

Но къде беше самият актьор? Къде беше звездата? Макбрайд излезе и блъсна вратата на банята.

— Хенрик?

Побутна завесата с дулото на оръжието. Но нямаше никого. И нищо.

Объркан, той тръгна обратно към всекидневната — и го видя... застанал до Ейдриън, опрял пистолет в главата ѝ.

— О, доктор Дюран! — засмя се холандецът. — Много се радвам да ви видя...

— Виж, Хенрик, недей да...

— Добре дошли в Давос! Страхотно е, нали? А сега би ли пуснал оръжието? Не искам да наранявам нито теб, нито красивата ти приятелка.

Макбрайд остави пушката на пода, без да сваля очи от Де Гроот.

— Пусни я. Тя не е...

— Шшш — каза Де Гроот и вдигна пръст пред устата си. — Тук сме с червея.

И кимна към дивана.

Макбрайд и Ейдриън послушно седнаха. Холандецът се наведе, взе пушката и извади пълнителя, извади и останалия в затвора патрон и го хвърли на близкия стол.

После отиде в кухнята и се върна с ролка лепенка. Хвърли я на Макбрайд и му нареди да завърже ръцете и краката на Ейдриън и да ѝ запуши устата. Като видя, че се колебае, без предупреждение го удари по устата с дръжката на пистолета.

После отстъпи и с удоволствие загледа как доскорошният му терапевт къса парче лента и залепва устата на ужасената Ейдриън.

— Сега е твой ред — каза Де Гроот, съблече якето си и го метна на гърба на един стол. На врата му висеше ламиниран пропуск, закачен на верижка.

— Виж, Хенрик...

— Не говори. — Холандецът се намръщи.

Прозорците се разтресаха от внезапен порив на вятъра, лампата премигна, вратата долу се тресна. Де Гроот отиде до прозореца, погледна навън и каза:

— Буря.
— Хенрик, много е важно да ме чуеш.
— Не мога да ви слушам и двамата.
— И двамата ли?
— С червея — обясни Хенрик.
— Аз знам какво правиш, Хенрик. И това е много лошо.
— Така ли? И какво правя?
— Ще застреляш Мандела и другите.
— Омотай шест пъти лентата около краката си — здраво! — Де Гроот поклати глава. — Няма да стрелям по никого.
— Няма ли?
— Не. Сега си увий краката с лентата, докторе. Около глезените. Шест пъти ги омотай.
Макбрайд се наведе и бавно почна да навива лентата около глезените си.
— Няма да има никакви оръжия — обеща Де Гроот. — Само пожар.
И се изсмя.
— Какво имаш предвид?
— Сега си сложи ръцете зад гърба — каза холандецът, все едно не го беше чул.
Макбрайд се подчини. Де Гроот взе лентата и започна да я увива около китките му. Макбрайд огледа стаята — търсеше начин да се измъкне, търсеше нещо, което да свърши работа. Но тук беше само Ейдриън, готова да припадне... и на масата крушките, бормашината и лепилото.
— За какво са ти тези крушки?
Де Гроот свърши с увиването, погледна си часовника, повдигна рамене и седна в едно кожено кресло.
— Червеят е умен. Той знае, че е непосилно да се справя с тях с оръжие. Макар че имам пропуск, пак няма да стане. Няма начин.
— Къде? За какво говориш?
— За „Фрайбург“. Усъвършенствах противопожарната система. Махнах фреона — защото той убива озона, нали знаеш. И при всички тези еколози в града, хотелът искаше да направи един жест. Искаше да бъде на ниво, нали разбираш?
Макбрайд не знаеше какво да каже. Не можеше да схване.

— И какво общо има това с крушките?

— Въпросът е с какво замених първоначалния газ. Пороботих доста. И успех.

— Какво си успял?

— Премагнах фреона в системата за впръскване на противопожарен химикал. Инсталациите, които са монтирани на тавана, нали ги знаеш? Замествам го с инертен газ и няма проблеми с озона.

— Това е много хубаво, Хенрик, но...

— Само че газът не е инертен.

— Какво?!

— Петрол — каза Де Гроот. — Смених фреона с петрол, така че когато пожарът пламне...

— Какъв пожар? Кога?

— След половин час. — Де Гроот си погледна часовника. — Освен ако не закъснеят. Не се безпокой, ще го видите оттук. Ще пламне като ракета.

— Кое ще пламне?

— Нали ти казах! „Фрайбург“. Има галапредставление за южноафриканската делегация. Голям банкет и много речи на чернилките.

Макбрайд поклати глава. Все още не разбираше.

— А какво общо имат крушките? — попита той. — За какво са ти крушките?

Холандецът се изсмя и Макбрайд разбра, че е под влиянието на някаква дрога.

— А, да... Виждаш ли тези крушки тук, малките? Те са за подиума. Когато ораторът отиде на катедрата, ще си светне, за да може да вижда бележките си. Защото в залата е доста тъмно. Много романтично.

— И какво? — попита Макбрайд.

— Трябваша ми поне десетина крушки, за да го направя.

— Какво да направиш?

— Да пробия дупчица в стъклото, без да го счупя.

— И защо?

— Защото стъклото е много крехко и ти трябва специална бургия, иначе се чупи. Но успех.

— Не разбирам — каза Макбрайд. — За какво ти е тази дупчица?

— За да започне пожарът — каза Де Гроот. — Пълниш крушката с фосфор и керосин и като електрическата верига се затвори, сместа избухва. Но това е малък пожар. Може да пострада ризата на говорещия или пък косата му — особено ако използва някакъв гел.

— И после? — попита Макбрайд.

— После ли? От всяка страна на подиума има пожарогасители. Охранителите ще опитат да угасят пламъка. Само че...

— Какво?

— Те също са подменени.

— С какво? — попита Макбрайд.

— С бутан.

— Значи когато се опитат да загасят пожара...

— Ще направят още по-голям пожар. После ще се включат автоматичните пожарогасители и хотелът... ами ще го видите.

— Хенрик...

Холандецът откъсна парче лепенка и се наведе към Макбрайд, но той се дръпна.

— Хенрик, чуй ме. Искам да ти кажа нещо за червея.

— Не. Вече говорихме достатъчно.

После седна до Макбрайд с лентата в ръка. Изведнъж лампите светнаха много силно — толкова силно, че Макбрайд помисли, че ще се пръснат. „Токов удар“ — помисли той. Ярката светлина беше последвана от толкова силна гръмотевица, че дори Де Гроот подскочи.

Проблесна мълния, след нея друга. Макбрайд никога не бе виждал гръмотевична буря при снеговалеж. През пелената на снега светкавиците проблясваха хипнотизиращо.

Де Гроот мигаше като елен пред фарове.

Макбрайд започна да говори с нисък доверителен тон:

— Чуй ме, Хенрик. Искам да си представиш, че си в асансьор... и той те води до едно безопасно място. Дълбоко под земята...

Друг тътнеж разтърси стените и Макбрайд видя отблясъка на светкавицата в очите на Де Гроот.

— Вратата се отваря. Ти излизаш. Вратата се затваря. И сега сме долу, дълбоко, на едно безопасно място.

Лампите пак примигнаха.

— Няма го вече червея, Хенрик. Има само спокойствие.

Очите на Де Гроот бяха разцентровани.

— Сега седим заедно на една скала, далеч от всичко друго — продължи Макбрайд. — Ние сме в малко пристанище, където никой не може да ни види — само ти и аз, вълните и птиците. И лек ветрец, който полъхва откъм морето. Можеш ли да усетиш мириса на морето, Хенрик?

— Да.

— Ние сме на чудесно място, Хенрик. Но... ръцете ми са вързани. Развържи ме.

Холандецът мълчеше. Лицето му беше безизразно, но Макбрайд знаеше, че дълбоко в съзнанието му се води борба — толкова примитивна, че думите там нямаха никакво значение.

После парализата мина и Де Гроот стана. Отиде до кухнята и се върна с кухненски нож. Наведе се над Макбрайд, промърмори нещо неразбираемо и преряза лентата на ръцете му.

Ейдриън изскимтя и Макбрайд й махна да мълчи. Де Гроот седна и започна да се прозява. Макбрайд му каза да затвори очи и да заспи, а като се събуди, да се свърже с полицията и да им каже за червея. И че после ще се чувства чудесно. Скоро Де Гроот хъркаше на дивана.

Макбрайд освободи Ейдриън, след това внимателно свали пропуската от врата на холандеца и го сложи на своя.

— Няма да стане — каза тя. — Не си приличате.

— Само това мога да направя.

— Но...

— Обади се в хотела — каза той. — Опитай да се свържеш с някой. Кажи им, че е спешно. Кажи им, че пожарогасителите са клопка. И ми осигури адвокат!

— Но...

Той вече тичаше по стълбите.

От апартамента на Де Гроот до „Фрайбург“ имаше около пет километра, но на Макбрайд му трябваха почти петнайсет минути, за да ги измине. Чистачките яростно се бореха със снега. В последната отсечка пътят беше задръстен от безброй коли. Той отби от пътя, слезе и затича. На бариерата го спря премръзнал войник — поиска му пропуската, наруга студа и ядосано замърмори, че изпуснал някакъв мач,

защото имало проблеми с пожарогасителите. После прочете името на пропуска и каза:

— Де Гроот. Добре, ще се обадя. Минавайте.

Макбрайд затича нагоре, а войникът викна след него със смях:

— Wo ist das feuer?^[2]

Някакъв човек с кожени дрехи и алпийска шапчица се бореше със снега, който се трупаше върху червения килим пред козирката на входа на „Фрайбург“. Под козирката стоеше мъж с вид на адмирал (оказа се портиерът) и двама войници. Макбрайд хукна към тях, като се опитваше да си припомни думите за пожарна охрана — фойер и още нещо.

Портиерът посегна към медната дръжка на вратата, после внезапно се намръщи. Един от охранителите пристъпи напред и хвана Макбрайд за ръката.

— Feuersicherheit!^[3] — викна Макбрайд, размаха пропуска на Де Гроот и се хвърли към вратата. До осем часа оставаше само минута.

— Спрете!

Той тичаше през фойето на „Фрайбург“ под кристалните полилеи, покрай старинните дървени мебели, по плюшените килими и търсеше табела, която да го насочи към балната зала. Как беше на немски „бална зала“? Хората крещяха: „Halt!“, което значеше „Стой!“, но как беше на немски „бална зала“? После видя табела: „БАЛНА ЗАЛА“.

Имаше три двойни врати, охранявани от яки мъжаги в тъмни костюми и със слушалки в ушите. Неколцина пушачи се бяха скупчили около един пепелник, а две дами в африкански тоалети тъкмо се насочваха към тоалетната. На една стойка имаше надпис в сребърна рамка:

„СВЕТОВЕН ИКОНОМИЧЕСКИ ФОРУМ
ПРИЕМ НА ЮЖНА АФРИКА“

Един от охранителите опита да му препречи пътя, но Макбрайд го блъсна и се втурна през вратата.

Но беше много късно. Залата — десетки маси със свещници и с елегантни букети, с белоснежни покривки и блестящ кристал — избухна в паника. По-точно не паника, а ужас. Мъже в смокинги и жени в дълги рокли бяха скочили на крака и гледаха диво. Нормалният шум на тържествено вечерящите триста души — потрепването на прибори, гласовете, кратките избухвания на смях — отстъпи на примитивен рев. Към тавана се понесе писък — тълпата като че ли се превърна в едно-единствено живо същество, докато един възрастен чернокож мъж на катедрата се опитваше да угаси пламъците по реверите си.

Макбрайд тичаше към подиума. Един келнер също тичаше натам с пожарогасител в ръце.

— Не! — извика Макбрайд, скочи на подиума и повали келнера.

Пожарогасителят се изтъркаля по паркета. Макбрайд скочи и извика:

— Пожарогасителят е бомба! Никакви пожарогасители!

В същия миг някой го удари отзад и той рухна на пода. После го изритаха в гърба и над него се появи лицето на един от охранителите — толкова близо, че Макбрайд видя порите на носа му и наболата му брада.

— Изкарайте всички вълн! — викна Макбрайд с последни сили.
— Пожарогасителите са бомби! Цялата бална зала е бомба!

[1] Затворено (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Къде е пожарът? (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Противопожарна охрана! (нем.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Единствената личност, която посети Макбрайд през седмицата, която той прекара в полицейския участък на Давос, беше един служител от американското посолство в Берн, но и той беше много строг.

Никъде не се появи съобщение за инцидента в хотел „Фрайбург“. Хенрик де Гроот щеше да бъде лекуван в частен санаториум в неизвестна страна. Дали щеше да бъде освободен след това зависеше от твърде много неща, както и от това колко щеше да си спомня.

Междувременно беше направена уговорка Макбрайд да плати неголяма глоба за нарушаването на спокойствието на банкетата. Той и неговата „приятелка“ щяха да бъдат откарани до летището на Цюрих, където щяха да ги качат на първия самолет за Щатите. Колкото до събитията в Шпайц, кантоналните власти се съгласиха, че няма да има никаква полза от публичен процес, който можеше само да затрудни двете държави.

— Какво значи това? — попита Макбрайд.

— Аз съм само пратеник — каза посетителят. — Просто трябва да ви предам съобщението. Не зная подробности. Но мога да ви кажа следното: въз основа на телеграмите, които видях, и хората, които са ги подписали, има само два начина тази история да свърши.

— И какви са те?

— Бих предпочел „щастливия финал“. Към това се стремим всички.

— Започва да става страшно — засмя се Макбрайд. — А какъв е другият?

— Другият ли? Другият е... с нещастен завършек. И това ще стане, ако решите да разкажете на някого вашата история. Тогава вероятно ще си счупите врата някъде в планините. — Той го погледна многозначително и добави: — Не ходете в планините.

И Макбрайд не отиде.

Когато се върнаха във Вашингтон, списъкът на Ейдриън беше дълъг цели три страници и включваше десетки точки и подточки. Разделът на сравнително обикновените проблеми имаше 23 точки, които изискваха нейната активна, ако не и незабавна намеса. Те включваха оправянето на взетия под наем додж (върнат след 42 дни и пострадал при пожар и заден удар) и прибирането на личните ѝ вещи от кантората. Това нямаше да ѝ е много приятно, но след всичко, което беше преживяла, тя не се вълнуваше много. Напротив, сега гледаше напред и мислеше да започне частна адвокатска практика.

Но първо трябваше да почисти апартамента на Ники и да оправи и своя. Беше обещала на хазайката си, че ще свърши всичко това до края на месеца.

И освен това ставаше дума за самата Ники. Пепелта на Ники все още стоеше в „класическата урна“ и Ейдриън просто трябваше да направи някакъв ритуал за помен на покойната си сестра.

Макбрайд имаше собствен списък, като в по-голямата част от него ставаше дума за събирането на парчетата от един прекъснат живот. Имаше приятели и колеги — в Сан Франциско и на много други места — и искаше да ги види. Трябваше да поднови и кариерата си като изследовател-психолог. Имаше и спящи банкови сметки, както и малка брокерска сметка в „Мерил Линч“, които трябваше да се проверят. Може би защото беше живял близо до Силициевата долина, скромните му вложения бяха насочени към Интернет. Той си спомни какво е купил и на каква цена и от пръв поглед разбра щастливата новина, че през неговото отсъствие като Джеф Дюран стойността на дяловете му в „Сиско Системс“, „Интел“ и „ЕМС“ е скочила главоломно. Не беше богаташ, но неговите петнайсет хиляди долара се бяха увеличили многократно.

Лу не можеше да понася мисълта да живее в апартамента, където беше живял като „робот“, и затова, докато решат къде да се преместят, живееха в бомбоубежището. В началото се сблъскаха с неодобрението на госпожа Спиърс, но Лу я спечели, като почисти градинката, подкастри храстите и поправи машината за миене на чинии.

— Не знаех, че си толкова ловък — отбеляза Ейдриън.

— Когато бях малък — каза той, — не ми беше леко, но не можехме да си позволим да викаме чужди хора да вършат тези неща.

— Разбрах. Но аз така и не се научих как да ги поправам.

— В Мейн се гордеем, че сме янки. Янките могат всичко.

— Така ли?

Той седеше на леглото и си събуваше обувките. Тя се хвърли върху него, повали го по гръб и го яхна. После прокара пръст по долната му устна и попита:

— Това отнася ли се за всички области от живота?

— Абсолютно.

Тя го целуна.

— Ние сме прочути с това — каза той, като пое дъх. — И освен това сме много интелигентни.

— Винаги ли говориш толкова много? — засмя се тя.

Накрая, две седмици след като се върнаха от Швейцария, Ейдриън реши какво да направи с останките на Ники.

Обясни идеята си на Лу и той ѝ помогна да намери възможно най-доброто в уебстраниците: управляем модел на яхта, собственост на някой си Таз Браун. Свързаха се с него по имейла, а после и по телефона.

— Не ми се иска да я продавам — каза Браун, — но жена ми каза, че трябвало да я махна, защото била кръстена на името на първата ми съпруга.

Сключиха сделката набързо, запалиха субаруто на Ейдриън и следвайки указанията на Браун, изминаха четирийсетина километра до новата му тухлена къща край Потомак. Реката беше започнала да се размръзва.

След като се запознаха, Браун — жизнен петдесетинагодишен мъж — ги поведе към гаража, за да им покаже „Патриша“. Яхтата съседстваше с две луксозни лимузини.

— Страхотна е — каза Макбрайд.

— Дълга е метър и петдесет, мачтата е висока два метра. Разглобява се на две части и има специална калъфка за пренасяне върху кола. Хубаво е да имате багажник.

— Много е красива — каза Ейдриън.

— Корпусът е от карбон и е много здрав — похвали модела Браун. — Също като яхтите в Купата на Америка.

Ейдриън го помоли да ѝ покаже как моделът се разглобява и сглобява, как се закачва килът и как се работи с дистанционния електронен контрол.

— Направо без пари ви я давам — каза той, докато тя пишеше чек за 1250 долара. — Една нова струва поне пет хилядарки.

— Знам, че са много пари — каза Ейдриън, докато се друсаха към Вашингтон, — но дори и най-икономичният ковчег ще ни струва пет пъти повече. И повярвай ми, на Ники това би ѝ харесало много повече.

Панорамният път Маунт Върмънт следваше бреговата линия на Потомак на юг от стария град Александрия. Успоредно на него минаваха алеи за пешеходци и колоездачи и крайбрежието бе изпъстрено с паркове, кейове и места за пикник. При добро време реката се оживяваше от сърфисти и гребци на кану, а на сушата излетници и рибари споделяха поляните с бягащите за здраве, колоездачите и с разхождащи се семейства.

Но сега нито времето беше хубаво, нито беше ясен ден. Бяха абсолютно сами на брега. Луната, неясна и почти невидима зад облаците, светеше съвсем слабо, но те бяха взели мощни фенери. Отне им няколко минути да извадят „Патриша“ от калъфа и да сложат мачтата, кила и руля. Спуснаха я на вода в едно малко тихо заливче и Ейдриън с премръзнали пръсти постави две свещи в стъклени купи на борда — едната отпред, другата отзад. После сложи урната с праха на Ники в квадратната ниша в средата на лодката. Накрая сложи и цветята — рози и нарциси, лилии и петунии.

След това запали свещите и изпрати Ники по пътя ѝ. С радиоуправлението Лу насочи лодката извън заливчето. Лек ветрец наду платната и тя пое към средата на реката. Ейдриън малко се тревожеше, че тежестта на свещниците и на пепелта може да създаде трудности при маневрирането, но изглежда, лодката не се влияеше от тях. Слабите пламъчета примигваха и осветяваха белите платна. Щом лодката стигна океана, Лу изви платната така, че да се издуют от

вятъра. Отливът започваше, вятърът беше южен. Лодката заплува напред.

— На добър път — прошепна Ейдриън и вдигна ръка за сбогом.

Лу пусна кутията за радиоконтрол на земята и прегърна Ейдриън. Всичко вече зависеше от вятъра и водата. Лодката се движеше плавно и след няколко минути вече не можеха да виждат нито корпуса, нито свещите. Само когато лодката се повдигаше от вълна, зърваха призрачното бяло на платното — само за миг, преди отново да падне надолу.

Стояха така в мразовития мрак и гледаха как платното бавно изчезва в тъмната морска вода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.